

โลกที่ปราศจากศูนย์

III

...ความเป็นเหตุและผลคือสิ่งที่ขับเคลื่อนจักรวาลทั้งจักรวาล
ซึ่งนี่เองทำให้วิทยาศาสตร์ไม่สามารถเข้าใจจักรวาลแห่งนี้ได้
เพราะวิทยาศาสตร์ชอบที่จะอุปโลกน์มโนทัศน์
หรือแนวคิดต่างๆ ขึ้นมาโดยไร้เหตุผล...

วนวิสส

โลกที่ปราศจากศูนย์

III

“ ... เ รื่ อ ง ส ำ ค ัญ ที่ ต ้อ ง บ อ ก ”

สารบัญ

สุนทรพจน์ที่ซเรค (Zraque).....	1
สาระแห่งช่องว่าง.....	7
ความจริง..ตามกระบวนการสังเกต.....	15
ความเร็วคงที่ของแสง (1).....	21
ความเร็วคงที่ของแสง (2).....	29
--ธัมมสุรกี--.....	37
คานล่องหน..ระยะทางที่สูญหาย (1).....	45
คานล่องหน..ระยะทางที่สูญหาย (2).....	51
--เชบูลเล็ด--.....	61
จักรวาลแปลกหน้า.....	67
บีกแบง..คำอธิบายที่เกินความจำเป็น.....	71
ฤดูกาลแข่งขัน.....	77
แกรนด์อาร์ช, เดทที่ 1.....	81
แกรนด์อาร์ช, เดทที่ 2A.....	91
แกรนด์อาร์ช, เดทที่ 2B (1).....	103
แกรนด์อาร์ช, เดทที่ 2B (2).....	113
'ไข่เจียวจรรยา'..สมมาตรจักรวาล.....	121
ขอบเขตจักรวาล.....	127
ชนะแกรนด์อาร์ช และ 'รอยยิ้มแห่งทรอย'.....	133
ทอล์คกิ้งดิคท์ในกรอบใส.....	141
อันที่จริง.....	149
มาลา.....	157
ตัดสินใจ.....	163
สร้างตัวตนใหม่.....	171
--สิทธิมนุษยชนบนความว่างเปล่า--.....	179
โค่นระบบเก็งกำไร.....	187
ปฏิทรรศน์ฝาแฝด (Twin Paradox).....	193
คณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์.....	203
นิวเคลียร์..เรื่องสำคัญที่ต้องบอก.....	213
จรดนิ้วบนแป้นพิมพ์.....	221
ใต้ต้นพุดตาน.....	229

“ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติที่ได้มาอยู่ต่อหน้าท่านทั้งหลาย ณ ที่ประชุมแห่งนี้

ในฐานะสมาชิกกิตติมศักดิ์ของ ‘เรอฟูส์ โดเบอีย์’

นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้อยู่ในแวดวงวิชาชีพวิทยาศาสตร์ เมตตากล่าวถึงแนวคิดของข้าพเจ้า

ในฐานะสิ่งที่จะนำไปประโยชน์มาสู่วงการวิทยาศาสตร์

มากกว่าที่จะมองว่าเป็นแนวคิดซึ่งมุ่งล้มล้างอารยธรรมวิทยาศาสตร์

ในทัศนะของข้าพเจ้า เรอฟูส์ โดเบอีย์ คือกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำที่มีความเฉียบคม และอุดมการณ์สูง

กล้าจะแสดงจุดยืนซึ่งนักวิทยาศาสตร์ทั่วไปไม่แม้แต่จะคิดถึง นั่นคือการประกาศว่า

ผลผลิตของกระบวนการสรรหาทฤษฎีวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน ให้ภาพอันหลอมน้ำ ชัดแย้ง

และเต็มไปด้วยคำถาม จนไม่อาจจะยอมรับได้ โดยการปฏิเสธคำเชิญให้เป็นผู้ตัดสินของธีออริติก้า อาร์ช

ก็คือสิ่งที่ยืนยันอุดมการณ์ของท่านในที่นี้ได้เป็นอย่างดี

ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้รับจดหมายเชิญจากชุมนุมวิทยาศาสตร์แห่งนี้

และได้ทราบว่าทฤษฎีพัฒนาการมิติ กำลังอยู่ในความสนใจของทุกๆ ท่าน

จึงทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

อันที่จริงทฤษฎีพัฒนาการมิติที่ข้าพเจ้านำเสนอไม่ใช่เรื่องยาก

เนื่องจากตัวทฤษฎีถูกเชื่อมเข้าสู่ความเข้าใจของสาธารณะ ผ่านทาง ‘ผังพัฒนาการมิติ’

อันสรุปสาระทั้งหมดไว้ด้วยภาพการจับกลุ่มของลูกบอลสองสี หรือ ‘จุดสองสถานะ’

อีกทั้งกฎเกณฑ์ที่ใช้ดำเนินกิจกรรมในผังนั้นก็เป็กฎที่เรียบง่าย

นั่นคือบอลสีหนึ่งจะมีความหมายขึ้นมาได้ ก็ต่อเมื่อแสดงตัวร่วมกับบอลอีกสีหนึ่ง

ซึ่งในท้ายที่สุด คำอธิบายต่างๆ อันเกี่ยวกับปรากฏการณ์ในโลกกายภาพ

ก็ถูกสร้างขึ้นจากการนิรนัยภาพที่ปรากฏอยู่บนผังดังกล่าวนั่นเอง

แต่ในอีกมุมหนึ่ง ทฤษฎีนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย

เพราะตัวการสำคัญที่ปิดบังคนๆ หนึ่ง จากการเข้าใจสาระของทฤษฎี ก็คือ ‘สามัญสำนึก’ ของคนๆ นั้น

ที่มักจะโน้มเอียง และตัดสินว่าสิ่งที่ตนสังเกตเห็นได้ มีความสมบูรณ์ในความหมายอยู่ภายในตัวเอง

เช่นเมื่อมองไปยัง 'ต้นไม้' เขาก็จะรู้สึกว่ามันก็คือต้นไม้
โดยไม่สามารถที่จะมองผ่านไปสู่ความจริงที่ซ่อนอยู่ได้ว่า ต้นไม้มีความหมายขึ้นมาได้
ก็เพราะปรากฏอยู่ท่ามกลาง 'ความไม่ใช่ต้นไม้' ที่อยู่รายรอบ

นอกจากนี้ ปัญหาอีกประการหนึ่งก็คือ

แนวโน้มที่สามัญสำนึกของคนทั่วไป จะสรุป 'ความเป็นกลุ่มก้อน' ขึ้นโดยอัตโนมัติ
เช่นเมื่อใครคนหนึ่งมองเห็น 'เส้น' ก็มักจะสรุปว่า 'เส้น ก็คือ เส้น' มากกว่าที่จะตระหนักว่า
ภาพของเส้นที่เห็น แท้ที่จริงคือภาพของ 'จุดจำนวนมาก' ที่รวมเข้าด้วยกัน
ซึ่งความไม่สามารถมองเห็นความจริงข้างต้นนี้เอง ทำให้ผู้ได้สัมผัสกับทฤษฎีพัฒนาการมิติจำนวนไม่น้อย
ยังความรู้ความเข้าใจของตนไว้เพียงตรงข้อสงสัยว่า
เพราะเหตุใดผังภาพพัฒนาการมิตี จึงแสดงลูกบอลสองสี...//.."

--

"...สาระสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่จะต้องกล่าวให้แก่ทุกท่านในที่นี้ได้ทราบก็คือ
การยกย่องว่าทฤษฎีพัฒนาการมิตี เป็น 'ทฤษฎีสรรพสิ่ง' เป็นการให้ค่าทฤษฎีที่สูงเกินจริง
ทั้งนี้เพราะ 'สรรพสิ่ง' ย่อมต้องประกอบไปด้วย 'สิ่ง..ที่เป็นรูปธรรม' และ 'สิ่ง..ที่เป็นนามธรรม'
ดังนั้นทฤษฎีพัฒนาการมิตี ซึ่งให้คำอธิบายเพียงกิริยาอาการบางส่วนของรูปธรรม
จึงสมควรที่จะถูกจัดว่าเป็นเพียงทฤษฎีธรรมดาๆ หากแต่แตกต่างจากทฤษฎีอื่นทั่วไป
เนื่องจากถูกสร้างขึ้นบนกรอบความคิดที่ลึกซึ้ง กว่ากรอบความคิดทางวิทยาศาสตร์ที่มีอยู่เดิม...//.."

--

"...สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง สิ่งที่มีหวังต่อจากการที่สามารถทำให้มีผู้สนใจทฤษฎีพัฒนาการมิตีก็คือ
การที่จะทำให้ทุกท่านได้ตระหนักว่า ความเป็นตัวตนที่ทุกท่านมี
ก็ล้วนตั้งอยู่บนรากฐานเดียวกับที่ใช้สร้างทฤษฎีนี้ขึ้นมา
โดยทุกท่านในที่นี้ รวมทั้งข้าพเจ้าเอง ต่างก็เป็นสิ่งที่มีความเปลี่ยนแปลง
และมีตัวตนขึ้นอย่างเป็นองค์ประกอบ ด้วยกันทั้งสิ้น
ซึ่งทำให้เราแต่ละคน ไม่อาจหลีกเลี่ยงความพลัดพราก และจุดจบของชีวิตที่รออยู่เบื้องหน้าได้
โดยทั้งนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่าความตระหนักในประเด็นข้างต้น จะผลักดันให้เรามุ่งแสวงหาแก่นสาระของชีวิต
มากกว่าการแสวงหาสิ่งต่างๆ ที่แน่นอนว่าในท้ายที่สุดย่อมมีความพลัดพราก เป็นบทสรุปอยู่เบื้องหน้า

ซึ่งสำหรับข้าพเจ้าเอง สาระสำคัญของชีวิตในทุกวันนี้ก็คือ การอุทิศตัวให้กับพระพุทธศาสนา และให้ความสำคัญ กับสิ่งที่ศาสนาของข้าพเจ้าเรียกว่า ‘การเจริญสติ’ เรียนรู้ถึงความเป็นจริงของกาย กับใจ ที่ตั้งอยู่บนธรรมชาติของความเสื่อม และความพลัดพราก...//..”

--

“...ในท้ายที่สุดนี้ ข้าพเจ้าจะขอกล่าวถึงสิ่งที่เราเรียกว่า ‘ความเป็นจริงทางวิทยาศาสตร์’ ซึ่งอารยธรรมของเราเฝ้ารอมมาเป็นเวลานาน ว่าจะได้ฟังจากปากของ ‘ทฤษฎีในอุดมคติ’ โดยหากทฤษฎีพัฒนาการมิติ คือทฤษฎีๆ นั้น มันก็กำลังบอกความจริงแก่เราว่า สิ่งที่เราทุกคนต่างตั้งตารอฟัง มีเนื้อความอันโหดร้ายว่า...

สิ่งที่พวกเรากำลังได้สัมผัสอยู่นี้ รวมทั้งตัวของเราเอง ล้วนเป็นเพียง ‘ภาพมายาระยะสั้น’ ที่เกิดขึ้นสืบเนื่องติดต่อกันไปเรื่อยๆ ปราศจากความถาวร และกำลังครอบครองความสูญสลาย ที่เกิดขึ้นอยู่ในทุกๆ ขณะ อย่างมีอาจหยุดยั้งหรือหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้นเมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ เราแต่ละคนจึงไม่ควรหลงระเริงอยู่ในภาพมายาโดยประมาท แต่ควรแสวงหาหนทาง เพื่อให้พ้นไปจากความบิบบั่นเหล่านี้เสียให้ได้ และหากทัศนะดังกล่าวข้างต้น ได้เกิดขึ้นกับใครสักคนในที่ประชุมนี้ ข้าพเจ้าก็จะถือว่า นั่นเป็นความสำเร็จสูงสุดของทฤษฎีพัฒนาการมิติ ที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้น...ขอขอบคุณ”

--ปรินิมม อธิวัชชีร์ (จากบางส่วนของสุนทรพจน์ที่ซเวค)--

**

จินตน์ฤตย์ ^o^	สุนทรพจน์เป็นไง?
A.T. Poranimm	โห..ยัยลิน เห็นชื่อหล่อนแล้วไม่ยากตอบวะ นึกว่าพระเอกลิเกมาชวนคุย ใครหลอกเธอว่าดีเนี่ย?
จินตน์ฤตย์ ^o^	เฮ้อา..สมองมี ดีก็รู้..คิดได้ คิดเป็น ไม่ต้องมีใครบอกร้อกกก ^o^
A.T. Poranimm	อุกอาจมากน้องเขี้ย -_-“
จินตน์ฤตย์ ^o^	แล้วสุนทรพจน์เป็นไงบ้าง เรอฟูส์ โดเบอีย้เข้าท่ามั้ย?
A.T. Poranimm	ดีๆ พวกนี้น่ารัก ไม่เหมือนนักวิทข บ้านๆ
จินตน์ฤตย์ ^o^	เป็นไงยะ ใ้อ “บ้านๆ” ของตัวนะ????
A.T. Poranimm	พวก “แก่งนิดๆ..รักวิทข กว่าความรู้” โง่ก็ช่าง ยังโง่ก็เอาวิทยาศาสตร์
จินตน์ฤตย์ ^o^	อืมมม
A.T. Poranimm	แต่พวกเรอฟูส์ โดเบอีย้เน้อความรู้ ถ้าวิทข ไม่ให้ความรู้ คำก็หาทางอื่น ฉันว่าเขาเป็อวิทข เหมือนกันแหละ คงพยายามหาอะไรใหม่ๆ พูดเสร์จมีเข้ามาคุยกะเราหลายคน ฟังเค้าถามแล้วรู้เลยว่าอ่านบทความเข้าใจ
จินตน์ฤตย์ ^o^	อ้อเหออออ... จั้นเอาพวกนี้ไปเป็นกรรมการแกรนด์อาร์ชชิตี คุณพีจะได้ไม่ออกหัก...ไฮ้ะๆๆ ^o^
A.T. Poranimm	ตายยย ใ้อนี้ ที่พูดนี้กลั่นมาจากหัวแม่เท้ารีปาว?
จินตน์ฤตย์ ^o^	ไฮ้ะๆๆๆๆ :p
A.T. Poranimm	ตอนนี้เรื่องชนะแกรนด์อาร์ชชิตีวๆ แล้วยะ
จินตน์ฤตย์ ^o^	อ้อออออเหออออออออออ...// แล้วอากาศที่นั่นเป็นไงบ้าง?
A.T. Poranimm	จะถามอากาศ หรือถามหาของฝาก??? อากาศหนาวเซ็ดเด็ดฉี่..พายุหิมะเข้าก่อนฤดู ไปไหนไม่ได้เลย.. เพราะจั้นไม่ต้องรอรหอกนะ ใ้อของฝากนะ
จินตน์ฤตย์ ^o^	แหงะ ToT
A.T. Poranimm	ไม่ต้องโอด..ที่แรกกะหาซื้อปลาสลิดแดดเดียวไปให้ เค้าว่าแถวซเรคมีเจ้าอร่อย แต่พายุหิมะเข้า ไม่มีแดด เค้าเลยตากกันไม่ได้
จินตน์ฤตย์ ^o^	ทุเรศศศศ ที่นั่นมีปลาสลิดที่ไหนกันล่ะคะคุณพี..คุณน้องจะเอาของฝากๆๆ
A.T. Poranimm	เฮ้อใ้อนี้...ก็พายุมันเข้า จะไปเอาของฝากที่ไหนให้ล่ะ เอาบ๊อยโรงแรมแทนมั้ย...แก้อาการโสด...

จินตน์ฤตย์ ^o^	หล่อปะล่ะ???
A.T. Poranimm	คุณพี่หล่อกว่าราว 8 สโตร็คครึ่ง
จินตน์ฤตย์ ^o^	แหงะ..ฉันปล่อยเขาทำงานแถวนั้นต่อไปเหอะ..// แล้วลாம்เป็นไงบ้าง อยู่ตรงนั้นรึป่าว?
A.T. Poranimm	สบายดี แก่เข้าห้องแกไปแล้ว..หลับไปแล้วชะมั้ง
จินตน์ฤตย์ ^o^	ฮึะๆๆๆ..จริงะ..แอบอยู่ห้องเดียวกัน ฮันนี่มูนก่อนแต่งฮึะป่าวว ครีๆ
A.T. Poranimm	ไ้เด็กแก่แรด..เทวธรรมชั้นสูงอย่างพวกฉัน ถ้ายังไม่แต่งงาน นารานาก็นารานากเหอะ อย่าหวังว่าจะเห็นซาอ่อนฉัน
จินตน์ฤตย์ ^o^	กรี๊ดดดด แมนคะคุณพี่..มีแฟนปิดบังฐานะเกยกฮึะป่าวคะ???
A.T. Poranimm	ไ้บ้ำ สักมเลวเพราะคนดีท้อแท้...ท้อแท้เพราะเค้ามาพึ่งแกพุดนี้แหละ
จินตน์ฤตย์ ^o^	ครีๆๆ
A.T. Poranimm	แล้วที่บ้านเป็นไงกัน..ตอนเย็นทำอะไรให้พ่อแม่กิน
จินตน์ฤตย์ ^o^	ตัวเองไม่อยู่บ้าน ทางนี้สบายดี..ก็ไม่ได้ยินใครพุดว่าคิดถึงตัวนะ ^o^ วันนี้ไปกินข้าวข้างนอกกันด้วยยย ^o^
A.T. Poranimm	โห รายพระ ฉันไม่อยู่แป๊บๆ ไปกินข้าวกันข้างนอก..งานนี้ใครเลี้ยงเนีย
จินตน์ฤตย์ ^o^	เค้าเลี้ยงจ้า
A.T. Poranimm	เนาะ เกิดใจดีอะไรขึ้นมา รวยอะไรมาจากไหนจ๊ะ
จินตน์ฤตย์ ^o^	ฮึๆๆ
A.T. Poranimm	เฮ้ยยย..นี่อย่าบอกนะว่าเอาวิธีที่คุยกันไปเล่นหุ้น
จินตน์ฤตย์ ^o^	โอเค..ไม่บอกก็ไม่บอก ^o^
A.T. Poranimm	ยัยลินเอี้ยยยยยยยยยย..เดี๋ยวเหอะ หาเรื่องนะเธอ ติดคุกแล้วหล่อนอย่าโอดนะ ไม่ว่างไปเยี่ยมมาเฮ้ย ชนะแกรนด์อาร์ชแล้วงานฉันยุ่งนาเฮ้ย
จินตน์ฤตย์ ^o^	แบร์ :p :p :p :p :p :p :p :p

สำหรับ ทฤษฎีพัฒนาการมิติ 'ช่องว่าง' ไม่ใช่ 'ความว่างเปล่า' แต่มันคือ 'ภาพสะท้อนของสสาร'
ดังนั้นภายในช่องว่างจึงมี 'ทริทิคิล' เช่นเดียวกับที่มีอยู่ภายในสสาร
หากแต่พวกมันซ่อนตัวอยู่ภายใต้ 'สถานะไม่ปรากฏ'
และยิ่งไปกว่านั้น กิจกรรมที่ถูกกระทำโดยสสาร เช่นการมุ่งหน้าเข้าหากัน
ก็ยังคงถูกกระทำโดยช่องว่างด้วยเช่นกัน

แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจาก 'วงการวิทยาศาสตร์ ของ สิ่ง-4มิติ' อย่างพวกเรา
ไม่มีองค์ความรู้ที่จะหยั่งถึง 'สาระแห่งช่องว่าง' ดังนั้น 'นักวิทยาศาสตร์-4มิติ'
จึงไม่สามารถที่จะเข้าใจ 'การทำงานของธรรมชาติ' ในภาพกิจกรรมที่เรียบง่ายได้
เพราะต้องคอย 'จินตนาการสิ่งพิเศษ' ขึ้นมาอยู่เนืองๆ
เพื่อชดเชยการทำงานในส่วนที่ตนมองไม่เห็น อาทิ..

เมื่อเห็นแม่เหล็กดูด และผลักกัน..วิทยาศาสตร์ก็จินตนาการถึง 'แรงแม่เหล็ก'
เมื่อเห็นสสารมุ่งหน้าเข้าหากัน..วิทยาศาสตร์ก็จินตนาการถึง 'แรงดึงดูด' ฯลฯ

ซึ่งการอุปโลกนสิ่งโน้นสิ่งนี้ขึ้นมามากมายนี้เอง ที่ทำให้ในท้ายที่สุดแล้ว
'วงการวิทยาศาสตร์' ก็ไม่ต่างอะไรจาก 'วงการศิลปะ'
เพราะทั้งคู่ต่างก็ประดิษฐ์ผลงานของตนขึ้น จากการใช้ 'จินตนาการ'

#####

ลินเล่าเรื่องของปรินิมม์ ถึงการที่กลุ่มนักวิทยาศาสตร์ชื่อ 'เรอฟูส์ โดเบอียร์' ให้การยอมรับเขา
และส่งคำเชิญให้เข้าเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ของกลุ่ม ภายหลังเขาตีพิมพ์บทความเรื่องความโน้มถ่วง

“..ถึงตอนนั้นแกรนด์อาร์ชไม่ใช่ปัญหาแล้ว..ปรินิมม์รู้ว่าชนะแล้ว..

เพราะถ้าพวกมาตรฐานสูงอย่างเรอฟูส์ โดเบอียร์ยอมรับทฤษฎี คนอื่นก็ต้องรับได้
ขออย่างเดียว...อธิบายให้รู้เรื่องก็แล้วกัน”

“อืมมม..แล้วมันไม่แปลกๆ เหรอ?..” ผมย้อนคิดไปถึงคำอธิบายเรื่องแรงดึงดูด ของปรานิรม์
“..เพราะถ้าบอกว่าสสารมันต้องเข้าหากัน ของในจักรวาลมันก็ต้องเข้ามารวมกันหมดดิ?”

“ไม่รวมมม..จะรวมกันทำไมล่ะยะ..”

อ๊ะ เอาจี้..เมื่อไหร่ที่คุยกัน เราบอกว่าทำไมสสารมันเข้าหากัน?” ลินย้อนถาม

“เพราะไทรทีเคิลมันเข้าไปหาความหมาย” ผมตอบ

“อ้อ..” เธอพยักหน้า “..เพราะมันกระบวนการนี้มันทำเพื่อหาความหมาย

เธอต้องมองทั้งโพรเซส อย่าไปมองแค่การทำงานอันเดียวแล้วสรุป..

ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าไทรทีเคิลมันอยากได้ความหมาย..”

“อ้อฮืม”

“..เพราะมันพอมันไปอยู่ด้วยกัน ไทรทีเคิลแต่ละตัวๆ ก็ได้ความหมาย

คราวนี้พอไทรทีเคิลได้ความหมาย มันก็ทำให้สสารที่มันไปแฝงอยู่ ได้ความหมายตามไปด้วย..”

“อ้อฮืม”

“..ไทรทีเคิลตัวนี้ บวกไทรทีเคิลตัวนั้น บวกไทรทีเคิลตัวโน้น ได้ ‘สสารอย่างหนึ่ง’

ไทรทีเคิลตัวนี้ บวกตัวนู้นนน บวกตัวโน้นนน ก็ได้ ‘สสารอีกอย่างหนึ่ง’..”

เพราะมันพอไทรทีเคิลมันเข้าไปหากัน มันก็ไปทำให้มีสสารหลายๆ ชนิดขึ้นมา

มันเลยทำให้เราเห็นเป็น ‘กลุ่มสสาร’

เห็นง่ายๆ อย่างโลก อย่างพระจันทร์ อย่างดาวเสาร์ ดาวศุกร์ ไรเงี้ยะ..”

“อ้อฮืม”

“..คราวนี้ถามว่าสสารมันมีอะไรหุ้ม?..”

“ช่องว่าง” ผมตอบ

“..อ้อ..เพราะมันกลุ่มสสารแต่ละกลุ่ม มันจะมีช่องว่างหุ้ม

แล้วไอ้ช่องว่างนี่แหละที่มันจะเป็นตัวตัดสิน ว่ากลุ่มสสารกลุ่มไหน ‘รวมกันได้’ หรือ ‘รวมกันไม่ได้’..”

..ผมทำหน้าง..

“..งก็รู้ว่าาง..อย่าขาดสติ..” เธอแก้งหยอดไม่ให้ผมลื้มกายลื้มใจ “..แต่ไม่ต้องงงหรือกพั้สส
หลักการง่าย ๆ มันก็เหมือน ‘น้ำ’ กับ ‘น้ำมัน’ นั้นแหละ
เอามาเทรวมกัน มันก็แยกชั้นกันอยู่..เพราะมันรวมกันไม่ได้..ก็แค่นั้นเอง..”

..ลินทำท่าครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ แล้วพยายามอธิบายต่อ..

“..เอางี้..พั้สสสังเกตมั้ยว่า ดาวเคราะห์ในระบบสุริยะมันต่างกันมาก..
บรรยากาศก็ไม่เหมือน ..องค์ประกอบก็ไม่เหมือน..”

“อือฮึ่ม”

“..แล้วเคยได้ยีนที่นักดาราศาสตร์บางคนบอกมั้ยว่า
ไ้ดาวพวกนี้มันต่างชะจนไม่น่าจะอยู่ในระบบสุริยะเดียวกัน..”

“อือ” ผมพยักหน้า

“..ความจริงก็คือ ถ้ามันเหมือนกัน..มันก็รวมเป็นดาวดวงเดียวกันไปแล้ว..”

“?!!?!!?”

“..อือออ จริงๆ..เพราะมันต่างกันง ‘ช่องว่างที่หุ้มอยู่’ มันเลยต่างกันด้วย
พอช่องว่างมันต่างกัน ช่องว่างมันเลย ‘ไม่รวมกัน’
คราวนี้พอช่องว่างมันไม่ยอมรวมกัน
มันเลยกลายเป็นว่า ‘ดาวสองดวงมีช่องว่างมากัน’ ไม่ให้มันเข้าหากัน

แต่ถ้ามันเหมือน หรือคล้ายกันมากๆ..มันจะไม่แค่อุ้ไกลหรือก มันจะรวมกันเลย..”

“จริงอะ?” ผมขมวดคิ้ว

“..จริงสิ..ก็ไม่เห็นหรือว่าดาวแต่ละดวง มันเหมือนกับมาจากคนละโลก
ทำไม?..ง่ายไปหรือ?” ลินยิงคำถามจี้ใจดำ เมื่อเห็นผมขมวดคิ้ว

“อือ”

“พั้สสต้องไม่ลื้มนะว่า ‘ช่องว่าง’ มันไม่ได้ ‘ว่างจริงๆ’..มันก็มีอะไรๆ เหมือนที่ในสสารมีนั้นแหละ..
เพราะงั้นที่เราเห็นว่า ของชนิดนี้ ชนิดนั้น รวมกันได้..
ชนิดนั้น ชนิดนั้น รวมกันไม่ได้..มันก็มีในช่องว่างด้วย..
เหมือนอย่างเราเอา ‘น้ำสองแก้ว’ มาเทรวมกัน แล้วมันรวมเป็นเนื้อเดียวกันได้ ใช่มั้ะ?..”

“อ้อฮืม”

“..แต่ถ้าเราเอา ‘น้ำ’ กับ ‘น้ำมัน’ มาเทรวมกัน มันก็แยกชั้นกัน
หรืออย่าง ‘น้ำ’ กับ ‘น้ำส้ม’ เอามาเทรวม มันก็รวมได้ แต่รวมแล้วเป็นน้ำส้มจางๆ.. ใช่มั้ะ?..
เนี่ยปรากฏการณ์เดียวกันเลย แค่เกิดอยู่ในช่องว่าง

เพราะฉะนั้นไอ้ตัวช่องว่างที่มันต่างกันนี้แหละ ที่มันทำให้ของทุกอย่างไม่รวมกันเป็นก้อนเดียว”

“อืมมม..อ้าว แต่อย่างเงี้ยถ้าบอกว่าโลกมีช่องว่างหุ้ม มันก็ต้องไม่มีอุกาบาตตกมาในโลกดิ?”

ผมพยายามหักล้าง โดยหมายถึงอุกาบาต หรือสะเก็ดดาว

ซึ่งประกอบไปด้วย ‘ชนิดของสสาร’ ที่ต่างไปจากที่มีในโลกมากๆ

หรือในกรณีของอุกาบาตจากดาวเคราะห์ดวงอื่น เช่น จากดาวอังคาร

“ตกได้สิ..มันอยู่ที่ ‘ขนาด’

จักรวาลนี้มันเป็น ‘จักรวาลของปริมาตร’ เพราะฉะนั้น ‘ขนาดสำคัญ’..”

..ผมแก๊งทำตาตุ้มกริมเมื่อได้ยินลินพูดคำว่า ‘ขนาดสำคัญ’..

“..ลามก ละตาพัสส..จะฟังต่อมั้ฮึ!?!?..” ลินแก๊งทำเสียงเขี้ยว

“อ๊ะๆๆ ต่่อๆ”

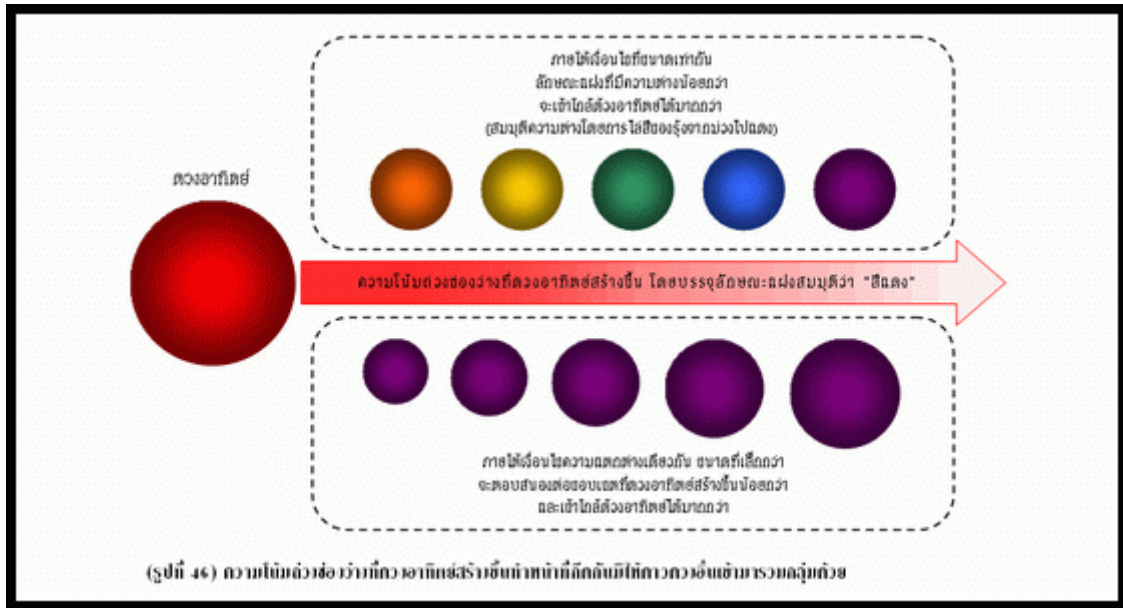
“..ขนาดสำคัญ..ช่องว่างจะมีอิทธิพลกีดกันได้มาก ได้น้อย

นอกจากความต่าง จะขึ้นกับขนาดด้วย..นักเรียนไปหยิบหนังสือมาให้หน่อยดี..”

เธอนิ่งว่สั่งให้ผมไปหยิบหนังสือปกดำที่วางอยู่บนหิ้งหนังสือ

เมื่อผมนำมาให้ เธอจึงพลิกไปยังหน้าที่มีรูปของ ‘ระบบสุริยะสี่รัฐ’...

“..รูปเนี่ยะ ต่างมาก ต่างน้อย สมมุติตาม ‘ลำดับสีรุ้ง’
ดวงอาทิตย์สีแดง ต่างที่สุดอยู่ขวาสุด คือดาวสีม่วง..น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด ก็ใกล้สีแดงขึ้นมาเรื่อยๆ..”
เธอพูดอธิบายภาพ พร้อมชี้ไปยังรูปดาวบริวาร ซึ่งอยู่ในกรอบเส้นประด้านบนลูกศรสีแดง

“อ้อฮืม”

“..เห็นมั้ยว่าดาวแต่ละดวงขนาดเท่าๆ กัน..”

“อ้อ”

“..ถ้าอย่างเงี่ยดาวที่คล้ายสีแดงที่สุด ก็จะอยู่ใกล้สุด..ดาวม่วงต่างมากที่สุด ก็อยู่ไกลสุด..”

“อืมมม”

“..คราวนี้พวกอยู่ในกรอบใต้ลูกศร..เห็นมั้ยว่ามันม่วงทุกดวงเลย..

ถ้าเป็นแบบนี้ ดวงที่เล็กที่สุดก็จะเข้าใกล้ได้มากที่สุด เพราะพอมันเล็ก มันก็ถูกกีดกันน้อย เลยเข้าไปใกล้ๆ ได้

เพราะฉะนั้นที่พูดถึงอุกาบาต มันก็ตกมาในโลกได้ เพราะขนาดมันเล็ก” เธอสรุป

“อืมมม”

**

“เออ..แล้วจำเรื่องแม่เหล็กได้มั้ะ..ที่เคยถามว่าทำไมมันผลักรันนะ..”

ลินย้อนถามไปถึงเรื่องที่ผมเคยสงสัยเมื่อหลายเดือนก่อนหน้า

“อ้อฮืม”

“..เราบอกว่าแม่เหล็กคนละขั้วมันดูดกัน เพราะจุดมันวิ่งไปคนละทาง มันเลยเข้าไปหากัน เพราะมันให้ความหมายกันได้ใช่มั้ะ..”

“อ้อฮืม”

“..คราวนี้ถามว่าทำไมแม่เหล็กขั้วเดียวกันมันผลักรัน คำตอบก็คือ เพราะ ‘รอบๆ’ ก่อนแม่เหล็ก’ มันมี ‘ช่องว่าง’ ให้อยู่ แล้วในช่องว่างนั้นนะ ‘จุดในเส้นมันวิ่งทางเดียวกัน’ มันเลย ‘ให้ความหมายกันไม่ได้’ เพราะมันเลย ‘ไม่ยอมรวมกัน’..เข้าใจปะ?”

“อ้อฮืม..” ผมพยักหน้าทั้งๆ ที่ในใจยังคงมีข้อกังขา

“..อ้าว แต่ต่าง มันไม่รวมกัน ก็แค่ไม่รวมกันดี..แล้วทำไมมันต้องผลักรันล่ะ?”

“อ้าว แล้วใครบอกเธอละยะ ว่ามันผลักรัน หึมมม?” เธอย้อน

“หมายความว่าไงยะ?!?”

“อ้อ ก็อย่างที่บอก..ใครบอกหล่อนว่าแม่เหล็กมันผลักรัน?”

..ผมขมวดคิ้ว..

“ฮะๆ..” ลินหัวเราะ “..ฮะ ถามหน่อย รู้ได้ไงฮี้ ว่าแม่เหล็กมันผลักรัน?”

“อ้าว ก็เวลาที่มันเข้าไปใกล้กัน มันก็ผลักรันไง” ผมตอบซื่อๆ

“เออ..” เธอมองตาผมพร้อมยกคิ้ว “..แล้วคราวนี้รู้ฮี้ยัง ว่าทำไมมันผลักรัน..”

..ผมขมวดคิ้วหนักขึ้นอีก..

“..เฮ้อ..ก็เธอเล่นไป ‘ดัน’ มันเข้าไปหากันนะฮี้ แล้วก็ไปตูว่ามันผลักรัน ทั้งที่จริง แม่เหล็กมันก็อยู่ของมันเฉยๆ ช่องว่างใคร ช่องว่างมัน..ไม่เกี่ยว ไม่รวมกัน แต่เธอนะแหละยะไปยุ่งมัน ดันมันเข้าไปหากัน แล้วก็มาโวยวายว่า มันผลักรันนน..มันผลักรันนนนน!..ฮะๆ..”

“!?!?!?!?”

“..ฮะๆๆๆๆ” ลินหัวเราะ ในขณะที่ผมกำลังตะลึงกับคำเฉลย

#####

คำเฉลยเรื่องการผลักดันของแม่เหล็กของจิตนลิน ทำให้ผมได้มุมมองใหม่ๆ เข้ามาในชีวิต นั่นคือ
อะไรบางอย่างที่เราเรียกมันว่า ‘ความจริง’..

อันที่จริง..

อาจจะเป็นจริง..

เพราะเราผลอไปปิดเปิดเป็นความจริง..

จนมันผิดไปจากที่มันเป็นอยู่จริงๆ..

แล้วก็หลงปักใจเอาเองว่า กำลังได้มองเห็นความเป็นจริง..

“..เชื่อว่าเกือบทั้งหมดของพวกเขา มีจุดอ่อนสำคัญประการหนึ่ง
ที่จะเกิดขึ้นเมื่อสวมบทบาทของ ‘ผู้สังเกต’ นั่นคือ ความโน้มเอียงที่จะปักใจเชื่อว่า
กระบวนการสังเกตที่กระทำ กำลังพาตนเองไปประจักษ์ ‘ความเป็นจริง ณ ตำแหน่งของเหตุการณ์’
อาทิ การยืนอยู่ในบ้านแล้วมองออกไปยังนอกหน้าต่าง
ความรู้สึกที่จะเกิดขึ้นกับผู้มองก็คือ ตนกำลังได้ประจักษ์กับ ‘ความจริงที่อยู่ไกลออกไป 15 เมตร’
หรือในกรณีของนักดาราศาสตร์ ที่ส่องกล้องโทรทรรศน์ผ่านอวกาศไปยังดาวดวงหนึ่ง
เขาก็จะรู้สึกได้ว่า ตนกำลังประจักษ์กับ ‘ความจริงบนดวงดาว’
ทั้งสองตัวอย่างข้างต้นนี้ ล้วนตั้งอยู่บนรากฐานความเชื่ออันคลาดเคลื่อนที่ว่า
‘มนุษย์ กับ กระบวนการสังเกตที่มนุษย์ใช้ เป็นอิสระจากธรรมชาติที่อยู่รายรอบ’
และอยู่ในฐานะที่พร้อมจะ ‘หยั่งลงไป เก็บเกี่ยวความเป็นจริงในทุกๆ ตำแหน่งของจักรวาล’
โดยไม่เฉลียวใจเลยว่า แท้ที่จริงแล้ว สารที่ได้จากการสังเกตทั้งหมด ‘ถูกสร้างขึ้นมาใหม่’
ณ ตำแหน่งที่เครื่องมือที่ใช้สังเกต ‘กระทบ’ กับข้อมูล ที่ถูกส่งผ่านระยะทางมาเป็นลำดับๆ..”

--ปรนิมม อธิวัชธีร์ (จากบางส่วนของความเรียงแสดงทัศนะบนหน้าเว็บส่วนตัว)--

#####

“..เออแฮะ.....เออวะะ..” ผมจำฟังอย่างเคื่องตัวเอง ที่ไม่สามารถตอบปัญหาเรื่องแม่เหล็กผลักกันได้

“อย่างดาวสีม่วงเงี้ยะ..” ลินี่ที่รูป ‘ระบบสุริยะสีรุ้ง’ ที่เปิดขึ้นเมื่อครู่

“..มันก็อยู่ห่างดวงอาทิตย์ ของมันตามปกติ..ถามว่ามันผลักมั๊ย?..มันก็ได้ผลักอะไรกันหรอก
แต่สิ่งที่ดาวม่วงมันเป็น ทำให้มันไม่ไปใกล้ดวงอาทิตย์..”

“อืม”

“..เหมือนอย่างพัสดกับเราเป็นคนไม่ชอบเที่ยวกลางคืนกันนะ

เพราะงั้นเราก็จะไม่ไปโคจรแถวที่เที่ยวกกลางคืนใช่ปะ

แต่ถามว่าเราเกลียดที่พวกนั้นมั๊ย?..เราก็ไม่ได้เกลียดใซ้มั๊ยละ..แค่พวกเราชอบอยู่บ้านดูทีวี..

ถ้าสมมุติเพื่อนพัสนัดกันแถวนั้น พัสสก็ไปได้ไหมะ

แต่พอเพื่อนแยกย้ายกลับบ้านปั๊บ พัสสก็ไม่อยู่ต่อ..เพราะเธอไม่ชอบอยู่ที่แบบนั้น..”

“อืมมม” ผมพยายามทำความเข้าใจตามที่ลินอธิบาย

“..แม่เหล็กก็เหมือนกัน ชั่วเดี๋ยวกันมันให้ความหมายกันไม่ได้ เพราะฉะนั้นช่องว่างของมันก็ไม่รวมกัน แต่ถ้าเราดันมัน ก็อันแม่เหล็กมันก็ใกล้กันให้เราดู แต่ยังไงๆ ช่องว่างมันก็ไม่รวมกันอยู่ดี พอเราหยุดดันมัน เราก็เห็นมันผลักรันออก..ก็แค่นี้เอง..”

มันอยู่ที่การสังเกตพัสน เรื่องที่พวกเขาบอกกันว่ามันเป็น ‘ความจริง’

จริงๆ คือมันขึ้นอยู่กับการสังเกตด้วย

ถามว่าที่พัสนบอกว่าแม่เหล็กมันผลักรันนะ จริงมั๊ย?..มันก็ต้องตอบว่า จริง..

แต่ที่มันเป็นอย่างนั้น ก็เพราะ ‘วิธีการสังเกต’ ของพัสน

คือพัสนไปดันแม่เหล็กเข้าหากัน มันก็เลยผลักรันให้พัสนดู..”

“อืมมม”

“..สิ่งที่เราเห็นกันว่าเป็น ‘ความจริง’ จริงๆ แล้วมันไม่ใช่ ‘จริง-จริงๆ’ หรือพัสน

แต่เป็น ‘จริง-หลอกๆ’ เพราะมันขึ้นอยู่กับ ‘กระบวนการสังเกต’

คนสังเกต เครื่องมือที่ใช้สังเกต วิธีสังเกต ตำแหน่งที่สังเกต มีผลหมด

เอาง่ายๆ..เคยตื่นเข้ามาแล้วหงุดหงิด ก่อนไปทำงานมะ?..”

“เคย” ผมพยักหน้า

“..แล้วเห็นอะไรในที่ทำงานชั้ดหูชั้ดตาไปหมดปะ?”

“อ้อ”

“แล้วมันชั้ดหูชั้ดตาจริงๆ รีเปล่า?”

“งั้นมั้ง” ผมตอบโดยพยายามคาดประเด็นที่ลินพยายามจะสื่อ

“อ้อ..สมมุติว่าวันนั้นมีเพื่อนที่ทำงานเธอคนนึง เขาตื่นมาแล้วสดชื่น

มองอะไรขึ้นมึนไปหมด แล้วเขาทำงานห้องเดียวกับเธอ..

ตอนเธอกำลังเห็นว่าในห้องมีแต่เรื่องหงุดหงิด เขาก็เห็นว่าในห้องมีแต่เรื่องชื่นมื่น

แล้วเธอกับเขาใครเห็นความจริง?..เก็ตปะ..”

“อืม”

“..ถ้าเขามาบอกเธอว่า ‘ไม่อะ..ในห้องไม่มีอะไรน่าหงุดหงิด’

เธอก็ต้องเถียงไข่ม้อย ก็เธอเห็นว่ามันน่าหงุดหงิดจริงๆ

แต่ถ้าเธอไปบอกเขาว่า ‘ในห้องไม่มีอะไรน่าชื่นมื่นหรอก’

เขาก็ต้องเถียงไข่ม้อย ก็เขาเห็นมันชื่นมื่นจริงๆ อ๊ะ..

สรุปแล้วจะบอกว่าผลการสังเกตของใครไม่จริงก็ได้ มันก็จริงทั้งคู่ไข่ม้อยละ

อันนี้แหละคือ ‘จริง-หลอกๆ’..ผัสสก็จริงของผัสส เขาก็จริงของเขา..”

“อืมมม”

“..หรืออย่างให้อาหารปลานะ โยนอาหารไปปลามันก็มารูมกันเต็มเลย..”

“อ้อฮืม”

“..ที่ผัสสเห็นปลาว่ายตรงนั้นกันเต็ม ก็เพราะผัสสสังเกตอยู่บนบก นี่ก็ ‘จริง’ แต่ ‘จริง..ในตำแหน่งบนบก’

ถ้าผัสสเอาตัวไปยืนในน้ำ มันก็จะจริงอีกแบบ คือจริงแบบที่ตรงนั้นไม่มีปลา เพราะปลามันกลัวเธอ

เห็นมัยว่ามันก็จริงกันทั้งสองแบบ..

คราวนี้ถามว่า จริงๆ แล้วไข่ม้อยตรงนั้นมัน ‘มีปลา’ หรือ ‘ไม่มีปลา’

มันก็อยู่ที่ว่าเธอไปสังเกตอยู่ตำแหน่งไหน..เข้าใจปะ?..”

“อืมมม”

“..อ๊ะ..หรืออย่างผัสสตักแกงเข้าปาก ‘รสแกง’ ที่ผัสสได้ก็คือ ‘รส ตรงจุดที่แกงกระทบลิ้น’ ไม่ใช่ ‘รสในซอ’

ถามว่ารสในซอ กับรสในปากเหมือนกันมัย เธอก็ตอบไม่ได้หรอก เธอแค่เดาๆ เอาเท่านั้นว่ามันเหมือนกัน

เพราะได้รสที่ไร มันก็อยู่ในปากแล้วทุกที..”

“อืม”

“..เพราะฉะนั้นพวกเราแต่ละคน เลยสร้าง ‘จักรวาลส่วนตัว’ ขึ้นมาในแบบของตัวเอง

จักรวาลแต่ละคนมันไม่เหมือนกันเต๊าะๆ หลอก” เธอสรุป

**

..ลिनยกตัวอย่างเรื่อง 'จริง-จริงๆ' กับ 'จริง-หลอกๆ' ขึ้นมาอีกหลายตัวอย่าง แล้วพูดไปถึงทัศนคติของปรานิรม์ ที่นำประเด็นนี้ไปวิจารณ์การศึกษาของแวดวงวิทยาศาสตร์..

“..ปรานิรม์ว่า ‘ความจริงหลอกๆ’ พวกนี้แหละที่ ‘ปั่นหัวนักวิทยาศาสตร์’ เพราะพวกนี้เวลาเขาจะศึกษาอะไร เขาจะเอาเครื่องมือหลายๆ ตัวไปวัด แล้วแต่ละตัวมันก็สร้างความจริงของมันขึ้นมา เรื่อง อิเล็กตรอน โปรตอน นิวตรอน นะ ตัวอย่างนึง..ใส่เงื่อนไขไปสามแบบ พอเจอการตอบสนองสามอย่าง ก็สรุปเลยว่ามันมีของอยู่สามชนิด..”

“อืม”

“..หรืออย่างเวลาที่มองจักรวาลก็เหมือนกัน ใช้กล้องดูดาวธรรมดาๆ ก็ได้ความจริงอย่างนึง ใช้วิธีตรวจจับคลื่นมันก็ได้ความจริงอีกอย่างนึง..”

“ยังไง?” ผมถาม

“..ใช้กล้องธรรมดามันก็เห็น ‘ความจริงแบบ สสาร-ช่องว่าง’ ไง..คือ ‘มีดาว มีช่องว่าง’ แต่ถ้าไปมองแบบคลื่น มันก็เห็น ‘ความจริงแบบคลื่น’ เพราะในสสาร-ช่องว่าง มันมีโพสิทีฟ..ในโพสิทีฟมีแสง มีแม่เหล็ก มันเป็นคลื่นทั้งนั้น ที่เห็นมันก็เป็นความจริงที่มีหน้าตาอีกแบบนึง..”

“อือฮืม”

“..คราวนี้พอนักวิทยาศาสตร์ไม่รู้ พอเห็นคลื่นไมโครเวฟเต็มจักรวาลไปหมด เลยถูกหลอกให้เอาไปสนับสนุนทฤษฎีบิกแบง แล้วถูกหลอกให้อธิบายต่อว่า ทำไมมันกระจายไปทั่วจักรวาล? กระจายเร็วอย่างนั้นชัดหลักความเร็วแสงมั๊ย?..สรุปคือถูกปั่นหัวตลอด...”

สำหรับประเด็นที่ลินเพิ่งอธิบายมานี้ หากอุปมา ‘การสังเกตอวกาศด้วยกล้องดูดาวธรรมดา’ กับการอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง แบบที่คนปรกติทั่วไปทำกัน ‘การสังเกตอวกาศในแง่ของคลื่น’ จะเปรียบได้กับการอ่านหนังสือเล่มเดิม โดย ‘ฟังเสียงไปที่อักขระบางจำพวก’ อาทิ ที่เป็น ‘สระ’ ซึ่งก็จะทำให้ผู้อ่านได้พบว่า ภายในหนังสือนั้นมีอักขระชนิดดังกล่าวกระจายอยู่ทั่วไป อย่างหาความหมายไม่ได้ และหากสมมุติให้ ‘นักทฤษฎีบิกแบง’ เข้ามาอยู่ในการอุปมานี้ พวกเขา ก็อาจจะเขียน ‘ทฤษฎีบิกแบงของวรรณกรรม’ ขึ้นมา

โดยจะอ้างถึงการกระจายตัวอยู่โดยทั่วไปของอักขระที่เป็นสระ
ว่าเป็น 'รังสีที่หลงเหลือ' จากการเกิด 'บิกแบงวรรณกรรม'

**

“..แล้วจึงสรุปว่าไอ้ที่ ‘จริง-จริงๆ’ มันคืออะไรล่ะ?” ผมยิงคำถามเมื่อเริ่มรู้สึกเหมือนว่า
ทุกๆ อย่างที่สังเกตได้ ล้วนแต่ถูกจัดว่าเป็น ‘จริง-หลอกๆ’ ทั้งนั้น

“อืม..ถ้าให้เราพูด เราก็ต้องบอกว่ามันเป็นคือ

‘ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ต้องดับ..ทุกสิ่งตกอยู่ใต้ไตรลักษณ์’..อันเนี้ยะของจริง..

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นมาแล้วเป็นนั่น เป็นนี่..เป็นของดี เป็นของเลว..มันอยู่ที่กระบวนการสังเกตแล้ว

อย่างพัลลภเห็นว่านี่คือ ‘เก้าอี้’..นี่ก็ ‘ความจริงของพัลลภ’

เพราะเธอเป็นผู้สังเกตที่โตมาในวัฒนธรรมที่เรียกไอ้ที่ว่าเก้าอี้

ให้พวกฝรั่งมาดู เขาก็มี ‘ความจริงของเขา’ ว่านี่คือ ‘chair’..”

“อืม”

“..เธอนั่งบนเก้าอี้..ความจริงตอนนั้นของเธอ คือ มันเป็น ‘ที่สำหรับนั่ง’

แต่เวลาที่จะหยิบของสูงๆ แล้วเอามันมาวางเหยียบ..ความจริงตอนนั้นมันก็คือ ‘ที่เพิ่มความสูง’..

เห็นมั้ยว่าความจริงที่พวกเราเห็นกันทุกวัน มันเป็น ‘ความจริงที่เดินได้’..”

“อืมมม”

#####

ในตอนนั้นจิตนลินย้อนไปพูดถึง 'หลักความไม่แน่นอน' ในทฤษฎีควอนตัม
และการกล่าวถึง 'ความเร็วสัมพัทธ์' ในทฤษฎีสัมพัทธภาพ ในแง่ที่ว่า
ทฤษฎีทั้งสองนี้ต่างกล่าวถึงปรากฏการณ์เดียวกัน
คือการที่ 'กระบวนการสังเกต' ส่งผลไปสู่ 'ผลการสังเกต'

และถัดจากนั้นผมก็ตั้งข้อสังเกตขึ้น ตามข้อความรู้ที่ว่า
'ความเร็วแสง เป็นความเร็วสัมบูรณ์ ที่ไม่ขึ้นอยู่กับความเร็วของผู้สังเกต'
ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นจริง นั้นย่อมหมายความว่า 'ความเร็วแสง' กำลังแสดงตัวแบบ 'จริง-จริงๆ'
เพราะเราทุกคนต่างได้สัมผัสสัมผัสในอัตราความเร็วเดียวกัน
ไม่ว่าบริบทในการสังเกตของเราจะเป็นเช่นไรก็ตาม
ซึ่งจิตนลินก็จะอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างเรียบง่าย และน่าฟัง
โดยเธอจะบอกผมว่า มันคือปรากฏการณ์ที่ตั้งอยู่บนหลักการของความเป็นองค์ประกอบธรรมชาติ...

“..เรื่อง ‘ความเร็วคงที่ของแสง’ มิใช่ประเด็นที่มีความซับซ้อนยากแก่การเข้าใจ เพียงเราทราบว่า ‘เส้น’ เป็นการรวมกันของ ‘จุด’ จำนวนนับไม่ถ้วน เราก็จะเข้าใจต่อไปได้ว่า ไม่มีทางที่ ‘เส้น’ จะถูกสร้างขึ้นมาได้เร็วกว่า ‘จุด’..

และเมื่อเราทราบว่า ‘แผ่น’ เป็นการรวมกันของ ‘เส้น’ จำนวนนับไม่ถ้วน เราก็จะเข้าใจต่อไปได้ว่า ไม่มีทางที่ ‘แผ่น’ จะถูกสร้างขึ้นมาได้เร็วกว่า ‘เส้น’ และ ‘จุด’..

จากนั้นเมื่อเราทราบต่อไปอีกว่า ‘โทรติเคิ้ล’ ก็เป็นการรวมกันของ ‘แผ่น’ จำนวนนับไม่ถ้วน เราก็จะเข้าใจต่อไปได้ว่า ไม่มีทางที่ ‘โทรติเคิ้ล’ จะถูกสร้างขึ้นมาได้เร็วกว่า ‘แผ่น’ ‘เส้น’ และ ‘จุด’..

และในท้ายที่สุด เมื่อเราทราบว่า ‘สสาร-ช่องว่าง’ เป็นการรวมกันของ ‘โทรติเคิ้ล’ จำนวนนับไม่ถ้วน ความเข้าใจที่เราจะได้ตามมาก็คือ ไม่มีทางที่ ‘สสาร-ช่องว่าง’ จะถูกสร้างขึ้นมาได้เร็วกว่า ‘โทรติเคิ้ล’ ‘แผ่น’ ‘เส้น’ และ ‘จุด’..

ปัญหาที่ทำให้วิทยาศาสตร์ก่อนหน้านี้ไม่สามารถเข้าใจปรากฏการณ์ความเร็วคงที่ของแสงได้ ก็เป็นเพราะขาดความเข้าใจ เรื่องความเกี่ยวข้องกันในเชิงมิติ ระหว่าง ‘สสาร-ช่องว่าง’ กับ ‘แสง’..”

--ปรณิम्म อธิวัชชีร์ (เรบูลเล็ด)--

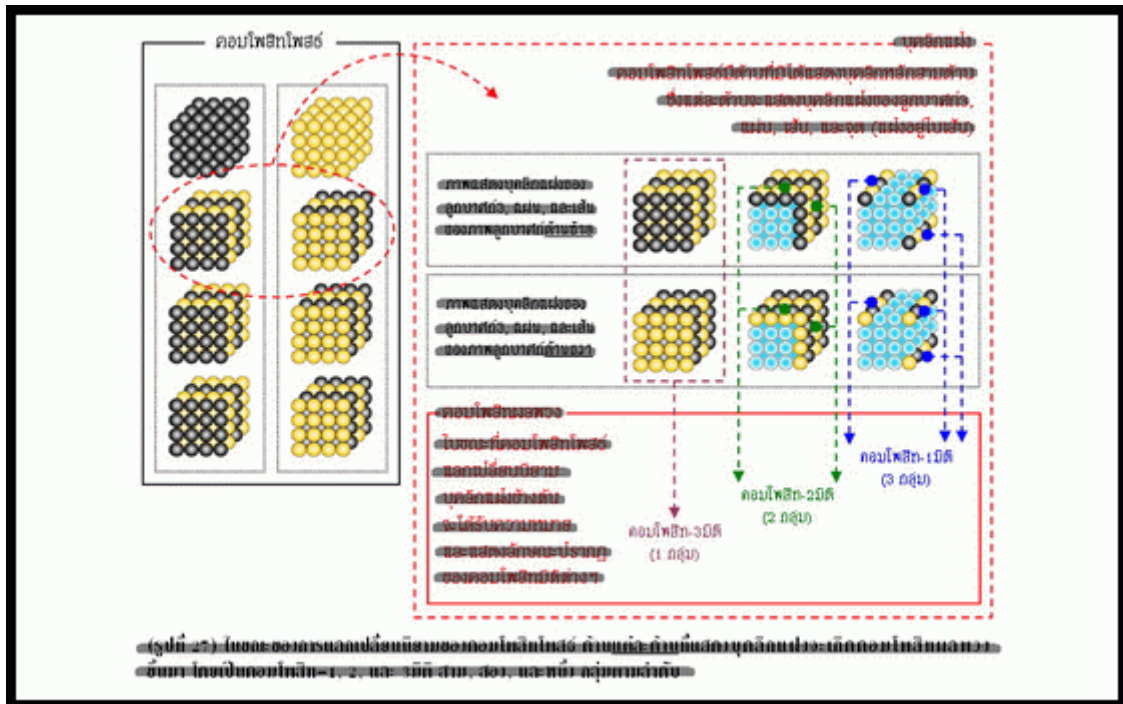
#####

“..นั่นมันก็มีเหตุผล..ไม่ใช่ว่าอยู่ๆ ก็มีคนสร้างจักรวาลขึ้นมา แล้วออกกฎว่า ทุกคนต้องเห็นแสงความเร็วเดียวกัน..”

ลินเริ่มอธิบาย เมื่อผมยกประเด็นว่า ‘ความเร็วคงที่ของแสง’ เป็นปรากฏการณ์ที่แสดงตัวแบบ ‘จริง-จริงๆ’ เพราะความเร็วของมัน ไม่ขึ้นอยู่กับความเร็วในการเคลื่อนที่ของผู้สังเกต

“..แต่เรื่องนี้มันซับซ้อน ต้องค่อยๆ ฟัง..หลักการง่ายๆ เลยคือ ‘สสาร-ช่องว่าง’ เป็น ‘สิ่ง-4มิติ’ แล้วใน ‘สิ่ง-4มิติ’ มันก็จะมีบุคลิกของ ‘สิ่ง-3มิติ 2มิติ 1มิติ 0มิติ อยู่ข้างใน..”

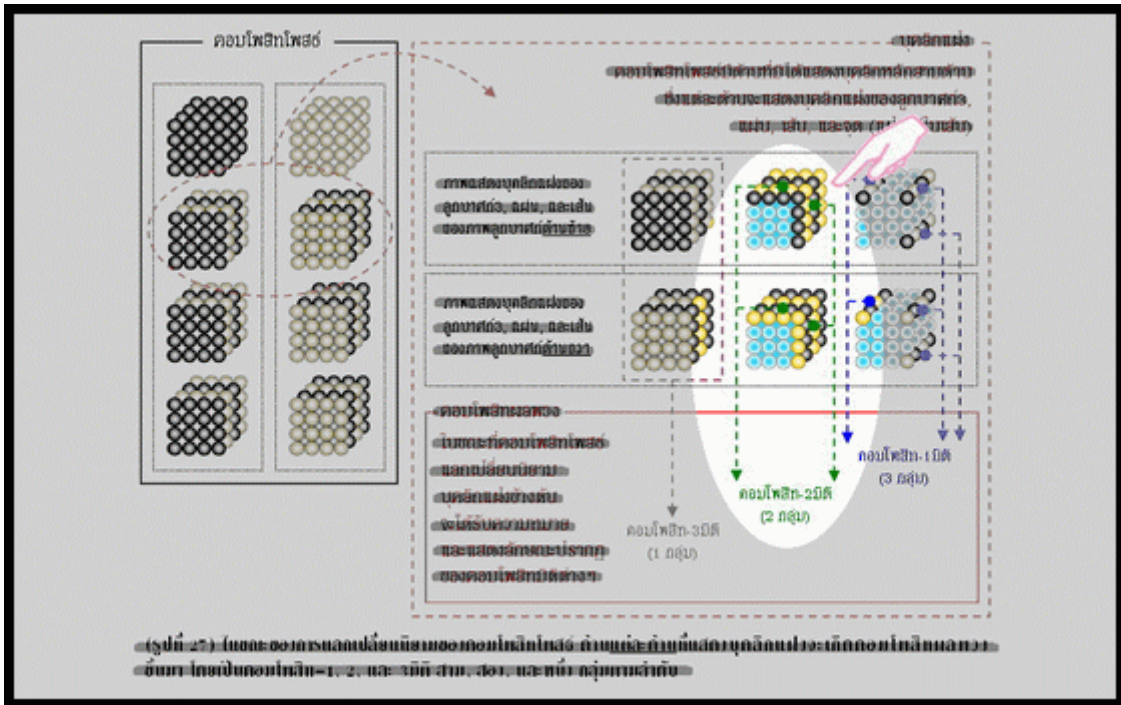
..เธอพลิกหาภาพในหนังสือปกดำ..

“..รูปเนี่ยะ..อ๊ะ แสงเป็นของกิมิติ?” ดินถาม

“สอง” ผมตอบ

“อือ เห็นมัย..ใน สสาร-ช่องว่าง มันมีแสงอยู่ ‘6 กลุ่ม’..”

..เธอนั้นที่รูป 'คอมพอลิเมอร์-2มิติ' ในกรอบเส้นประสีแดง..

“..ตรงนี้นั้นมาจาก ด้านบน ด้านข้าง ของไทรทีเคิลคู่เดียว..เพราะงั้นมันจะมี 2 กลุ่ม ถ้าเรานับรวมกัน 3 คู่ มันก็จะมี 6 กลุ่ม..เพราะงั้นสสาร-ช่องว่าง มันเกิดพร้อมแสง.. เหมือนเวลาเธอลากเส้นนะ เส้นมันคือ ‘จุดต่อๆ กัน’ ใช่มั้ย..”

“อือฮืม”

“..เพราะงั้นยังงี้ๆ เธอก็ไม่มีทางจะ ‘วาดเส้น’ ได้เร็วกว่า ‘วาดจุด’ เพราะเวลาที่เส้นมันยาวออกไป ก็คือเวลาที่จุดมันถูกสร้างขึ้นมา..เข้าใจปะ?..

..อ๊ะ..หรืออย่างง่ายๆ.. เวลาที่ตัวเองเขียนชื่อนะ

ตัวเองก็ต้องเขียน พ.พาน ไม้หันอากาศ ส.เสื่อ ส.เสื่อ ใช่มั้ย..”

“อือ”

“..เพราะงั้นมันก็ไม่มีทางที่ตัวจะเขียนชื่อเสร็จ ก่อนเขียนตัวอักษร 4 ตัวนั้นเสร็จ เพราะชื่อตัวมันมาจากตัวอักษรพวกนั้น..เกิดปะ?..”

“อืมมม”

“..สสาร-ช่องว่าง กับแสง ก็เหมือนกัน..

ตัวจะเขียนสสาร-ช่องว่าง ขึ้นได้ 1 ชุด ตัวก็ต้องเขียนแสงให้ครบ 6 ชุด

เพราะฉะนั้นมันเลยเป็น ‘สัดส่วนตายตัว’..พอสสาร-ช่องว่าง เกิดขึ้น 1 ชุด มันก็ต้องมีแสง 6 ชุด”

..ผมพยายามคิดตามคำอธิบายของลิน โดยในใจหนึ่งก็รู้สึกเหมือนว่าเข้าใจภาพรวมของสิ่งที่เธอพูด แต่อีกใจหนึ่งก็ยังรู้สึกลึกลับๆ ว่า มีความสงสัยอะไรอยู่บางอย่าง ที่ตัวผมเองก็ไม่ทราบว่ามันคืออะไร..

**

“..เราว่าตอนนี้พัสดไม่เข้าใจว่า ที่เราบอกว่า สสาร-ช่องว่าง มัน ‘เกิด’ นะ มันเป็นอย่างไง พาสเลยจับต้นชนปลายไม่ถูก แล้วมองไม่ออกว่าแสงมันเกิดอะไร ตอนไหน..รู้สึกอย่างไรเปล่า?..”

ลินถามเมื่อเห็นผมพยักหน้าฟังเธออธิบาย ไปพร้อมๆ กับย่นคิ้ว

“อือๆ”

“..จริงๆ แล้ว สสาร-ช่องว่าง มัน ‘เกิดขึ้น - หายไป - เกิดขึ้น - หายไป’ อยู่ทุกๆ ขณะแหละพัสด

แค่คนทั่วไปมองไม่ออกว่า ‘สสารชุดเก่ามันหายไป’ แล้ว ‘สสารชุดใหม่มันมีขึ้นมาแทน’

..คือ...ทุกๆ ครั้งที่พวกเรา หรือของทุกอย่างเคลื่อนที่

จริงๆ แล้วมันคือการ ‘ทิ้งกลุ่มสสารเก่า’ แล้วไป ‘สร้างกลุ่มสสารใหม่’..”

..ลินลุกขึ้นยืน..

“..ตอนนี้เราเย็น..กลุ่มสสารของเราที่นั่งอยู่เมื่อกี้หายไปแล้ว

นี่เป็น ‘สสารกลุ่มใหม่’..เข้าใจปะ?” เธอถาม

“หึ” ผมส่ายหน้า

“อืมมม..” เธอพยายามคิดหาวิธีอธิบาย “..ตรงนี้นั่นคือ ‘ไบแอส’ ของมนุษย์นะพัสด

พวกเราชอบรู้สึกว่าคุณค่าต่างๆ มีสภาวะคงที่..นี่แหละที่ทำให้ทฤษฎีปรนินมม์เข้าใจยาก..

เอางี้..ลองมองยาวๆ..พัสดเห็นมั้ยว่าตัวพัสดตอนเด็กๆ กับพัสดตอนนี้ไม่เหมือนกัน

รู้สึกมั้ยว่า ‘ก่อนสสารของพัสดตอนเกิดใหม่ๆ’ กับ ‘ก่อนสสารในขณะลมหายใจนี้’ มันเป็นคนละอันกัน

แขนก็เป็นแขนอันใหม่ ไม่ใช่อันเดียวกับตอนเกิด..เขาก็เป็นขาอันใหม่..”

“อือๆ” ผมพยักหน้า

“เนี่ยๆ หลักการเดียวกันเลย แค่เปลี่ยนจาก ‘ตอนเกิดใหม่’ กับ ‘ลมหายใจนี้’ ไปเป็น ‘ลมหายใจเมื่อกี้’ กับ ‘ลมหายใจนี้’.. ‘ลมหายใจนี้’ กับ ‘ลมหายใจหน้า’..

มันเป็นคนละอันไปทุกๆ ลมหายใจ.. อ่ะลองคิดง่ายๆ..

ตั้งแต่เกิด จนถึงตอนนี้ เธอเปลี่ยนแปลงมาตลอดเวลา.. ใช่ปะ..

ไม่ใช่เพิ่งเปลี่ยนปี๊ปปี้ตอนที่เรากามใช้มะ.. เธอเปลี่ยนทีละนิดๆ มาเรื่อยๆ.. เรื่อยๆ..

เกิดเปล่า?” เธอถามให้ผมคิดตาม

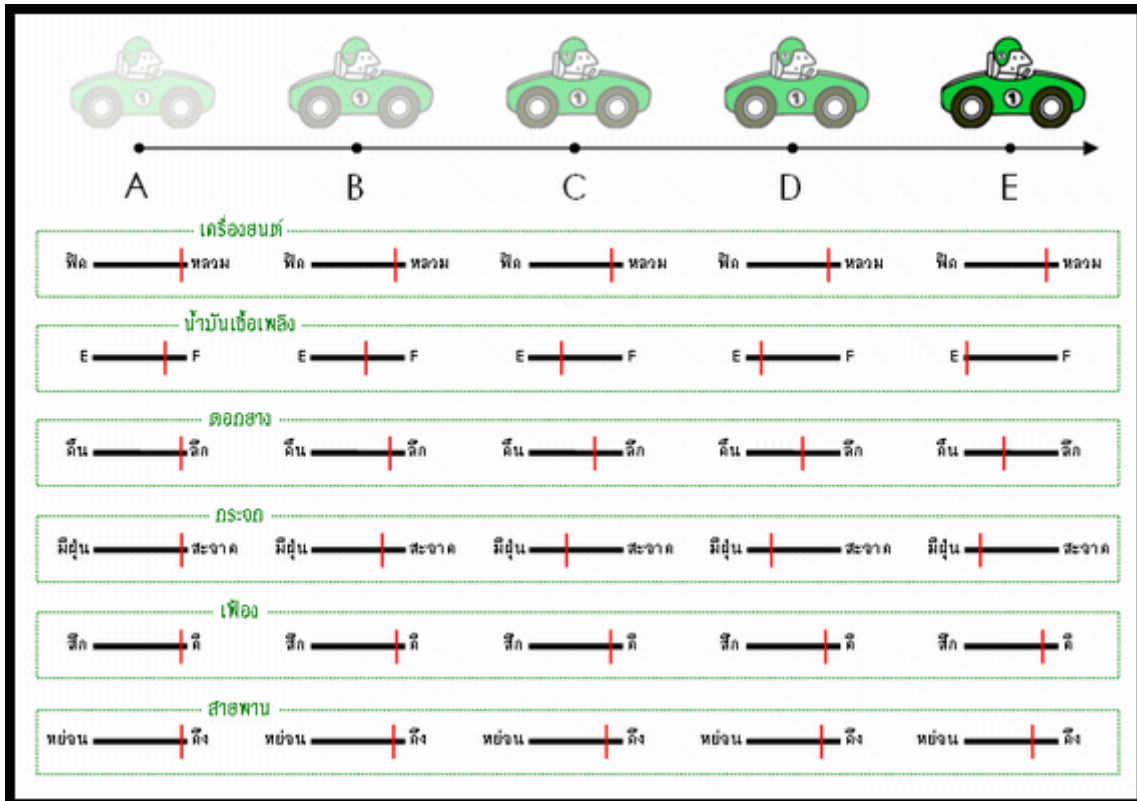
“อ้อออ”

“ทุกๆ ขณะที่เปลี่ยนนั้นแหละ คือ ‘สสารกลุ่มเก่ามันหาย’ แล้ว ‘สสารกลุ่มใหม่มันเกิด’...”

**

หัวใจสำคัญที่จะทำให้เข้าใจ ประเด็นที่ลินพยายามอธิบายให้ผมเข้าใจในตอนนั้น คือการมีความสามารถที่จะมองออกว่า ‘แต่ละสิ่งมีตัวตนอยู่อย่างเป็นองค์ประกอบ’ อาทิ เมื่อทราบได้ว่า ‘ร่างกายของเรา’ เป็นส่วนผสมของ ‘เซลล์เล็กๆ’ จำนวนมาก ถัดไปเราก็จะสามารถมองต่อได้ว่า ในแต่ละวินาทีจะต้องมี ‘เซลล์จำนวนหนึ่งที่ตายไป’ และมี ‘เซลล์ใหม่จำนวนหนึ่งที่เกิดขึ้นมาทดแทน’ ซึ่งก็จะทำให้เราเห็นต่อไปได้ว่า ‘กลุ่มเซลล์ที่เป็นตัวเราเมื่อวินาทีที่แล้ว’ กับ ‘กลุ่มเซลล์ที่เป็นตัวเราในวินาทีนี้’ เป็นกลุ่มที่มี ‘สมาชิกเซลล์’ แตกต่างกัน ดังนั้นจึงถือว่าเป็น ‘เซลล์คนละกลุ่มกัน’

หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง เมื่อมองไปยัง ‘รถยนต์’ ในมุมที่ว่าเป็น ‘ส่วนผสมของอะไหล่จำนวนมาก’ เราก็จะสามารถมองต่อได้ว่า ในแต่ละขณะที่เวลาผ่านไป อะไหล่แต่ละชิ้นก็เกิดการสึกหรอขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นรถคันหนึ่งที่วิ่งไปในแต่ละขณะๆ ก็คือ ‘กลุ่มของสสารคนละกลุ่ม’ ที่มีการสืบทอดตัวตนระหว่างกัน’ ซึ่งในกรณีตัวอย่างของรถยนต์ มีภาพประกอบที่ปรนิมม์ทำไว้อธิบายในหนังสือปกดำ ซึ่งแยกองค์ประกอบของรถอย่างหยาบๆ ออกเป็น 6 องค์ประกอบ คือ เครื่องยนต์ น้ำมันเชื้อเพลิง ดอกยาง กระจก เฟือง และสายพาน และแสดงการเปลี่ยนแปลงแต่ละขณะๆ ขององค์ประกอบเหล่านั้นให้เห็น ด้วย ‘ขีดสีแดง’...

จากภาพข้างต้น เมื่อพิจารณาที่ 'ขีดสีแดง' เราจะสามารถเห็นได้ว่า ตามมุมมองของความเป็นองค์ประกอบ รถยนต์ที่อยู่ในแต่ละตำแหน่ง เป็น 'ผลรวมของกลุ่มอะไหล่' ที่แตกต่างกัน และเป็นกลุ่มสสารคนละกลุ่มกัน

**

..ลินใช้เวลาอยู่ครู่ใหญ่ อธิบายเรื่อง 'สสารกลุ่มเก่าหายไป สสารกลุ่มใหม่เกิดขึ้น' โดยใช้ภาพประกอบเรื่องรถยนต์ในหนังสือปกดำ..

“..เห็นมัยพัสส ของใหม่มันเกิดขึ้นอยู่ตลอด ของเก่าก็หายไปอยู่ตลอด แค่คนทั่วไปมองไม่ออก ธรรมชาติมันใช้ 'ความต่อเนื่อง' บังไว้ ทั่วๆ มันสร้างความเปลี่ยนแปลงทีละนิดๆ ที่คนไม่ค่อยสังเกต คนทั่วไปเลยเข้าใจว่าสิ่งต่างๆ มันเหมือนเดิมตลอดเวลา
ห้าปี สิบปีมองที ถึงรู้ว่าอะไร มันเปลี่ยนไปแล้ว ทั้งที่จริงๆ มันก็เปลี่ยนของมันอยู่ตลอด
..ทฤษฎีปรนนิมถึงเข้าใจยากใจ เพราะมันฝืนความเคยชินในการรับรู้ของคน...”

#####

ในตอนนั้นผมสรุปสิ่งที่จิตนลินอธิบายเอาเองว่า การที่พบว่าแสงมีความเร็วคงที่ ก็เนื่องจากตัวของมัน กับสสาร-ช่องว่าง มี 'สัดส่วนตายตัว' ะหว่างกันและกัน คือภายในสสาร-ช่องว่าง 1 กลุ่ม จะมี 'บุคลิกของแสง' แฝงอยู่ภายใน 6 กลุ่ม ดังนั้นจึงทำให้ในทุกๆ ครั้งที่ 'สสารกลุ่มใหม่เกิดขึ้น' จึงเป็นทุกๆ ครั้งที่ มี 'แสงเกิดขึ้นมาพร้อมด้วย' ในสัดส่วนข้างต้น

แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ผมคิดสรุปเอาเองในตอนนั้นยังไม่ถูกต้องนัก เพราะอันที่จริง 'สัดส่วนตายตัว' เป็นเพียงหนึ่งในหลายจิ๊กซอว์ของปรากฏการณ์นี้ ซึ่งถัดจากนี้จิตนลินก็กำลังจะชี้ให้เห็นจิ๊กซอว์ตัวอื่นๆ อีก

และเพื่อทำให้ผมเข้าใจภาพสมบูรณ์ของปรากฏการณ์ความเร็วคงที่ของแสง ก็ทำให้เธอจำเป็นต้องเฉลยปัญหาเรื่อง 'สีของกระดาดขั้วบีลเอ' ที่คาใจผมมาหลายเดือน ให้ผมฟัง...

โดยเนื้อแท้แล้วจักรวาลคือที่ของความปั่นป่วน กระเพื่อมไหว

ซึ่งทุกๆ กิริยาอาการ ส่งความเป็นเหตุเป็นผลแก่กันและกัน

ดังนั้นจักรวาลจึงไม่เคยแบ่งแยกว่า นี่คือ 'ผู้สังเกต' นั่นคือ 'สิ่งที่ถูกสังเกต'

นี่คือ 'กระบวนการสังเกต' นั่นคือ 'ผลการสังเกต'

หรือนี่เป็น 'กระบวนการทางวิทยาศาสตร์' นั่น 'ไม่ใช่กระบวนการทางวิทยาศาสตร์'

มนุษย์ต่างหากที่เป็นฝ่ายแบ่งแยกสิ่งเหล่านี้ โดยจักรวาลมิได้ร่วมรับรู้ด้วย

ด้วยเหตุนี้เอง จักรวาลจึงมิได้ให้ 'สิทธิพิเศษ' ใดๆ แก่ทั้งผู้สังเกต, กระบวนการสังเกต,

หรือแม้กระทั่งกระบวนการทางวิทยาศาสตร์

หากแต่จัดสรรให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกันกับสิ่งอื่น คือภายใต้ 'กรอบของเหตุและผล'

ดังนั้นเมื่อกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ต้องการ 'ผลการสังเกต' แล้วใช้ 'เครื่องมือ' ลงไปเก็บข้อมูล

สิ่งที่จักรวาลหยิบยื่นให้ก็คือ การทำให้เครื่องมือเหล่านั้น 'แสดงผลลัพธ์แห่งความกระเพื่อมไหว'

อันเกิดขึ้นโดยมี 'ความกระเพื่อมไหวอื่นๆ' เป็น 'เหตุ'

#####

"..สรุปเป็นเพราะมีสัดส่วนตายตัว แสงเลยมีความเร็วคงที่?"

ผมลองสรุปเรื่องราวของความเร็วแสงที่ฟังมา ตามความเข้าใจ

"อ้อ.." ลินพยักหน้า "...ถ้าพูดง่ายๆ ก็นั่นแหละ"

"แสดงว่ามียากๆ ด้วย?"

"มี...แต่จริงๆ ก็ไม่ได้ยาก แค่ต้องเข้าใจว่า 'การสังเกตแสง' ทำงานยังไง

คือพัสดต้องมองว่า 'อุปกรณ์ในการสังเกต' ของเรา ไม่ได้เป็นอิสระจากสภาพแวดล้อม นะ.."

"ยังไง?"

“..อ๊ะ..อย่างอยากรู้คุณหมุ่..เธอก็เอาเทอร์โมมิเตอร์ไปจุ่ม
 แล้วก็ดูว่าเทอร์โมมิเตอร์มันเปลี่ยนจากเดิมไปยังไง..
 ตอนแรกปรอทมันอยู่ข้างล่าง พอจุ่มแล้วปรอทมันพุ่งขึ้นมา..
 หรืออย่างอยากรู้ว่าของมันเป็นกรดหรือด่าง..เธอก็เอากระดาษลิตมัสไปจุ่ม
 แล้วก็ดูว่ามันเปลี่ยนเป็นสีอะไร..”

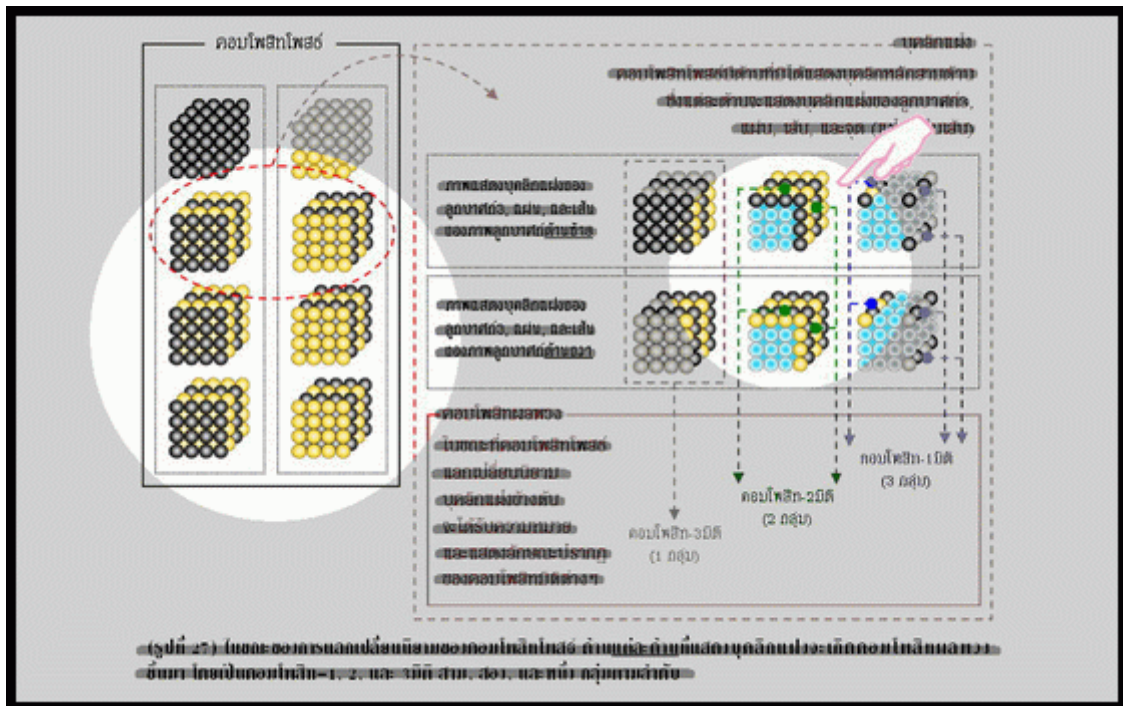
พวกนี้ยะคือเราเอาเครื่องมือเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของปรากฏการณ์..เกิดปะ?..
 พอมันเข้าไปแล้ว มันก็เกิดเปลี่ยนแปลงไปตามปรากฏการณ์ที่มันไปอยู่ด้วย
 แล้วเราก็ดูว่ามันเปลี่ยนไปแค่ไหน..ยังไง เราถึงได้ผลการสังเกตมา..”

“อ้อฮืม”

“..อย่างเวลาที่เธอบอกว่าเธอ ‘มองเห็นแสง’ ก็เหมือนกัน เครื่องมือที่ใช้ก็คือ ‘ลูกกะตา’
 พอตาเธอมันเปลี่ยนแปลง มันก็ไปบอกสมองว่า ‘มีแสงเข้าตา’..”

“อ้อฮืม”

“..จริงๆ มันก็คือ ‘ลูกกะตาเป็นกลุ่มสสารกลุ่มหนึ่ง’..แล้วในนั้นมีบุคลิกของแสงอยู่..
 ลินชี้ไปที่รูปในหนังสือปกดำที่เปิดค้างไว้เมื่อครู...”

“..บุคลิกอันนี้มันเปลี่ยนตามอิทธิพลของ ‘กลุ่มสสารอื่น’..อ๊ะ เปรียบง่ายๆ..ตาก็เหมือนกระดาษนะ..
เอากระดาษไปวางใต้แสงสีแดง มันก็เป็นสีแดง..ใช่ปะ..”

“อือ” ผมพยักหน้า

“..เอาไปไว้ใต้แสงสีเขียว มันก็เป็นสีเขียว..ใช่ปะ..”

“อืมมม”

“..เฮอ..แล้วกระดาษดึบเบิ้ลเอมีสีอะไร?”

..ผมทำหน้าเหวอ เมื่อได้ยินปัญหาโลกแตกที่ยังหาคำตอบไม่ได้..

“ฮะๆๆ..” เธอหัวเราะสีหน้าผม “..กระดาษดึบเบิ้ลเอ มี ‘สีที่แปรเปลี่ยนได้ ตามเงื่อนไขแวดล้อม’..”

“อือ..แล้วสีอะไร?”

“..สีที่แปรเปลี่ยนได้ ตามเงื่อนไขแวดล้อม”

“อืออือ..แล้วสีไรล่ะ?” ผมยังคงต้องการคำตอบ

“เฮ้า ตาฉันนี่...ก็ ‘สี’..ที่แปรเปลี่ยนได้..‘ตามเงื่อนไขแวดล้อมมมมม”

ลื่นพูดโดยเน้นประโยคที่ละส่วน

“อ้าว???...อ้ออ้อ..คือ สี...สีที่แปรเปลี่ยนได้ ตามเงื่อนไขแวดล้อม”

“เอออออออออ”

“อ้าว?..แล้วทำไมไม่เป็นสีขาว?” ผมถามด้วยความสงสัย

“ก็ที่ว่ามันขาว เพราะมันอยู่ ‘ใต้แสงอาทิตย์’ ไง..แสงอาทิตย์ก็เป็น ‘เงื่อนไข’ แบบหนึ่งไง

ถ้าพระอาทิตย์เป็นแสงสีอื่น กระดาษมันก็ไม่ขาวแบบนี้..จริงปะ..”

“เออออ..ก็จริง เนาะ”

**

..ลินอธิบายเรื่องการสังเกตแสงต่อ..

“..เวลากระดาษมันเปลี่ยนสีตามแสงที่กระทบ กับเวลาที่ตาพิสเห็นแสง

การทำงานมันเหมือนกัน คือ ‘บุคลิกแสงในสสาร’ มันถูกเปลี่ยน..

คราวนี้ถามว่าทำไมแสงมันเร็วคงที่?..จริงๆ มันแทบไม่เกี่ยวกับสัดส่วน 1 ต่อ 6 ที่เธอเข้าใจหรอก..”

“อ้าว..เหอะ?”

“..อือ..จริงๆ มันคือ ‘แสงไม่เคยเคลื่อนที่’..”

“เฮ้ย?!?!?” ผมทำหน้าไม่เชื่อ

“..จริงจริงง..” ลินทำเสียงสูงพร้อมอมยิ้ม แล้วชี้นิ้วให้ผมมองไปยังหลอดไฟบนเพดาน

“..ดูโน่น..เธอคิดว่ามันมีแสงจากตรงนั้นวิ่งมาหาเธอใช่ปะ?..”

“ก็สิ”

“..อ๊ะ ก็ถ้ามันวิ่งมาหาเธอ แล้วเวลาเธอรู้อันนั้น ทำไมความเร็วมันไม่เพิ่มล่ะ?”

“เอ้อ..ก็เขาถึงหาทางอธิบายไงละย้าา”

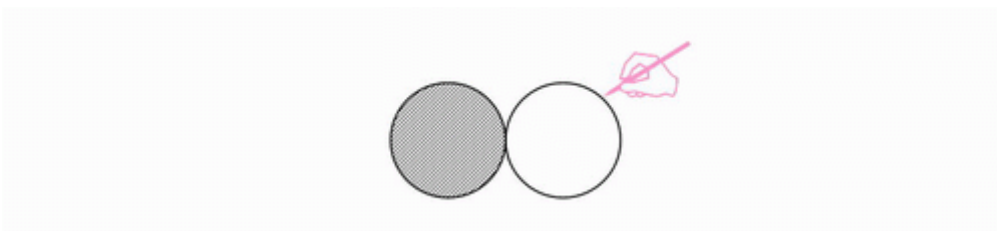
“ก็อธิบายอยู่นี่ไง ว่ามันไม่มีแสงเคลื่อนที่..”

“จี้กำปั้นทุบดินนี่หว่า” ผมแก้งบ่น

“..ไม่ใช่กำปั้นทุบดิน ถ้าจะมีอะไรเคลื่อนที่ ไฉนนั้นคือ ‘เหตุ’ กับ ‘ผล’..ไม่ใช่แสง..

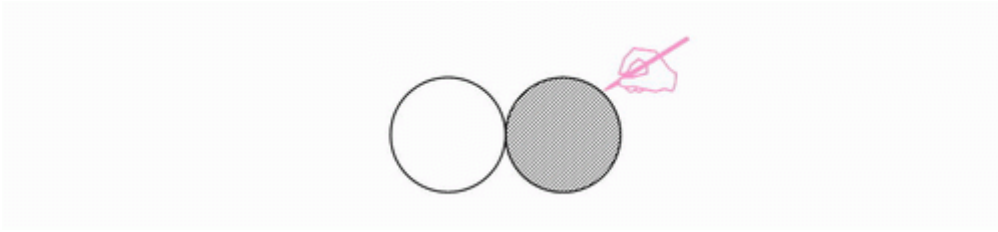
อย่างบอลในฝั่งนี้ม๊าะ บอลดำต้องอยู่กับบอลเหลืองใช่ปะ..”

ลินพูด แล้วเอื้อมหยิบกระดาษกับดินสอ มาวาดรูปลูกบอลสองสีที่อยู่ข้างกัน...

“..คราวนี้พอบอลดำมันเปลี่ยนเป็นเหลือง บอลเหลืองมันก็ต้องเปลี่ยนเป็นดำ..”

เธอวาดรูปบอลอีกหนึ่งคู่...

“..แล้วมันก็สลับไปมา ไปมา..ดูเผินๆ เหมือนสีดำ สีเหลือง มันกระโดดสลับที่ แต่จริงๆ คือสองอันนี้มันแค่เปลี่ยนตามเหตุผล สีดำ สีเหลือง ไม่เคยกระโดดเข้าไปขวา..ขวาไปซ้าย..มันแค่เปลี่ยนตามเหตุตามผล.. เราตะหากที่ดูแล้วเข้าใจว่ามันสลับสีกันไปมา..”

..ผมขมวดคิ้ว..

“..อ๊ะ งั้นเอาง่ายๆ เหมือนพัลส์เล่น ‘โดมิโน’ นะ..เอาโดมิโนมาเรียงกัน 10 ตัว แล้วพัลส์ก็ผลักตัวที่ 1 ล้ม มันก็จะล้มต่อไปเรื่อยๆจนตัวที่ 10..ใช่ปะ..”

“อือฮืม”

“..แต่เห็นแปลว่า ‘ที่ตัวที่ 10 ล้ม ไม่ได้เพราะโดนตัวที่ 1 ล้มใส่’..” ลินเน้นเสียง

“..แต่ไอ้ ‘การล้มของตัวที่ 1’ มันไปทำให้ตัวที่ 2 ล้ม แล้ว ‘การล้มของตัวที่ 2’ ก็ไปทำให้ตัวที่ 3 ล้ม สุดท้ายที่ตัวที่ 10 มันล้ม เป็นเพราะมันโดนตัวที่ 9 ล้มใส่..”

“อืม”

“..แต่ใช้การล้มของตัวที่ 9 มันก็มี ‘เหตุ’ จากการล้มของไอ้ตัวแรก..”

“อืมมม”

“..แสงก็เหมือนกัน มันไม่ได้วิ่งเข้ามาที่ตาพัลส์ แต่หลอดไฟมันไปทำให้ ‘ช่องว่างรอบๆ มัน’ เปลี่ยน แล้วช่องว่างถัดๆ ไปมันก็ ‘เปลี่ยนตามกันเป็นทอดๆ’

สุดท้ายมันก็ทำให้บุคลิกของแสงในตาเธอเปลี่ยน แล้วเธอก็รู้สึกว่ามีแสงวิ่งเข้าตา

ทั้งที่จริงๆ มันก็เหมือนกับโดมิโนตัวที่ 1 กับตัวที่ 10 นะ มันไม่ได้ล้มโดนกันตรงๆ

แค่ตัวแรกมันเป็นเหตุ ให้ตัวที่ 10 ล้ม”

“แล้วจ้ะ แสงมันเร็วคงที่ได้ไง?”

“ก็เหมือนโดมิโน่นะ..ตัวนึงล้ม ตัวต่อไปก็ล้มตาม แล้วก็ล้มกันต่อไปเรื่อย
แสงที่เราเห็นว่ามันเคลื่อนที่ มันก็เหมือน ‘จุดที่ตัวโดมิโนเอนไปชนกัน’ นะ
เราจะเห็นจุดนั้นมันเคลื่อนไปตามแถวโดมิโนใช่ไหม..”

“อืม” ผมพยักหน้า

“..แสงก็ทำแบบนั้น..ช่องว่างอันนึงมันเปลี่ยนแปลง..พอเปลี่ยนแล้ว ช่องว่างข้างๆ มันก็เปลี่ยนตาม..
แล้วช่องว่างอันถัดไปก็เปลี่ยนตามอีก..เป็นนี้ไปเรื่อยๆ..เรื่อยๆ..เหมือนเห็นโดมิโนล้ม
..เราก็จะเห็นแสงเคลื่อนที่ แล้วเห็นความเร็วมัน..”

“อ้ออืม”

“.. คราวนี้ถามว่าทำไมมันเร็วคงที่? ก็เพราะพัลส์ ‘เปลี่ยนอดีตไม่ได้’..”

“หืมมม..เกี่ยวข้องกับเหวอ???”

“..เกี่ยว..อย่างสมมุติว่าตอนนี้พัลส์กับเรามีช่องว่างคั่นอยู่ 10 หน่วย แล้วเราเปิดไฟฉาย
ในขณะนั้นไฟถูกเปิดแล้ว..เรื่องราวเกิดแล้ว พัลส์ไม่มีสิทธิเปลี่ยน..
ถึงพัลส์จะวิ่งเข้าหาเรา หรือวิ่งหนีเรา ‘ไฟของขณะเวลานั้น’ ก็จะไปหาพัลส์ ผ่านช่องว่าง 10 หน่วย..
เพราะมันไม่ว่ายังไง พัลส์ก็จะเห็นแสงวิ่งด้วยความเร็วปรกติ..”

“อืม”

“..ถึงพัลส์จะวิ่งเข้าหาเรา หรือวิ่งออกจากเรา แต่ในขณะหนึ่งๆ..ขณะหนึ่งๆ
พัลส์ก็จะมีระยะห่างระหว่าง ‘ตัวเอง’ กับ ‘ไฟของขณะนั้นๆ’ เป็นเฉพาะแต่ละขณะๆ ไป
เพราะมันยังไงๆ พัลส์ก็จะเห็นแสงวิ่งด้วยความเร็วเดียว..เพราะพัลส์ไม่มีสิทธิเปลี่ยนอดีต..”

“อืมมม”

“..แล้วถามว่าถ้าพัลส์วิ่งเข้ามาหาเราแบบ ‘เพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อยๆ’ มันจะไม่เกิดอะไรเลยเหวอ?
คำตอบคือเกิด แต่ไม่ใช่เห็นแสงวิ่งเร็วขึ้นนะ เธอจะ ‘เห็นแสงแต่ละขณะๆ ห่างกันน้อยลง’
แล้วเห็นว่าแสงมันเปลี่ยน..” ดินหยุดคิดชั่วอึดใจ “..อ๊ะ สรุปง่ายๆ..เธอจะเห็น ‘แสงมีความยาวคลื่นสูงขึ้น’..
เหมือน ‘ซัปรถสวนรถเหวอ’ นะ..เสียงเหวอมันจะสูงขึ้นสังเกตเปล่า?..”

“อ้อ”

“..นั่นแหละ แสงมันก็จะสั้นลง..แต่ถ้าวิ่งหนีเรา พัลส์จะเห็นแสงมันยาวขึ้น..”

“ความเร็วเท่าเดิม?”

“..อ้อ เป็นคลื่นมันยาวมากขึ้น..แต่เร็วเท่าเดิม..” ลินพยักหน้า

#####

วันนั้นกว่าที่ผมกับจิตนลินจะคุยเรื่องความเร็วแสงกันจบ เวลาก็ผ่านไปจนเกือบจะถึงตีหนึ่ง และทั้งๆ ที่ผมยังอยากจะคุยเรื่องอื่นต่อ แต่เราสองคนก็รู้สึกความง่วงไม่ไหว ผมจึงจำเป็นต้องลอดอูโมงค์กลับบ้าน..

ในวันรุ่งขึ้น จิตนลินจะเล่าถึงพฤติกรรมของแสงอีก 2-3 เรื่อง คือการที่ความเร็วของแสงในแต่ละตัวกลางมีอัตราที่แตกต่างกัน และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพิเศษของเบนทิสทางการเคลื่อนที่ของแสง..

แต่ที่น่าสนใจที่สุดก็คือ เรื่องของ ‘หลุมดำ’ และ ‘สสารมืด’ ซึ่งเธอจะอธิบายโดยเปรียบเทียบกับเรื่องโดมิโนที่เล่าในวันนี้ แต่บทสรุปที่ได้จะให้ภาพของ ‘จักรวาลแปลกหน้า’ ที่ผมเชื่อว่าไม่มีนักจักรวาลวิทยาคนใดเคยรู้จักมาก่อน...

“สวัสดิ์ครับ ต้นฉบับของสัปดาห์นี้ส่งตรงมาจากกรุงชเวค

ซึ่งผมมีโอกาสได้เดินทางมาร่วมการเสวนาของกลุ่มเรอฟูส์ โดเบอีย์ ในฐานะสมาชิกกิตติมศักดิ์

และได้กล่าวสุนทรพจน์เกี่ยวกับทฤษฎีพัฒนาการมิติ เพื่อเปิดการเสวนา

และเรื่องที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังในวันนี้ ก็สืบเนื่องมาจากสุนทรพจน์ที่ได้กล่าวไปนั่นเองครับ

คือเมื่อวานหลังจากที่การเสวนาจบแล้ว ก็มีสมาชิกของเรอฟูส์ โดเบอีย์ หลายท่าน

ทยอยมาพูดคุยแลกเปลี่ยนทัศนะกับผมเป็นการส่วนตัว

โดยมากก็จะเป็นในเรื่องของมุมมองต่อวงการวิทยาศาสตร์ หรือเข้าแข่งในแกรนด์อาร์ช

แต่ในจำนวนนั้นมีอยู่ 4-5 คน ที่รวมกลุ่มกันเข้ามาแลกเปลี่ยนทัศนะในเรื่องการดำเนินชีวิต

โดยจับเนื้อความตอนสุดท้ายของสุนทรพจน์ ขึ้นมาเป็นประเด็นในการสนทนา ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้...

ในท้ายที่สุดนี้ ข้าพเจ้าจะขอกกล่าวถึงสิ่งที่เราเรียกว่า ‘ความเป็นจริงทางวิทยาศาสตร์’

ซึ่งอารยธรรมของเราแผ่รอมมาเป็นเวลานาน ว่าจะได้ฟังจากปากของ ‘ทฤษฎีในอุดมคติ’

โดยหากทฤษฎีพัฒนาการมิติ คือทฤษฎีๆ นั้น มันก็กำลังบอกความจริงแก่เราว่า

สิ่งที่เราทุกคนต่างตั้งตารอฟัง มีเนื้อความอันโหดร้ายว่า...

สิ่งที่พวกเรากำลังได้สัมผัสอยู่นี้ รวมทั้งตัวของเราเอง

ล้วนเป็นเพียง ‘ภาพมายาระยะสั้น’ ที่เกิดขึ้นสืบเนื่องติดต่อกันไปเรื่อยๆ ปราศจากความถาวร

และกำลังครอบครองความสูญสลาย ที่เกิดขึ้นอยู่ในทุกๆ ขณะ อย่างมีอาจหยุดยั้งหรือหลีกเลี่ยงได้

สมาชิกเรอฟูส์ โดเบอีย์กลุ่มนี้ เดินเข้ามาตั้งคำถามว่า

“ถ้าหากพวกเขา คือ ‘ภาพมายาระยะสั้น’ ที่กำลังครอบครองความสูญสลายอยู่ทุกขณะ’

แล้วอะไรคือ ‘ตัวตนที่แท้จริง’ ของพวกเขา? เพราะในขณะที่กำลังยืนคุยอยู่นี้

พวกเขาทุกคนต่างก็รู้สึก ว่า ตัวเองมีอยู่จริงๆ”

คำถามนี้ทำให้ผมรู้สึกหนักใจขึ้นมาทันที

เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยครับ ที่จะอธิบายให้คนซึ่งไม่ได้โตมาตามวิถีพุทธเข้าใจได้ว่า

ในความเป็นจริงแล้ว ‘เราแต่ละคนไม่มีตัวตนที่แท้จริง’

หรือ ความเข้าใจว่าตนเองมีตัวตนที่แท้จริง เป็นเพียง ‘ความเข้าใจผิด’

เพราะแม้ชาวพุทธด้วยกันที่เป็น ‘พุทธโดยบัตรประชาชน’ แต่ไม่เคยได้ศึกษาธรรมะอย่างจริงจัง

ก็ยังไม่มีโอกาสที่จะเข้าใจเรื่องนี้ได้เลย

ซึ่งสิ่งที่ผมลองทำในตอนนั้นก็คือ ให้พวกเขามองไปยังของต่างๆ ในห้องเสวนา

แล้วพาให้ใช้วิธีที่เรียกว่า ‘วิภาควิจิ’ หรือ ‘การมองแบบแยกองค์ประกอบ’

เพื่อให้เห็นว่าการมีอยู่ของของแต่ละสิ่ง ไม่ใช่ ‘การมีอยู่จริงๆ’

แต่เป็นเพียง ‘ภาพลวงตา’ ที่เกิดจากการประกอบกันขึ้น ของชิ้นส่วนต่างๆ

อาทิเช่น แก้ว เมื่อเรานำมันมาพิจารณาด้วยวิภาควิจิ

เราก็จะเห็นได้ว่า ‘แก้วมีองค์ประกอบ ซึ่งแต่ละชิ้นไม่ใช่แก้ว’

เช่น ไม้ พลาสติก ตะปู ยางรองขา ดังนั้นจากมุมนี้

เราจึงจะเห็นได้ว่าการมีอยู่ของแก้ว เป็นภาพลวงตา ไม่ใช่การมีอยู่อย่างแท้จริง

ซึ่งหลังจากที่ผมได้พาเรอฟูส โดเบอียกกลุ่มนี้ ใช้วิภาควิจิพิจารณาของในห้องไป 3-4 ชิ้น

เขาก็เริ่มเข้าใจความหมายของคำว่าภาพลวงตามากขึ้น

และถัดจากนั้น ผมจึงลองให้พวกเขาใช้วิธีนี้มองไปที่ร่างกายของตัวเอง

เพื่อให้ตัดสินว่า เป็นสิ่งที่มีอยู่อย่างแท้จริง หรือเป็นเพียงภาพลวงตา

ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ก็น่าพอใจครับ คือพวกเขาสรุปว่า ร่างกายก็เป็นเพียงภาพลวงตาภาพหนึ่ง

เหมือนกับของชิ้นอื่นๆ ก่อนหน้านี้

และในตอนนั้นเอง มีสมาชิกของกลุ่ม แสดงทัศนคติที่น่านำมาเล่าให้ฟังอยู่ 2 ท่าน

หนึ่งในนั้นแสดงทัศนคติว่า ตัวตนที่แท้จริงของเขาน่าจะได้แก่ ‘จิตใจ’ หรือที่เขาใช้คำว่า ‘วิญญาณ’

ส่วนอีกท่านหนึ่งแสดงทัศนคติว่า หากตัวเขาเป็นเพียงภาพลวงตา เขาก็ไม่ควรที่จะจริงจังกับสิ่งใดๆ ในชีวิต

และน่าที่จะเร่งตัดดวงความสุขให้มากเท่าที่จะทำได้

โดยหากจะว่ากันไป ทัศนคติทั้งสองไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่เลยครับ

เพราะมันก็คือผลผลิตซึ่งแตกแขนงไปจาก ‘มิจฉาทิฐิ’ หรือ ‘ความเห็นผิด’

ที่ตองอยู่ในสันดานของสรรพสัตว์ที่เวียนว่ายอยู่ในสังสารวัฏนั่นเอง

ซึ่งทางเดียวที่จะถอดถอน ‘ความเห็นผิด’ ออกได้ คือ ‘การเห็นให้ถูก’

หรือ ‘การเห็นอย่างวิเศษ’ ที่เราเรียกชื่อเพราะๆ ว่า ‘วิปัสสนา’ (วิ คือ วิเศษ, ปัสสนะ คือ การเห็น) ซึ่งก็คือการเข้าไปเห็นถึงความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ ความเป็นอนัตตา ของสิ่งที่เรียกว่า ‘ตัวเรา’ หรือ ‘กาย’ กับ ‘ใจ’ นั้นเอง

ดังนั้นผมจึงไม่พยายามอธิบายอะไรต่อไปมากนัก เพราะธรรมะไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถเข้าใจได้ด้วยการฟัง ผมจึงได้แต่ชี้ให้ท่านแรกเห็นง่ายๆ ว่า ‘ตัวของเขา’ ประกอบขึ้นมาจาก ‘กาย’ กับ ‘ใจ’

คือหากมีแค่ ‘กาย’ โดยไม่มี ‘ใจ’ สิ่งนั้นก็ต้องเรียกว่า ‘ศพ’ ไม่ใช่เขา

หรือหากมีเพียง ‘ใจ’ แต่ไม่มี ‘กาย’ สิ่งนั้นก็ต้องเรียกว่า ‘ผี’ ซึ่งก็ไม่ใช่เขาอีกเช่นกัน

ดังนั้นการที่เขาสรุปว่า ‘จิตใจ’ หรือ ‘วิญญาณ’ เป็นตัวเขา จึงเป็นข้อสรุปที่เขาจะต้องนำกลับไปทบทวน

แต่หากจะอธิบายประเด็นนี้แบบจริงๆ ให้กับพวกเราในฐานะชาวพุทธฟัง

ผมก็จะอธิบายว่า ‘จิตใจเป็นธรรมชาติที่เกิดดับ และเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา’

‘ไม่มีจิตดวงไหนตั้งอยู่ถาวร ทุกๆ ดวงที่เกิดมาแล้วล้วนดับไปทั้งสิ้น’

ดังนั้นจึงไม่มีความเป็น ‘เรา’ อยู่ในจิตดวงใดเลย

หรือในอีกมุมหนึ่ง ‘จิตใจเป็นของที่บังคับไม่ได้ ทำงานไปตามเหตุปัจจัย’

คือไม่มีใครที่จะสั่งให้จิตใจให้มีความสุข หรือพ้นจากความทุกข์ได้

เมื่อมีเหตุปัจจัยให้สุข จิตก็จะมีความสุข เมื่อหมดเหตุนั้นแล้ว ความสุขก็ย่อมจะหมดไปด้วย

ดังนั้นในเมื่อเราไม่สามารถบังคับบัญชาจิตใจได้ เราก็ไม่ควรที่จะไปตั้งว่าจิตใจนั้นเป็นเรา หรือเป็นของเรา

และสำหรับท่านที่สอง ผมสรุปง่ายๆ ไปที่เรื่องของความเป็นเหตุ เป็นผล

โดยเริ่มที่การชี้ให้เห็นว่า ในขณะนี้เขายังไม่เห็นสิ่งต่างๆ เป็นภาพดวงตาอย่างแท้จริง

แต่ยังยึดถือในหน้าที่การงาน ทรัพย์สิน บริวารอยู่

ดังนั้นหากเลือกที่จะปล่อยตัวปล่อยใจหาความสุขอย่างเดียว ก็ถือว่าเป็นการทำเหตุของความเสื่อม

เพราะในเมื่อหลงเพลินไปวันๆ ก็ย่อมไปลดโอกาสที่จะเข้าถึงความสำเร็จของชีวิต

จากนั้นก็จบประเด็นลงที่ การให้ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ

ซึ่งในประเด็นหลังนี้ หากผมต้องอธิบายให้ชาวพุทธด้วยกันฟัง

ก็คงจะเริ่มต้นที่การชี้ไปยัง ‘ความตั้งใจที่จะแสวงหาความสุขเพียงอย่างเดียว’

ว่าอันที่จริงแล้ว ก็คือการ ‘ตั้งใจที่จะตามใจกิเลสไปเรื่อยๆ’

และสาเหตุที่ทำให้แรงจูงใจนี้เกิดขึ้นได้ ก็เป็นเพราะว่าโดยเนื้อแท้แล้ว

ยังมีได้เห็นถึงความเป็นภาพดวงตาของ ‘ทุกสิ่ง’ อย่างแท้จริง

เพราะอย่างน้อยเจ้าของวาทะที่ตั้งเป้าหมายเช่นนั้น

ก็ยังคงต้องรู้สึกว่ ‘ความสุข คือสภาวะที่ต้องแสวงหา’

สุดท้ายของวันนี้ ก็คงจะต้องย้าผู้อ่านไปที่เรื่องของ ‘การเจริญสติ’ ครับ
พวกเราทุกคนได้เปรียบชาวเรอฟูส์ โดเบอีย์สองท่านนั้นอยู่มาก
พวกเราอยู่ในเมืองพุทธ และธรรมะสำหรับการปฏิบัติ ก็ยังคงมีอย่างบริบูรณ์
ชาวเราจึงถือว่ามีของดีของวิเศษอยู่กับตัวแล้ว
ดังนั้นจึงควรตัดทวงประโยชน์ให้เต็มที่ ไม่ควรปล่อยให้เวลาให้สูญเปล่าครับ

และอย่างที่เคยเล่าไปแล้วว่า การเจริญสติไม่ใช่กิจกรรมที่เบียดบังเวลาในชีวิตประจำวัน
เพราะผู้ปฏิบัติฯ ยังคงสามารถใช้ชีวิตไปตามปกติ
โดยมีหน้าที่เพียง ‘คอยรู้กาย รู้ใจ ลงเป็นปัจจุบัน’ เท่านั้น

เพียงการรู้ว่า ‘ขณะนี้ร่างกายทำอะไร’ หรือ ‘ขณะนี้จิตใจทำอะไร’
‘ขณะ’ เหล่านั้นก็ถือได้ว่าเป็น ‘ขณะของการปฏิบัติธรรม’ แล้วครับ”

--ปรณิम्म อธิวัชธีร์ (ธัมมสุวณี; ม้าหิน)--

**

“สวัสดิ์ครับ วันนี้ผมมีเรื่องเบาสมอง (..แต่อาจจะน่าหนักใจ..) จากโต๊ะกินข้าว มาเล่าให้ฟังกันครับ
โดยเป็นเรื่องของ ‘ที่ชอบ..ที่ชอบ’ ที่พวกเรามักไปอวยพรให้ญาติสนิทมิตรสหายที่ล่วงลับไปแล้ว
ไปใช้ ‘ชีวิตหน้า’ กัน ณ ที่แห่งนั้น

เรื่องนี้เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานขึ้นนี่เองครับ (นับจากวันพิมพ์ต้นฉบับ)
คือหลังจากผมลงเครื่องบินกลับจากชเรศ พอผมเปิดโทรศัพท์มือถือขึ้น
ก็พบว่ามามีข้อความจากเพื่อนสนิทคนหนึ่ง บอกว่าให้โทรกลับด่วน
เพราะเย็นวันนั้นต้องการที่จะนัดเพื่อนๆ ไปทานข้าวด้วยกัน
เมื่อได้รับข้อความแล้ว ผมก็ได้ไปพบกับพวกเขาที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งย่านไฮสโสลด์

เย็นวันนั้นพวกเราวมตัวกันได้สามคน
และในขณะที่กำลังนั่งรออาหารอยู่นั้นเอง เพื่อนที่เป็นได้ไฟโทรนัดเพื่อน
ก็เริ่มพูดขึ้นมาว่าสุนัขที่เลี้ยงไว้ เพิ่งตายไปเมื่อวันก่อนหน้านั้นครับ
ซึ่งโดยปกติ เวลาเย็นของทุกวัน เขาก็จะต้องพามันไปวิ่งออกกำลังกายในหมู่บ้าน
ถ้าจะพูดกันจริงๆ ก็คือ ในวันนั้นเพื่อนๆ ที่ถูกนัดไปทานข้าวเย็น ต่างก็ได้รับหน้าที่อันทรงเกียรติ
คือช่วยบำบัดความเหงาของเพื่อน แทนน้องหมาของมันที่เพิ่งตายไปนั่นเอง (..ฮา..)

และเมื่อเพื่อนอีกคนหนึ่งเห็นเจ้าของสุนัขกำลังก้มดูใจ จึงเริ่มพูดปดลอบว่า
สุนัขที่ตายไปคงได้ไปอยู่ใน 'ที่ชอบๆ' เรียบร้อยแล้ว
ซึ่งพอเพื่อนเจ้าของสุนัขได้ยินดังนี้ เลยเริ่มตั้งข้อสงสัยขึ้นครั้นว่า
'จะทราบได้ยังไง ว่าสุนัขของเขาได้อยู่ในที่ชอบๆ จริงๆ' แล้วสองคนนั้นก็พากันหันมามองผม
ซึ่งผมก็ได้บอกเพื่อนๆ ไปตามตรงครั้นว่า ไม่ได้มีญาณวิเศษอะไรที่จะใช้ไปหยั่งรู้ได้ว่า
เจ้าสุนัขตายแล้วไปจุติอยู่ที่ไหน เป็นที่ชอบ หรือที่ไม่ชอบ
จึงได้แต่บอกเพื่อนเจ้าของสุนัข ให้ตามรู้ความเศร้า ที่ผุดขึ้นมาในใจไปเรื่อยๆ ตามฐานะชาวพุทธที่ดี

หลังจากนั้นพอทานข้าวกันไปได้ซักพักใหญ่ เพื่อนเจ้าของสุนัขก็ตั้งคำถามขึ้นมาว่า
ถ้าตนเองตายไปแล้ว จะได้ไปอยู่ในที่ชอบๆ หรือไม่
ซึ่งผมก็ได้ตอบประเด็นนี้ในแง่ของการ 'ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด'
โดยให้มองว่าอนาคตก็คือ 'วิบาก' หรือผลของการกระทำ ที่เราได้ทำไว้ในปัจจุบันนี้เอง
ดังนั้นหากเราทำเหตุที่ดีๆ ผลลัพธ์ที่ตามมาก็ไม่น่าเป็นห่วง เพราะมันก็ย่อมจะเป็นผลลัพธ์ดีๆ นั่นเอง
จากนั้นจึงเล่าต่อไปถึง 'ชนิดของกรรม' ที่จะเข้ามาส่งผลใน 'มรณาสันนวิถี'
หรือ 'วิถีจิตที่เกิดขึ้นในขณะที่กำลังจะตาย'

คือหากว่ามี 'กุศลกรรม' หรือ 'กรรมหนัก' กรรมนี้จะส่งผลก่อน
ซึ่งสิ่งที่ดีว่าเป็นกรรมหนัก มีทั้งฝ่ายดี และฝ่ายไม่ดี โดยฝ่ายดีก็เช่นการได้ฌาน
ในขณะที่ฝ่ายไม่ดีก็เช่นการฆ่าบิดามารดา ฆ่าพระอรหันต์ เป็นต้น

ถัดมาก็คือ 'อาสันนกรรม' คือกรรมที่กระทำ หรือระลึกถึงเมื่อใกล้จะตาย
ฝ่ายดีเช่นการคิดถึงพระพุทธเจ้า หรือการท่องพุทโธเป็นอารมณ์
ฝ่ายไม่ดีก็เช่นการครุ่นคิดถึงความผิดพลาดในชีวิต

ซึ่งผมก็ให้ความเห็นเพิ่มเติมกับเพื่อนทั้งสองคนไปว่า
โดยส่วนตัวแล้วไม่ได้ให้ความสำคัญกับกรรมสองชนิดนี้มากนัก
เนื่องจากกุศลกรรมทั้งสองฝ่าย เป็นสิ่งที่คนทั่วๆ ไปมีโอกาสทำน้อย
ในขณะที่อาสันนกรรม ก็เป็นสิ่งที่ค่อนข้างจะต้องใช้ความพยายาม และการฝึกฝน
เพราะการที่คนๆ หนึ่งจะหวังเรื่องดีๆ ไว้เป็นอารมณ์ของจิตอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่กำลังจะตาย
คงไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ง่ายนัก หรือแม้กระทั่งสำหรับเรื่องร้ายๆ หากไม่ร้ายอย่างสาหัสจริงๆ
จิตใจของคนใกล้ตายก็คงจะไม่ไปครุ่นคิดถึงมัน จนถึงขั้นที่เป็นอาสันนกรรมได้

แต่ก่อนที่จะพูดถึงกรรมอันดับที่สาม ผมขอยกอันดับที่สี่มาพูดก่อน
เนื่องจากโอกาสที่จะส่งผลมีน้อยเช่นเดียวกัน นั่นก็คือ ‘กฎตัดกรรม’
เป็นกรรมที่กระทำอย่างไม่ตั้งใจ หรือไม่ครบองค์ประกอบของกรรม
เช่น เดินเหยียบมดตายโดยไม่เจตนา หรือทำเงินตกไว้แล้วมีคนเก็บไปใช้
กรรมชนิดนี้จะส่งผลในภพภวนั้นวิบัติ ก็ต่อเมื่อปราศจากกรรมสามอย่างก่อนหน้านี้ส่งผลอยู่

คราวนี้เราจะย้อนไปที่อันดับสาม ซึ่งในทัศนะของผมเห็นว่า เป็นกรรมที่พวกเรามีความเสี่ยงมากที่สุด
นั่นคือกรรมที่เรียกว่า ‘อาจิณณกรรม’ ซึ่งถ้าฟังชื่อก็บอกอยู่แล้วว่า ‘อาจิณ’

กรรมชนิดนี้เป็นกรรมที่ทำบ่อยๆ คลุกคลีอยู่บ่อยๆ ครับ

ซึ่งก็สรุปได้ง่ายๆ ว่า คนที่ทำดีจนเป็นอาจิณ ตายไปก็จะได้ไป ‘ที่ชอบ’

ส่วนใครที่ทำไม่ดีจนเป็นอาจิณ พอตายไป ก็จะได้ไปอยู่ใน ‘ที่ไม่ชอบ’

ดังนั้นในตอนท้ายผมจึงสรุปให้เพื่อนๆ ฟังว่า ถ้าพวกเขาอยากไปที่ชอบ จะต้องทำดีจนเป็นนิสัย

ซึ่งวิธีทำที่ง่าย และมีประโยชน์ที่สุด ก็คือการเจริญสติ คือฝึกฝนให้จิตใจมีสติจนเป็นอาจิณ

เพราะจิตที่มีสติ คือจิตที่เป็น ‘กุศลจิต’ และกุศลจิตก็จะเป็นตัวพาไปสู่ภพภูมิที่ดี

แต่ประเด็นที่น่าสนใจจริงๆ ที่ทำให้ผมมาเขียนเล่าในครั้งนี้

ก็คือบทสนทนาตอนท้ายๆ ระหว่างที่พวกผมทั้งสามคนกำลังทานของหวานครับ

คือจู่ๆ เพื่อนผมอีกคนหนึ่งที่ไม่ใช่เจ้าของสุนัข ก็หัวเราะขึ้นมาแล้วพูดประกาศว่า

เราทุกคนในโต๊ะ หรือใครๆ ก็ตาม ค่อนข้างที่จะแน่นอนว่า จะได้มุ่งไปสู่ ‘ที่ชอบๆ’

โดยยกเรื่องของอาจิณณกรรมเมื่อครู่ขึ้นมาประกอบอธิบาย

จากนั้นจึงสรุปย้อนไปยังจุดเดิมว่า ทุกคนจะได้ไปยัง ‘ที่ชอบๆ’

และเพื่อให้ผู้อ่านทุกท่านได้เสพวรรณคดีที่แท้จริง เหมือนที่ผมได้ฟังในวันนั้น

ผมจึงขออนุญาตปิดท้ายคอลัมน์ของสัปดาห์นี้ ด้วยบทสรุปของเพื่อน

ในแบบ ‘เสียงในฟิล์ม’ ที่ไร้การตัดต่อ ดังนี้ครับว่า..

“..ถ้าบอกว่าอาจิณณกรรมส่งผลนะ ภู่ว่าได้ไป ‘ที่ชอบๆ’ กันทุกคนแหละวะ

แต่พวกมึงดู ไม่จำเป็นกูไม่เห็นใครเข้าวัด ปีๆ หนึ่งมีแต่ตัดบาตรวันเกิด กับไปงานศพ

แล้วแทนที่จะไปฟังพระสวด ก็ไปหลับ แต่ธรรมดาดีก็ มันออกเที่ยวกันได้ทุกคืน..

แต่ละคน 'ชอบ' อะไรดีๆ กันซะที่ไหน
นั่งอยู่บ้านดูรายการอย่างไ้ฉันมีไปแข่ง ก็รอดดูตอนเขาถึงกัน
เปิดดูข่าวก็มีแต่ข่าวจิตตกมายัดเยียดให้ทุกวัน..

กว่าไ้เรื่อง 'ที่ชอบ' นะไม่ใช่ปัญหาหรอก ไ้ไปกันแน่
ปัญหาอยู่ที่ตอนมีงมีชีวิตอยู่ มีงไม่ค่อย 'ชอบ' ของดีๆ ตะหาก!" (..ฮา..)"

--ปรณิम्म อธิวัชชีร์ (ธัมมสุรณี; ม้าหิน)--

หากสมมุติให้มี 'คาน' ซึ่งยาวอย่างยิ่ง ถูกตรึงปลายด้านหนึ่งไว้เป็นจุดหมุน และให้คานนี้เคลื่อนที่เป็นวงรอบจุดนั้น ด้วยความเร็ว '1 องศา ต่อวินาที' เมื่อสมมุติให้ผู้สังเกตคนหนึ่ง เดินออกจากปลายที่ถูกตรึงไว้ไปเรื่อยๆ ตามความยาวของคาน เรา่อมคาดได้ว่า ความเร็วในการเคลื่อนที่บนเส้นรอบวงของเขา จะเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ จน ณ จุดหนึ่ง เขาย่อมเล็งไม่ได้ที่จะต้องพบว่า ตนกำลังเคลื่อนที่ด้วยความเร็วซึ่ง 'สูงกว่าความเร็วแสง'

แต่เรื่องราวนี้จะไม่เกิดขึ้น เนื่องจากจักรวาลที่เราอาศัยอยู่ คือ 'นักโกหกด้วย' ที่พอใจจะหลอกให้ผู้สังเกตรู้สึก ว่า 'แสงเป็นความเร็วสูงสุด' ดังนั้นมันจึงปิดบัง 'ความจริง-จริงๆ' ไว้ โดยการ 'แสดง' ความยาวอันเป็นเท็จ ผ่านเพทุบายง่ายๆ คือ 'ปฏิเสธการให้ความหมาย' ระหว่าง 'บุคลิกของแสงในตัวผู้สังเกต' กับ 'บุคลิกของแสงในคานส่วนเกิน' ที่จะทำให้ผู้สังเกตตระหนักถึง 'ความเร็วต้องห้าม' ดังกล่าว ซึ่งเพียงเท่านี้ ผู้สังเกตที่ไม่เคยนึกเฉลียว ก็ย่อมจะ 'ถูกขัง' ให้อยู่กับ 'ความเร็วแสง' ภายใน 'บริเวณอันมีมิติ' ซึ่งบดบังอยู่ทั้งใน 'ส่วนต้น' และ 'ส่วนปลาย' ของคาน...

#####

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ผมลอดคู่มือไปบ้านลินตันที่หลังล้างหน้าแปรงฟันเสร็จ เราช่วยกันทำอาหารเช้าง่ายๆ รับประทาน แล้วคุยกันบนโต๊ะอาหาร..

“..แต่แสงมันวิ่งผ่านตัวกลางแต่ละแบบ เร็ว ช้า ไม่เท่ากันใช่ปะ?”

ผมถามในขณะที่กำลังพยายามรีบทานอาหารเช้าให้เสร็จๆ เพื่อชวนลินคุยเป็นเรื่องเป็นราว

“อ้อ ไม่เท่า มันอยู่ที่ช่องว่าง..เพราะที่เราเห็นแสงมันวิ่ง

มันเป็นเพราะช่องว่างพากันเปลี่ยนแปลงบุคลิกแสงเป็นทอดๆ ใจ

เพราะนั่นถ้าช่องว่างมัน 'อยู่ห่างๆ กัน' แสงก็ไปเร็ว..ถ้ามันอยู่ 'ติดๆ กัน' แสงก็ไปช้า..

..อืม..เหมือนเธอเอาคนมาขึ้นแถว แล้วให้ส่งของต่อกันไปที่ละคนนะ..

แถวที่คนมันยืนไกลๆ กัน ของมันก็ไปซ้ำใช้ม่ะ

แถวที่มันยืนใกล้ๆ กัน ของก็ไปเร็ว..นี่อยากจะคุยมาก..รู้ทันมั๊ยเนี่ย?..” ลินยิงคำถามให้ผมย้อนดูจิต

“อือ” ผมพยักหน้าพร้อมรีบเคี้ยวอาหารต่อ

“..เห็นมั๊ยว่าตอนนี้ ‘ความอยาก’ มัน ‘ยอมจิตติด’

จิตมันไม่ได้ ‘ตั้งอยู่ต่างหาก’ แต่ ‘ไหลไปกับความอยาก’

จิตกับความอยากมันเป็นเนื้อเดียวกัน..เห็นมั๊ย..

ครั้งนี้ไม่ได้เห็นว่าความอยากเป็นของที่ ‘แฝง’ เข้ามาในจิต..”

“อืมมม..” ผมสังเกตลงในจิตใจ “..แล้วทำไง?”

“..ไม่ทำ..ก็รู้ไป บางครั้ง ‘จิตก็อยู่ต่างหาก’ บางครั้ง ‘จิตก็ถูกยอม’ เลือกไม่ได้ สิ่งไม่ได้..

‘ปัญญา’ มันอยู่ตรงนี้พัลล..คือได้รู้ว่าจิตมันไม่ยอมให้เราบังคับ”

**

“ไหนๆ มีเรื่องอะไรอีก?” ผมถามลिनถึงประเด็นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับแสง

ทันทีหลังจากช่วยกันเก็บโต๊ะอาหารเสร็จ

“ก็มีเรื่อง ‘หลุมดำ’” เธอตอบ

“หรอ!..” ผมทำตาโต “..เป็นไง?”

“ไม่ไงหรอ? ไม่น่าตื่นเต้น..ในนั้นมันก็เป็นแบบที่เราเป็นนี่แหละ มีระบบสุริยะ มีดาว เหมือนกัน

ไฉ่ตรงที่มันเป็นหลุมดำ มันแค่ ‘ไม่ตอบสนองการสังเกตแสง’ ของพวกเรา

ตอนนี้นักวิทยาศาสตร์บอกเธอว่า จักรวาลมีที่ว่างๆ แล้วดาวอยู่กระจุกกันเป็นกาแล็กซีๆ ไชม่ะ?..”

“อือฮืม”

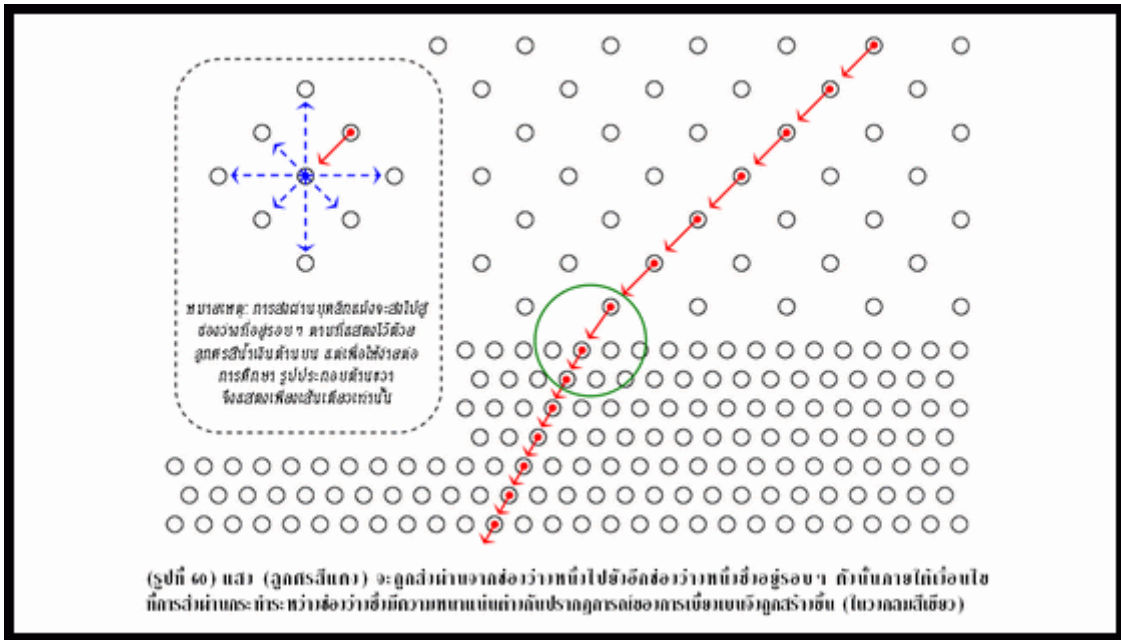
“..ลิมภาพนั้นซะ แล้วจินตนาการใหม่ว่า ทั้งพื้นที่จักรวาลมีดาวสม่ำเสมอ

แต่การสังเกตของเราไป ‘สร้างที่ว่างๆ’ ขึ้นมาเอง..”

ลिनบอกให้ผมจินตนาการถึงภาพที่ขัดกับความรู้นักวิทยาศาสตร์

พร้อมกับเลื่อนหนังสือปกดำมาใกล้ๆ เปิดหาบทที่ปรินิมมีอธิบายเรื่องหลุมดำ

แล้วมาหยุดที่ภาพประกอบภาพหนึ่ง...

“หลุมดำ?” ผมถาม

“เปล่า..” ลินส่ายหน้า “..แสงในช่องว่าง” ที่บอก ‘ช่องว่างใกล้กัน แสงวิ่งช้า..ไกลกัน แสงวิ่งเร็ว’ นะ.. กลมๆ คือช่องว่าง..ลูกศรแดง คือแสง...เห็นมั๊ย ช่องว่างมัน ‘ส่งบุคลิกแสงกันเป็นทอดๆ’ แล้วเวลาที่มันส่ง มันจะส่งไปช่องว่างข้างๆ เพราะฉะนั้นถ้ามันอยู่กันห่างๆ เราก็จะเห็นแสงไปเร็ว..ลูกศรแดง ของพวกด้านบนมันยาวกว่าเห็นปะ..”

..ผมฟังเธออธิบาย และดูตามนิ้วเธอซึ่งชี้ไปยังลูกศรสีแดงที่ยาวต่างกัน..

“อืมมม”

“..รูปร่างนี้ะ จริงๆ ประนิมต์อธิบายเรื่องที่ว่า แรงดึงดูดสูงๆ มันจะเบี่ยงทิศทางแสง..”

“เหวอ”

“..อ้อ..จริงๆ แล้วมันไม่มีอะไร..เรื่องของเธอเรื่องก็คือ ใต้ตรงมันมี ‘แรงดึงดูดสูงๆ’ นะ ‘ความโน้มถ่วงช่องว่าง’ มันก็สูง เพราะฉะนั้น ‘ช่องว่างมันเลยอยู่กันแน่น’

คราวนี้พอแสงมันถูกส่งจากช่องว่างที่อยู่กันหลวมๆ มาที่ที่มันอยู่กันแน่นๆ..

อย่างไร ‘อวกาศธรรมดา’ มาใกล้ ‘ดาวดวงใหญ่ๆ’ นะ..

ความหนาแน่นของช่องว่างมันไม่เท่ากัน เพราะฉะนั้นเราก็จะเห็นแสงมันหักเห..”

“อืมมม”

“..สรุปคือ ‘แรงดึงดูดมันไม่ได้ดูดแสง’..

แต่ที่ที่มีแรงดึงดูดนะ ช่องว่างมันอยู่กันแน่น..แสงมันเลย ‘หักไปตามช่องว่าง’..ไม่ใช่เพราะถูกดูด..

เหมือนเธอส่องไฟลงน้ำ แล้วแสงมันหักเหนะ..ปรากฏการณ์เดียวกันเดียวนะ..มันมีอะไรดูดแสงมั้ยล่ะ?..”

“หี” ผมสายศิระชะ

“..นั่นแหละ..ปัญหามันก็แค่ นักวิทยาศาสตร์ไม่รู้ว่า ‘ช่องว่าง’ มันเป็น ‘ของอย่างหนึ่ง’

..ไม่ใช่ความว่างเปล่า” ลินสรุป

**

..หลังพูดจบเรื่องแสงในช่องว่างแล้ว

ลินก็พลิกหนังสือผ่านหน้านั้นไปยังหน้าที่มีหัวข้อ ‘คานล่องหน’..

“‘คานล่องหน’..” ผมอ่านชื่อหัวข้อที่ในหน้ากระดาษ

“..ยังกะ ‘เดวิด คอปเปอร์ฟิลด์’..นี่คือเรื่องหลุมดำ?”

“อือ..” ลินพยักหน้า “..จะว่าเหมือน เดวิด คอปเปอร์ฟิลด์ ก็เหมือนนะ เรื่องนี้ก็ภาพลวงตา

ปรนินม์บอกว่า ถ้าสมมุติว่าเรามี ‘คาน’ อันหนึ่ง ที่มันยาวมากๆ

แล้วปักหมุดด้านหนึ่ง ให้อีกด้านหมุนเหมือนเข็มนาฬิกา

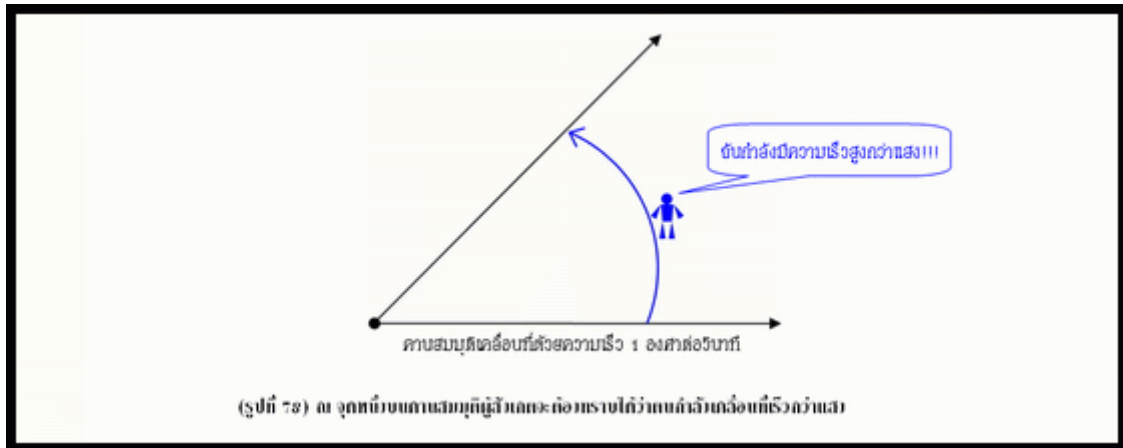
แล้วถ้าเราให้พัลส์เดินออกจากหมุดไปตามคานเรื่อยๆ

เดี่ยวพัลส์ก็จะ ‘เคลื่อนที่เร็วกว่าแสง’..เข้าใจปะ?..ซึ่งจักรวาลจะให้เกิดเรื่องนี้ไม่ได้..”

“อืม”

“..เหมือนรูปเนี่ยะ..” เธอชี้ไปยังรูปที่อยู่ในหน้ากระดาษ

ซึ่งตัวการ์ตูนสีน้ำเงินกำลังอุทานว่า ‘ฉันกำลังมีความเร็วสูงกว่าแสง’

“..อ๊ะ..ถ้าเธอเป็นจักรวาล เธอจะทำไง?..

มันกำลังจะมีคนเห็นแล้วว่า ตัวเองกำลังเคลื่อนที่เร็วกว่าแสง..”

“อ้าว..แล้วจะเอาไงล่ะ?”

“..เธอก็ต้อง ‘ซ่อน’ ระยะทางจริงเอาไว้สิ..คนบนคานาได้ไม่รู้ว่าเดินมาเท่าไร..”

ลินให้คำเฉลยที่ผมรู้สึกว่าการบ้านทุบดิน

“เฮ้อ..ก็พูดไปเรื่อย!”

“..ทำได้...เธอก็แค่ ‘ไม่ให้โดมิโนมันล้มโดนกัน’...”

**

ประโยคที่ว่า ‘ไม่ให้โดมิโนมันล้มโดนกัน’ ซึ่งจิตนลินพูดขึ้นมานั้น เป็นการพูดโดยเปรียบเทียบ

กับการทำให้การเปลี่ยนแปลงของช่องว่างอันหนึ่ง ไม่สามารถส่งไปสู่ช่องว่างอันอื่น

ซึ่งนี่คือกุญแจสำคัญในการไขปัญหาเรื่อง ‘หลุมดำ’ ‘ความมืดนอกกาแล็กซี’

‘การหมุนวนด้วยความเร็วสูงของชายขอบกาแล็กซี’

ตลอดจนเรื่องที่ว่า เพราะเหตุใดระบบสุริยะของเรา จึงเป็น ‘ระบบสุริยะที่อยู่ใกล้ชายแดนกาแล็กซี’...

“มนุษย์” รู้จักพฤติกรรมของแสง และมีทฤษฎีเกี่ยวกับแสงมากมาย
ทั้งๆ ที่ไม่ทราบเลยว่ามันคืออะไร และมีความเกี่ยวข้องกับเราอย่างไร
แต่กระนั้น มนุษย์ก็ยืนยันทฤษฎีเกี่ยวกับแสงที่มีในมือ ด้วยข้อมูลที่เก็บได้จากการสังเกต
โดยไม่ทราบเลยว่า ‘ทฤษฎีที่มี’ กับ ‘เครื่องมือที่ใช้’ กำลัง ‘ร่วมมือกันสร้างความจริงขึ้นมาหนึ่งชุด’
และขังมนุษย์ให้ติดอยู่ในกรอบที่พวกเขาสร้างขึ้น นั่นคือการให้แสงอยู่ในฐานะ ‘ความเร็วสูงสุด’
หรือ ‘ขีดจำกัดความเร็วของสรรพสิ่งในจักรวาล’ อย่างมิได้เฉลียวใจเลยว่า
ความเป็นขีดจำกัดนั้นอาจเกิดขึ้นจาก ‘ขีดจำกัดของการสังเกต’ มิใช่ ‘ขีดจำกัดของจักรวาล’...//..”

“...อันที่จริงจักรวาลที่เราอาศัยอยู่นี้ เป็น ‘จักรวาลของ สสาร-ช่องว่าง หรือ สิ่ง-4มิติ’
ซึ่งภายใน สิ่ง-4มิติ จะต้องแสดงบุคลิกของ ‘สิ่งที่มีมิติต่ำกว่า’ โดยหนึ่งในนั้นก็คือ ‘แสง’ ซึ่งเป็น ‘สิ่ง-2มิติ’
การไม่เข้าใจความสัมพันธ์ข้างต้นนี้เอง ทำให้มนุษย์ถูกจักรวาลใช้แสงมาสร้าง ‘มายากลตบตา’
อย่างการทำให้เห็นว่าแสงมีความเร็วคงที่ และเบนทิศทางเมื่อเคลื่อนผ่านบริเวณความโน้มถ่วงสูง...//..”

“...มีมายากลอีกชุดหนึ่ง ซึ่งจักรวาลใช้พื้นที่ทั้งหมดของมันเป็นเวทีแสดง
นั่นคือการซ่อนหมู่ดาวจำนวนมากไว้ในความมืดมิด ซึ่งแม้มายากลชุดนี้จะฟังดูยิ่งใหญ่ และซับซ้อน
แต่จักรวาลของเราก็มิได้ใช้เครื่องมือใดๆ มากไปกว่า ‘ความเป็นเหตุเป็นผล’ กล่าวคือ

หาก มวล-ช่องว่าง ไต มีบุคลิกแสงเชื่อมต่อกันเป็น ‘เหตุ’
‘ผล’ ที่ตามมาก็คือ มวล-ช่องว่าง เหล่านั้น ก็จะมีปฏิสัมพันธ์ในแง่ของแสงระหว่างกัน’
แต่ หาก มวล-ช่องว่าง ไต ไม่มีบุคลิกแสงเชื่อมต่อกันเป็น ‘เหตุ’
‘ผล’ ที่ตามมาก็คือ มวล-ช่องว่าง เหล่านั้น ก็จะมีปฏิสัมพันธ์ในแง่ของแสงระหว่างกัน’...//..”

“...เมื่อปราศจากปฏิสัมพันธ์ในแง่ของแสง บริเวณเหล่านั้นจึงเลียงไม่ได้ที่จะต้องตกอยู่ในความมืด..”

--ปรินิมม์ อธิธวัชธีร์ (จากบางส่วนของบทความ ‘มายากลแสง: ภาพลวงตาที่สมจริงของจักรวาล’)--

#####

..ลินอธิบายวิธี 'ช้อนระยะทางบนคาน' ด้วยวิธีการทำให้ 'โดมิโนไม่ล้มโดนกัน'..

“..ระยะบนคาน’ มันไม่ได้ช้อนยากเย็นอะไรหรอกตาพิสส แค่ปล่อยตามเหตุ ตามผล..

อย่างที่บอกไง เวลาเราเห็นแสงนะ จริงๆ มันคือ ‘บุคลิกแสงในตาเรา’

มันเปลี่ยนตาม ‘บุคลิกแสงของของที่เรามอง’..”

“อืม”

“..พอรู้จ้ะ เธอก็แค่ทำให้บุคลิกของอันนึง ส่งไปเปลี่ยนบุคลิกของอีกอันไม่ได้..ช่องโหว่มันอยู่ตรงนี้..

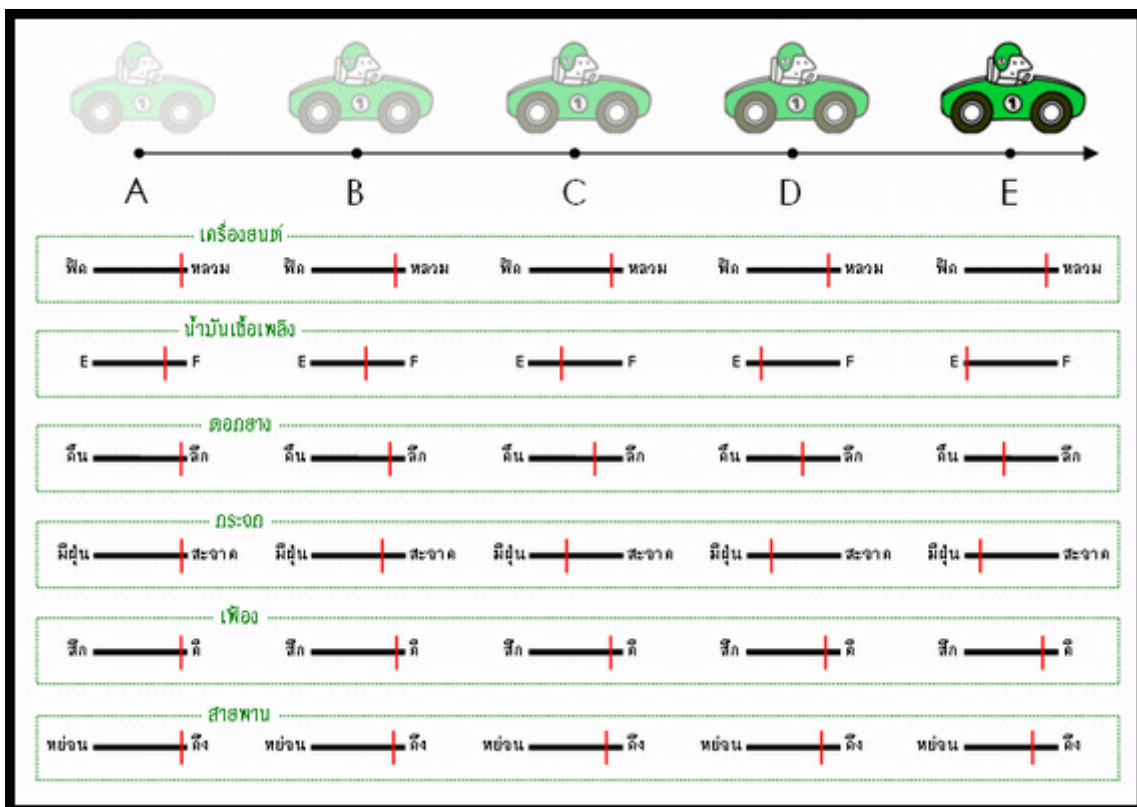
ตอน ‘สสารเคลื่อนที่’ นะ มันคือตอนที่ ‘สสารกลุ่มเก่าหาย’ แล้ว ‘สสารกลุ่มใหม่มันขึ้นมาแทน’

..ใช่ปะ..เหมือนรถสี่ล้อเมื่อวานนะ..” เธอพูดถึงภาพประกอบในหนังสือปกดำ ซึ่งอธิบายว่า

หากรถยนต์คันหนึ่งถูกพิจารณาในมุมมองของความเป็นองค์ประกอบ

รถคันดังกล่าวที่ปรากฏใน ‘แต่ละตำแหน่งของการเคลื่อนที่’

จะสามารถถูกพิจารณาได้ว่าเป็น ‘กลุ่มสสารคนละกลุ่มกัน’...

“อืม”

“..แล้วคราวนี้เวลา ‘สสารมันเกิด’ มันต้อง ‘มาพร้อมบุคลิกแสง’ ข้างในใช่ปะ?..”

“อืม”

“..ตรงนี้แหละช่องโหว่..ถ้าสสารกลุ่มหนึ่ง กับสสารอีกกลุ่มหนึ่ง มันมี ‘จังหวะเกิด-หาย-เกิด-หาย’ ต่างกันมากๆ สสารสองกลุ่มเนี่ยะ มันก็จะส่งความเปลี่ยนแปลงของบุคลิกแสงให้กันไม่ได้..”

“ยังไง?” ผมขมวดคิ้วถาม

“..ง่ายๆ พัสส..มันคล้ายคนสองคนมีเวลานอนเหลื่อมล้ำกันนะ..” ดินยกตัวอย่างเปรียบเทียบ

“..คนนึงนอนเร็ว ตื่นเช้า..อีกคนนอนดึก ตื่นสาย..”

“ไอ้คนตื่นเช้าก็ตื่นออกจากบ้านก่อนคนตื่นสายจะตื่น กลับบ้านมาก็รีบเข้านอน

ไอ้คนตื่นสายตื่นมา ไอ้คนตื่นเช้าก็ออกไปแล้ว กลับบ้านมาก็ไม่เคยทันมันเข้านอน

เพราะงั้นวันๆ นึงสองคนนี้ไม่ได้เจอกันหรอก อยู่บ้านเดียวกันก็เหมือนอยู่คนละบ้าน

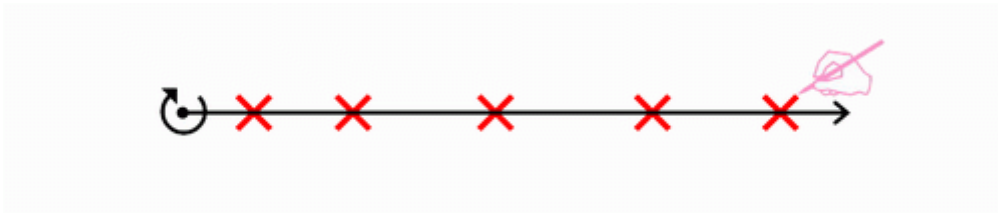
เพราะ ‘ไม่มีจังหวะมีปฏิสัมพันธ์’ กัน..”

“อืม”

“..สสารกลุ่มที่มัน เกิด-หาย-เกิด-หาย เร็วๆ กับกลุ่มที่ เกิด-หาย-เกิด-หาย ช้าๆ ก็เหมือนกัน

มันก็มีปฏิสัมพันธ์กันไม่ได้..ทั้งๆ ที่อยู่บนคานอันเดียวกันนี่แหละ..”

เธอพูดพร้อมหยิบดินสอวาดรูปคร่าวๆ ของคาน ที่มีกากบาทอยู่บนนั้น...

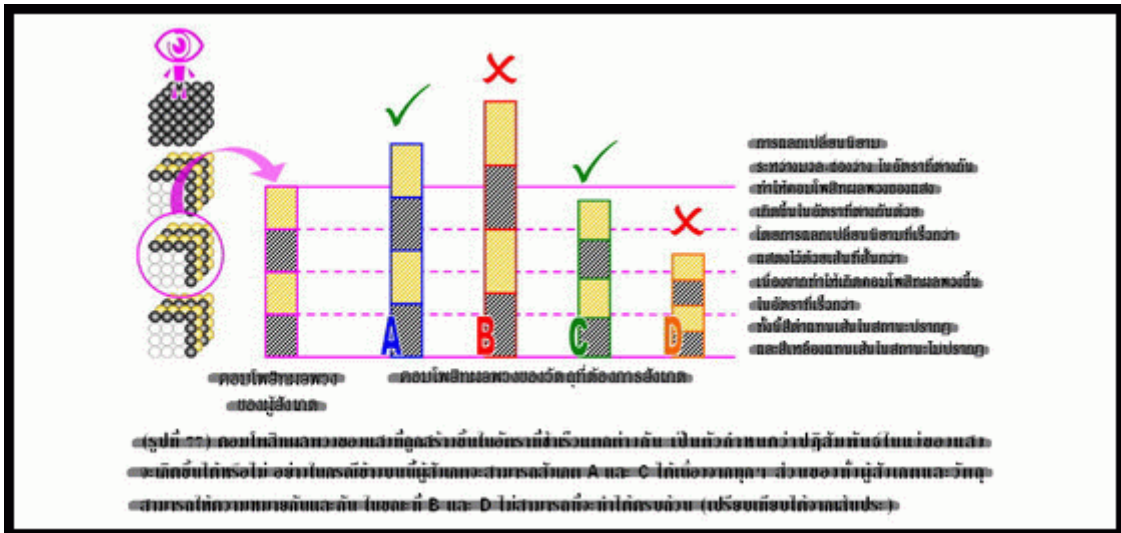
“..อย่างคานอันเนี่ยะ ให้หมุนตามเข็มนาฬิกา กากบาทห้าตัวเนี่ยะมันจะเคลื่อนที่เร็วไม่เท่ากันหรอก ยิ่งอยู่ไกลจุดหมุนยิ่งไปเร็วไทม์..เพราะงั้นคือจังหวะ เกิด-หาย-เกิด-หาย ของห้าอันนี้มันไม่เท่ากัน..”

“อืมมม”

“..สสารที่เกิดเร็ว-หายเร็ว..บุคลิกแสงข้างในก็ เกิดเร็ว-หายเร็ว

พวกที่เกิดช้า-หายช้า..บุคลิกแสงข้างในก็ เกิดช้า-หายช้า....ดูภาพง่ายกว่า..”

ลินชี้ไปยังภาพประกอบในหน้าหนังสือที่เปิดค้างไว้...

“..ไม่ต้องอ่านที่เขาเขียน ดูความยาวของแท่งเหลืองดำ..ยิ่งยาว ก็ยิ่ง เกิดซ้ำ-หายซ้ำ..

เห็นมั๊ย กลุ่ม B ‘ยาวสุด’ คือ ‘ช้าสุด’..กลุ่ม D ‘สั้นสุด’ คือ ‘เร็วสุด’..”

เธอพูดพร้อมชี้ไปยังทั้งสองกลุ่มในภาพ

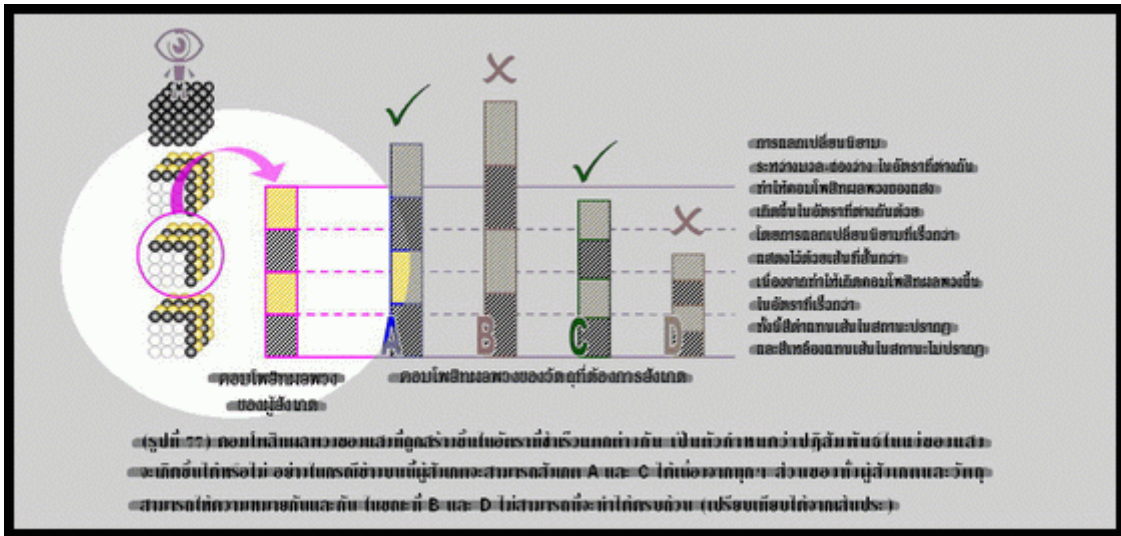
“อืม”

“..ถ้าความเร็วมันต่างกันมากๆ มันก็เหมือนคนนอนเร็วตื่นเช้า กับนอนดึกตื่นสายนะ ‘คาบของจังหวะชีวิต’ ก็จะไม่มาเจอกัน..

แท่งยาว แท่งสั้น ในรูปก็เหมือนกัน ถ้ามันต่างกันมาก สีดำกับสีเหลืองมันก็จะไม่ตรงกัน พอไม่ตรงกัน มันก็ส่งความเปลี่ยนแปลงไปให้กันไม่ได้”

“แล้วไอ้แท่งนี้มาไง?” ผมถาม

“อ้อ..บุคลิกแสงในสสารไง..” ลินวนน์รวบแท่งสีชมพู และรูปไทรทึบเค็ดด้านซ้ายมือ...

“..แท่งชมพูนี้เป็นของผู้สังเกต..ถามว่าตาคนนี้จะเห็นอะไรได้บ้าง ก็ต้องดูว่าสีดำสีเหลืองเขาเชื่อมกับกลุ่มไหนได้บ้าง..”

..ลินพูดพร้อมลากนิ้วไปตามแนวเส้นทึบ และเส้นประสีชมพู ทั้ง 5 เส้น..

“..กลุ่ม A กับ C ..‘เชื่อมได้’..เหลืองเจอเหลือง ดำเจอดำ ครบ 4 ช่อง
 กลุ่ม B กับ D ..‘เชื่อมไม่ได้’..เจอกันไม่ครบ 4 ช่อง..”

“อืมมม”

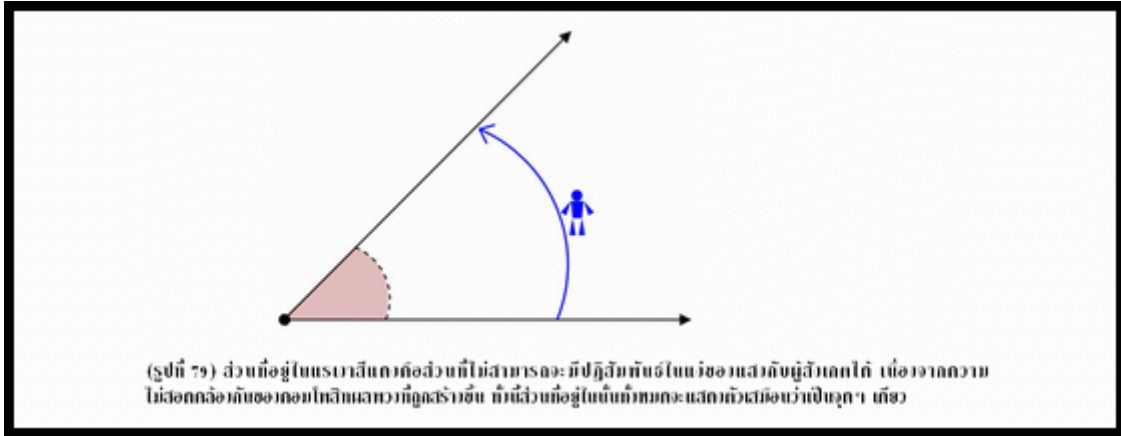
“..เพราะฉะนั้นผู้สังเกตคนนี้จะเห็นอะไร?..ก็จะเห็น A กับ C ได้ แต่ไม่เห็น B กับ D..” เธอสรุป

“..แล้วจำ B กับ D ตรงนี้เอาไว้..”

“อือฮืม”

ลินชี้ไปที่ภาพประกอบอีกภาพหนึ่ง แล้วชี้ที่ตัวการ์ตูนสีน้ำเงิน

ซึ่งในรูปก่อนหน้านี้เคยอุทานไว้ว่า ‘ฉันกำลังมีความเร็วสูงกว่าแสง!!!’..

“..ถ้าพัลสเป็นไอ้ตัวนี้..คานที่พัลสอยู่มันยาวมาก เพราะมัน ‘ตรงที่เรอยื่น’ กับตรง ‘ต้นคาน’ นะ มันจะมีจังหวะ เกิด-หาย-เกิด-หาย ต่างกันมาก ..อ๊ะ..แล้วตรงนี้กับต้นคาน ตรงไหนจะเร็วกว่ากัน?”

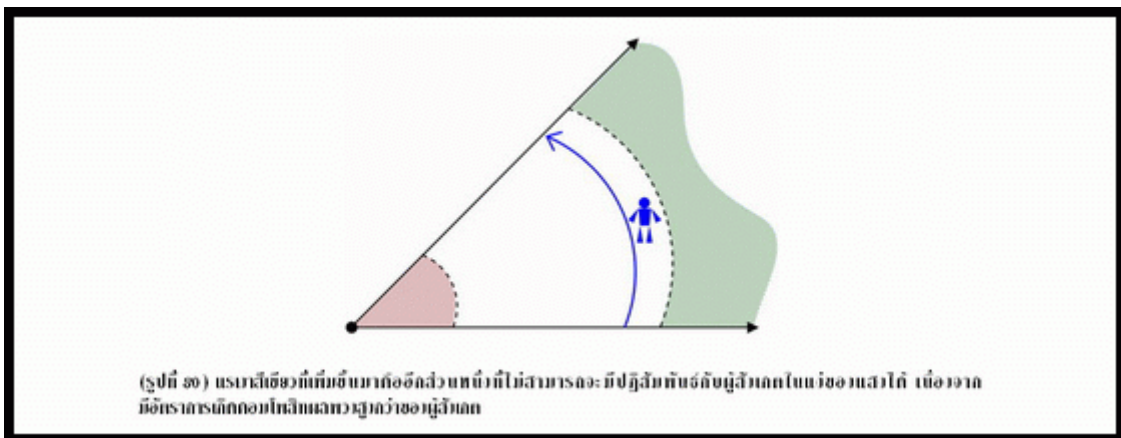
“ตรงนี้” ผมชี้ที่ตัวการตูนน้ำเงิน

“อือ..” ลินพยักหน้า “..เพราะมันตรงนี้จะ เป็น ‘กรณีของกลุ่ม B’..คานถูกซ่อนแล้ว..

พอความยาวมันถูกซ่อน แทนที่พัลสจะเห็นว่าตัวเองเร็วกว่าแสง เธอจะเห็นว่าตัวเองยังไปไม่ถึงตำแหน่งที่คานยาวพอ ที่มีความเร็วสูงกว่าความเร็วแสง’ ..เพราะส่วนต้นคานมันหาย..” ลินชี้ไปยังส่วนที่มีแรเงาสีแดง

“อืมมม”

“..คราวนี้มีอีก..” เธอพลิกหนังสือปกดำไปยังหน้าถัดไป แล้วชี้ภาพประกอบอีกหนึ่งภาพ ที่คล้ายกับภาพเมื่อครู แต่มี ‘แรเงาสีเขียว’ เพิ่มขึ้นมา..

“..คนที่ ‘แรงเงาเขียว’...คานตรงนี้ก็จะต้องหายด้วย..”

“เพราะ???”

“..เพราะตอนนี้ตัวสีน้ำเงิน มันเร็ว ‘เกือบเท่าแสง’ แล้วไง
เลยจากนี้ไปอีกนิด ก็จะเป็นตรงที่มันเร็วกว่าแสง
เพราะฉะนั้นส่วนนี้เลยต้อง ‘หายไป’..กรณีเดียวกับกลุ่ม D..”
เธออ้างไปยังกลุ่ม D ที่ให้ผมจำไว้ก่อนหน้านี้

“อืมมม”

“..ตรงที่เป็นสีแดงนั่นคือ ‘หลุมดำ’ ส่วนที่เป็นสีเขียว เป็น ‘ที่มีดๆ นอกกาแล็กซี’
ปรนินมว่าถ้าอธิบายอย่างนี้ มันก็ตอบได้ว่า ทำไมขอบกาแล็กซี ถึงเคลื่อนที่เร็วมาก”

“เพราะมันไปด้วยกันเหมือนคาน?”

“อ้อ..ระบบใหญ่ มันเคลื่อนเหมือนคานทั้งคานเคลื่อนพร้อมกัน
เพราะฉะนั้นขอบกาแล็กซีที่เราเห็น คือส่วนที่สำหรับเรามันยังไม่เร็วกว่าแสง
พอเร็วกว่าแสงเราก็มองไม่เห็น..”

“อืมมม..แต่จริงๆ ก็คือมันมีอะไรอยู่?”

“..ใช่..แล้วมันก็อธิบายได้อีกว่า ที่เราเห็นว่าเราอยู่ ‘ตรงนี้ของกาแล็กซี’
ก็เพราะมันเป็นภาพที่เราต้องเห็น..อยู่ใกล้ๆ ขอบ กลางๆ ความหนา อะไรเงี้ยะ”

“ที่บ้านเธอก็เหมือนกัน???” ผมถามถึงโลกที่ลินจากมา

“เหมือนกัน” เธอตอบ

**

“ปรนินมเขียนเรื่องนี้ลงอาร์ช?” ผมถาม

“อ้อ” ลินพยักหน้า

“แล้วคนเขาว่าไงกันบ้าง?”

“ตอนเขียนเรื่องนี้ มันในช่วงหลังๆ แล้ว..ไม่ค่อยมีใครมาวิจารณ์เขาแล้ว
จริงๆ มันไม่ค่อยมีมาตั้งแต่เรื่องแรงดึงดูดแล้วแหละ ส่วนใหญ่จะคอยดูไปเรื่อยๆ”

“เพราะคนเขาเห็นด้วย?”

“ไม่เชิงอะ..ตอนนั้นจะเห็นด้วยจริงๆ รีเปล่าก็ไม่รู้
ปรนิมม์ออกบทความเยอะ ทั้งเรื่องอนุภาค ไปยันเรื่องจักรวาล
แล้วเวลาคนทีนั้นเขาจะออกมาวิจารณ์..มาแย้ง..
เขามีวัฒนธรรมกันว่าจะไม่พูดลอยๆ แต่จะยกทฤษฎีมาเกทับ..

อย่างพัลลขเขียนทฤษฎีอะไรขึ้นมา ถ้าเขาจะวิจารณ์พัลล เขาจะไม่บอกแค่ว่าไม่ยอมรับ
แต่จะต้องยกทฤษฎีมาเกทับด้วย คือ พูดเรื่องเดียวกัน แต่ใช้ทฤษฎีเขา..”

“อ้อหรือ”

“..คราวนี้พอปรนิมม์ใช้ทฤษฎีไปอธิบายหลายเรื่อง
พวกที่จะวิจารณ์ทฤษฎีเขาก็ลำบาก เพราะต้องมีทฤษฎีที่มันเกทับได้
ตอนต้นๆ ที่พูดเรื่องอนุภาค พวกนักฟิสิกส์อนุภาคก็มีทฤษฎีของเขา
แต่ตอนหลังๆ พอพูดถึงเรื่องจักรวาล พวกนั้นก็ไม่ว่าจะตามมาเกทับยังไง..”

“แล้วพวกจักรวาลวิทยาละ?”

“..ก็เหมือนกัน..ถ้าอยากจะทำทฤษฎีวิจารณ์
ก็ต้องเอาทฤษฎีที่เกทับ ไปอธิบายเรื่องอนุภาคแบบที่ปรนิมม์ทำด้วยไง”

“เลยไม่มีใครวิจารณ์”

“อ้อ..เปลืองตัว..ไม่จั่งคงขี้เกียจ..เพราะแกล้งบทความถี่มาก..ฮะๆๆ..” ลินพูดไปหัวเราะไป

#####

ในวันนั้นจิตนลินอธิบายเรื่องคานล่องหนให้ผมฟังจนสับสนงง
แล้วจึงลุกไปเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อซื้อขายหุ้นประจำวัน
สรุปประเด็นของเรื่องนี้ได้ง่ายๆ ก็คือสิ่งที่เราเรียกว่าหลุมดำ และภาพของความมืดมิดนอกกาแล็กซี
เป็นเพียงผลผลิตที่เกิดขึ้นจากกระบวนการสังเกต
โดยในบริเวณดังกล่าว ก็มีทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกับแวดล้อมเราอยู่ในขณะนี้
เพียงแต่สิ่งเหล่านั้นไม่มีปฏิสัมพันธ์ในแง่ของแสงกับเรา
จึงไม่ปรากฏขึ้นมาให้ผู้สังเกตในตำแหน่งการสังเกตของเราได้เห็น

และหลังจากที่จิตนลินเสร็จธุระในวันนั้นของเธอแล้ว
ผมจะได้ฟังเรื่องของ 'การโค่นล้มทฤษฎีบิ๊กแบง' ที่ผมเฝ้ารอมานานเสียที่...

“..สำหรับผมเอง ผมเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า ‘ความโน้มถ่วง’ ไม่ใช่ ‘แรงโน้มถ่วง’ หรือ ‘แรงดึงดูด’ เพราะสิ่งที่เราได้เห็นกันทุกวัน มิได้เป็นเรื่องของ ‘แรง’ ที่คอยดึงสิ่งโน้นสิ่งนี้เข้าหากัน แต่เป็นเรื่องของ ‘ความไม่อิสระจากกัน’ ที่ ‘สสารมีต่อสสาร’ และ ‘ช่องว่างมีต่อช่องว่าง’

แต่หากใครก็ตามยังพอใจที่จะยืนยันว่า ปรากฏการณ์นี้เป็นการทำงานของ ‘แรง’ เขาก็จำเป็นต้องอธิบายให้ได้ว่า เหตุใดแรงนี้จึงเป็น ‘แรงที่มีปฏิสัมพันธ์’ ซึ่งเท่าที่มีการอธิบายอยู่ในปัจจุบัน ก็เป็นแต่เพียงว่า ความเป็นปฏิสัมพันธ์คือธรรมชาติของแรงชนิดนี้ ซึ่งเป็นการผลัดภาระในความสงสัยให้ตกไปอยู่กับธรรมชาติ..”

--ปรนิมม์ อธิวัชชีร์ (นสพ. เชบูลเล็ต)--

**

“..ตามโมเดลความโน้มถ่วงที่ได้นำเสนอไว้ในอารยศาสตร์ที่แล้ว ทำให้เราสามารถเห็นกิจกรรมการโคจรของดวงดาว ในมุมมองใหม่นั้นคือ จากเดิมที่เคยเห็นว่า ‘ดวงอาทิตย์’ เป็นดาวเกเร ก้าวร้าว ที่ส่งแรงแหศาลไปรอบๆ ทิศทาง เพื่อดูดเอาดาวดวงอื่นมาเป็น ‘บริวาร’ ในขณะที่ดาวเหล่านั้นต่างก็ทนอยู่อย่างจำใจ ในฐานะของ ‘ทาสแรงดึงดูด’ และใช้การเคลื่อนไหวที่รักษาสีระภาพของตัวเองไว้ กลายเป็นภาพของ ‘ความสัมพันธ์อันนุ่มนวล’ ที่ดาวแต่ละดวงมีความเต็มใจเข้าหากัน ตามแรงปรารถนาที่จะได้รับความหมาย ซึ่งหากมันเลือกได้ พวกมันทั้งหมดก็จะเข้าไปอยู่รวมกัน

แต่ในเมื่อ ‘บุคลิกที่แฝงอยู่ในช่องว่าง’ ซึ่งหุ้มห่อพวกมันมีความแตกต่างกัน ความต่างนี้เองจึงทำหน้าที่กั้นขวางการเข้ารวมตัว และอนุญาตให้พวกมันทำได้แค่เพียง การโคจรไปรอบๆ กัน..”

--ปรนิมม์ อธิวัชชีร์ (นสพ. เชบูลเล็ต)--

**

“..พวกเราต้องเปลี่ยนความเข้าใจเรื่อง ‘กระบวนการสังเกต’ กันใหม่
คือแต่เดิมเรามักจะมองว่า เมื่อนำเครื่องมือใดๆ ไปใช้ในการสังเกต
เครื่องมือจะอยู่ในฐานะที่ ‘เป็นอิสระ’ จากสิ่งที่ถูกสังเกต ซึ่งเป็นความเข้าใจผิด
เพราะอันที่จริงการใช้เครื่องมือใดๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะ เป็นเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์
หรือเครื่องมือตามธรรมชาติ เช่น ตา หู ฯลฯ
คือ ‘การนำเครื่องมือ เข้าสู่ความแปรปรวน’ ซึ่งสร้างขึ้นโดย ‘สิ่งที่ถูกสังเกต’
จากนั้นผู้สังเกตจึง ‘เสพความเปลี่ยนแปลง’ ที่เกิดขึ้น แล้วเรียกมันว่า ‘ผลการสังเกต’

การเปลี่ยนมุมมองข้างต้นจะทำให้เราสามารถเข้าใจธรรมชาติได้ดีขึ้น
เพราะเราจะเริ่มเข้าใจได้ว่า ทุกอย่างตั้งอยู่บนเหตุและผล
ซึ่งการที่นำเสนอประเด็นในวันนี้ ก็เนื่องจากผมจะนำมุมมองดังที่นำมา
ไปใช้ในบทความเกี่ยวกับ ‘หลุมดำ’ และ ‘ความมืดนอกกาแล็กซี’
โดยจะอธิบายว่า ณ บริเวณของสิ่งทั้งสองนั้น มิได้เป็นความดำมืดที่ว่างเปล่า
หากแต่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกันกับที่เราเห็น ในระบบสุริยะจักรวาลของเรา
จะผิดก็เพียงบริเวณเหล่านั้น ‘ไม่ตอบสนอง’ ต่อ ‘การสังเกตแสง’ ที่เราทำขึ้น
เพราะ ‘บุคลิกของแสง’ ระหว่างมันกับเรา มีความเหลื่อมล้ำกันอย่างยิ่ง..”

--ปรนิมม อธิวัชธีร์ (นสพ. เบลูเด็ต)--

**

“..วันนี้ผมได้ส่งบทความเรื่อง ‘หลุมดำ’ และ ‘สสารมืด’ ไปให้นิตยสารอาร์ชแล้ว
ซึ่งก็จะถูกตีพิมพ์ในฉบับที่จะวางแผงในอีก 4 วันข้างหน้า
และพวกเราคงจะไม่ได้พบกันไปอีกราวหนึ่งสัปดาห์
เนื่องจากผมต้องเดินทางไปกรุงซแคว เพื่อร่วมการเสวนาที่จัดขึ้นโดยกลุ่มเรอฟูส์ โดเบอีย์..”

--ปรนิมม อธิวัชธีร์ (นสพ. เบลูเด็ต)--

**

“..ห้าวันในสัปดาห์เป็นประสบการณ์ที่น่าประทับใจ เพราะแม้การเสวนาจะจัดขึ้นเพียงหนึ่งวัน แต่ผมก็มีโอกาสได้พูดคุยกับชาวเรอฟูส์ โดเบอีย์หลายๆ ท่าน เพิ่มเติมในภายหลัง เนื่องจากมีพายุหิมะหลงฤดู เข้ามาตกในเมืองก่อนฤดูหนาวตามปกติ จึงทำให้ทั้งผมและผู้ร่วมเสวนาคนอื่นๆ ไม่สามารถที่จะออกไปเที่ยวนอกโรงแรมได้เลย มักจะวนเวียนพบกันแถวบริเวณหน้าล็อบบี้ และห้องอาหารของโรงแรมเป็นระยะๆ

ชาวเรอฟูส์ โดเบอีย์ที่ผมได้สนทนาคับทุกคน มีลักษณะร่วมกันที่น่าสนใจประการหนึ่ง คือต่างให้ความสำคัญกับ ‘ความรู้’ มากกว่า ‘วิทยาศาสตร์’ ซึ่งผมเชื่อว่าบางท่านที่อ่านตรงนี้อาจจะเกิดความรู้สึกงงว่า ‘ความรู้’ กับ ‘วิทยาศาสตร์’ นั้นแตกต่างกันอย่างไร

อันที่จริงวิทยาศาสตร์ เป็น ‘ศาสตร์ที่แสวงหาความรู้’ วิทยาศาสตร์จึงเป็น ‘วิธีการสำหรับหาความรู้’ มิใช่ความรู้โดยตัวของมันเอง

เรอฟูส์ โดเบอีย์จึงเป็นนักวิทยาศาสตร์ ที่ต่างจากนักวิทยาศาสตร์ทั่วไป คือพวกเขาจะไม่ตั้งธงไว้ที่การปกป้องวิทยาศาสตร์ แต่ตั้งไว้ที่ความเข้าใจธรรมชาติ ดังนั้นเขาจึงพร้อมที่จะหันหลังให้วิทยาศาสตร์ แล้วเดินไปในเส้นทางอื่น ที่จะพาไปสู่ความรู้ความเข้าใจที่เขาต้องการ ซึ่งที่เป็นเช่นนี้ ก็อาจเป็นเพราะพวกเขาถือว่า ตนประสบความสำเร็จในวิชาชีพวิทยาศาสตร์แล้วก็ว่าได้..”

--ปรนิมม อธิวัชชีร์ (นสพ. เทบูลเล็ต)--

**

“..มีผู้อ่านหลายท่านเข้ามาถามว่า จะเกิดอะไรขึ้นหากมีผู้เดินทางไปหลุมดำ หรือออกนอกกาแล็กซี ในเบื้องต้นผมอยากให้ผู้อ่านลืมนิยายวิทยาศาสตร์ไปเสียก่อน เพราะหลุมดำเป็นเพียงส่วนที่ ‘ไม่ตอบสนองการสังเกตในแง่แสง’ ดังนั้นมันจึงไม่ใช่สัตว์ประหลาดที่มีแรงดึงดูดมหาศาล ที่คอยจะยึดหัวยึดเท้า หรือฉีกอนุในร่างกายของเราออกจากกัน เมื่อเข้าไปใกล้ จุดเริ่มต้นของความเชื่อที่ว่ามันเป็นสิ่งที่มีแรงดึงดูดมหาศาล เกิดขึ้นจากการตีความสมการ ทั้งๆ ที่ยังไม่มีความเข้าใจธรรมชาติ

ซึ่งแม้แต่เอ็ดดัวอาได้เจ้าของสมการดังกล่าว

ก็ยังรู้สึกไม่พอใจกับการที่สมการของเขาแสดงให้เห็นว่า ธรรมชาติมีสิ่งที่แสดงพฤติกรรมแบบนี้

ในความเป็นจริง ‘หลุมดำ’ คือบริเวณที่ ‘ระบบดวงดาวมากมาย ปრაกฏแก่ผู้สังเกตว่าเป็นจุดๆ เดียว’

ดังนั้นจึงไม่แปลก ที่ผู้สังเกตอย่างพวกเราจะเข้าใจไปว่า มันมีมวล และแรงดึงดูดอันเป็นอนันต์

ในเมื่อ ณ จุดนั้นมีสิ่งที่ถูกซ่อน ซึ่งหากถามว่า จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราเดินทางเข้าหามัน

คำตอบของผมก็คือ พวกเราไม่มีวันที่จะเดินทางไปถึง ‘หลุมดำ’ รวมทั้ง ‘บริเวณนอกกาแล็กซี’

โดยทั้งสองสิ่งนั้นจะเคลื่อนที่ ‘หนีเราไป’ ในลักษณะ ‘รักษาระยะห่าง’

คล้ายการที่ ‘ม้าเดินตามแครอท’ บนปลายไม้ที่เสียบไว้บนหลังของตัวเอง

ซึ่งไม่ว่ามันจะเดินเข้าหาแครอทมากเท่าใด แครอทก็จะยังคงอยู่ห่างมันเท่าเดิม

เพราะทุกๆ ก้าวที่มันเดิน ก็คือทุกๆ ก้าวที่สร้างความห่างของแครอทให้เกิดขึ้น

ดังนั้นไม่ว่าเราจะมุ่งหน้าไปยังสองสิ่งนั้นนานเท่าใดก็ตาม

เราก็จะยังคงเห็นว่า ระยะห่างระหว่างมันกับเรานั้นไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เพราะในทุกๆ ก้าวที่เราเดินไป

ก็คือทุกๆ ก้าว ที่เรายังคงอยู่ภายใต้ ‘กฎ’ ที่ว่า เราจะได้เห็นจักรวาลเฉพาะในส่วนที่

‘บุคลิกแสงของมัน’ สอดคล้องกับ ‘บุคลิกแสงของเรา’

และผมก็วางแผนที่จะตีพิมพ์บทความเรื่องนี้ ผู้อ่านที่สนใจสามารถติดตามได้ในอาร์ชบับเบิลนี้..”

--ปรณิหม์ อธิวัชชีร์ (นสพ. เทปุลเด็ต)--

**

“..การอธิบายเรื่องหลุมดำ และความมืดนอกกาแล็กซี ด้วยแนวคิดของ ‘คานล่องหน’

ยังสามารถให้ความกระจ่างแก่ภาพที่เรามองเห็นอีกสองภาพ นั่นคือ

‘ภาพของการเป็นระบบสุริยะจักรวาล ที่ตั้งค่อนไปทางชายขอบของกาแล็กซี’ และ

‘ภาพของการที่ดวงดาวชายขอบกาแล็กซี เคลื่อนตัวด้วยความเร็วใกล้ความเร็วแสง’

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทั้งสองภาพดังกล่าวข้างต้น คือภาพที่เรา ‘จำเป็นจะต้องเห็น’

เมื่อเคลื่อนที่อยู่บนเส้นรอบวง ของวงกลมขนาดใหญ่

ภายใต้กฎที่ว่า จะสามารถสังเกตเห็นสิ่งใดได้ ก็ต่อเมื่อเรากับสิ่งนั้น มี ‘บุคลิกของแสงในสสาร’

เกิดขึ้นในอัตราที่ใกล้เคียงในคาบที่สามารถเชื่อมต่อกันได้

ดังนั้นคำอธิบายแต่เดิม ที่เชื่อว่าบริเวณรอบในของแกดแล็กซีมีอุณหภูมิสูง จนชีวิตไม่สามารถที่จะก่อกำเนิดขึ้นมาได้ จึงเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน เพราะบริเวณดังกล่าว มิได้มีเนื้อหาสาระต่างไปจากบริเวณที่เราอาศัยกันอยู่นี้

นอกจากนั้น หากบริเวณดังกล่าวมีโลก และนักวิทยาศาสตร์ที่คอยเฝ้าดูจักรวาล เขาก็จะบอกแก่คนของเขาว่า ณ บริเวณนี้ของเรา ก็คือสิ่งที่เขาเรียกว่า ‘บริเวณมีดมิดนอกกาแล็กซี’..”

--ปรนิมม อธิวัชธีร์ (นสพ. เบลูเล็ต)--

**

“..ผมได้อ่านเบบลูเล็ตสามฉบับก่อนหน้านี้อ แล้วเห็นที่ตัวเองเขียนเรื่องการเดินทางสู่หลุมดำ ทำให้ผมคิดถึงปรากฏการณ์ธรรมชาติๆ ในชีวิตของพวกเขาทุกคนขึ้นมา ซึ่งสามารถเทียบเคียงเข้ากับ แครอทของม้า หรือการเดินทางหลุมดำได้เป็นอย่างดี

นั่นคือ ในชีวิตของเราแต่ละคน มักจะมีความต้องการบางอย่างผุดขึ้นในใจ และเราก็จะคอยบอกตัวเองว่า ‘หากความต้องการนั้นสำเร็จ เราจะมีความสุข’ อย่างตอนที่เรียนอยู่ชั้นประถม เรามักรู้สึกถ้า ถ้าขึ้นชั้นมัธยมแล้ว เราจะมี ‘ความสุข’ แต่พอเรียนถึงชั้นมัธยมแล้วจริงๆ เรากลับรู้สึกต่อไปอีกว่า คงจะมี ‘ความสุข’ หากได้เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย

จากนั้นเมื่อได้เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย เรากลับรู้สึกต่อไปอีกว่า หากเรียนจบได้คงจะทำให้มี ‘ความสุข’ แต่กระนั้นเมื่อถึงวันที่เรียนจบ เรากลับยังมีความรู้สึกต่อไปอีกว่า เมื่อใดก็ตามที่หางานทำได้ เราจะมี ‘ความสุข’ ซึ่ง ‘ความสุข’ นี้เอง ที่ทำตัวเหมือน ‘หลุมดำ’ ที่คอยแต่จะวังหนิเรา ไปรออยู่ข้างหน้าเสมอ..”

--ปรนิมม อธิวัชธีร์ (นสพ. เบลูเล็ต)--

**

“..‘ความมีดমনของวิทยาศาสตร์’ ก็เหมือนกับ ‘ความมีดมนนอกกาแล็กซี’
เพราะทั้งสองอย่างนี้ต่างก็ถูกสร้างขึ้น โดย ‘กระบวนการสังเกต’..”

--ปรนิมม์ อธิวัชธีร์ (นสพ. เชนูลเล็ด)--

“..สิ่งที่เราจะนำมาคุยกันในวันนี้ ยังคงต่อเนื่องมาจากหลักการ ‘คานล่องหน’ ที่กล่าวว่า เมื่อผู้สังเกตบนคาน ‘เขยิบเข้าหา’ หรือ ‘หนี’ ออกจากจุดศูนย์กลาง ‘ความมืดที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าจะเขยิบไกลออกไป’ ในขณะที่ ‘ความมืดที่อยู่ด้านหลังจะเขยิบไล่เข้ามา’ ซึ่งหากเป็นไปตามเนื้อความข้างต้นนี้จริง เราย่อมตีความต่อไปได้อย่างเดียวว่า ทุกๆ ก้าวที่ผู้สังเกตเคลื่อนที่ ย่อมเป็นทุกๆ ก้าว ที่ทำให้ ‘ภาพของจักรวาลใหม่ๆ’ ปรากฏขึ้นแก่เขา..”

--ปรนิมม อธิวัชธีร์ (นสพ. เทบูลเล็ต)--

#####

..หลังเสร็จธุระกับตลาดหุ้น ลินลุกจากโต๊ะคอมพิวเตอร์เดินมาหาผม..

“ปรนิมมเอาเรื่องในหนังสือไปแข่งหมดเลยหรือ?” ผมถาม

“เปล่า ทำนั้นไม่ได้..มันทั้งเยอะ ทั้งกว้าง..

เอาไปไม่หมดหรอก ถ้าเอาหมดมันจะกลายเป็นไม่มีอะไรเด่นเลย”

“อ้าว..แล้วไหนหนารานาถว่าอยากให้อธิบายทุกเรื่อง?”

“ไม่ใช่ เขาบอกว่าให้พยายามอธิบายทุกเรื่อง เพราะตอนแรกปรนิมมจะถอดใจเอาแค่พอชนะ

แต่ตอนหลังนี่นาถก็พูดขึ้นเองแหละ ว่าถ้าเล่าทุกเรื่องจะกลายเป็นน่าเบื่อ

..ต้องเลือกเรื่องที่คนชอบไปแข่ง”

“เขาว่าไง?..”

“เขาเลยเอาเรื่อง ‘โค่นบีกเบง’ ไป” ลินตอบ

“เรื่องคานล่องหนเลยไม่ได้เอาไป?”

“เอาไป...เรื่องนี้มันบอกว่า จริงๆ แล้ว ‘ระยะระหว่างกาแล็กซี’ มันไกลกว่าที่นักวิทยาศาสตร์เข้าใจ

แล้วก็เอาข้อสรุปเนี่ยะไปอธิบายเรื่องอื่นต่อ..”

“เหวอ..อธิบายอะไร?”

“..นี่ แต่คานล่องหนยังไม่จบนะ มันมีเรื่อง ‘จักรวาลแปลกหน้า’ ต่อ
สนุก แต่ไม่เกี่ยวกับบิกแบง..อยากฟังมั๊ย?..”

..ผมพยักหน้าสนใจ..

“..ก็อย่างที่บอกว่าเราไม่มีทางจะไปถึงหลุมดำ แล้วไม่มีทางจะไปถึงที่มีดๆ นอกกาแล็กซี..”

“คือออกจากกาแล็กซีไม่ได้ว่าไง?”

“..ก็คล้ายๆ ันั้น..แต่จริงๆ มันคือ ถึงจะเดินเข้า หรือเดินออก
หลุมดำก็ไกลเท่าเดิม ขอบกาแล็กซีก็ไกลเท่าเดิม..เข้าใจปะ?..
เหมือนเธอปักเทียนไว้บนหัว แล้วเดินเข้าป่ามืดๆ นะ..เดินไปตรงไหน ตรงนั้นมันก็สว่าง ไข่มะ..
เดินยังไง เธอก็ไม่พ้นจาก ‘กรอบแสงเทียน’..”

“อืม”

“..บนคานเมื่อก็ก็เหมือนกัน..ถ้าพัสดเดินเข้า หรือออก ‘ส่วนที่ล่องหนมันจะขยับตาม’
พัสดก็จะรู้สึก ว่า ส่วนมืดๆ ต้นคาน ปลายคาน มันห่างพัสดเท่าเดิม
แต่สภาพแวดล้อมรอบๆ ตัวเองนะมันจะเปลี่ยน..
เหมือน ‘วิ่งไปขอบฟ้า’ นะ ยังไงก็เจอขอบฟ้า..แต่พวกตึก พวกต้นไม้รอบๆ ตัวจะเปลี่ยน
เพราะฉะนั้นถ้าตอนนี้เธอวิ่งไปหาขอบกาแล็กซี หรือหลุมดำ เธอก็จะไปไม่ถึง ใต้สองตัวนี้จะไกลเท่าเดิม
แต่ภาพจักรวาลที่เธอเห็นจะเปลี่ยนไป เพราะไอ้ส่วนที่เธอไม่เคยเห็น เธอจะเห็น
แต่ไอ้ส่วนที่เคยเห็น..”

“..มันจะหาย?” ผมพูดเต็มประโยคของลิน

“อือ” เธอพยักหน้า

“มีใครเอาเรื่องนี้ไปพิสูจน์มั๊ย?”

“พิสูจน์กันเป็นเรื่องเป็นราวนะไม่มี ปรนินมก็มีแค่เอาเรื่องนี้ไปพูดถึงเล่นๆ ในเชบูลเล็ต ไม่ได้ลงอาร์ช
แต่มันมีคนเอาไปอธิบายเรื่องที่ว่าภาพจากกล้องโทรทัศน์ที่มีดาวบางดวงมันหาย..”

“เฮ้ย!..มันมีหายให้เห็นกันจริงๆ ด้วยเหวอ!?!?”

“..มี แต่เป็นภาพของกล้องบนยานที่ถ่ายมาจากนอกระบบสุริยะนะ
ที่โน้นเขาส่งยานออกไป แล้วให้มันถ่ายภาพกลับมาให้เรื่อยๆ
พอมันออกนอกระบบสุริยะ เขาก็เห็นว่าภาพที่มันถ่ายออกมามีดาวบางกลุ่มหายไป..”

“เรื่อะ!”

“.. ก่อนหน้านี้เขาบอกกันว่าเป็นเพราะอุปสรรคมันรวน แต่จริงๆ คือ
กล้องนะมันเก็บ ‘ภาพตามตำแหน่งที่มันอยู่’..
อย่างที่ว่า เราอยู่เนี่ย จริงๆ แล้วก็คือหลุมดำ ไม่ก็ส่วนมืดนอกกาแล็กซีของใครบางคน”

“อืมมม”

**

..ลินเล่าถึงเรื่องที่ปรานิรม์ เปรียบ ‘หลุมดำ’ กับ ‘การหาความสุขในชีวิต’ เข้าด้วยกัน..

“..เขาเอาเรื่องหลุมดำไปเขียนในหนังสือธรรมะ
เขาบอกว่า ‘การวิ่งหาความสุข’ เหมือน ‘การวิ่งหาหลุมดำ’ คือวิ่งไปเรื่อยๆ แล้วไม่เคยรู้สึกเลยว่าหาเจอ
ตอนเรียนประถมก็อยากขึ้นมัธยม คิดว่าอยู่มัธยมแล้วจะสุข
พออยู่มัธยมก็อยากเรียนมหาลัย คิดว่าอยู่มหาวิทยาลัยแล้วจะมีความสุข
เรียนๆ ไปก็คิดว่า ถ้าจบซะได้คงจะมีความสุข พอจบเข้าจริงก็คิดไปอีกว่า ต้องมีงานถึงจะมีความสุข..
ความสุขมันอยู่ข้างหน้าไปเรื่อยๆ..รู้สึกมั๊ย?..”

“อืม”

“..หลุมดำมันก็หนีแบบเนี่ยะ..เธอเดินไปหาคาน หลุมดำก็หนีไปข้างหน้า
วิ่งตามไปเรื่อยๆ มันก็จะหนีไปเรื่อยๆ แล้วเธอก็ไม่รู้หรือกว่า
ตัวเองเคยเหยียบ ‘ตำแหน่งที่เป็นหลุมดำ’ มาตั้งเท่าไรต่อเท่าไรแล้ว..
เพราะไม่รู้จักรวาลทำงานยังไง..”

“อืมมม”

“..มัวแต่สนใจหลุมดำ จนลืมสังเกตว่ามันมีความผิดปกติ
คนวิ่งหาความสุขก็เหมือนกัน ก็วิ่งหาไปเรื่อยๆ จนลืมสังเกตว่า ‘มันเต็มไม่เต็ม’
ทั้งๆ ที่มันทำรูปแบบเดิมๆ อยู่ตลอด..คือมายั้วให้วิ่งตาม แล้วไปรอข้างหน้าตลอด
แต่คนก็ไม่ทันสังเกต เพราะมัวแต่สนใจจะหาความสุข”

“แล้วทำไงดี..ไม่ควรวิ่งหาความสุข?” ผมถาม

“ปล่าววว..‘จิตทำงานตามเหตุ’ ไปสั่งให้มันเป็นนู่นเป็นนี่ได้ไง..ถ้าจะไม่ให้มันวิ่งหา ก็ต้องไปตัดที่ต้นเหตุ ต้นเหตุมันคือ ‘อวิชชา’..เห็นว่า ‘กาย’ กับ ‘ใจ’ มันคือ ‘ตัวเรา’ จริงๆ พอเห็นว่ามันเป็น ‘ตัวเรา’ เราก็อยากให้มันมีความสุข เราก็ต้องวิ่งหาความสุข..”

“อืม”

“..แต่ตอนนี้ในเมื่อมันมี ‘อวิชชา’ อยู่ มันก็ต้อง ‘ยอมรับสภาพ’ เพราะมันจะวิ่งหา จะทำอะไรที่สมควร ไม่ผิดศีล ก็ทำไป..แต่ต้อง ‘ฝึกสติ’ ด้วย.. ให้จิตใจมันมีโอกาส ‘สังเกตความจริง’ ว่าความสุขมันชั่วคราว แล้วยังไง ก็เต็มไม่เต็ม เห็นความจริงเข้าบ่อยๆ เดียวซักวันมันก็เลิกใจ” ลินสรุป

#####

ถัดจากนี้ ผมกำลังจะได้ฟังจิตนลินเล่าเรื่องที่โรแมนติก นั่นคือเรื่องของ ‘บิกแบง’...

“..จากคำอธิบายในเรื่องความโน้มถ่วงทำให้เห็นได้ว่า

ภายใต้กรอบที่สสาร และช่องว่าง เป็นภาพสะท้อนซึ่งกันและกัน

‘การรวมกลุ่มกันของสสาร’ ย่อมส่งผลให้เกิด ‘การรวมกลุ่มของช่องว่าง’ ตามมา

และกลุ่มดังกล่าวย่อมจะมี ‘ความหนาแน่น’ และ ‘ชนิด’ ที่หลากหลาย เช่นเดียวกับที่เราเห็นได้ในสสาร

ซึ่ง ‘ชนิดที่หลากหลายของช่องว่าง’ ก็คือสิ่งที่ทำหน้าที่ ‘กั้นขวางการรวมตัว’

ระหว่างช่องว่างที่มีความแตกต่างกันมากๆ’ และทำให้สสารที่อยู่ในการห่อหุ้มของมัน

พลอยได้รับผลในรูปของการถูกบังคับให้ ‘รักษาระยะห่างระหว่างกัน’ ไปโดยปริยาย

ดังนั้นจักรวาลห่ามิติแห่งนี้ จึงสามารถดำเนินกิจกรรมของมันไปได้ ภายใต้การครอบงำของเหตุและผล

โดยที่จะไม่ยุบตัวเข้าหากัน แม้ปราศจากคำอธิบายเรื่องการระเบิดครั้งใหญ่ หรือ ‘บ๊ิกแบง’

อย่างไรก็ตาม แม้เนื้อหาที่อยู่ถัดจากนี้ไป จะมุ่งปฏิเสธแนวคิดเรื่องบ๊ิกแบง

และการขยายตัวใกล้ความเร็วแสงในทุกทิศทางของจักรวาล

แต่บทความก็มีได้จะแทนภาพเหล่านั้น ด้วยภาพของจักรวาลที่เสถียร และหยุดนิ่ง

เพราะในความเป็นจริง จักรวาลแห่งนี้เป็นที่ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ

หากแต่แสดงอยู่ในรูปของ ‘การเคลื่อนที่..”

--ปรณิรม์ อธิวัชชีร์ (อาร์ช)--

#####

หลังจากผมกับลินคุยเรื่องคานล่องหนจบ เราสองคนก็พากันเข้าครัวเตรียมมือเที่ยง

ลินเดินไปตำลึงสำหรับเมนูแกงจืด ในขณะที่ผมหุงข้าว และเสียวไข่

ในระหว่างนั้นผมยังคงขออนถามเรื่องต่างๆ ที่ได้ฟังจากเธอ เพื่อทบทวนความเข้าใจ

และพยายามมองเชื่อมโยงด้วยตัวเองให้ได้ว่า

ปรณิรม์จะใช้มันหักล้างแนวคิดเรื่องบ๊ิกแบงในลักษณะใด บนเวทีแกรนด์อาร์ช

“เขาอธิบายไปเรื่อยๆ แล้วสรุปว่าไม่มีบ๊ิกแบงหรือ?” ผมถาม

“ปล่าววว..คือพัลส์เข้าใจมัยว่าเรื่องบิกแบงมันเป็น ‘ทฤษฎี’

คือมันมีปรากฏการณ์สามสี่อย่างที่นักวิทยาศาสตร์เขาเห็น แล้วเอามาเขียนทฤษฎีบิกแบง
อย่างเขาเจอว่าจักรวาลขยาย เจอว่าแรงดึงดูดไม่ดูดทุกอย่างในจักรวาลให้เป็นก้อนเดียว
เขาก็เอาพวกเนี่ยะไปเขียนเป็นทฤษฎีบิกแบง

เพราะงั้นตอนปรีนิมม์แข่ง เขาก็หยิบหลักฐานสนับสนุนบิกแบงแต่ละอันๆ มาหักล้างด้วยทฤษฎีเขา
หักล้างหมดแล้วก็สรุปว่ามันไม่มีบิกแบง..”

“อ้อฮืม”

“..จริงๆ มันก็ไม่ซับซ้อนอะไรหรอก คือถ้าเรามองจักรวาลตามปรีนิมม์ มันก็ไม่จำเป็นต้องมีบิกแบง
บิกแบงมันมาจาก ‘สมการของไอน์’ ที่เขาอธิบายแรงดึงดูด แล้วมันทำนายว่าอวกาศกำลังขยาย..”

..ลินพุดถึง ‘ไอน์สไตน์’ ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่อาจเปรียบได้กับ
‘อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์’ ของโลกนี้..

“..ปรีนิมม์ก็อธิบายว่ามันเป็น ‘กิจกรรมของช่องว่าง ที่วิ่งออกจากสสาร เข้าไปหาช่องว่างด้วยกัน’
..ตรงนี้พัลส์เข้าใจไหม?”

“อ้อฮืม”

“..เพราะงั้นพัลส์ก็เข้าใจหัวใจของมันแล้ว..เรื่องอื่นเขาก็แค่เอามาเสริม
..อ๊ะ..อย่างมันมีหลักฐานอะไรที่สนับสนุนบิกแบง?” เธอถาม

“เร้ดชิฟท์ (red shift)..รังสีพื้นหลัง” ผมตอบ

“..อ้อ.. ‘รังสีพื้นหลัง’ ที่เห็น ก็เป็นเพราะใช้ ‘เครื่องมือที่ตอบสนองคลื่น’ ไปมองท้องฟ้า
มันก็ต้องเห็นอย่างงั้น เพราะอวกาศมันไม่ได้ว่างเปล่า ‘ช่องว่าง’ เป็นของที่มีคลื่นข้างใน..
‘เร้ดชิฟท์’ ก็เป็น ‘ความถี่ของคลื่น’ ธรรมดาๆ
เหมือนคลื่นน้ำเวลามันออกจากต้นทางไปไกลๆ แล้วคลื่นมันกว้างขึ้นนะ..”

“ฮืม”

“..แต่คราวนี้ปัญหาคือ เร้ดชิฟท์ที่นักวิทยาศาสตร์เจอ มันเยอะกว่าที่น้ำจะเป็น
คือกาแล็กซีมันไม่ได้ห่างมากจนจะทำให้มีเร้ดชิฟท์ขนาดที่เขาวัดมาได้
..มันเลยเข้าทางสมการ..พวกนักวิทยาศาสตร์ก็ตีความว่าเป็นเพราะกาแล็กซีมันวิ่งหนีกัน..”

“แล้วปรนิมม์อธิบายไง?”

“..เขาใช้เรื่อง ‘คานล่องหน’ ไปอธิบายว่า ‘ส่วนมืดๆ’ ที่อยู่ระหว่างกาแล็กซีมัน ‘ซ่อนระยะทาง’ ไว้ ระยะระหว่างกาแล็กซีจริงๆ มันไกลกว่าที่พวกนักวิทยาศาสตร์วัดได้..

แล้วเขาก็อธิบายว่า แรงดึงดูดจริงๆ แล้วมันก็ไม่ใช่แรงที่ไปดูดไอน์สไตน์ไอน์
แต่เป็นกิจกรรมที่ ‘สสาร’ เข้าไป ‘หาความหมายในกลุ่มสสาร’
เพราะฉะนั้นมันก็จะไม่บดขยี้ตัวเอง เพราะที่มันต้องการคือความหมาย
แล้ว ‘ช่องว่างที่หุ้มสสารอยู่’ ก็ทำตัวเป็น ‘กันชน’ ไม่ให้สสารไปรวมกันมั่วซั่วด้วย
มันเลยไม่จำเป็นต้องบอกว่ามีแรงระเบิดของบิกแบง มาต้านแรงของแรงดึงดูด..

..พอมองอย่างงั้นมันเลยไม่ต้องมีบิกแบง” ลินสรุป

“แค่นี้ยะ!?!?..ให้รอมาตั้งนาน” ผมแก้งทำเสียงตัดพ้อ

“อ้าว..ก็แค่นี้แหละยะ..ก็ถ้าฉันอธิบายอย่างงี้ให้หล่อนฟังตั้งแต่ตอนโน้น
แล้วหล่อนจะรู้เรื่องกะฉันมั้ยละยะ?”

**

..บนโต๊ะอาหารกลางวัน ลินพูดผลพลอยได้ประการหนึ่ง ที่มาจากเรื่อง ‘คานล่องหน’..

“..มันอธิบายว่า ทำไมกาแล็กซีในจักรวาล มันอยู่กันเป็นโซนๆ”

“หืม???”

“พวกเราไม่เห็นจักรวาลมีกาแล็กซีกระจายสม่ำเสมอ
เราจะเห็นว่าโซนที่มันไม่มีกาแล็กซี คั่นอยู่ตลอด..ไม่เคยได้ยินหรือ?” ลินถาม

“หืม” ผมส่ายหน้า

“เขาเรียกว่ามันอยู่เป็น ‘คลัสเตอร์’..เอาภาพง่ายๆ นะ
สมมุติพิสซียีนเป็นจุดศูนย์กลางนิ่งๆ อยู่เนี่ย แล้ววัดไป 10 เมตร แล้วตีเส้นรอบวงขึ้นมา..
แล้วก็วัดต่อไปอีก 10 เมตร แล้วตีเส้นรอบวงขึ้นมา..แล้วก็วัดไปอีก 10 เมตร แล้วก็ตีเส้นอีกเส้นขึ้นมา..
ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ทุกๆ 10 เมตร..

พัสดุจะเห็นว่า รอบๆ ตัวเองมีบริเวณที่เป็น ชั้นๆ..ชั้นละ 10 เมตร ชั้นกันไปเรื่อยๆ..ใช่麼?..”

“อืม”

“..แต่ละชั้นๆ ที่กว้าง 10 เมตรนั้นแหละ ที่เรียก ‘คลัสเตอร์’..

นักวิทยาศาสตร์เขาเห็นว่า กาแล็กซีมันจะอยู่กันแบบนี้แหละ..เป็นโซนๆ..

มี ‘โซนที่มีกาแล็กซี’ แล้วก็มี ‘โซนแบ่ง’ ที่ไม่มีกาแล็กซี’ สลับไปเรื่อยๆ..แล้วระยะมันคงที่ด้วย..

เหมือน ทุกๆ 10 เมตร จะมี ‘เว้นวรรค’ 1 เมตร..คั่นไปเรื่อยๆ คั่นไปเรื่อยๆ อย่างเงี้ยะ..”

“อืมมม”

“..ตรงนี้ก็ไม่มีทฤษฎีไหนไปอธิบายว่า ทำไมมันถึงเป็นอย่างงั้น”

“แล้วปรินิมม?”

“เขาก็บอกว่า ที่พวกเราเห็นภาพอย่างนั้นได้ มันต้องเป็น ‘ผลจากระบวนการสังเกต’

จักรวาลมันคงไม่มาตีเส้นแบ่งอะไรอย่างงั้นหรอก..เขาว่าจักรวาลไม่ใช่โครงการบ้านจัดสรร..”

“ฮ่าๆๆ”

“..ตรงที่มัน ‘เว้นวรรค’ ก็คือที่ที่ ‘แสงมัน’ กับ ‘แสงเรา’ ส่งความเปลี่ยนแปลงให้กันไม่ได้แค่นั้นเอง
มันถึงดูเป็นระเบียบงี้ละ” ลินสรุป

**

“อืมมม..ปรินิมมเขาเคยวิจารณ์เอ็ดให้ฟังเปล่า?” ผมถาม

“ปรินิมมชอบเอ็ดนะ..เอ็ดก็เหมือนอินสไตน์ คิดสมการแรงดึงดูดเหมือนกัน

แล้วเห็นว่าสมการบอกเรื่องหลุมดำเหมือนกัน..บอกเรื่องจักรวาลขยายเหมือนกัน

แล้วไม่เชื่อว่ามันจะเป็นจริงๆ เหมือนกันด้วย..”

“อืม”

“..ปรินิมมชอบเอ็ดตรงนี้แหละ เขาว่าเป็นสัญชาตญาณของความฉลาด

คือตะหงิดใจได้ว่า ใ้สองตัวนั้นมันไม่สมเหตุสมผล” ลินตอบ

“แล้วเอ็ดใช้ ‘ค่านิจจักรวาล’* มั้ย?”

(* 'ค่า নিজจักรวาล' คือค่าที่ไอน์สไตน์อุปโลกนขึ้นขึ้นมาเอง เพื่อดำเนินการขยายตัวของจักรวาล จนภายหลังเมื่อปรากฏการณ์เร้ดชิฟท์ ถูกนำมาใช้เป็นหลักฐานสนับสนุนว่าจักรวาลมีการขยายตัวอยู่จริง ไอน์สไตน์จึงออกมาประกาศว่า ค่า নিজจักรวาลเป็นความผิดพลาดที่ใหญ่ที่สุดของเขา)

“ไม่มี.. เขาก็ว่าไปตามสมการ แต่จะพูดตลอดว่ามันเป็นไปได้ที่จักรวาลจะขยาย”

“แล้วเขาว่าไงตอนเห็นเร้ดชิฟท์?” ผมถามต่อ

“เอ็ดดอย์ไม่ถึงเร้ดชิฟท์.. แยกตายไปหลายปี แล้วคนอื่นถึงเจอเร้ดชิฟท์
แล้วก็พูดกันว่าสมการของเอ็ดดอย์..”

“แล้วก็มีทฤษฎีบิกแบงตามมา?”

“.. อ้อ.. เขาเล่ากันว่า อาทิตยส์สุดท้ายก่อนเอ็ดตายในโรง'บาล เขายังบ่นอยู่เลย
ว่าไม่รู้ว่สมการผิดตรงไหน เพราะมันใช้ได้แม่นยำดี แต่มันเป็นไปได้ที่จะมีหลุมดำ กับจักรวาลขยาย
.. เขาว่าเหมือนกึ่งๆ ว่าแกจะเพ้อ..”

“อืมมม”

“.. ปรนิมม์บอกว่าที่เอ็ดขาดคือ 'ความเข้าใจในช่องว่าง'
เอ็ดมองไม่ออกว่า 'ช่องว่าง' กับ 'สสาร' มันเป็นสิ่งเดียวกัน
เขาไปเห็นได้แค่ว่า 'มวล' เป็นสิ่งเดียวกับ 'พลังงาน'..”

“เขาเห็นถูกใช้ม้ะ?” ผมถาม

“.. มันก็ถูก.. เพราะทั้ง 'พลังงาน' กับ 'มวล' มันก็คือ 'ปริมาณการเปลี่ยนสถานะไปมา'
ระหว่าง 'สสาร' กับ 'ช่องว่าง'... ปรนิมม์บอกถ้าเอ็ดมองออก เขาไม่มีทางได้เกิด..”

“ทำไมงะ?”

“.. เพราะเอ็ดเก่งคณิตศาสตร์.. ถ้าเอ็ดเข้าใจช่องว่าง เขาจะมีทฤษฎีที่ลึกกว่าปรนิมม์..
เพราะเขาน่าจะทำให้มันคำนวณได้.. ของปรนิมม์มันคำนวณไม่ได้.. มันมีไว้สำหรับอธิบายเฉยๆ..”

“เหมือนทฤษฎีดาวิน?” ผมพูดถึง 'ทฤษฎีวิวัฒนาการ' ที่ 'ชาร์ล ดาวิน' เขียนขึ้นบนเกาะกาลาปากอส
ซึ่งเป็น 'ทฤษฎีสำหรับอธิบายปัจจุบัน' มากกว่าที่จะ 'ทำนายอนาคต'

“.. อ้อ.. ทำนองนั้น.. แต่ก็นั้นแหละ เพราะเอ็ดอยู่ในกรอบคณิตศาสตร์
พอเขา 'จินตนาการความรู้' ในหัวมาได้... เอ้อ เอ็ดก็ 'คิดเป็นภาพ' นะ..”

“อ้อฮืม” ผมพยักหน้า

“..พอจินตนาการได้ เอ็ดเลยพยายามอธิบายด้วยคณิตศาสตร์..แล้วเลยตัน

เพราะคณิตศาสตร์มันยังดีไม่พอ..มันมี ‘ศูนย์’..

เรื่องนี้มันเลยอยู่จนถึงมือปรินิมมีไง..เขาไม่เก่งเลข เขาเลย ‘ใช้รูป’ แทน ‘ใช้เลข’”

#####

อันที่จริงทฤษฎีของปรินิมมี มีส่วนที่จัดได้ว่าเป็นการคำนวณอยู่ด้วย

เพียงแต่มันไม่ได้อยู่ในรูปแบบที่พวกเราคุ้นเคย

และในแกรนด์อาร์ช ปรินิมมีก็เลือกที่จะไม่เปิดเผยคณิตศาสตร์ของเขาให้สาธารณชนรับรู้

เพราะเกรงว่าหากถูกทำให้แพร่หลายออกไป มันอาจจะก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้นมาในสังคม

เพราะอย่างจิตนลินเอง ก็ใช้วิธีการคำนวณนั้นมองกิริยาอาการของตลาดหุ้น

มองน้ำหนักด้วยตาเปล่า รวมถึงใช้มันเพื่อเดินทางมาอยู่ ณ ที่แห่งนี้

แต่อย่างไรก็ตาม ในช่วงการเขียนหนังสือเพื่อทำ ‘เพียร์รีวิว’

ปรินิมมีได้เผยแพร่มันออกไปแล้ว ในบทท้ายๆ ของ ‘หนังสือปกดำ’

ซึ่งหากไม่มีอะไรผิดพลาด ผมคาดว่าคงจะได้นำเนื้อหาส่วนนั้น มาใส่ไว้เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องเล่านี้

รายการ ‘ธีอริติ์ก้าวอาร์ช’ มีวงรอบการแข่งขัน 4 ปี ซึ่งแต่ละปีในวงรอบจะถูกเรียกว่า ‘ควอเตออร์’

การแข่งขันในควอเตออร์ที่ 1 ถึง 3 เป็นการแข่งที่ผู้สนใจทั่วไปสามารถสมัครเข้าร่วมได้ แต่สำหรับควอเตออร์สุดท้าย ที่เรียกว่า ‘แกรนด์ควอเตออร์’ หรือ ‘แกรนด์อาร์ช’ นั้นเป็นการแข่งขันที่จัดขึ้นสำหรับผู้ชนะจากสามควอเตออร์แรก..

ในแกรนด์ควอเตออร์ ผู้เข้าแข่งแต่ละคนมีหน้าที่นำเสนอความก้าวหน้าของทฤษฎีตนเอง ภายใต้ระบบการให้คะแนนที่ต่างออกไปจากควอเตออร์อื่น คือไม่มีคะแนนโหวตมหาชน และไม่มีกาตั้ง ‘เด็กซีมา’ หรือ ‘เพนด้า’ แต่ผู้แข่งขันจะได้รับคะแนนจากกรรมการทั้งหมด 50 คน แล้วตัดสินผลแพ้ชนะโดยดูจากคะแนนที่ได้ หลังจบการแข่งขันทั้ง 4 เดท..

‘เดทที่ 1’ มีเวลา 1 ชั่วโมง เป็นเดทที่ให้ผู้แข่งขันนำเสนอเนื้อหาที่เคยเสนอไว้ในธีอริช

‘เดทที่ 2’ มีเวลา 2 ชั่วโมง แบ่งย่อยเป็น ‘เดท 2a’ และ ‘เดท 2b’ เดทละ 1 ชั่วโมง สำหรับการนำเสนอความก้าวหน้าของทฤษฎี ซึ่งผู้แข่งขันสามารถเลือกที่จะใช้ครบทั้ง 2 เดท หรือใช้เพียงเดทเดียวก็ได้ แต่หากจะใช้ทั้ง 2 เดท แต่ละเดทจะจัดขึ้นห่างกัน 2 วัน โดยเดทนี้จะปิดท้ายด้วยการรับคำถามจากคณะกรรมการ เพื่อนำไปตอบในเดทถัดไป

‘เดทที่ 3’ มีเวลา 3 ชั่วโมง แบ่งย่อยเป็น ‘เดท 3a’ ‘3b’ และ ‘3c’ เดทละ 1 ชั่วโมง สำหรับการตอบข้อซักถามของคณะกรรมการ ซึ่งอาจจะจบลงภายในเดทเดียว หรือใช้ครบทั้ง 3 เดท ก็ได้เช่นกัน โดยขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้แข่ง และคณะกรรมการ และเช่นเดียวกัน หากต้องใช้เวลาเกินกว่า 1 เดท แต่ละเดทจะจัดขึ้นห่างกัน 2 วัน

‘เดทที่ 4’ มีเวลา 1 ชั่วโมง เป็นเดทสำหรับการสรุปของผู้แข่งขัน

ด้วยความที่มีการนำเสนอหลายเดทนี้เอง ทำให้การแข่งแกรนด์อาร์ชกินเวลาร่วมสามเดือน ซึ่งในสายตาของพวกเขาเราบนโลกใบนี้ อาจจะมองว่ามันนานจนน่าเบื่อ แต่สำหรับคนของโลกใบนั้น ที่ ‘เสพติดกิจกรรมทางความคิด’ สามเดือนของแกรนด์อาร์ช จึงเป็นสามเดือนแห่งความมีสีสัน

#####

“..คนแข่งก็ต้องส่ง ‘โพรโพซอล’ ไปให้กรรมการ บอกว่าพัฒนาทฤษฎีไปยังไงบ้าง
หรือว่าเจอหลักฐานอะไรเพิ่ม ดีความเพิ่ม
แล้วก็เอาโพรโพซอลตัวเนี้ยะไปลงหน้าเว็บส่วนตัวที่เขามีให้ด้วย..ให้คนเข้ามาอ่าน..
อย่างปรินิมก็มีเขียนบอกว่าทฤษฎีมันล้มบีกแบงได้” ดินเล่าถึงขั้นตอนการเข้าร่วมแข่งในแกรนด์อาร์ช

“แล้วเขาเลือกเด็กชิม่าชุดเดิมปะ?..เจอดาร์ธวาซีนม่ะ?” ผมถาม

“ไม่เหมือนตอนธีอาร์ช..แกรนด์อาร์ชไม่มีเด็กชิม่า เพนต้า..ใช้กรรมการทั้ง 50 คนเลย..”

“อ้าวเหรอ”

“..กรรมการคนนึงจะมี 100 คะแนน..แข่งเสร็จ แต่ละคนก็จะเลือกคนที่ชอบมา 5 คน
แล้วก็เอา 100 คะแนน แบ่งให้ทั้ง 5 คน”

“คนละ 20?”

“เปล่า..จะให้เท่าไรก็ได้..จะให้แบบ 96-1-1-1-1 ก็ได้ แต่ต้องให้ทั้ง 5 คน
แล้วเขาจะดูว่าคนแข่งคนไหนได้คะแนนมากที่สุด ก็ชนะไป”

“แล้วคะแนนโหวตล่ะ?”

“แกรนด์อาร์ชไม่มีโหวต เอาคะแนนกรรมการอย่างเดียว” เธอตอบ

“อ้าว..งี้คนดูก็ไม่มีส่วนร่วมดิ”

“มีสิ..คนดูส่งคำถามเข้ามาถามได้ เขาจะมีหน้าเว็บให้แปะ แล้วก็จะมีคนแปลคำถามให้
แล้วส่งเข้าเมลล์คนแข่ง กับกรรมการ...คำถามไหนเข้าท่า คนแข่งเขาก็เอาไปตอบตอนแข่ง
กรรมการก็เอาไปใช้ถาม”

“โห..แล้วมันไม่เป็นล้านเรื่อะ” ผมคิดเอาจากการที่ได้ยินว่า การแข่งขันรายการนี้มีผู้ชมทั่วโลก

“ก็เยอะอยู่..แต่ไม่ขนาดนั้นหรอก ระบบมันคล้ายๆ กับ เมล์ ผสม เว็บบอร์ด
พวกเขาจะมาตั้งคำถามเขาดูได้ก่อนว่า มีคำถามไหนส่งแล้ว
ถ้ามันซ้ำเขาก็ไม่ส่ง หรือถ้าซ้ำแล้วอยากเพิ่มประเด็นถาม ก็เพิ่มในคำถามเดิม”

“อ้าว..แล้วงี้คนแข่งจะมาสนอะไร? ก็คนดูไม่ได้ให้คะแนนนิ”

“ต้องสนธิ ก็คำถามมันเข้าไปในบ็อกซ์ของกรรมการด้วยนี่
กรรมการเขาก็อาจจะเอามาถาม เพราะงั้นก็ต้องเตรียมตอบ..จริงปะ”

“อืมมม”

**

..ลินเล่าภาพคร่าวๆ ของการแข่งขันแกรนด์อาร์ช
โดยพูดถึงการที่ผู้แข่งขันคนหนึ่งๆ อาจจะต้องนำเสนอเรื่องของตน
กับคณะกรรมการถึง 7 ครั้ง หรือ 7 เดท ที่แต่ละเดทกินเวลาราว 1 ชั่วโมง..

“แล้วจู่ๆ ไม่แข่งกันจนแก่เหรอยะ?” ผมแก้งถามติดตลก โดยคิดระยะเวลาที่น่าจะต้องใช้คร่าวๆ
จากการคูณจำนวนของผู้เข้าแข่ง ที่จะต้องมีอย่างน้อย 9 คน กับจำนวนเดท และเวลาที่ต้องใช้ในแต่ละเดท
รวมถึงเวลาที่คิดว่าคณะกรรมการจะต้องใช้สำหรับพักผ่อน..

“บ้า..แต่ก็นานแหละ เกือบ 3 เดือน..เพราะมันไม่ได้แข่งกันทุกวัน กรรมการเขาต้องพัก
อาทิตย์นึงแข่ง 3 วัน เสาร์ อาทิตย์ พุธ วันนึงขึ้นเวทีได้สองคน..อย่างมากที่สุดสาม”

“โห..จี้ไม่ดูกันจนเบื่อเรอะ?” ผมใช้มาตรฐานของตัวเองวัด จากเวลาเข้าฟังเลกเชอร์

“ไม่เบื่อหรอกยะ..มันก็เหมือนคนที่ชอบดูกีฬาแหละ ถ้ามีทุกวัน ก็ดูกันทุกวัน ไซ้มีละ
ติดละครน้ำเน่าเจี๊ยะ ก็ดูมันทุกวัน...มันก็เหมือนกันแหละ แคที่โน่นดูแข่งทฤษฎี..
อย่างพอปรนิมม์เปิดตัวข้อบิกเบงมาเจี๊ยะ คนเขาก็จับกลุ่มคุยกันแล้วว่า ปรนิมม์จะอธิบายยังไง..
เดาว่ากรรมการจะถามยังไง เหมือนที่ตัวอยากถามมัย..ปรนิมม์จะตอบยังไง..

ว่างๆ ก็เอาทฤษฎีมาถกกันว่า ใครเข้าใจทฤษฎีมากกว่ากัน..

มันก็เหมือนที่คนที่จับกลุ่มวิจารณ์บอลนะแหละยะ..” เธออธิบายพร้อมยิ้มอย่างมีความสุข

“อืมมมม”

“..แล้วปีของปรนิมม์พิเศษด้วย มันมีคนสลลลลลลลลก่อนเริ่มฤดูแข่ง เลยแข่งกันแค่ห้าคน..รวมเขา..”

“หืม!?!..ไม่งะ?”

“..พวกนั้นรังเกียจตาปรนิมม์นะฮี่..ฮ่าๆ..”

“อ้าว!..โง่งงนี่ละ?”

“..ฮ่าๆๆ ไม่ใช่จั้นหรือ..” ลินหัวเราะ “..พวกที่สละสิทธิ์เขาบอกว่าเขาให้เกียรติปรีณิมม์ เพราะพอปรีณิมม์ตีพิมพ์บทความแรงดิงดูด พวกแข่งแกรนด์อาร์ชด้วยกันก็เริ่มมองออกว่า ทฤษฎีปรีณิมม์เชื่อมทฤษฎีเ็ด็ด กับมินตราส เข้ากันได้..พวกนั้นเลยชอบทฤษฎีปรีณิมม์”

“โห..แล้วสี่คนที่เหลือนั้น เขาคิดว่าจะเอาชนะได้หรือ?”

“หี เปลา..สามคนมาแข่งรักษาสีทธิ พอจบเทท 2 ก็ถอนตัว”

“ถอนตัวให้เกียรติอีกรีเปลา?”

“อือ” เธอพยักหน้า

“แล้วอีกคนล่ะ?” ผมถาม

“คนนั้นอยู่จนจบ..เรายังจำชื่อเขาได้อยู่เลย ชื่อแกแปลกๆ..‘สิจันตรา สีจรรยา’..”

“ผู้หญิง?”

“ปลิวาวว..ผู้ชาย..พาลูกสาวมาด้วย”

“คนไทยหรือ?” ผมถามต่อ

“หี..” ลินสายศิระชะ “..มีปรีณิมม์คนเดียวที่เป็นคนไทย แล้วได้ไปแกรนด์อาร์ช คนอื่นที่ชนะรีอาร์ชยังไม่มีเลย...สิจันตรานั้น ถ้าอยู่ที่นี้ ก็น่าเป็นคนอินเดีชะมัง..”

#####

จิตนลินเล่าเรื่องราวในแกรนด์อาร์ชต่อไปเรื่อยๆ

เธอบอกว่าการนำเสนอของปรีณิมม์ในแกรนด์อาร์ช ไม่ได้มีความยุ่งยากซับซ้อนอะไรมากนัก

เขาเพียงหยิบบทความที่ได้เขียนไปแล้วขึ้นมาอ้าง แล้วอธิบายเพิ่มเติม

เพื่อให้คณะกรรมการเห็นภาพรวม และการเชื่อมโยงกันระหว่างบทความทุกชิ้น

จากนั้นจึงสรุปลงที่การปฏิเสธความเชื่อเรื่องบีกแบง เหมือนที่เราได้คุยกันไปแล้วก่อนหน้านี้...

“..ทฤษฎีพัฒนาการมิติที่ผมเคยนำเสนอไว้

ถูกสร้างบนข้อสมมุติฐาน 3 ข้อ ซึ่งปรากฏอยู่อย่างดาษดื่นในธรรมชาติ นั่นคือ..

หนึ่ง..สิ่งใดๆ ก็ตาม จะต้องเกิดขึ้นอย่างเป็นองค์ประกอบ ไม่มีตัวตนที่แท้จริง..

สอง..สิ่งที่เกิดขึ้นมาแล้ว จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ..

และ สาม..สิ่งที่เกิดขึ้นมาแล้วจะต้องหายไป แล้วมีสิ่งใหม่เกิดขึ้น

สืบต่อการมีตัวตนของสิ่งที่หายไปก่อนหน้า..

ปัญหาที่สำคัญที่สุด ที่ผู้สนใจศึกษาทฤษฎีนี้จะต้องเจอ ก็คือการยอมรับข้อสมมุติฐานทั้งสาม

ทั้งนี้ก็เป็นเพราะพวกเราทั้งหมดชินชากับบุคลิกลักษณะเหล่านี้

เพราะตั้งแต่พวกเราจำความได้ ลักษณะทั้งสามนี้ก็แวดล้อมพวกเรามาอยู่แล้ว..

และเพื่อให้เกิดความเข้าใจลักษณะทั้งสามนี้ ผมชอบที่จะยกตัวอย่างของ ‘รถยนต์’..

ถ้าพวกเราสังเกตให้ดีเราจะพบว่า

รถยนต์ที่พวกเราเห็นในชีวิตประจำวัน ก็คือสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นจากองค์ประกอบ

แต่ละชิ้นส่วนของมันไม่ใช่รถยนต์ อย่างเช่น ล้อ ยาง กันชน พวงมาลัย กระจก เบาะ

แต่เมื่อชิ้นส่วนเหล่านี้ถูกนำมารวมเข้าด้วยกัน เราจึงบอกว่ามีรถยนต์เกิดขึ้น

..นี่คือ ‘ความเป็นองค์ประกอบ’..ซึ่งเป็นลักษณะในธรรมชาติข้อแรก

คราวนี้เราจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าเราเอารถคันนี้ไปจอดนิ่งๆ ไว้ในโรงรถซัก 10 ปี?

พวกเราคิดว่าสภาพของมันในวันแรกที่เอาเข้าไปจอด กับสภาพมันในวันครบ 10 ปี จะเหมือนกันมั๊ย?

..ถูกต้องครับ..มันจะไม่เหมือนเดิม รถคันนี้จะต้องเก่าลงไป ไม่มากก็น้อย..คำถามก็คือ..

การเปลี่ยนสภาพของมัน เกิดขึ้นอย่างฉับพลันในปีที่ 10

หรือ ค่อยๆ เกิดขึ้นทีละนิดๆ ตั้งแต่วันแรกที่เรเอามันไปจอด?

..ครับ...มันเกิดของมันไปเรื่อยๆ ทีละนิดๆ และนี่ก็คือบุคลิกลักษณะของธรรมชาติ

ที่เรามักจะมองข้ามมันข้อที่สอง คือ ‘การมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ’

และหากเราอมรับว่ารถยนต์มีตัวตนอย่างเป็นทางการประกอบ และมีความเปลี่ยนแปลงไปที่ละนิดๆ ได้ เราก็จะเริ่มมองเห็นลักษณะในข้อสามได้ตามมา

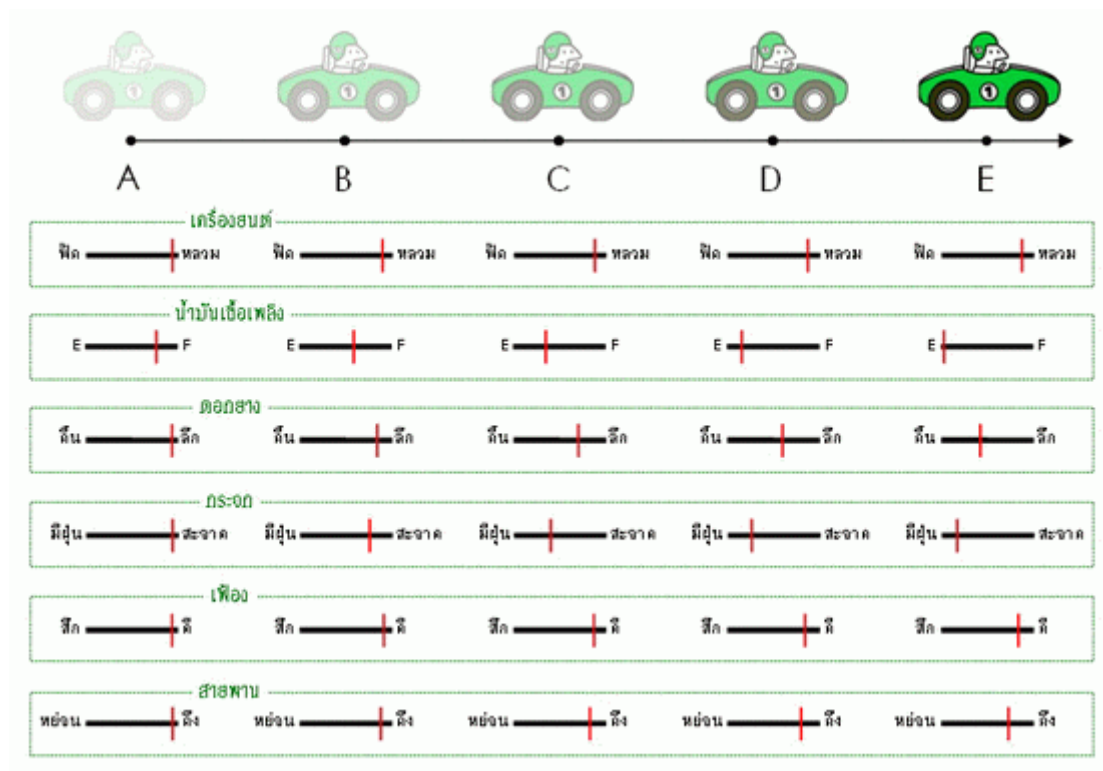
นั่นคือการหายไปของสิ่งหนึ่ง และการเกิดขึ้นของสิ่งใหม่มาสัมผัสตัวตนของสิ่งเดิม คือ รถยนต์ในวินาทีที่ 1 กับวินาทีที่ 2 เป็นรถคนละคันกัน..

วินาทีที่ 2 กับวินาทีที่ 50 ก็เป็นรถคนละคันกัน..

วินาทีที่ 50 กับรถในปีที่ 10 ก็เป็นคนละคันกัน..ถามว่าทำไมผมถึงพูดเช่นนี้?

ก็เพราะเมื่อเรามองผ่านความเป็นองค์ประกอบ เราจะเห็นได้ว่า

เมื่อองค์ประกอบชิ้นใดชิ้นหนึ่งเปลี่ยนไป สิ่งที่เป็น 'องค์รวม' ของมัน ก็ย่อมที่จะเปลี่ยนไปด้วย ผมอยากให้ทุกคนลองดูภาพนี้ แล้วสังเกตที่ขีดสีแดง...

ในภาพผมแยกองค์ประกอบของรถออกมา 6 ชิ้น

แล้วนำรถของพวกเขาเราออกไปวิ่ง เพื่อให้เราเห็นความเปลี่ยนแปลงได้ชัด

ซึ่งก็จะเห็นได้ว่า รถในแต่ละตำแหน่ง แสดงคุณสมบัติออกมาไม่เหมือนกัน

ถามว่าแต่ละตำแหน่งเป็น 'รถคันเดิม' ใช่หรือไม่? เดียวทุกท่านจะช่วยผมตอบคำถามนี้..

ผมจะสมมุติว่าผมรวยมาก มีรถคันเขียวแบบนี้จะแจกให้แต่ละท่านกลับไปใช้ที่บ้าน
แต่ตอนนี้ผมจะขอทราบยอดเดอริกก่อนว่า มีท่านไหนอยากได้รถสภาพไหน จำนวนเท่าไร..

ใครอยากได้รถที่มีสภาพของตำแหน่ง E บ้างครับ..มีกี่คน?

ช่วยยกมือให้ผมดูหน่อย...ยังไม่มีใครยกนะครับ...

แล้วใครอยากได้แบบตำแหน่ง D บ้างครับ..มีกี่คน?...ยังไม่มีนะครับ...

ใครอยากได้แบบตำแหน่ง C บ้าง..กี่คนครับ?...ยังไม่มี...

เอาหล่ะ..แบบตำแหน่ง B ใครอยากได้บ้าง?...ก็ยังไม่มีคนยก...

แสดงว่าอยากได้แบบที่อยู่ในตำแหน่ง A กันทุกคน

แหมแต่ที่น่าเสียดายจริงๆ ที่รถสภาพนี้ผมยังขาดมืออยู่

ถ้าอยากได้สภาพก่อนหน้านี้นี้ ผมจะยกให้ขับกลับบ้านวันนี้จริงๆ เลยเขียว..

..กลับมาที่เรื่องของเรา..เพราะฉะนั้นพวกเราสังเกตหรือไม่ว่า

จิตใจของแต่ละคน 'ไม่ได้ตอบสนอง' ต่อรถใน 5 ตำแหน่ง ว่าเป็นรถคันเดียวกัน

เพราะไม่เช่นนั้น ในทางสถิติเราจะต้องพบว่า จำนวนของคนที่ยกมือให้รถตำแหน่งต่างๆ

จะต้องใกล้เคียงกัน ไม่ใช่ทุกคนมารอยกให้กับรถในตำแหน่ง A

และก็ไม่ใช่ว่าเฉพาะกับรถที่ออกไปวิ่ง คันที่อยู่ในโรงรถของเราเมื่อครู่ ก็เหมือนกัน

ในแต่ละวินาที แต่ละมิลลิวินาที ขึ้นส่วนต่างๆ ของมันก็ทวีความเก่าขึ้นไปเรื่อยๆ

เพราะฉะนั้นจากมุมมองนี้ จึงกล่าวได้ว่า ในแต่ละวินาที หรือมิลลิวินาที

มี 'กลุ่มของคุณสมบัติกลุ่มหนึ่ง' หายไป แล้วมี 'กลุ่มของคุณสมบัติกลุ่มใหม่' เกิดขึ้นมาแทนที่

...และนี่ก็คือบุคลิกของธรรมชาติข้อที่สาม ที่ผมเกริ่นไว้ตั้งแต่ตอนต้น...//.."

--

"...บุคลิกลักษณะทั้ง 3 อย่างข้างต้นนี้เอง เป็น 'ลักษณะร่วม' ของทุกสิ่งๆ ที่แวดล้อมเราอยู่

ดังนั้นในทัศนะของผม หากเราต้องการที่จะเขียน 'ทฤษฎีสำหรับทุกสิ่ง'

เราก็ควรที่จะไปเริ่มต้น ณ จุดที่ทุกๆ สิ่งมีส่วนร่วมกัน..

และสำหรับคำว่า 'ทุกสิ่ง' ที่ผมพูดขึ้นมา ผมหมายรวมไปถึงตัวของพวกเราแต่ละคนด้วย

ซึ่งพวกเราสามารถพิสูจน์ได้ง่ายๆ โดยการยกมือขึ้นมาดู..

..ผมอยากขอให้ทุกคนในที่นี้ลองยกมือขึ้นดูครับ..

สิ่งที่พวกเราในที่นี้เรียกว่า ‘มือ’..หรือเป็นคำใดก็ตาม สุดท้ายในภาษาของท่านจะใช้
ถ้าเราสังเกตลงไปดีๆ เราก็จะเห็นว่า มือของพวกเราก็เกิดจากองค์ประกอบ
มีสิ่งที่เรียกว่า ‘ขน’ มีสิ่งที่เรียกว่า ‘เล็บ’ มีองค์ประกอบที่เรียกว่า ‘ผิวหนัง’
ข้างในก็มี ‘เส้นเลือด’ ‘กระดูก’ ‘เอ็น’ และอื่นๆ และหากใช้กล้องจุลทรรศน์ขยาย
เราก็จะเห็น ‘ต่อมเหงื่อ’ ‘ต่อมไขมัน’ และอะไรอีกหลายอย่าง..

เพราะฉะนั้นพวกเราจะเห็นได้ว่า แม้แต่มือของเราเอง ก็ยังไม่ได้มีตัวตนอยู่จริงๆ
เป็นเพียงการรวมกันขององค์ประกอบมากมาย ที่แต่ละองค์ประกอบไม่ใช่มือ
และหากเรายังไม่พอใจ..จะหยิบองค์ประกอบชิ้นใดชิ้นหนึ่งขึ้นมาพิจารณาต่อ
เราก็ยังจะพบต่อไปได้อีกว่า แต่ละองค์ประกอบ ก็มีองค์ประกอบย่อยๆ ลงไปได้เรื่อยๆ
เช่น ‘เส้นขน’ ภายในนั้นก็ยังมี ‘เซลล์ที่ตายแล้ว’ มี ‘เม็ดสี’ และอื่นๆ อีกมากมาย ที่ผมเองก็ไม่รู้จัก..

ซึ่งก็เช่นเดียวกันกับรถในโรงจอดของเราเมื่อครู่
มือที่พวกเรากำลังมองอยู่นี้ ก็ไม่เคยหยุดเปลี่ยนแปลง เลือดยังไหลเวียน
มีการผลัดเซลล์เก่า สร้างเซลล์ใหม่..แล้วก็เหี่ยวลงทุกวันๆ..
สำหรับใครที่มีอายุมากกว่า 50 ผมคิดว่าคงไม่มีใครคลอดมาพร้อมกับมือเหี่ยวๆ อย่างนี้ใช่ไหมครับ..

มาถึงบุคลิกลักษณะอย่างสุดท้าย
ถ้าเรามองมือของเราด้วยความรู้ที่ว่า มี ‘กระบวนการผลัดเซลล์’ กำลังดำเนินอยู่ภายใน
เราก็จะเห็นได้ไม่ยากนักกว่า มือของเราตอนนี้ กับมือเราตอนเด็กๆ นั้น เป็น ‘กลุ่มคุณสมบัติคนละกลุ่มกัน’
พูดง่ายๆ ก็คือ มันเป็น ‘มือคนละมือกัน’

..‘กลุ่มเซลล์ที่เคยเป็นมือของพวกเราในวัยเด็ก’ ได้หายไปแล้ว
นี่คือ ‘กลุ่มเซลล์ใหม่’ ที่มา ‘สืบทอดสถานะความเป็นมือ’ ต่อจากกลุ่มเซลล์เดิม...”

--

“...บุคลิกของธรรมชาติทั้งสามที่ผมกล่าวมานี้เอง คือจุดเริ่มต้นของทฤษฎีพัฒนาการมิติ
และก็เป็นจุดที่จะชี้ขาดว่า คนๆ หนึ่งจะเข้าใจทฤษฎีพัฒนาการมิติได้หรือไม่
เท่าที่ผมดูในเมล์บ็อกซ์ ประมาณสามในสี่ของคำถามที่ผู้ชมส่งเข้ามา
เกิดขึ้นจากความไม่เข้าใจข้อสมมุติฐานเบื้องต้นเหล่านี้ จึงยังคงรู้ทฤษฎีพัฒนาการมิติแบบครึ่งๆ กลางๆ
ดังนั้น ณ จุดนี้ พวกเราทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันแกรนด์อาร์ชจึงมีการบ้าน..

ผมในฐานะคนที่น่าสนใจเสนอทฤษฎี จะพยายามนำเสนอให้เข้าใจได้ง่ายที่สุด..
ส่วนทุกท่านที่กำลังฟังผมอยู่ในที่นี่ หรือดูการถ่ายทอดสดอยู่บนหน้าจอทีวี
ก็มีการบ้านที่จะต้องไปทำความรู้จัก กับบุคลิกลักษณะทั้งสามให้มากยิ่งขึ้น..
มีเวลานั้นเวลาในเดทอื่นๆ ที่ต่อไปจากนี้ จะเป็นเวลาที่ยากลำบากสำหรับผม
และเป็นเวลาที่สับสน สำหรับพวกท่านทุกคน..

ซึ่งการทำมาความรู้จักกับบุคลิกเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องยาก พวกเราทุกคนเคยผ่านทฤษฎีที่ซับซ้อนกว่านี้มาแล้ว
บางทฤษฎีพวกเราต้องเข้าใจสมการ บางทฤษฎีเราต้องยอมรับสภาวะ หรือวัตถุในจินตนาการ
แต่ครั้งนี้พวกเรา มีหน้าที่เพียงมองไปที่สิ่งของรอบๆ ตัวที่ละชิ้นๆ
รวมถึงการมองมายังตัวของเราเอง และสังเกตให้ออกว่ามันมีองค์ประกอบอะไรบ้าง
ไม่เคยหยุดเปลี่ยนแปลงยังไง คุณสมบัติเดิมหายไป คุณสมบัติใหม่เกิดขึ้นยังไง
ซึ่งผมกล้ารับประกันได้เลยว่า ไม่ว่าเราจะมองไปที่วัตถุชิ้นไหน
เราก็จะได้พบลักษณะร่วมทั้งสามนี้อย่างครบถ้วน...”

--

“...อย่างไรก็ตาม ลำพังการหยิบลักษณะร่วมทั้งสามขึ้นมาแล้ว ยังไม่ทำให้เกิดทฤษฎีพัฒนาการมิติ
หากทุกท่านยังจำได้ ผมขึ้นมาเยือนบนเวทีนี้ครั้งแรก ในควอเตอร์ที่ 1 ของรอบการแข่งขันแกรนด์อาร์ชนี้
โดยเสนอเรื่องของ ‘เวลา’ และใช้ลักษณะร่วมที่พูดมา อธิบายว่า
‘เวลาเป็นผลจากการสังเกตความเปลี่ยนแปลง ที่ไม่เป็นอิสระจากกัน’
ซึ่งในครั้งนั้นผมได้คำถามสำคัญกลับไปว่า เวลาเคลื่อนที่อย่างไร
แล้วจึงเริ่มสังเกตเห็นว่า การเคลื่อนที่ของเวลากับเรื่องของมิติ จะต้องมีความเกี่ยวข้องกัน
โดยวัตถุหนึ่งๆ ส่งอดีตของมันไปรอบๆ ตัว แล้วไปเป็นปัจจุบันให้กับวัตถุอื่นๆ
และในขณะเดียวกันนั่นเอง มันก็รับอดีตของวัตถุอื่นๆ มาสร้างเป็นปัจจุบันของตัวเองมัน..

จากจุดนั้นทำให้ผมตั้งคำถามขึ้นว่า ‘มิติทำงานอย่างไร?’
แล้วได้สังเกตลงไปยัง ‘ความเป็นองค์ประกอบของแต่ละมิติ’
ซึ่งในกระแสนิยมก่อนหน้าที่ ‘ทฤษฎีพัฒนาการมิติ’ จะเกิดขึ้น เรากล่าวกันว่า
‘ลูกบาศก์’ เกิดจาก ‘แผ่น’ หลายๆ แผ่น มาประกอบกัน..
‘แผ่น’ ก็เกิดจาก ‘เส้น’ หลายๆ เส้น มาประกอบกัน..
‘เส้น’ ก็เกิดจาก ‘จุด’ หลายๆ จุด มาประกอบกัน..

และคำถามที่เกิดขึ้นตามมาในตอนนั้นก็คือ ‘จุดเกิดจากอะไรมาประกอบกัน?’

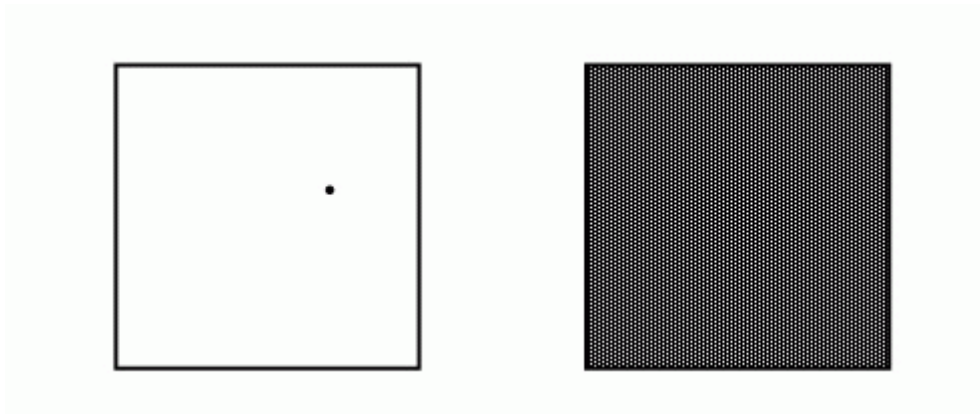
เพราะหากผมจะยอมรับว่า จุดเกิดขึ้นโดยไม่มีองค์ประกอบ

นั้นก็เท่ากับเป็นการล้มล้างจุดตั้งต้นของทฤษฎีทั้งหมด

และการหาคำตอบข้อนี้เอง คือจุดเริ่มต้นสำคัญของทฤษฎีพัฒนาการมิติ

โดยหากสังเกตให้ดีเราจะพบว่า จุดๆ หนึ่งจะมีความหมายขึ้นได้

จำเป็นต้องเอาตัวเองเข้าไปประกอบกับ ‘สภาวะที่ไม่มีจุด’..ผมอยากให้เราทุกคนมองดูรูปนี้...

ในสี่เหลี่ยมด้านซ้าย เราจะเห็นจุดอยู่จุดหนึ่ง แต่ในด้านขวาเราจะไม่เห็น
ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วผมใส่จุดหนึ่งจุด ไว้ในตำแหน่งเดียวกันกับสี่เหลี่ยมด้านซ้าย..

สิ่งที่ผมต้องการจะชี้ตรงนี้ก็คือ แม้แต่ ‘จุดๆ หนึ่ง’ เอง ก็ยัง ‘ไม่มีความเป็นเอกเทศ’

ทั้งนี้เนื่องจากมันจะมีความหมายขึ้นมาได้ ก็ต่อเมื่อมันได้ ‘ประกอบตัว’ เข้ากับ ‘สภาวะที่ไม่มีจุด’

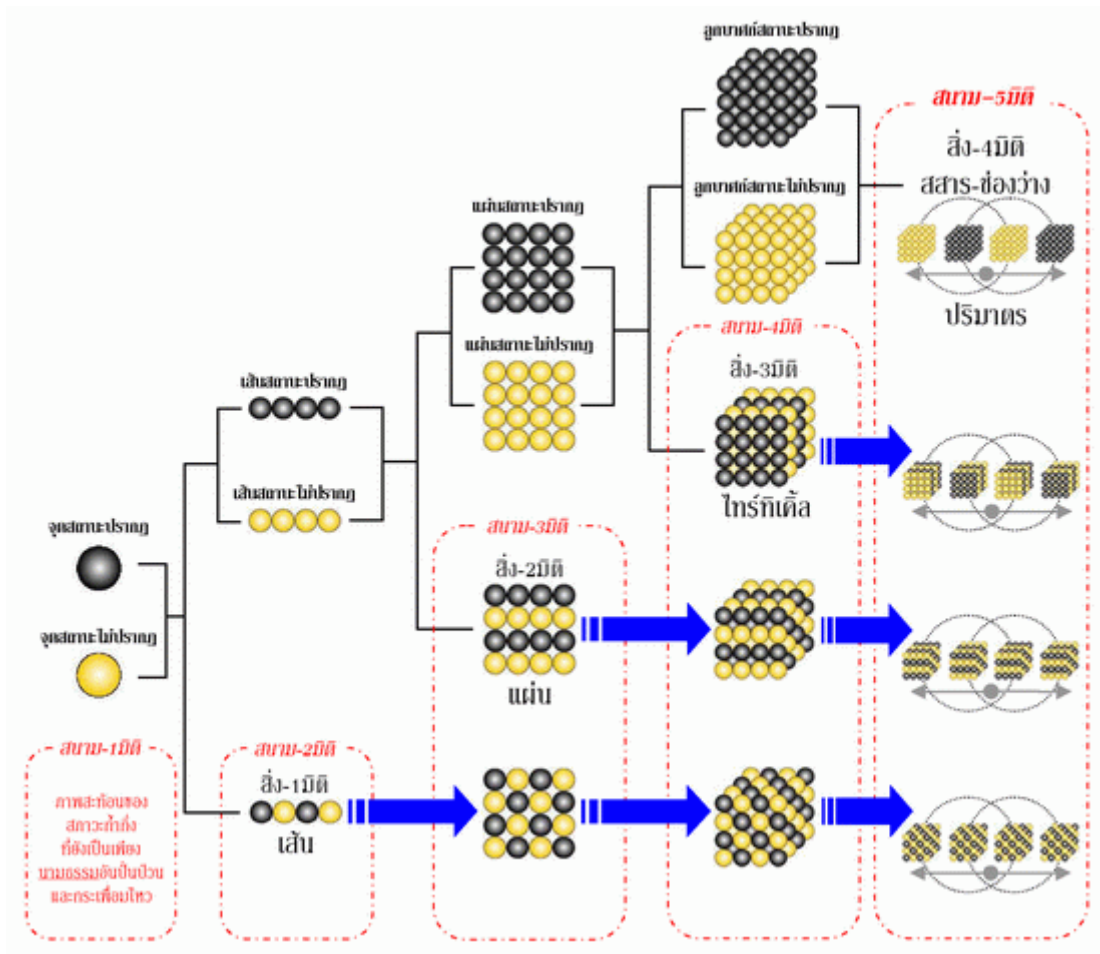
และตามกรอบที่ว่า ‘ศูนย์สัมบูรณ์’ ไม่มีอยู่จริง

จึงทำให้ ‘สภาวะที่ไม่มีจุด’ จะต้องไม่เท่ากับ ‘ศูนย์สัมบูรณ์’ หรือ ‘ศูนย์แท้’

แต่จะมีฐานะเป็นเพียง ‘สภาวะที่ไม่ตอบสนองต่อการสังเกต’ หรือที่ผมเรียกมันว่า ‘สถานะไม่ปรากฏ’

นี่เองจึงเป็นที่มาของลูกบอลสีดำ สีเหลือง ที่มีการจับกลุ่มในแบบต่างๆ

ซึ่งผมนำเสนอไปในการแข่งขันควอเตอร์ที่ 3...

ลูกบอลสีดำ คือ จุดในสถานะปรากฏ..

บอลสีเหลือง คือ จุดในสถานะไม่ปรากฏ..

ในช่วงแรกๆ มีคนถามผมบ่อยมากกว่า ทำไมบอลเหล่านี้ต้องจับกลุ่มกัน?..

ทำไมต้องจับกันแบบ 1 ต่อ 1?..

ทำไมความซับซ้อนต้องเพิ่มขึ้น?..

มีพลังงานอะไรที่ทำให้เกิดกิจกรรมเหล่านี้?..

ซึ่งคำถามเหล่านี้สามารถถูกตอบได้ด้วยคำตอบเดียว

คือ 'จักรวาลที่เราอาศัยอยู่นี้ ไม่มีสิ่งใดได้รับสิทธิ์ให้เป็นเอกเทศ'

ดังนั้นทุกสิ่งจึงถูกบีบให้หาความหมาย โดยการเข้าไป 'แลกเปลี่ยนความหมาย' กับสิ่งอื่นๆ

อย่างไม่จำเป็นต้องมีเรื่องพลังงานใดๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง..

สิ่งเหล่านี้เพียงดำเนินไปตาม 'หน้าที่ของกรรมวิเศษภาพ' ในจักรวาลที่ไร้ความเป็นเอกเทศ..

ตรงนี้อาจจะฟังแล้วสับสน ดังนั้นสำหรับท่านใดที่รู้ว่าไม่ใช่กรรมการ หรือไม่ได้เตรียมข้อมูลที่จะโต้แย้งแนวคิดนี้ ในการแข่งธีอาร์ทครั้งต่อไป ก็สามารถที่จะขำความสงสัยส่วนนี้ไปได้ โดยขอให้เข้าใจเพียงว่า ทฤษฎีพัฒนาการมิติ ไม่ได้ถูกโอเปอเรทโดยพลังงานใดๆ..

และขอให้ทำความเข้าใจแผนภาพที่อยู่ข้างบนนี้ให้ลึกซึ้ง ให้เห็นว่ามิติที่อยู่สูงกว่า เกือบมิติที่อยู่ต่ำกว่าไว้อย่างไร เช่นใน ‘บริเวณเส้น’ ของรูป ‘โทรทิกเคิล’ ในคอลัมน์ที่ 4 ก็มี ‘รูปลักษณะของเส้น’ แบบเดียวกับที่อยู่ด้านล่างคอลัมน์ที่ 2 โดยทุกท่านสามารถไปโหลดเก็บไว้ศึกษา ได้จากเว็บไซต์ของผม...”

--

“...ก่อนที่จะเราจะจากกันไปในเดือนแรก เรื่องสุดท้ายที่ผมจำเป็นต้องนำมาพูด ซึ่งก็เข้าใจว่าหลายคนในที่นี้คงพอจะทราบกันแล้ว ก็คือ ผมไม่ได้คิดเรื่องราวของลักษณะรวมทั้ง 3 อย่างขึ้นมาได้เอง แต่ถอดความมาจากคำสอนในเรื่อง ‘ไตรลักษณ์’ ที่มีอยู่ในพระพุทธศาสนา ซึ่งหากปราศจากคำสอนดังกล่าว ผมก็คงไม่ได้มายืนอยู่ ณ จุดนี้ แต่สาเหตุที่ทำให้ผมบรรยายเนื้อความนั้นด้วย ‘สำนวนส่วนตัว’ โดยไม่ใช่ศัพท์เฉพาะในคำสอนดังกล่าว ก็เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความผิดพลาด จากความเป็นไปได้ที่ความเข้าใจของผม อาจจะคลาดเคลื่อนไปจากเนื้อหาที่ถูกต้องในนั้น..

ดังนั้นแม้ผมจะภูมิใจที่ได้กล่าวว่ สร้างทฤษฎีขึ้นจากคำสอนนั้น แต่ผมจะไม่ยืนยันว่า การถอดความของผมเกิดจากความเข้าใจที่ถูกต้อง ซึ่งหากใครในที่นี้สนใจคำสอนดังกล่าว ก็ควรที่จะได้ศึกษาจากแหล่งที่มีความน่าเชื่อถือมากกว่าผม..

ในท้ายที่สุดก่อนจะจากกัน ผมหวังว่าทุกท่านที่ติดตามอยู่ จะไม่ลืมการบ้านระหว่างเรา และผมก็จะไม่ลืมของผม..

โดยหากทุกท่านสามารถเข้าใจลักษณะร่วม ที่ผมพูดไปเมื่อต้นชั่วโมงได้อย่างชำนาญ การอธิบายโลกกายภาพ ผ่านแว่นทฤษฎีพัฒนาการมิติ ก็จะเป็นเรื่องง่าย ๆ ที่เดินไปบนหลักของเหตุและผลธรรมดาๆ..

แล้วมันก็จะพาเราไปพบ 'รอยต่อ' ระหว่างทฤษฎีคลาสสิกสองทฤษฎีที่เราค้นหามานาน
คือทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดได้ กับมินตราส รวมถึงเรื่องอื่นๆ

เช่นการอธิบายว่า ทำไมทฤษฎีทั้งสองจึงเห็นความจริงที่ขัดแย้งกัน?

ทำไมเราถึงได้พบ 'สำเนา' ของอนุภาคหลายชนิด?

อะไรคือสิ่งที่เราเรียกว่า มวล พลังงาน ความโน้มถ่วง?

ซึ่งพอเราไปถึง ณ จุดนั้น พวกเราก็จะได้พบว่า คำอธิบายเรื่องบิกแบง เป็นสิ่งที่เกินความจำเป็น
และเราก็จะได้พิจารณาหลักฐานที่สนับสนุนบิกแบงกันใหม่ ในกรอบของทฤษฎีพัฒนากาแล็กซี..

..แล้วพบกันในเดือนที่ 2..ขอบคุณครับ”

--ปรนิมม อธิวัชธีร์ (แกรนด์อาร์ช, เดือนที่ 1)--

“..การมองจักรวาลผ่านทฤษฎีพัฒนาการมิติ เป็นการมองทั้งระบบ เหมือนเวลาที่พวกเรามองรถ แล้วเราเห็นชิ้นส่วนทุกชิ้นทำงานไปพร้อมกัน ซึ่งจะต่างจากที่เราคุ้นเคยในทฤษฎีอื่นๆ ที่เรามีก่อนหน้านี้ เพราะทฤษฎีเหล่านั้นจะจับเพียงชิ้นส่วนบางชิ้นที่ตัวรู้จัก แล้วพยายาม ‘ฝันอธิบาย’ ให้ได้ว่า ชิ้นส่วนชิ้นอื่น ก็ทำงานเหมือนกับชิ้นส่วนชิ้นนี้ เหมือนที่ ‘นักทฤษฎีเอ็ดดี้’ พยายามเข้าใจอนุภาค ในกรอบของตัวเอง หรือ ‘นักทฤษฎีมินตราส’ พยายามอธิบายจักรวาล ด้วยกฎของอนุภาค..

ถ้าเรานำสิ่งที่นักทฤษฎีสองค่ายทำ ไปเปรียบกับตัวอย่างเรื่องรถยนต์ มันจะเหมือนกับการที่นักทฤษฎีค่ายนี้รู้จักการทำงานของ ‘เครื่องยนต์’ แล้วพยายามอธิบายว่า ‘ชิ้นส่วนที่เหลืออื่นๆ จะต้องมีการเปิดชอนอยู่’ ในขณะที่อีกค่ายนี้รู้จักการทำงานของ ‘กระบอกหลัง’ ก็พยายามอธิบายว่า ‘ชิ้นส่วนอื่นๆ จะต้องสะท้อนแสงได้ด้วย’ ซึ่งก็ทำให้ในท้ายที่สุด ทั้งสองค่ายก็ไม่ลงรอยกัน เพราะต่างฝ่ายต่างมี ‘ความจริงเล็กๆ’ คนละชิ้น แล้วนำไปเหมารวมเอาว่า ‘ความจริงที่เหลือ’ จะต้องเหมือนกับที่ตัวเองมี..

ซึ่งทฤษฎีพัฒนาการมิติที่พวกเราจะได้รู้จักในแกรนด์อาร์ชครั้งนี้ จะทำงานต่างออกไป โดยมันจะดึงองค์ประกอบแต่ละชิ้นเข้ามาไว้ในกติกาเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีนี้ไม่ใช่ ‘ทฤษฎีเพื่อการคำนวณ’ แต่เป็น ‘ทฤษฎีเพื่อความเข้าใจ’ ดังนั้นมันจะไม่บอกเราว่า ‘อินพุท’ ขนาดเท่านี้ จะทำให้เกิด ‘เอาต์พุท’ ขนาดเท่าไหน แต่มันจะอธิบายให้ฟังว่า ‘อินพุท เอาต์พุท ในทฤษฎีแบบคลาสสิกทั้งหมด มีความเชื่อมโยงกันอย่างไร’...//..”

--

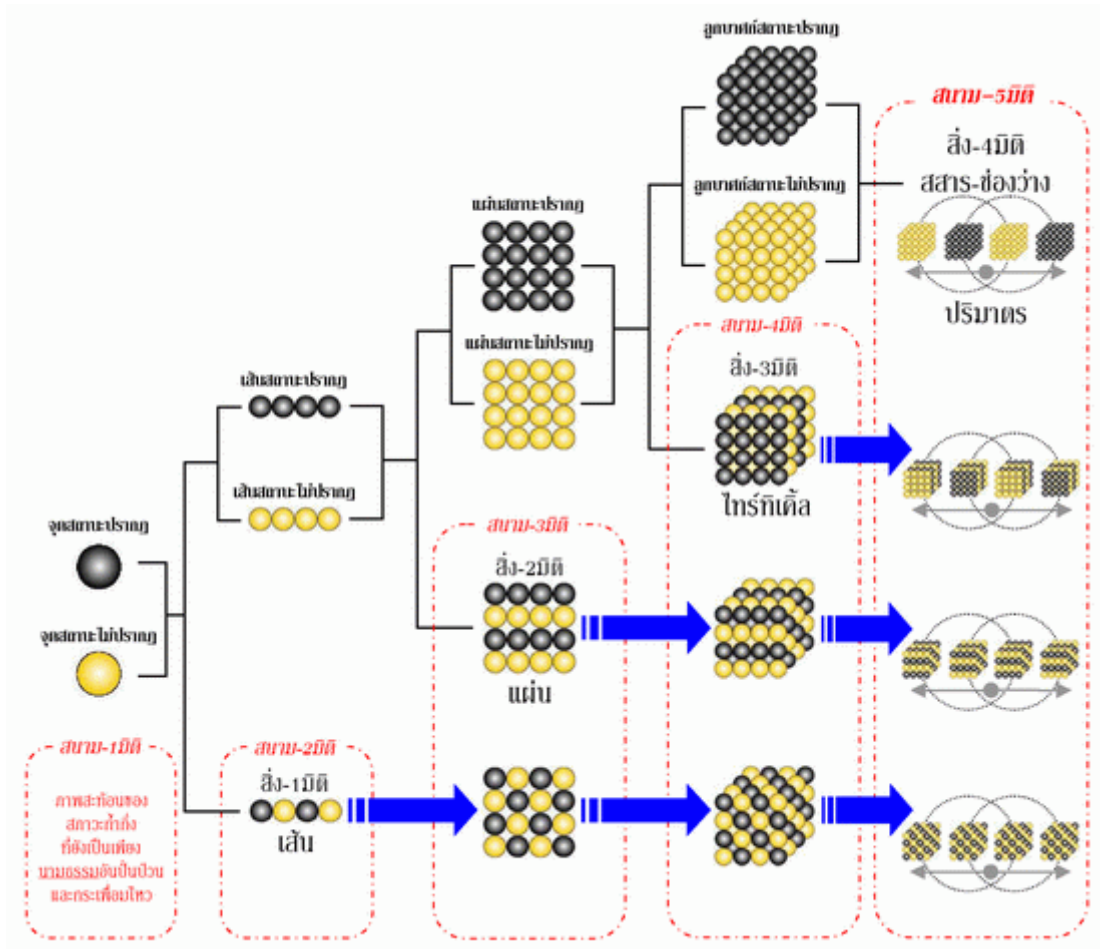
“...ปลายทางที่ผมจะพาทุกคนในที่นี่ไป ก็คือการสรุปว่า ‘ที่ที่เราอยู่กันนี้ ไม่เคยมีบิกแบงเกิดขึ้น’ แต่เราจะไม่ใช่วิธีแบบทฤษฎีคลาสสิก ที่เริ่มที่ผลลัพธ์ของสมการ แล้วเที่ยววิงวาทหลักฐานสนับสนุน หรือเริ่มจากจินตนาการ ‘สิ่งลึกลับ’ ขึ้นมา แล้วผลักดันการทำงานไปให้

แล้วค่อยวิงวาทหลักฐานตามหลังว่าในธรรมชาติมีสิ่งๆ นั้นอยู่จริงๆ
 และเพื่อไปให้ถึงจุดนั้น เราจะไปทำความเข้าใจกับทฤษฎีพัฒนาการมิติกัน..

ทฤษฎีพัฒนาการมิติเป็นทฤษฎีที่ไม่ยาก

เนื่องจากตัวมันไม่มีสมการคณิตศาสตร์ และสื่อสารกับเราผ่าน ‘ผังพัฒนาการมิติ’

ดังที่อยู่บนจอภาพ ซึ่งผมเชื่อว่าพวกเราส่วนใหญ่ในที่นี้เคยเห็นกันแล้ว...

ดังนั้นแม้บางท่านในที่นี้จะไม่สันทัดคณิตศาสตร์ แต่ท่านก็จะยังสามารถเข้าใจทฤษฎีได้
 ผ่านหลักของเหตุและผล และรูปความสัมพันธ์ของ ‘กลุ่มบอลสองสี’ ข้างบนนี้
 แต่ผมก็ต้องขออภัยว่า ภาพที่เห็นเป็น ‘ภาพแสดงความสัมพันธ์’ ไม่ใช่ ‘ภาพแสดงรูปลักษณะ’
 เช่นที่พวกเราทราบกันดีว่า เวลาทฤษฎีคลาสสิกใช้สมการคณิตศาสตร์อธิบายแรงดึงดูด หรืออนุภาค
 มันก็ไม่ได้หมายความว่า ทั้งสองมโนทัศน์นั้นมีหน้าตาเป็นสมการ...”

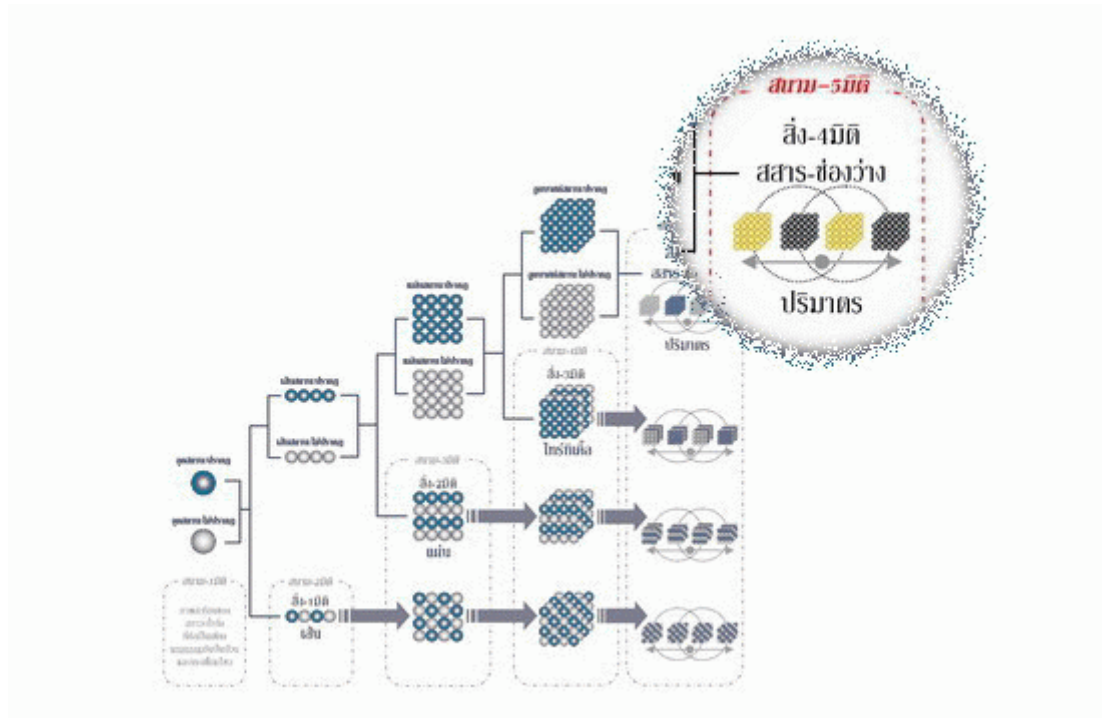
--

“...ที่ผ่านมากในควอเตอร์ที่ 3 ผังพัฒนาการฯ ถูกใช้พูดถึง ‘การเคลื่อนที่ของเวลา’ แล้วชี้ให้เราเห็นว่า สิ่งนั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับความเป็นเหตุเป็นผลที่แต่ละหน่วยส่งออกไปทั่วพื้นที่ของสนามมิติ และในครั้งนี่ เราก็คจะใช้ผังนี้ พาเราไปสู่การปฏิเสธรื่องบีกแบง..

โดยในระหว่างทางก่อนที่จะไปถึงข้อสรุปนั้น พวกเราจะได้รับความรู้ขึ้นเป็นผลพลอยได้ เช่น ‘คำอธิบายของสถานะความเป็นคลื่น’ ‘การรวม คีส์ เท บลิ่ง เข้าด้วยกัน’ ‘เหตุผลที่ทำให้ทฤษฎีของเอ็ด กับทฤษฎีของมินตราส ‘ไม่ลองรอยกัน’ ‘ความโน้มถ่วง’ ‘ความเร็วแสง’ ไปจนถึงเรื่อง ‘หลุมดำ และความมืดนอกกาแล็กซี’ ซึ่งผมวางแผนว่าจะใช้เวลาในเดทที่ 2 นี้ ให้ครบทั้ง 2 เดทย่อย และในวันนี้เราจะไปจบกันที่เรื่องของ ความขัดแย้งระหว่างเอ็ด กับมินตราส...”

--

“...มาเริ่มต้นกันที่ผังฯ..คำถามคือ ‘พวกเราอยู่ตรงไหนของมัน?’.. หากเราสังเกตให้ดี เราจะพบว่า สิ่งต่างๆ ที่เราเห็นอยู่ รวมทั้งตัวเรา มีลักษณะของความเป็น ‘ปริมาตร’ และถูกคั่นออกจากกันด้วย ‘ช่องว่าง’ ซึ่งก็มีลักษณะเป็นปริมาตรเช่นเดียวกัน พวกเราจึงอาศัยอยู่ในจักรวาล ที่มี ‘ปริมาตร ถูกห่อหุ้มไว้ด้วย ปริมาตร’ จักรวาลของพวกเราจึงอยู่ในคอลัมน์ที่ 5..ด้านขวาสุดของผัง ซึ่งตอนนี้ผมอยากให้เห็นใจเฉพาะภาพบนสุด...

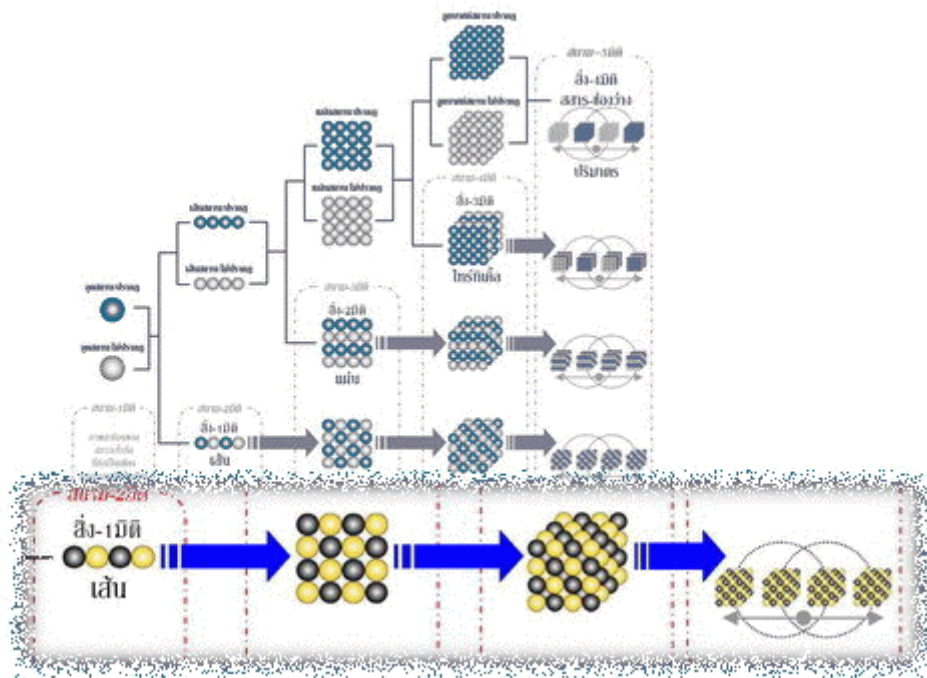
กลุ่มบอลสีดำ คือ 'ปริมาตรสถานะปรากฏ' ที่เราจะเรียกว่า 'สสาร'..
 กลุ่มบอลสีเหลือง คือ 'ปริมาตรสถานะไม่ปรากฏ' ที่เราจะเรียกว่า 'ช่องว่าง'..
 เส้นวงกลม และลูกศรสองปลาย แสดงให้เห็นว่า ปริมาตรทั้งสองนี้หุ้มห่อกันและกันอย่างไม่สิ้นสุด..

สสาร และช่องว่าง ต่างเท่าเทียมกันในฐานะของการเป็น 'สิ่ง-4มิติ'
 ของทั้งสองนี้ต้องแสดงตัวร่วมกันเสมอ เพื่อทำให้เกิดความหมายขึ้นมา
 แต่เรามักจะลืมความสำคัญของช่องว่าง และคิดว่ามัน 'ว่างเปล่า' และ 'ไร้ความหมาย'
 ทั้งที่จริงๆ แล้ว ช่องว่างก็เหมือนการ 'เว้นวรรค' ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการเขียนข้อความ
 เพราะลำพังตัวอักษรเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถจะทำให้เกิดความหมายขึ้นมาได้..."

--

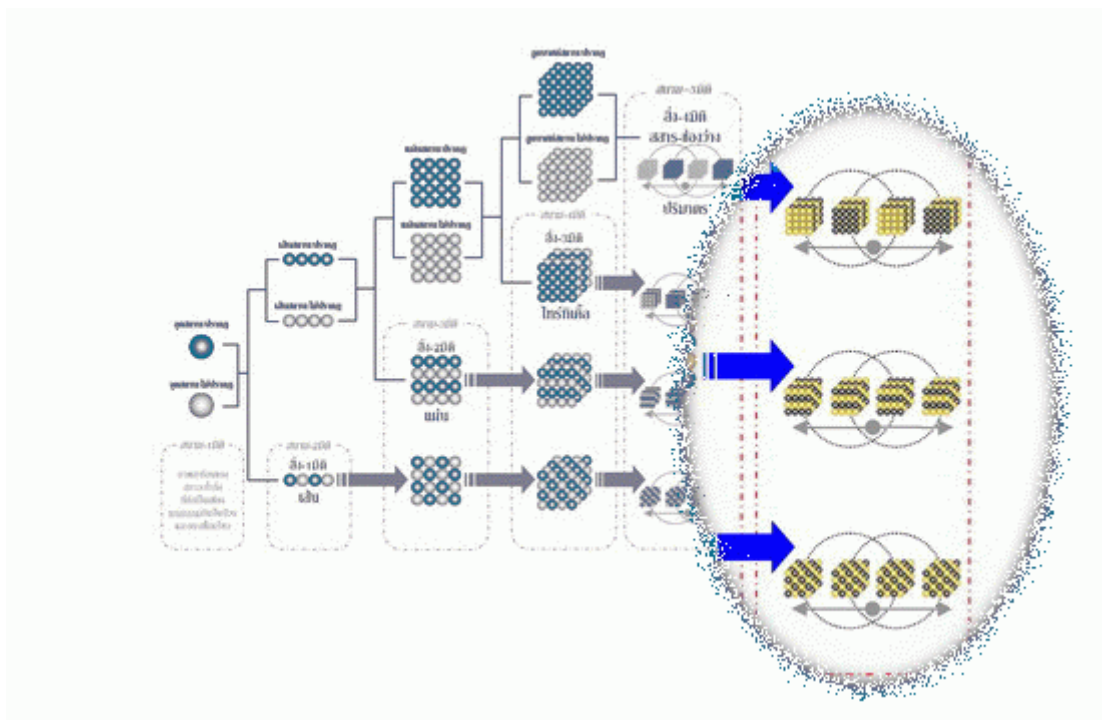
"...ตามคำอธิบายของทฤษฎีพัฒนาการมิติ จักรวาลของการหุ้มห่อกันของปริมาตร ที่พวกเรายู่กันนี้
 ยังมีการหุ้มห่อกันของ 'สิ่งที่ไม่ใช่ปริมาตรแท้' ดังสามภาพล่าง ของคอลัมน์ที่ 5..สามภาพนี้คืออะไร..
 อธิบายคร่าวๆ ก็คือ มันเป็นการนำ 'สิ่งที่มีความซับซ้อนเชิงมิติต่ำกว่า'
 มาทำให้อยู่ในฟอร์มของ 'สิ่งที่มีความซับซ้อนเชิงมิติสูงกว่า'.."

เราลองมาดูในแฉวล่างสุดของผัง...

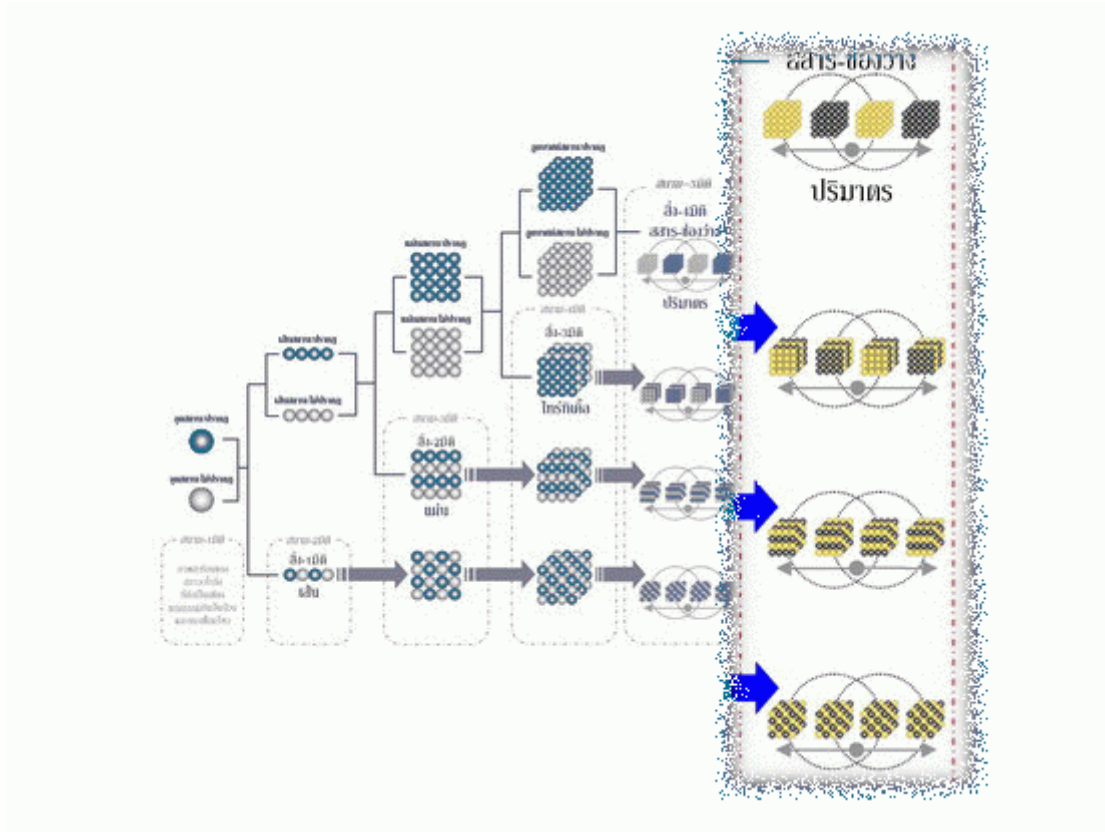

จะเห็นว่า 'สิ่ง-1มิติ' ที่อยู่ล่างสุดของคอลัมน์ที่ 2 ถูกเพิ่มความซับซ้อนขึ้นเป็นลำดับๆ จนเข้ามาอยู่ในฟอร์มของการหุ้มห่อกันระหว่างปริมาตร ในคอลัมน์ที่ 5..

ในแฉวบนขึ้นไป..และแฉวถัดขึ้นไปอีกก็เช่นกัน...

อันที่จริงการหุ้มห่อกันของปริมาตรไม่แท้ เกิดขึ้นอย่างมีสาเหตุ ซึ่งผมได้เขียนอธิบายไว้ในอาร์ชดบับ 1733 แต่เราจะไม่นำมาอธิบายในที่นี้ เพราะมันจะยิบย่อยเกินไป
 ดังนั้นจึงเอาเป็นว่า ณ จุดนี้ จักรวาลของเราที่มีความซับซ้อนเชิงมิติแบบคอลัมน์ที่ 5 มีการหุ้มห่ออยู่ 4 แบบ โดยเป็นแบบปริมาตรแท้ 1 อัน และไม่แท้ 3 อัน...

..//..”

--

“..//..จากนี้ไปเราจะยกฝั่งพัฒนาการมิติ เข้าสู่โลกของความจริง แล้วเราจะดูว่ามันสามารถให้ความกระจ่างกับเรื่องราวต่างๆ ในโลกกายภาพ ได้มากน้อยเพียงใด..
 จะแปลกใจหรือไม่ถ้าผมบอกว่า มโนทัศน์ที่ท่านสัมผัสอยู่ทุกวันนี้ เป็นสิ่งที่แสดงตัวในแบบที่มี ‘คุณสมบัตินเชิงมิติ’ แตกต่างกันไป บางอย่างเป็นหนึ่งมิติ..บางอย่างเป็นสองมิติ..และบางอย่างก็เป็นสามมิติ..

อันแรกคือ 'แม่เหล็ก' และ 'ไฟฟ้า'...สิ่งนี้กำลังแสดงตัวต่อเราแบบเป็น 'หนึ่งมิติ'
คือตัวมันมีทางเลือกเพียงสองทาง คล้าย 'เส้นเชือก' ที่มีปลายให้เลือกสองปลาย
คือหากเราไม่เลือก 'ปลายนี้' เราก็ต้องเลือก 'ปลายนั้น'
ซึ่งในกรณีของแม่เหล็ก ทางเลือกสองทางนั้นก็คือ ไม่ 'ขั้วเหนือ' เราก็ต้องเลือก 'ขั้วใต้'
ในกรณีของไฟฟ้าก็เช่นกัน หากเราไม่เลือก 'ขั้วบวก' เราก็ต้องเลือก 'ขั้วลบ'..

ต่อมาคือ 'แสง' และ 'สี'...สิ่งนี้กำลังแสดงตัวให้เราเห็นแบบ 'สองมิติ'
เหมือน 'แผ่นกระดาษ' ที่มีด้านบน ด้านล่าง ด้านซ้าย ด้านขวา
คือเราสามารถเลือกได้ว่า จะเป็น 'ด้านซ้าย' หรือ 'ขวา' นอกจากนั้น หากสมมุติว่าเราเลือกด้านซ้าย
เราจะยังสามารถระบุเพิ่มเติมลงไปได้อีกว่า จะเป็น 'ซ้ายบน' หรือ 'ซ้ายล่าง'..

แล้วแสงสีมี บน ล่าง ซ้าย ขวา อย่างไร?...แสงและสีไม่ได้มี บน ล่าง ซ้าย ขวา
แต่ 'มิติแรก' ของแสง คือ 'ความเป็นแสง สีต่างๆ' อย่างม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง
และ 'อีกมิติหนึ่ง' ก็คือ 'น้ำหนักของสี' ที่เราสามารถเลือกได้ว่าจะ 'เข้มจนเป็นดำ' หรือ 'อ่อนจนเป็นขาว'..

ดังนั้นในขณะที่แม่เหล็กมีเพียงสองทางเลือก แต่แสงจะมีมิติเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งมิติ
เช่นสมมุติว่าเราทุกคนในที่นี้ บอกว่าตัวเองชอบสีเขียวเหมือนกันหมด
แต่จริงๆ แล้วแต่ละคนอาจมี 'สีเขียวในดวงใจ' ที่ต่างกัน
เช่นบางคนอาจชอบ 'เขียวอ่อน' บางคนอาจชอบ 'เขียวจาง' หรืออาจชอบ 'เขียวแก่'..

สุดท้ายคือการแสดงตัวแบบ 'สามมิติ' ซึ่งเป็นสิ่งใหม่ที่พวกเราไม่เคยรู้จัก
โดยในช่วงต้นๆ ของบทความในอาร์ช ผมเคยใช้คำว่า 'อนุภาค' เพื่อพูดถึงมัน
แล้วจึงเปลี่ยนมาเรียกมันว่า 'ไทรทิกเคิ้ล' ในภายหลัง..อย่างไรก็ดี..อันที่จริงไทรทิกเคิ้ลไม่ใช่สิ่งลึกลับ
และวงการวิทยาศาสตร์ของพวกเราก็รู้จักมันมานานแล้ว
ในนามของ 'แถบมืด' หรือ 'แถบสว่างบนเส้นสเปกตรัม'
เพียงแต่ไม่ทราบว่ามันเป็นสิ่งที่เรียกว่าไทรทิกเคิ้ล ในทฤษฎีพัฒนาการมิติ
โดยรายละเอียดเรื่องนี้ผมได้เสนอไว้แล้ว ในอาร์ช ฉบับที่ 1735..

..คราวนี้ผมอยากจะขอให้พวกเราทุกคนดูที่คอด้มน้ห้ำ แล้วจินตนาการว่า
ลูกบอลแต่ละสีมีการเปลี่ยนสีกลับไปมา..เหลืองเป็นดำ ดำเป็นเหลือง ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้น
ตามกฎพื้นฐานของเราที่ว่า 'สิ่งที่อยู่ในสภาวะกำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงทุกขณะ'..

เมื่อสังเกตดีๆ เราจะพบว่า ภาพการเปลี่ยนแปลงของ ‘บอลกลุ่มบนสุด’
กับ ‘บอลสามกลุ่มด้านล่าง’ มีความแตกต่างกัน
คือในขณะที่กลุ่มบนสุด บอลสองสี ‘แสดงภาพการสลับที่ เปลี่ยนตำแหน่ง’ อย่างชัดเจน
แต่สามกลุ่มด้านล่าง กลับ ‘แสดงความปั่นป่วน’ ที่เกิดขึ้นภายในปริมาตร
ภาพของความปั่นป่วนภายในนี้เอง ที่ทฤษฎีฯ อธิบายว่าเป็นที่มาของ ‘สถานะความเป็นคลื่น’

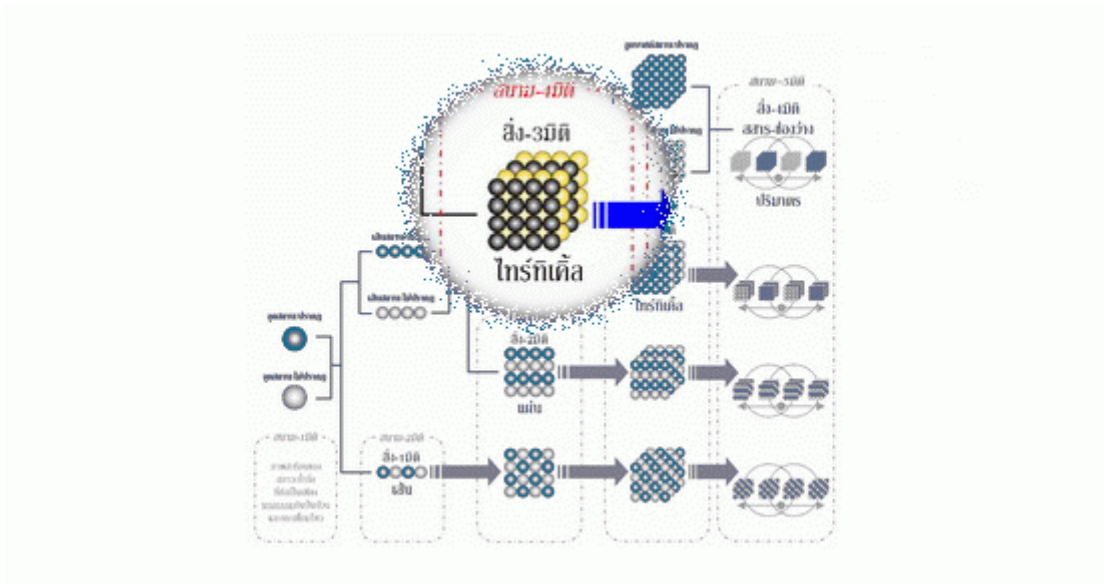
ดังนั้นหากจะกล่าวโดยสรุป ตามมุมมองของทฤษฎีพัฒนาการมิติ
จักรวาลที่เราอาศัยอยู่จึงมีสมาชิกอยู่ทั้งหมด 4 ตระกูล คือ สสาร-ช่องว่าง ไทริทิดีล แสง และแม่เหล็กไฟฟ้า
โดยทุกตระกูลต่างอยู่ภายใต้กฎชุดเดียวกัน คือ ‘กฎของการอยู่ในสภาวะก้ำกึ่ง’
ดังนั้นทุกตระกูลจึงต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับ ให้ต้อง ‘เปลี่ยนแปลงตัวเองอยู่ตลอดเวลา’
แต่การอยู่ภายใต้กฎข้อนี้ของแต่ละตระกูล ปรากฏเป็นภาพให้เราเห็นต่างกัน
คือสำหรับ สสาร-ช่องว่าง การเปลี่ยนแปลงของมันจะอยู่ในรูปของ ‘การเคลื่อนที่’
ในขณะที่อีก 3 ตระกูลที่เหลือ แสดงออกในรูปของ ‘การแสดงสถานะความเป็นคลื่น’...//..”

--

“...ณ จุดนี้มีเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับไทริทิดีล ซึ่งผมจะขออนุญาตพาออกนอกประเด็นหลักซึกเล็กน้อย
คือการที่รูปลักษณะของความสัมพันธ์นี้ รวม คีส์ เอ บล็อก ไว้ภายในแต่ละด้านของมัน
แต่อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้จะมีประโยชน์ ช่วยให้เราได้เรียนรู้หลักการสำคัญอันหนึ่งของทฤษฎี
ที่เรียกว่า ‘การมีบุคลิกแฝง’ ซึ่งมันจะช่วยให้เราเข้าใจเรื่องความโน้มถ่วงได้ง่ายขึ้นในอนาคต..

‘ไทริทิดีล คือภาพความสัมพันธ์ ที่อยู่ตรงกลางของคอแลมันที่ 4
รูปแบบความสัมพันธ์ของมัน เป็นลักษณะของการซ้อนเป็นชั้นๆ ของแผ่นสีดำ สลับแผ่นสีเหลือง
จนได้รูปลักษณะคล้ายลูกบาศก์...

เมื่อเรามองภาพบนจอ เราจะเห็นได้ว่า ด้านหน้า ด้านบน ด้านข้าง ของมัน มีความแตกต่างกัน ผมไม่แน่ใจว่าคณิตศาสตร์จะทำได้หรือไม่ แต่นี่คือสิ่งที่ทฤษฎีพัฒนาการมิติทำได้..

เราลองมาดูที่ 'ด้านบน' และ 'ด้านข้าง' เราจะพบภาพของ 'สิ่ง-2มิติ' หรือ 'คลื่นแสง' เป็น 'บุคคลิกแฝง' อยู่ ณ บริเวณของทั้งสองด้าน แต่หากเลือกพิจารณาเฉพาะ 'บริเวณสันของความสัมพันธ์' เราจะพบภาพของ 'สิ่ง-1มิติ' หรือ 'คลื่นไฟฟ้า หรือแม่เหล็ก' เป็นบุคคลิกที่แฝงลึกลงไปอีกทีหนึ่ง..

สำหรับบริเวณด้านหน้า เราจะพบการ 'ปรากฏ' และ 'หาย' สลับกันไป เพราะในขณะที่บริเวณนี้แสดงแผ่นสีเหลือง ตัวของมันจะอยู่ในสถานะ 'ไม่ปรากฏ'..

..พวกเราในที่นี้ มีใครรู้สึกคุ้นๆ กับสัดส่วนความสัมพันธ์เหล่านี้บ้างมั๊ยครับ?

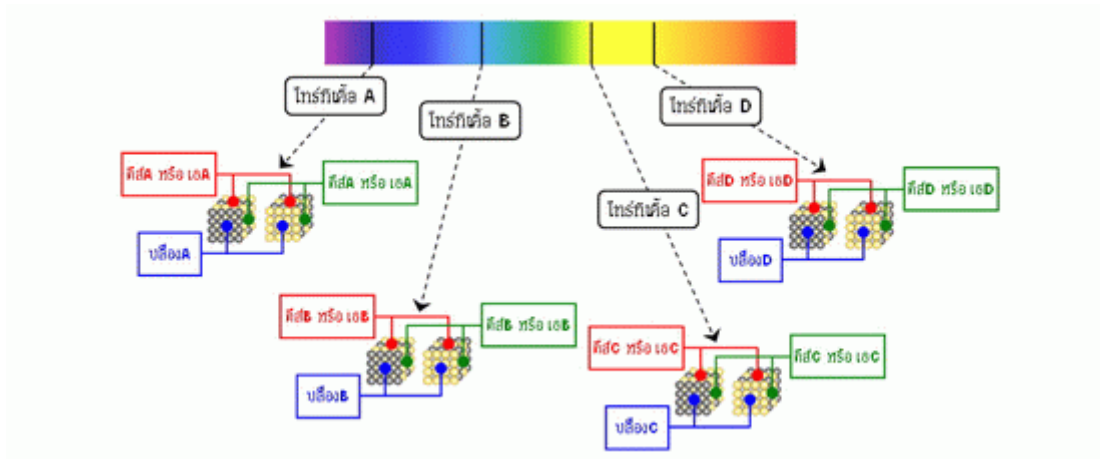
มี '2 ส่วน' ที่มี 'แสง และไฟฟ้า' ประกอบกันอยู่ และมีอีก '1 ส่วน' ที่ไม่ได้แสดงคุณสมบัติของไฟฟ้าแต่มีการ 'แสดงตัวแล้วหาย'?..

..ครับ..ภาพความสัมพันธ์แบบโทรจิตี้เคิ้ล ที่อยู่บนจอ คล้ายกับความสัมพันธ์ระหว่าง คีส์ เธ บล๊อง ที่ คีส์ และ เธ มีคุณสมบัติทางไฟฟ้า ในขณะที่ บล๊อง เป็นกลางทางไฟฟ้า แต่มีการกะพริบ..

ดังนั้นทฤษฎีพัฒนาการมิติ จึงกำลังบอกเราว่า

'คีส์ เธ บล๊อง เป็นของชิ้นเดียวกันที่กำลังถูกมองจากคนละมุม'

ซึ่งเมื่อนำไปประกอบกับภาพสเปกตรัมดูคลื่น เราก็จะเห็นภาพรวมของสิ่งที่ประกอบกันอยู่ในมวลสาร..

จากภาพ..แต่ละแถบมีด คือโทรทัศน์..แต่ละโทรทัศน์ ก็มี คีย์ เช บลิ๊ง ของตัวเอง
 ซึ่งนี่ก็จะอธิบายต่อไปได้อีก ถึงเรื่องที่แถบมีด ไม่ได้มีดสนิท
 แต่ 'สว่างเพียงครึ่งเดียว' เมื่อเทียบกับบริเวณรอบๆ
 นั่นก็เพราะบลิ๊งแสดงสถานะปรากฏเพียงครึ่งเดียว..

ดังนั้นที่เราเข้าใจกันว่า ในมวลสารทุกชนิด ประกอบขึ้นจากอนุภาคคีย์ เช บลิ๊ง
 จึงเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน เพราะจริงๆ แล้วมวลสาร ประกอบขึ้นจากโทรทัศน์
 และโทรทัศน์แต่ละชนิด ก็มีอนุภาคคีย์ เช บลิ๊ง เป็นของตัวเอง..

ยังมีเรื่องน่าสนใจอีกสองเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้
 ซึ่งผมอยากให้ผู้สนใจ ลองไปค้นดูในอารีซ คือเรื่อง 'รูปลักษณะของคลื่นชนิดต่างๆ'
 และคำอธิบายถึงสาเหตุการพบ 'ลำเนาของอนุภาคที่มวลต่างกัน'
 ซึ่งผมจะไม่นำมาเล่าในที่นี้ เพราะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของบิกแบง..//.."

--

"...สรุปแล้วในวันนี้เราได้รู้จัก 'ผังพัฒนาการมิติ' ได้รู้ว่าจักรวาลของพวกเราอยู่ส่วนใดของผัง
 ได้เรียนรู้หลักการ 'การมีบุคลิกแฝง' และได้รู้จักกับ 'โทรทัศน์' อย่างเป็นทางการ..

ในเดทต่อไป สิ่งเหล่านี้จะทำให้เราเข้าใจเรื่องแรงดึงดูด หรือที่ผมชอบเรียกว่า 'ความโน้มถ่วง'
 ซึ่งจะทำให้เราพบว่า 'สสารมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าหากัน'

แต่การเข้าหากันนี้เอง ที่จะสร้าง 'กระบวนการป้องกันการเข้าหากัน' ขึ้นโดยอัตโนมัติ
 และจะเป็นคำอธิบายว่า ทำไมมวลสารทุกชนิดในจักรวาล จึงไม่ยุบรวมตัวกัน..

นอกจากนั้นเราจะได้อีก 'หลุมดำ' และ 'การขยายตัวของจักรวาล'

ในแบบที่เอ็ดเวิร์ดได้ค้นหาจนถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิต

ซึ่งจะนำพวกเขาไปสู่บทสรุปที่ว่า ในอดีตไม่เคยมีบิกแบงเกิดขึ้น..

และในสามนาที่สุดท้ายนี้ ผมจะอธิบายถึงประเด็นสุดท้ายสุดที่เหลืออยู่

นั่นคือความไม่ลงรอยกัน ของทฤษฎีเอ็ดเวิร์ดได้ กับทฤษฎีของมินตราส

ซึ่งเรื่องนี้ง่ายมาก จนสามารถสรุปได้ในสี่สิบห้าวินาที..นั่นคือ..

ถ้าเราสังเกตให้ดี กฎของเอ็ดเวิร์ดสร้างขึ้นสำหรับ 'สิ่งที่เคลื่อนที่ผ่านช่องว่าง'

ในขณะที่กฎของมินตราส สร้างขึ้นสำหรับ 'โลกขนาดเล็ก'..

มินตราสคลุกคลีอยู่กับสิ่งที่มีสถานะความเป็นคลื่น

ในขณะที่เอ็ดเวิร์ดถึงวัตถุแบบที่มีอยู่ในชีวิตประจำวัน ซึ่งถูกหุ้มห่อไว้ด้วยช่องว่าง..

ดังนั้นหากจะถามว่า เพราะเหตุใดทั้งสองทฤษฎีนี้จึงพูดถึง 'ความจริง' ที่แตกต่างกัน

เราก็จะสามารถตอบได้ง่ายๆ ว่า เพราะทั้งสองทฤษฎี มองไปยัง 'ความจริงที่อยู่ต่างมิติกัน'

ทฤษฎีของเอ็ดมอนด์มองไปยัง 'สิ่ง-4มิติ' หรือของในตระกูล 'สสาร-ช่องว่าง' ที่เป็นภาพบนสุด ของคอลัมน์ห้า

ในขณะที่มินตราสมองไปยัง 'สิ่งที่มีมิติต่ำกว่าสี่' หรือสามภาพล่าง

ดังนั้นจึงสมเหตุสมผลอย่างยิ่ง ที่ทฤษฎีทั้งสองจะไม่ลงรอยกัน

เพราะอย่างน้อยสิ่งที่มีมินตราสเฝ้ามองอยู่ ก็เป็นสิ่งที่ไม่รู้จักร่องว่าง

ในขณะที่สิ่งที่เอ็ดมอนด์ มอง เป็นกิจกรรมของสสารที่เกิดขึ้นในช่องว่าง..

แล้วเราพบกันในเดือน 2B..วันนี้ ขอขอบคุณครับ"

--ปรินมัม อธิวัชธีร์ (แกรนด์อาร์ช, เดทที่ 2A)--

“..ตั้งแต่วันที่เด็ดตัวมาได้เสนอ ‘สมการแรงดึงดูด’ จนถึงวันที่เขาเสียชีวิต
สิ่งที่รบกวนใจเขามาตลอด ก็คือกรณีที่สมการเขาพูดว่า ‘จักรวาลกำลังขยายตัว’
และมีของในธรรมชาติที่เรียกว่า ‘หลุมดำ’..

ในทัศนะของผม เอ็ดเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ฉลาดมาก
ดังนั้นผมจึงสงสัยมาตลอดว่า ทำไมเขาจึงไม่พอใจเรื่องการขยายตัวของจักรวาล
ซึ่งหลังจากที่เขาเสียชีวิต ก็มีการค้นพบหลักฐานว่าจักรวาลมีการขยายตัวอยู่จริง..

จนมาถึงวันที่ผมนำทฤษฎีพัฒนากาแล็กซีไปอธิบายเรื่องความโน้มถ่วง ผมจึงได้เห็นสิ่งที่เอ็ดต้องการเห็น
นั่นคือคำอธิบายที่ว่า การขยายตัวในสมการของเขา ไม่ใช่การขยายตัวของจักรวาล แต่เป็น
‘กิริยาอาการของช่องว่างที่กำลังเคลื่อนออกจากสสาร เพื่อสะท้อนภาพสสารที่กำลังมุ่งหน้าเข้าหากัน’
นี่ทำให้ผมดีใจ ที่ได้รู้ที่นักวิทยาศาสตร์ในดวงใจของผม มีสัญชาตญาณอัจฉริยะอยู่เต็มเปี่ยม..

แต่อย่างไรก็ตาม วันนี้ผมก็ต้องพูดหักล้างความเชื่ออันหนึ่งของเขา
คือความเชื่อที่ว่า ‘แสงเป็นขีดจำกัดความเร็วสูงสุด’
แต่การหักล้างนี้ ก็จะทำให้สางปัญหาหัวใจของเขาลงได้อีกหนึ่งข้อ
เพราะเราจะได้อธิบายเรื่องของหลุมดำ ในแบบที่ผมเชื่อว่าเขาจะพอใจ..

และในท้ายที่สุดก็จะช่วยให้พวกเราเห็นภาพว่า หลักฐานทุกชิ้นที่เข้าไปสนับสนุนบิกแบง
เป็นเพียง ‘หลักฐานเท็จ’ ที่ถูกสร้างขึ้นต่างกรรมต่างวาระ
และจักรวาลแห่งนี้ไม่เคยมี ‘บิกแบง’ หรือแม้แต่ ‘ซิงกูลาริตี’ เกิดขึ้นในห้วงเวลาใดๆ เลย...//..”

--

“...ก่อนที่เราจะเข้าเรื่องของวันนี้ พวกเราจะทบทวนหัวใจของทฤษฎีพัฒนากาแล็กซีให้ชัดเจนกันอีกครั้ง
ทฤษฎีนี้กล่าวเบื้องต้นว่า ‘จักรวาลที่เราอาศัยอยู่ เป็นที่ซึ่งไม่อนุญาตให้เกิดความเป็นเอกเทศ’
ดังนั้นกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในทฤษฎี จึงถูกผลักดันจาก ‘การหนีความเป็นเอกเทศ’
หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ‘การเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของอะไรบางอย่าง เพื่อ ‘หาความหมาย’ ให้ตนเอง’..

คราวนี้ในทัศนะของทฤษฎีพัฒนาการมิติ

'ความหมาย' จะเกิดขึ้นได้วิธีเดียวเท่านั้น คือจากการ 'แลกเปลี่ยนความหมาย'

ซึ่งก็คือ 'การรับความหมายมา จากการไปให้ความหมายกับสิ่งอื่น'

อย่างในตอนนี่ผมก็ 'ได้ฐานะของผู้บรรยาย' มาจากการ 'มอบฐานะผู้ฟัง' ให้กับทุกท่าน

ทุกท่านก็ได้ 'ฐานะของผู้ฟัง' มาจากการ 'มอบฐานะผู้บรรยาย' ให้กับผม..

อธิบายเพิ่มเติมได้ว่า การเป็น 'ผู้บรรยาย' ไม่ได้เกิดจากการเปล่งเสียงออกจากปาก

เพราะหากผมเปล่งเสียงคนเดียวกลางป่า..ผมก็จะเป็น 'ผู้รำพึง'

หากผมทำสิ่งเดียวกันนี้หน้ากระจก..ผมก็จะได้ฐานะของ 'ผู้ซ้อมบรรยาย'

แต่หากผมเปล่งเสียงแล้ว มีทุกท่านคอยเปล่งเสียงโต้แย้งกลับมา

ฐานะของผมก็จะเปลี่ยนไป..กลายเป็น 'ผู้โต้เถียง'..

ในขณะเดียวกัน หากท่านไปนั่งในลักษณะนี้ที่ป้ายรถ..ท่านก็จะเป็น 'ผู้รอรถ' ไม่ใช่ 'ผู้ฟังบรรยาย'

และหากเปลี่ยนให้บนเวทีนี้มี 'การแสดงคอนเสิร์ต'..ท่านก็จะได้ฐานะ 'ผู้ชมคอนเสิร์ต'

แต่หากพวกท่านทุกคนถูกห้ามไม่ให้เข้าฟัง แล้วเหลือเพียงวงดนตรีบรรเลง

ฐานะของเขาก็จะกลายเป็น 'การซ้อมใหญ่' ไม่ใช่ 'การแสดงคอนเสิร์ต'..

..นี่คือกลไกหลักของทฤษฎีที่เรียกว่า 'การแลกเปลี่ยนความหมาย'

ซึ่งทุกๆ ชิ้นส่วนในจักรวาล ต่างก็ต้องอยู่ภายใต้อิทธิพลของกลไกอันนี้..

เราจะพักเรื่องนี้ไว้ แล้วไปดูเรื่องของ 'สิ่งที่ซ่อนอยู่ใน สสาร-ช่องว่าง'

จากนั้นเราจะค่อยนำกลไกที่เราเพิ่งพูดถึงกันนี้ ไปประกอบการอธิบาย

เพื่อให้เห็นถึงภาพการทำงานของ 'ความโน้มถ่วง'..//.."

--

"..//..จากข้อกำหนดเบื้องต้นที่ว่า 'ทุกสิ่งต้องเกิดขึ้นอย่างเป็นองค์ประกอบ' เราจึงมองได้ว่า

'จุด' เกิดจากการประกอบกันของ 'สถานะที่ปรากฏจุด' กับ 'สถานะที่ไม่ปรากฏจุด'

'เส้น' เกิดจากการประกอบกันของ 'จุด' หลายจุด

'แผ่น' เกิดจากการประกอบกันของ 'เส้น' หลายเส้น

'รูปลักษณะโวกซ์เคิล' เกิดจากการประกอบกันของ 'แผ่น' หลายแผ่น

ซึ่งหากยึดตาม ‘อนุกรมความเป็นองค์ประกอบ’ นี้

พวกเขาย่อมคาดได้ว่า ‘สสาร-ช่องว่าง’ จะต้องเกิดขึ้นจากการประกอบกันของ ‘รูปไทรทีเคิล’ หลายๆ รูป คำถามก็คือ..แล้วมันมีหน้าตาของการอยู่รวมกันอย่างไร?..

..ผมเคยนำเสนอเรื่องนี้ไว้แล้ว ในอาร์ชบับที่ 1738 ดังนั้นในวันนี้ผมจะไม่ลงรายละเอียด แต่จะอธิบายเฉพาะส่วนที่เป็นใจความสำคัญ..

การประกอบกันของไทรทีเคิลเป็นสสาร-ช่องว่างนั้น ไม่สามารถจะเห็นได้ง่าย

เหมือนการเห็นจุดประกอบกันเป็นเส้น..เส้นประกอบกันเป็นแผ่น..หรือแผ่นประกอบกันเป็นไทรทีเคิล

เหตุเพราะพวกเราถูกขังอยู่ใน ‘จักรวาลของปริมาตร’

ดังนั้นความรู้ความเข้าใจในเชิงมิติของเรา จึงจะไปตันอยู่ที่ความเป็นปริมาตร..

..พูดง่ายๆ ก็คือ..พวกเขาจะไม่มีทางจินตนาการถึง ‘รูปทรงที่ซับซ้อนกว่ารูปทรงปริมาตร’ ได้

ซึ่งเมื่อทำไม่ได้ เราจึงไม่สามารถที่จะเห็นองค์ประกอบของมันได้ด้วย...เข้าใจมั๊ยครับ?...

คือเหมือนกับที่เรามองเส้น แล้วบอกได้ว่ามันประกอบจากจุด

นั่นเป็นเพราะเรากำลังใช้ ‘มุมมองที่สูงกว่า’ มองลงไป

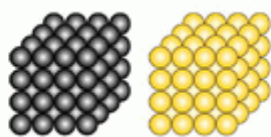
แต่ถ้าเราไปใช้ ‘มุมมองของจุด’ จุดๆ หนึ่ง ก็จะเห็นเพียง ‘จุดที่อยู่ข้างๆ’

ดังนั้นมันก็จะไม่สามารถเห็นภาพรวมทั้งหมดของที่มีมันอาศัยอยู่ ซึ่งมีรูปลักษณะของเส้น..

..อย่างไรก็ตาม เรามีวิธีที่จะแสดงการประกอบกันของไทรทีเคิล เป็นสสาร-ช่องว่างได้

โดยใช้หลักของเหตุและผล..

ผมอยากให้ทุกท่านดูภาพบนจอ...

‘กลุ่มบอลดำ’ คือ สสาร หรือ ปริมาตรสถานะปรากฏ

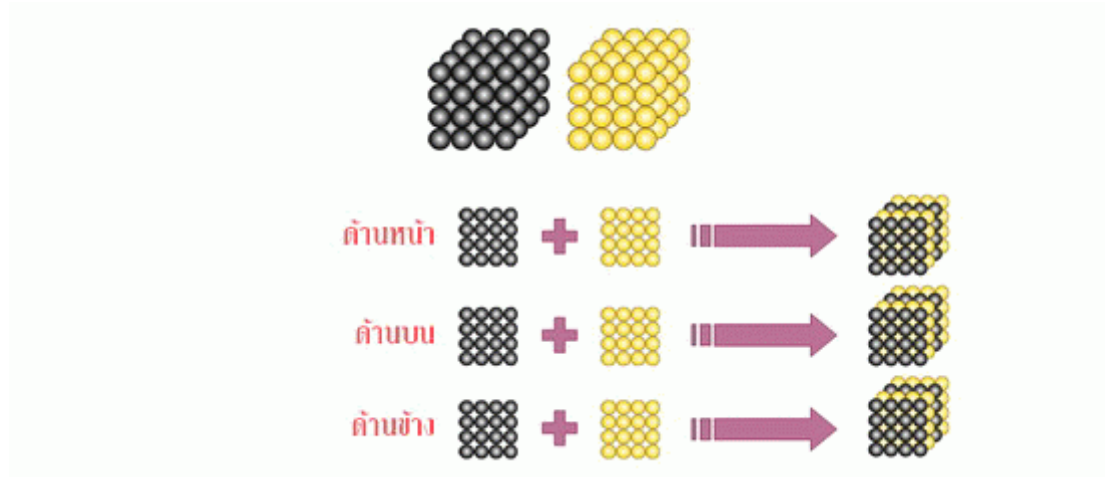
‘กลุ่มบอลเหลือง’ คือ ช่องว่าง หรือ ปริมาตรสถานะไม่ปรากฏ..คำถามก็คือ..

แล้วเราทราบได้อย่างไรว่า บอลดำ บอลเหลือง มีการเกาะกลุ่มกันในรูปลักษณะของปริมาตร?

แน่นอนว่าเราไม่ได้ทราบความหมายของมันขึ้นมาลอยๆ

แต่จำเป็นจะต้องมี ‘กระบวนการแลกเปลี่ยนความหมาย’ เกิดขึ้น..

เพื่อให้บอลสีดำมีความหมาย เราต้องใช้บอลสีเหลือง
 ซึ่งในขณะเดียวกัน เพื่อให้บอลสีเหลืองมีความหมาย เราก็จำเป็นต้องใช้บอลสีดำ
 ดังนั้นผมจะเพิ่มภาพเข้าไป เพื่อแสดงการแลกเปลี่ยนความหมายที่จำเป็นระหว่างสองกลุ่มนี้
 โดยให้ผิวสัมผัสด้านหน้าแลกเปลี่ยนๆ กับด้านหน้า..ด้านบนกับด้านบน..ด้านข้างกับด้านข้าง...

กิจกรรมที่แสดงอยู่ในภาพนี้เอง ที่ทำให้เกิดภาพของ ‘การประกบกัน ระหว่างแผ่นสถานะปรากฏ
 และแผ่นสถานะไม่ปรากฏ’ ซึ่งเป็นรูปลักษณะของไตรทีเคิลขึ้น 3 ชุด
 โดยจะมีอยู่ทั้งในสสาร และช่องว่าง อย่างเป็นภาพสะท้อนซึ่งกันและกัน
 นี้เองคือภาพของ ‘สิ่ง-4มิติ’ ที่สมบูรณ์ ซึ่งมี ‘ไตรทีเคิล’ อยู่ภายใน..

ณ จุดนี้เราได้เห็นแล้วว่า ‘ไตรทีเคิลแฝงตัวอยู่ในสสาร-ช่องว่างอย่างไร’
 ซึ่งจะเป็นประตูไปสู่ความเข้าใจว่า อะไรคือสิ่งที่เรารู้จักกันในนามของ ‘ความโน้มถ่วง’..//..”

--

“..//..ในทัศนะของทฤษฎีพัฒนาการมิติ กิจกรรมการดึงดูดของสสาร ไม่ได้เกิดจาก ‘แรง’ ใดๆ มากกระทำ
 แต่เกิดขึ้นจากการที่ ‘ไตรทีเคิลชนิดหนึ่งๆ’ ต้องการจะพาดตัว
 เข้าสู่กระบวนการแลกเปลี่ยนความหมาย กับ ‘ไตรทีเคิลชนิดอื่นๆ’
 ซึ่งในเมื่อเหล่าบรรดาไตรทีเคิลทั้งหลาย ต่างพากันแฝงตัวอยู่ในสสาร-ช่องว่าง
 มันจึงส่งผลให้สสาร-ช่องว่าง แสดงภาพการมุ่งหน้าเข้าหากันและกันโดยอัตโนมัติ..
 ..เรื่องนี้อาจจะเข้าใจยากสักหน่อย ผมจึงอยากให้คุณท่านฟัง และคิดตามผมให้ดี..

สมมุติว่าเรามี 'ก้อนเงิน' และ 'ก้อนทอง' อยู่อย่างละก้อน

จากนั้นเราลอง 'ตัดความเป็นเงิน' กับ 'ความเป็นทอง' ออก แล้วมองมันเพียงในแง่ของ 'สสาร'

ทั้งสองก้อนนี้ก็จะมีความ 'ศักดิ์และสิทธิ์ของความเป็นสสาร' เท่าเทียมกัน

และด้วยความเป็นสสาร 'มัน' แต่ละก้อน ก็จะไม่ต้องการอะไรมากไปกว่า 'ช่องว่าง'

ที่จะมาช่วยแยก 'มัน' ก้อนหนึ่ง' ออกจาก 'มันอีกก้อนหนึ่ง' เพื่อให้ 'มัน..แต่ละมัน' มีความหมายขึ้นมา..

ซึ่งหากจักรวาลเราเป็นเหมือนภาพสมมุตินี้ พวกเราก็จะไม่เจอปรากฏการณ์ความโน้มถ่วง

เพราะทั้งหมดที่สสารต้องการเป็นเพียงช่องว่าง เพราะฉะนั้น 'แต่ละมัน' จึงไม่มีเหตุผลที่จะวิ่งเข้าหากัน

..แล้วความโน้มถ่วงมาอย่างไร?..เราจะหาคำตอบผ่านทฤษฎีพัฒนาการมิติ..

..ย้อนกลับไป 'มัน' สองมัน..

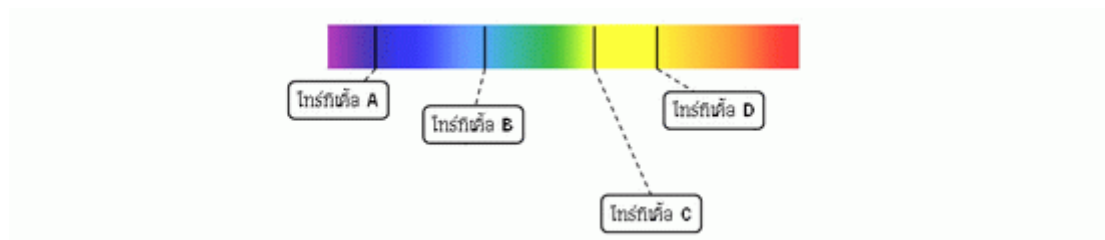
คราวนี้เราจะคืนความเป็น ก้อนเงิน ก้อนทอง ให้กับ 'มัน' แต่ละก้อน..คำถามก็คือ..

เราต้องทำอย่างไร ให้ 'มัน' ก้อนหนึ่งกลายเป็นก้อนเงิน..อีกก้อนกลายเป็นก้อนทอง?..

ที่ต้องทำคือ การ 'ใส่ไทรทิกเคิล' เข้าไปใน 'มัน'..

เพราะอย่างที่เราทราบกันว่า ธาตุแต่ละชนิดมี 'แถบบนเส้นสเปกตรัม' เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ซึ่งตามทฤษฎีพัฒนาการมิติ 'แถบแต่ละแถบในนั้น' ถูกอธิบายว่า 'เป็นไทรทิกเคิลแต่ละชนิดๆ'...

เพราะฉะนั้นหากเราต้องการก้อนเงิน หรือทอง เราก็เพียงใส่กลุ่มไทรทิกเคิลธาตุนั้นๆ ลงไป

แล้วตอนนี้เองที่เราจะได้เห็น 'ปรากฏการณ์การดึงดูด'..มันเกิดอะไรขึ้น?..

จากสมมุติฐานของทฤษฎีพัฒนาการมิติบอกว่า จักรวาลแห่งนี้อยู่ใน 'สภาวะก้ำกึ่ง'

ซึ่ง 'สภาวะก้ำกึ่ง' ไม่ยอมรับความเป็นเอกเทศ..ดังนั้น 'ความเป็นก้อนเงิน' หรือ 'ความเป็นก้อนทอง'

ย่อมจะไม่สามารถ 'มีความหมายอย่างเป็นเอกเทศในช่องว่าง' ได้

มันเลยต้อง 'เข้าไปอยู่กับของชนิดอื่นๆ' เพื่อให้ตัวมันมีความหมายขึ้นมา..

อย่างในตอนนี่ทุกท่านกำลังเห็น ‘นายปรนิมม’ ยืนพูดอยู่บนเวที
แล้วแต่ละท่านทราบได้ยังไงว่า ‘สสารกลุ่มนี้’ คือ ‘นายปรนิมม’ ?
นั่นก็เพราะ ‘นายปรนิมม’ ไม่ใช่ ‘พื้นเวที’ ..ไม่ใช่ ‘ไฟเดียม’ ..ไม่ใช่ ‘จอโปรเจ็คเตอร์’ ..ไม่ใช่ ‘หลอดไฟ’
ในขณะที่เดียวกัน พื้นเวที ไฟเดียม และอื่นๆ ก็บอกเช่นกันว่า ‘มันไม่ใช่นายปรนิมม’..

..การเป็น ‘สสารหนึ่ง’ ที่ ‘จำแนกตัวออกจากทุกสสารที่แวดล้อม’ นี้เอง
ที่ทำให้ ‘นายปรนิมม’ มีความหมายขึ้นมา..

และในทางกลับกัน..จะเกิดอะไรขึ้น ถ้านายปรนิมมไปพูดอยู่กลางอวกาศที่เว้งว่าง?
แน่นอนว่า ‘ความเป็นสสาร’ จะได้รับการตอบสนอง เพราะสสารไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่าช่องว่าง
แต่ความเป็น ‘นายปรนิมม’ จะสูญเปล่า เพราะมันไม่มี ‘สสารอื่น’ มา ‘แลกเปลี่ยนความหมาย’..

นี่เองคือ ‘จุดเริ่มต้นของความโน้มถ่วง’..ทั้ง ‘นายปรนิมม’ ‘ก้อนเงิน’ ‘ก้อนทอง’ และสสารชนิดอื่นๆ
ต่างก็ถูกจักรวาลที่ไม่ยอมรับความเป็นเอกเทศ ‘บังคับให้เข้าหากัน’ เพื่อแลกเปลี่ยนความหมาย..

สรุปแล้วตามมุมมองของทฤษฎีพัฒนาการมิตี

จักรวาลไม่ได้สร้าง ‘แรงบางอย่างขึ้นมา’ เพื่อดึงสสารเข้าหากัน มันแค่เพียง ‘วางกฎ’ ว่า
สมาชิกทุกตัวในมัน จะไม่สามารถมีความเป็นเอกเทศได้ แล้วปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปตามกฎนี้
ดังนั้นในเมื่อสสารต้องรับผิดชอบ ต่อการ ‘หาความหมายให้ไทรทีเคิลที่แฝงอยู่ใน’
มันจึงต้องมุ่งหน้าเข้าหากัน เพื่อพาไทรทีเคิลของมันไปเข้ากระบวนการแลกเปลี่ยนความหมาย..

ดังนั้นคำอธิบายในเรื่องที่ว่า ทำไมฝุ่นผงที่นักบินอวกาศทดลองโปรยไปในอวกาศ

จึงไม่ฟุ้งกระจายไปทั่ว แต่มีแนวโน้มที่จะเข้าไปจับกันเป็นกลุ่มก้อน

ก็เป็นเพราะการฟุ้งกระจายเป็นสิ่งที่ไร้เหตุผล ซึ่งไม่ตอบสนอง ‘ความปรารถนาความหมาย’..

..อย่างไรก็ตาม ณ จุดนี้เรายังไม่ได้ภาพของความโน้มถ่วงที่สมบูรณ์

เพื่อให้ได้ภาพที่สมบูรณ์ เราจำเป็นต้องเข้าใจ ‘กิริยาของช่องว่าง’ ที่แสดงตัวเลียนแบบ ‘กิริยาของสสาร’..

สสารและช่องว่างเป็นสิ่งจำเป็นจะต้องปรากฏร่วมกัน สองสิ่งนี้จะต้องเกิดความหมายไปพร้อมกัน

การสังเกตสสารโดยไม่มีช่องว่าง ก็เหมือนกับการเขียนหนังสือโดยปราศจากเว้นวรรค

ดังนั้น ‘กิริยาของสสาร’ ก็จะได้ความหมาย ถ้าไม่มี ‘กิริยาของช่องว่าง’ มารองรับ

ดังนั้นเมื่อสสารเคลื่อนที่เข้าหากัน ‘ช่องว่าง’ จึงจะต้องเคลื่อนที่เข้าหากันด้วย

ซึ่งการเคลื่อนที่ที่วุ่นๆ นี้ ก็จะมีทิศทาง ‘มุ่งออกจากกลุ่มสสาร’

ตรงนี้เอง ทำให้เกิด ‘ภาพลวงตา’ ของการมี ‘แรงบางชนิด’ ที่ทำหน้าที่คอยดึง คอยดูขึ้นมา..

..ทุกท่านโปรดดูปากกาที่ผมถืออยู่ในมือ เมื่อผมปล่อยมัน...มันตกลงพื้น..

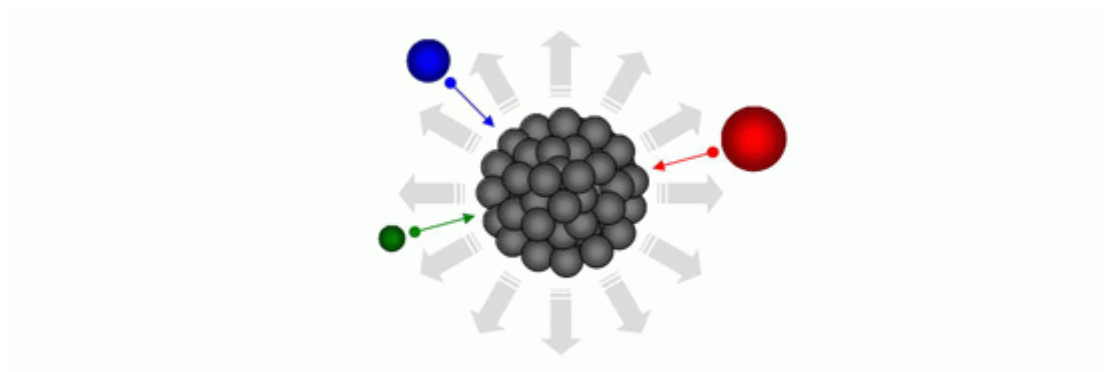
มีแรงอะไรดูดมันลงไป?..เปล่าเลย..

อย่างที่เรารู้สึกกันไป มันมีเจตนาเข้าไปเป็น 'สมาชิกของกลุ่ม' เพื่อหาความหมายให้ตัวมันอยู่แล้ว และอันที่จริงมันก็ตั้งใจจะเข้าไปหากัน 'อย่างละมุนละม่อม'

ไม่ใช่การ 'ดึงด้วยความแรง' แล้วกระแทกพื้น..แล้วอะไรสร้างความแรงให้กับมัน?..แรงดึงดูด?..

ก็ไม่ใช่อีกเช่นกัน แต่เป็นเพราะตัวมัน 'ต้องแบกภาระที่มีต่อช่องว่าง'

ซึ่งกำลังเคลื่อนที่ในทิศทางออกจากกลุ่มสสาร..ผมอยากให้เราดูภาพนี้...

'ลูกศรสีเทาอ่อน' คือ 'กิริยาของช่องว่าง' ที่เคลื่อนที่ออกจากกลุ่มสสาร ที่มันทำอย่างนั้น ก็เพื่อสะท้อน 'กิริยาของสสาร' ที่เคลื่อนเข้ามาหาตัวเอง..

ดังนั้นจะเห็นว่ากลุ่มสสารสีเขียว น้ำเงิน แดง ที่จะเข้าไปรวมกลุ่ม จะต้องพบกับ 'ช่องว่างที่เคลื่อนผ่าน' ซึ่งนี่เองทำให้มันไม่สามารถ 'เข้าไปหากันอย่างละมุนละม่อม' แต่เข้าไปด้วย 'ความแรง' เหมือนปากกาที่ผมปล่อยลงพื้นเมื่อก็....แล้วทำไมต้อง 'ความแรง' ?..

ก็เหมือนเส้นลูกศรสีเทาในรูป ที่มันจะอยู่ชิดๆ กันในบริเวณใกล้กลุ่มสสาร แล้วอยู่ห่างกันมากขึ้นตรงปลายลูกศร

ช่องว่างที่อยู่ใกล้กลุ่มสสาร ก็จะเป็นช่องว่างที่หนาแน่นกว่าช่องว่างที่อยู่ห่างออกไป

ดังนั้นสสารที่เข้าใกล้กลุ่มสสารมาเรื่อยๆ จึงต้องพบ 'ช่องว่างที่มีความหนาแน่นเพิ่มขึ้นเป็นลำดับๆ' เราจึงได้เห็นภาพของการมีความแรง...//.."

--

“...กิจกรรมการดึงดูดที่ถูกอธิบายในลักษณะที่เราเพิ่งพูดกันไป สามารถจัดข้อสงสัยของการที่มันทำตัวเป็น ‘แรงที่มีปฏิสัมพันธ์’ ลงได้ นั่นเพราะ ‘ไม่มีแรงใดๆ ที่ดึงวัตถุให้ตกลงมา’ แต่วัตถุต่างๆ ที่ถูกปล่อยให้ตก ‘ไม่ว่าจะมีขนาดเล็ก หรือใหญ่’ ต่างก็ถูก ‘ช่องว่างเคลื่อนผ่าน’ ในอัตราเดียวกัน..

เหมือนภาพลูกบอลสีเขียว น้ำเงิน แดง เมื่อครู่ ที่ถูกลูกศรเทาเคลื่อนผ่านอย่างเท่าเทียมกัน...”

--

“...เพราะฉะนั้น ตอนนี้อะไรทุกคนได้เรียนรู้แล้วว่า ในมุมมองของทฤษฎีพัฒนากาอิมิตี ‘ปรากฏการณ์แรงดึงดูด’ ไม่ได้เกิดจาก ‘แรง’ และไม่มีเรื่องของ ‘การดึงดูด-ถูกดูด’ เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่เป็นเรื่องของ ‘เจตนาการเข้าไปหากัน เพื่อให้ได้มาซึ่งความหมาย’..

ซึ่งนี่คือสาเหตุที่ทำให้เวลาผมพูดถึงเรื่องนี้ ผมจะเลี่ยงการใช้คำว่า ‘แรงดึงดูด’ แต่จะไปใช้คำว่า ‘ความโน้มถ่วง’ หรือ ‘ปรากฏการณ์ความโน้มถ่วง’ แทน ซึ่งแม้ว่ามันจะไม่ได้ช่วยสื่ออะไรมากนัก แต่อย่างน้อยมันก็ช่วยแสดงจุดยืนว่า ปรากฏการณ์นี้ไม่เกี่ยวข้องกับแรง และการดึง การดูด..

และผลจากการอธิบายว่ามันไม่เกี่ยวกับแรงนี้เอง ทำให้พวกเราสามารถข้ามปัญหาไปอีกข้อหนึ่ง นั่นคือการจะต้องหาคำอธิบายว่า ‘อะไรทำหน้าที่บ่งชี้การยุบรวมกันของสรรพสิ่ง?’..

..เราจะมาดูกันต่อไป...”

--

“...สำหรับทฤษฎีคลาสสิกที่อธิบายว่า ในจักรวาลมี ‘แรงดึงดูด’ ที่คอยดึงทุกอย่างเข้าหากัน มีความจำเป็นจะต้องจินตนาการถึง ‘อะไรบางอย่าง’ ที่มีพลังพอที่จะต่อต้านแรงนี้ จากนั้นก็ตั้งข้อสันนิษฐานว่า หาก ‘อะไรบางอย่าง’ นี้หมดลง แรงดึงดูดก็จะชนะ และจะบดขยี้ทุกอย่างอย่างไร้เหตุผล..

ผมพูดเสมอว่า การสรุปเช่นนี้เหมือนกับการนั่งที่ขานซาลารถไฟ แล้วเห็น ‘หญิงชายกอดลากัน’ จากนั้นก็เขียนทฤษฎีขึ้นว่า ‘ในท้ายที่สุดกิจกรรมนี้จะบดขยี้คนสองคนเข้าด้วยกัน’..

ทำไมคำอธิบายที่ไร้สาระอย่างนั้นจึงเกิดขึ้นได้? นั่นเป็นเพราะนักทฤษฎีที่ดูคนกอดกัน
ไปจับสาระที่ 'กิริยาอาการ' โดยไม่คำนึงถึง 'เหตุผลของกิริยา' เหล่านั้น
ซึ่งหากผมถามทุกท่านในที่นี้ว่า เชื่อหรือไม่ว่า 'ทฤษฎีการกอดที่ซานซลา' จะเป็นจริง
แน่นอนว่าทุกท่านจะต้องไม่เชื่อ..เพราะอะไร?..ก็เพราะเราทุกคนรู้จักการกอด
และมีประสบการณ์ในการกอด ดังนั้นพวกเราจึงรู้ว่า การกอดจะพาไปสู่ความแน่นระดับหนึ่ง
ที่ทั้งสองฝ่ายรู้สึกอบอุ่น แต่ไม่อึดอัด..

ดังนั้นผมจึงอยากให้เราลองย้อนไปที่ทฤษฎีคลาสสิกว่า
นอกจากหยิบยก 'กิริยาการเข้าหากัน' มาพูดแล้ว ทฤษฎีอธิบาย 'เหตุผลของกิริยา' เหล่านั้นว่าอย่างไร?
แล้วเราก็จะพบเรื่องที่น่าตกใจว่า ทฤษฎีเหล่านั้น 'ไม่เคยแสดงเหตุผลของแรงดึงดูด' ออกมาเลย
ซึ่งนั่นเท่ากับไม่มีอะไรเป็นหลักประกันว่า ทฤษฎีคลาสสิกจะไม่เข้าใจพฤติกรรมธรรมชาติคลาดเคลื่อน
เหมือนในกรณีของคนเขียนทฤษฎีการกอดที่ซานซลา...//.."

--ปรนิมม อธิวัชธีร์ (แกรนด์อาร์ช, เดทที่ 2B)--

“..//..ตามเหตุผลของปรากฏการณ์ความโน้มถ่วง จากทฤษฎีพัฒนาการมิติ ทำให้เราหมดปัญหาเรื่องที่ว่าปรากฏการณ์นี้จะตั้งสรรพสิ่ง เข้าไปรวมกันเป็นจุดๆ เดียว แต่ยังมีปัญหาอยู่ว่า..

..หาก ‘สสาร’ ต่างๆ มีเจตนาที่จะเข้าไปอยู่ใกล้ชิดกันจริง แล้วทำไมยังมีที่เหลือสำหรับ ‘ช่องว่าง’ โดย ‘สสาร’ ไม่ไปแนบชิดกันอยู่อย่างเป็นเนื้อเดียว?..

เพื่อเข้าใจสิ่งนี้ เบื้องต้นเราต้องลืมคำว่า ‘สสาร’ กับ ‘ช่องว่าง’ เสียก่อน แล้วคิดถึงคำว่า ‘สิ่ง-4มิติ’ เพราะทั้งสสาร และช่องว่าง ต่างก็เป็น สิ่ง-4มิติ จากนั้นเราค่อยสร้างคำถามเมื่อครู่ขึ้นใหม่ แล้วใส่คำว่า ‘สิ่ง-4มิติ’ ลงไปแทน..เราก็จะได้คำถามว่า...

..หาก ‘สิ่ง-4มิติ’ ต่างๆ มีเจตนาที่จะเข้าไปอยู่ใกล้ชิดกันจริง แล้วทำไมยังมีที่เหลือสำหรับ ‘สิ่ง-4มิติ’ โดย ‘สิ่ง-4มิติ’ ไม่ไปอยู่แนบชิดกันอยู่อย่างเป็นเนื้อเดียว?..

จากคำถามที่เราสร้างขึ้นใหม่ ทำให้เห็นว่า อันที่จริงจักรวาลแห่งนี้คือ ‘จักรวาลของ สิ่ง-4มิติ’ ที่มี สิ่ง-4มิติ อยู่เต็มพื้นที่ ‘อย่างต่อเนื่องเป็นเนื้อเดียวกัน’ ..ไม่มีการขาดห่วงอย่างที่เรารู้จัก เพียงแต่ในบางตำแหน่งของความต่อเนื่องนั้น แสดงตัวอยู่ใน ‘สถานะปรากฏ’..ที่เราเรียกว่า ‘สสาร’ ในขณะที่บางตำแหน่งก็แสดงตัวอยู่ใน ‘สถานะไม่ปรากฏ’..ที่เราเรียกว่า ‘ช่องว่าง’..

..คราวนี้เราจะนำคำว่า ‘สสาร’ และ ‘ช่องว่าง’ กลับมา แล้วทำความเข้าใจการที่สสารถูกคั่นโดยช่องว่าง ในแง่กระบวนการทำงานที่เกิดขึ้น..//..”

--

“..//..เมื่อสสารหลายชนิดมารวมกันเป็น ‘กลุ่มสสาร’ กลุ่มที่เกิดขึ้นจะมี ‘เอกลักษณ์ของกลุ่ม’ แล้วสิ่งที่จะเกิดพร้อมกันก็คือ การที่ ‘ช่องว่าง’ ซึ่งหุ้มกลุ่มสสารนั้นอยู่ จะมีเอกลักษณ์อย่างเดียวกับสสาร เพราะสสาร กับช่องว่าง คือสิ่งที่เป็นภาพสะท้อนซึ่งกันและกัน..

และกลไกที่ป้องกันไม่ให้สสารทั้งหมดในจักรวาลรวมกันเป็นก้อนเดียว ก็ทำงานง่ายมาก
นั่นคือการที่ 'ช่องว่าง' ซึ่งมีเอกลักษณ์ต่างกันมากๆ จะไม่รวมตัวกัน'

..คล้ายเวลาที่เราน้ำมันลงในน้ำ แล้วเห็นว่าของสองอย่างนั้นอยู่แยกชั้นกัน..

ซึ่งในเมื่อช่องว่างไม่ยอมที่จะรวมตัวกัน ผลที่ตามมาก็คือ

สสารที่ถูกมันหุ้มไว้ ก็ไม่มีโอกาสที่จะเข้าไปรวมกลุ่มกันด้วย..

หากถามถึงหลักฐานสนับสนุนคำอธิบายนี้ ผมจะขอชี้ไปยังข้อความรู้

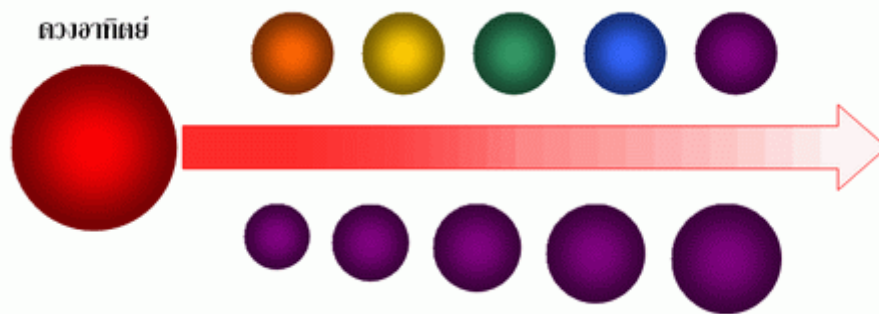
เรื่องคุณลักษณะของดาวในระบบสุริยะของเรา ที่นักดาราศาสตร์บางท่านออกมาแสดงทัศนะว่า

ดาวแต่ละดวงในนี้มีคุณสมบัติแตกต่างกันมาก จนไม่น่าจะมาอยู่ร่วมในระบบเดียวกัน

ซึ่งสำหรับทฤษฎีพัฒนาการมิติแล้ว ความต่างกันอย่างยิ่งยวดเหล่านี้ มีความสมเหตุสมผล

เพราะหากมันเหมือนกัน มันจะ 'เข้าหา' และ 'รวมตัวเป็นดาวดวงเดียวกัน'..

แนวคิดเรื่อง 'ความแตกต่าง' และ 'การถูกกีดกันโดยช่องว่างที่แตกต่าง' สามารถแสดงเป็นรูปได้ดังนี้...

ภาพนี้วาดขึ้นเพื่อแสดงถึงการที่ 'ช่องว่างรอบดวงอาทิตย์' ส่งผลต่อดาวที่อยู่รอบๆ มัน

สีแดงด้านซ้ายคือดวงอาทิตย์ และ 'ลูกศรไล่เฉดความเข้ม' แสดงถึง 'อิทธิพลของช่องว่าง' ของมัน

ที่ลดลงเป็นลำดับๆ ไปตามระยะความห่างที่เพิ่มขึ้น

ภาพนี้ผมใช้ 'ลำดับสีของรุ้งกินน้ำ' มาเป็นตัวแทน 'ปริมาณความแตกต่าง'

อย่างสีม่วงก็จะต่างกับสีครามเล็กน้อย แต่ต่างจากสีแดงมากที่สุด..

จะเห็นได้ว่า ในเงื่อนไขที่ขนาดเท่ากัน ดาวที่มีความแตกต่างมากกว่า

จะตอบสนองต่อการกีดกันของดวงอาทิตย์มากกว่า และถูกผลักออกไปไกลกว่า

และสำหรับในเงื่อนไขที่ดาวมีความแตกต่างพอๆ กัน ดาวซึ่งมีขนาดใหญ่กว่า

ก็จะตอบสนองต่อการกีดกันมากกว่า และถูกผลักออกไปให้อยู่ไกลกว่า..

แต่อย่างไรก็ดี 'ความปรารถนาที่จะเข้าใกล้กันของกลุ่มสสาร' ก็ยังคงมีอยู่
และถ่ายทอดออกมาให้เราเห็นในรูปของ 'การโคจรไปรอบๆ กันของดวงดาว'...//.."

--

"...//..หากสิ่งที่เราคุยกันในเรื่องชั่วโม่งที่ผ่านมาเป็นจริง...สสาร และช่องว่าง เป็นภาพสะท้อนซึ่งกันและกัน
ทั้งสองมีกิริยาอาการ และสัมพันธ์กัน ตามที่อธิบายผ่านมุมมองของทฤษฎีพัฒนากาโรล
ตอนนี้พวกเราก็จะยืนอยู่ ณ จุดที่ 'ทฤษฎีบิกแบงเป็นสิ่งที่เกินความจำเป็น'..

เพราะปรากฏการณ์ความโน้มถ่วงไม่ได้เกิดจากแรงที่ดึง หรือดูด
ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีพลังอะไรบางอย่าง มายับยั้งการที่ปรากฏการณ์นี้จะยุบรวมสสารทั้งจักรวาล
กลไกป้องกันการยุบรวม มีเพียงการที่ 'ช่องว่างซึ่งมีเอกลักษณ์แตกต่างกัน' ไม่ยอมสร้างการรวมตัวกัน
จนทำให้สสารที่ถูกมันหุ้มเอาไว้ ไม่สามารถเข้าไปใกล้กันได้..

ในตอนนี้นักเรขาคณิตจึงมีปัญหาคือ
จะอธิบายข้อมูลที่เราเจออยู่ ซึ่งกำลังสนับสนุนปรากฏการณ์บิกแบงได้อย่างไร?..

..ทำไมสมการของไอน์สไตน์ให้เราเห็นว่าจักรวาลกำลังขยาย?..

นั่นก็เป็นเพราะ ไอน์สไตน์เขียนมันขึ้นเพื่ออธิบาย 'การเข้าหากันของสสาร'
ซึ่งจะมีความหมายไม่ได้เลย หากไม่มี 'การเข้าหากันของช่องว่าง' เกิดขึ้นไปพร้อมกัน
และสมการของเขาที่ได้อธิบายไปถึงกิจกรรมนี้ โดยที่เขาเองก็ไม่ได้รู้ตัว และไม่อาจเข้าใจมัน..

..ต่อมา..ทำไมจักรวาลจึงเต็มไปด้วย 'รังสีพื้นหลัง' จนทำให้เราเชื่อกันว่า
เป็นรังสีที่เหลือจากการระเบิดครั้งใหญ่?..

เรื่องนี้อธิบายได้ง่ายมาก นั่นเกิดจากวิธีสังเกตของเราเอง
ทฤษฎีพัฒนากาโรลอธิบายว่า ในสสาร และช่องว่าง ต่างมี 'บุคลิกของไทรทิล' แผ่ตัวอยู่
และภายในนั้นก็ยังมี 'บุคลิกของแสง' ของ 'แม่เหล็ก' แผ่ตัวอยู่อีกชั้นหนึ่ง
..สิ่งเหล่านี้ล้วนอยู่ในสถานะคลื่น..ดังนั้นเมื่อการสังเกตที่พวกเราทำ
เลือกที่จะสังเกตสิ่งที่เป็นคลื่น อย่างการมองหา 'คลื่นไมโครเวฟ'
จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะได้เห็นว่ามีสิ่งเหล่านั้นกระจายอยู่ทั่วไปในจักรวาล..

หากจะเปรียบง่าย ๆ ก็เหมือนกับกรที่เราเปิดหนังสือเล่มหนึ่ง แล้วแทนที่จะอ่านมันตามปกติ เรากลับพยายามมองหา ‘พยัญชนะตัวใดตัวหนึ่ง’ แล้วเอาปากกาแดงไปวงไว้รอบมัน ซึ่งในท้ายที่สุดแล้ว เราก็จะได้เห็นวงกลมสีแดงกระจายตัวอยู่ทั่วไปทั้งเล่ม โดยเป็น ‘ผลลัพธ์ที่สร้างจากวิธีการสังเกต’.. ไม่ใช่จากสาเหตุที่ว่าครั้งหนึ่งหนังสือนั้นเคยมีปีกแบง..

..สุดท้าย..ทำไมสเปกตรัมจากกาแล็กซีอื่น ถึงมีปรากฏการณ์ ‘เรดชิฟท์’ ?..

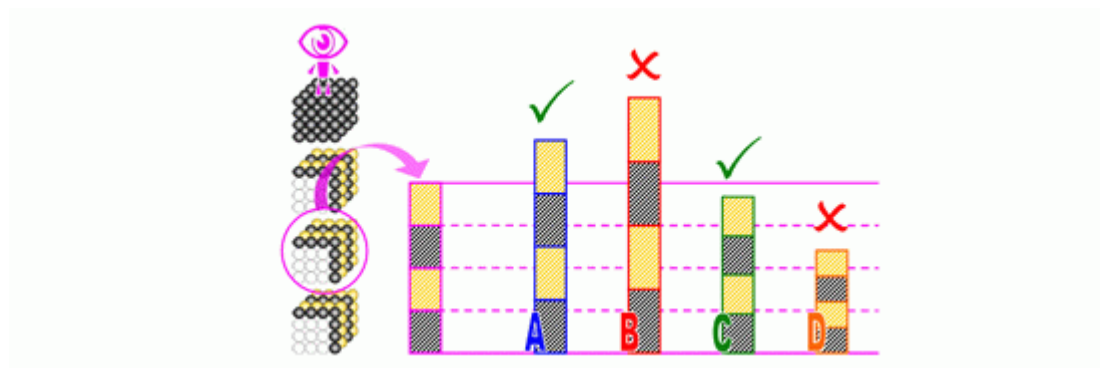
คำตอบก็คือ มันมี ‘ระยะทางที่ถูกซ่อนอยู่’

..ง่าย ๆ คือ.. ‘เราไม่รู้ระยะห่างระหว่างกาแล็กซี น้อยกว่าที่มันมีอยู่จริง’..

เพื่อให้เข้าใจเรื่องนี้ พวกเราต้องเรียนรู้เรื่อง ‘หลุมดำ’ และ ‘ความมืดนอกกาแล็กซี’ ตามคำอธิบายของทฤษฎีพัฒนากาลมิตี..//..”

--

“...การที่ผู้สังเกตคนหนึ่งจะมี ‘ปฏิสัมพันธ์ในแง่แสง’..หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ‘เห็น’ หรือ ‘ไม่เห็น’ อะไร.. นั้นขึ้นอยู่กับว่า ‘บุคลิกแฝงของแสง’ ระหว่าง ‘ตัวเขา’ กับ ‘สิ่งนั้นๆ’ สามารถจะ ‘เชื่อมต่อ’ กันได้หรือไม่ ..ผมอยากให้คุณทวนดูภาพนี้...

..จากรูป..แท่งสี่เหลี่ยมดำ ด้านซ้ายสุด จำลองมาจาก ‘บุคลิกแฝงของผู้สังเกต’ นอกจากนี้เราก็มีอีก 4 แท่ง คือ A B C D ซึ่งจะเห็นได้ว่าทั้ง 5 แท่งยาวไม่เท่ากัน ซึ่ง ‘ความยาวของแต่ละแท่ง’ ถูกใช้สื่อความหมายว่า บุคลิกแฝงของแสงของแต่ละตัว ถูกสร้างขึ้น ‘เร็ว’ หรือ ‘ช้า’ หาก ‘ถูกสร้างขึ้นเร็ว’ ก็จะถูกแทนด้วย ‘แท่งสั้น’.. แต่หาก ‘ถูกสร้างขึ้นช้า’ ก็จะถูกแทนด้วย ‘แท่งยาว’..

แล้วการถูกสร้างขึ้นเร็ว หรือช้า มาจากไหน?..

มันก็มาจากการที่บุคลิกแฝงเหล่านั้นอาศัยอยู่ใน 'สสารที่เคลื่อนที่เร็ว' หรือ 'ช้า'..

การเคลื่อนที่ที่รวดเร็ว คือการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว..ดังนั้นบุคลิกของแสงก็จะเกิดขึ้น และหายไปเร็ว..

ในขณะที่การเคลื่อนที่ที่ช้า ก็คือการเปลี่ยนแปลงที่ช้า..บุคลิกของแสงก็จะเกิดขึ้น และหายไปช้า..

เมื่อเรามองไปที่ผู้สังเกตสี่ชมพู เราก็จะพบว่า บุคลิกแสงของเขาสามารถเชื่อมต่อได้ 'ครบทั้งสี่ส่วน' กับสสารบางกลุ่มเท่านั้น..คือ A กับ C..

ดังนั้นสำหรับเขา เขาจะมีปฏิสัมพันธ์ในแง่ของแสง ได้กับเฉพาะกลุ่ม A กับ C เท่านั้น

โดย กลุ่ม B จะมีบุคลิกแสง ที่เกิด และหาย 'ช้า' เกินกว่าที่เขาจะมีปฏิสัมพันธ์ด้วยได้

ในขณะที่ กลุ่ม C บุคลิกแสงของมัน ก็จะเกิด และหาย 'เร็ว' กว่าที่เขาจะมีปฏิสัมพันธ์ด้วยได้..

..คราวนี้เราจะลองไปดูกันว่า จะนำหลักการนี้ไปใช้ทำความเข้าใจเรื่องระยะทางที่ถูกซ่อนไว้ได้อย่างไร..

ตอนนี้เราจะสมมุติให้มีคานอันหนึ่งที่ยาวมาก แล้วตริงหัวคานไว้ด้วยหมุด

จากนั้นก็สมมุติให้มันเคลื่อนที่รอบหมุด ด้วยความเร็ว 1 องศาต่อวินาที

..คำถามก็คือ..จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าให้ผู้สังเกตคนหนึ่งเดินออกไปตามความยาวของคาน?

..เมื่อผู้สังเกตคนนั้นเดินไปเรื่อยๆ ถึง ณ จุดหนึ่งเขาจะต้องได้พบว่า 'ตัวเองเคลื่อนที่เร็วกว่าแสง'..

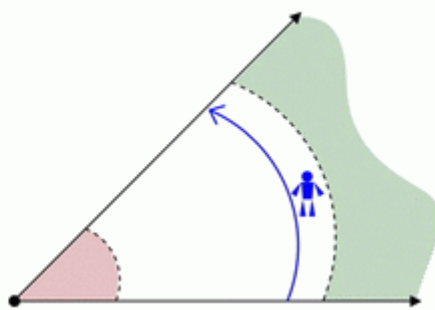
..แล้วธรรมชาติจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร?..

ธรรมชาติก็จะนำหลักการที่เราเพิ่งพูดไปเมื่อครู่มาใช้ คือจะ 'บดบังระยะทาง' บริเวณหัวคานเอาไว้

โดยอ้างว่า 'บริเวณเหล่านั้นเคลื่อนที่ช้า เกินกว่าที่ผู้สังเกตจะมีปฏิสัมพันธ์ด้วยได้'

ซึ่งในสายตาของผู้สังเกตก็จะรู้สึกได้เพียงว่า ระยะทางที่หายไป แสดงตัวราวกับเป็น 'จุดแค้จุดเดียว'

ดังนั้นเขาก็จะรู้สึกกว่า 'ตัวเองอยู่ห่างจากหัวคานน้อยกว่าความเป็นจริง'..เหมือนในภาพนี้...

ผู้สังเกตเมื่อครู่คือตัวตุ๊กตุน้ำเงิน..บริเวณหัวคานที่ถูกซ่อนไว้ คือบริเวณที่มี 'แรงเสียดทาน'
บริเวณแรงเสียดทานทั้งหมด จะปรากฏกับผู้สังเกตว่าเป็นจุดๆ เดียว
ดังนั้นสำหรับตุ๊กตุน้ำเงิน เขาจะไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังเคลื่อนที่เร็วกว่าแสง
เพราะเขากำลังรับรู้ความยาวของคานที่ 'สั้นกว่าความเป็นจริง'..

คราวนี้เรามาดูกันที่ 'แรงเสียดทาน'..บริเวณเหล่านี้ก็ต้องถูกซ่อนไว้เช่นเดียวกัน
เพราะมีเช่นนั้นตุ๊กตุน้ำเงินก็จะได้ว่า กำลังมีบางส่วนในจักรวาลเคลื่อนที่เร็วกว่าแสง
ดังนั้นธรรมชาติก็จะอ้างว่า 'บริเวณเหล่านั้นเคลื่อนที่เร็ว เกินกว่าตุ๊กตุน้ำเงินจะมีปฏิสัมพันธ์ด้วยได้'
แล้วก็ตัดปฏิสัมพันธ์ในแง่ของแสง ระหว่างตุ๊กตุน้ำเงิน กับบริเวณเหล่านั้นออกจากกัน..

สรุปแล้วในสายตาของตุ๊กตุน้ำเงินผู้่น่าสงสาร บริเวณแรงเสียดทานก็จะเป็น 'ความมืด'
แล้วได้รู้สึกรู้ว่า ตนเองเป็นสมาชิกของระบบ ที่ทุกอย่างเคลื่อนที่ภายใต้กฎความเร็วแสง..

..อันที่จริงถ้าจะอธิบายเรื่องนี้อย่างสมบูรณ์ ผมจะต้องอธิบายถึงที่มาของ 'ความเร็วคงที่ของแสง'
แต่เนื่องจากเวลาที่จำกัด และผมได้อธิบายไว้ในอาร์ชแล้ว ผมจึงข้ามการอธิบายเรื่องนี้
หากกรรมการ หรือผู้ชมต้องการคำอธิบายเพิ่ม กรุณาตั้งคำถามเข้ามา แล้วผมจะนำไปตอบในตอนที่ 3..

..กลับมาที่ตุ๊กตุน้ำเงิน..

ตุ๊กตุน้ำเงินนี้เหมือนระบบสุริยะของเรา..บริเวณที่คานเคลื่อนผ่าน ก็เหมือนกับกาแล็กซีของเรา..
แล้วเรารู้อะไรเกี่ยวกับกาแล็กซีของเราบ้าง?

เราารู้ว่า ใจกลางกาแล็กซีมี 'หลุมดำ'..

กาแล็กซีของเราก็ถูกล้อมรอบด้วย 'ความมืด'..

'บริเวณชายขอบของกาแล็กซี' เคลื่อนที่ด้วยความเร็ววิกฤติ ใกล้ความเร็วแสง..

เราเคยพบว่ามืดบางดวงหายไปในความมืดนอกกาแล็กซี แล้วกลับออกมา..

เราทราบว่าระบบสุริยะของเราอยู่ค่อนข้างไปทางชายขอบ บริเวณกลางๆ ของความหนาของกาแล็กซี..

สำหรับผม..ข้อความรู้ต่างๆ เหล่านี้ คือตัวสนับสนุนคำอธิบายจาก 'โมเดลคานส่องหน'

ซึ่งนี่ยอมแสดงว่า จักรวาลที่พวกเรากำลังมองเห็นในรูปลักษณะแบบนี้

อันที่จริงแล้วเกิดขึ้นจาก 'สายตาของเราเอง' และแน่นอนว่า 'ในสายตาของผู้สังเกตในระบบสุริยะอื่น'

พวกเราอาจจะอยู่ในหลุมดำ..ในความมืด..หรืออาจเห็นเราเป็น 'ระบบสุริยะวงในกาแล็กซี' ก็เป็นไปได้..

จากแนวคิดตามโมเดลคานล่องหน จึงไม่ใช่เรื่องยากที่เราจะอธิบายว่า
เพราะเหตุใดปริมาณ ‘เรดชิพท์’ ของสเปกตรัมจากกาแล็กซีอื่น
จึงมีมากกว่าที่ควรจะมีตามระยะห่างที่เราวัดได้..

นั่นก็เพราะพวกเรารู้ระยะห่างระหว่างกาแล็กซี ไม่ตรงกับความเป็นจริง
ยังมีระยะทางอีกมากมาย ที่ถูกซ่อนไว้ในความดำมืด ที่คั่นระหว่างกาแล็กซีแห่งนี้ กับกาแล็กซีอื่นๆ..//..”

--

“..//.. ในตอนนี้พวกเราทุกคนได้เดินทางมาถึงจุดที่บิกแบง และหลักฐานที่สนับสนุนมัน
ถูกอธิบายผ่านทฤษฎีพัฒนาการมิตีครบถ้วนแล้ว..

‘ภาพของความโน้มถ่วง’ เป็น ‘กิริยาของสสาร’ ที่เข้าหากันเพื่อหาความหมาย
ซึ่งก็จะทำให้ช่องว่างที่หุ้มมันเกิดเอกลักษณ์ขึ้นมา แล้วก็ดันตัวเองจากเอกลักษณ์แบบอื่นๆ..
นี่คือเหตุผลที่ทำให้สสารในจักรวาลไม่ยุบตัวรวมกัน..

‘การขยายตัวของอวกาศในสมการของไอน์สไตน์’ เป็นเพียง ‘กิริยาของช่องว่าง’ ที่มุ่งหน้าออกจากสสาร
เพื่อสะท้อน ‘กิริยาของสสาร’ ซึ่งมุ่งหน้าเข้าหาสสารด้วยกัน..

‘รังสีพื้นหลัง’ เป็นเพียง ‘การแสดงตัวของบุดลิกแฝง’ ที่อยู่ภายในสสาร และช่องว่าง..

‘ปริมาณเรดชิพท์ที่เราวัดได้’ ก็เกิดจาก ‘ระยะทางที่ถูกซ่อนไว้’
ในสิ่งที่เราเห็นว่าเป็น ‘ความมืดนอกกาแล็กซี’..

ดังนั้นในท้ายที่สุดนี้ ผมจึงขอสรุปว่า..ตามมุมมองของทฤษฎีพัฒนาการมิตี..
จักรวาลของเราจึงไม่เคยมีปรากฏการณ์บิกแบง เกิดขึ้น ณ ห้วงเวลาใดๆ เลย..

..แล้วพบกันในเดือน 3 ขอบคุณครับ”

--ปรินิมม์ อธิวัชชีร์ (แกรนด์อาร์ช, เดือนที่ 2B)--

“..เมื่อพวกเราคิดถึงกำเนิด และพัฒนาการของจักรวาล ก่อนที่มันจะกลายเป็นรูปลักษณ์ทุกวันนี้ เรามักจินตนาการถึงบิกแบง ตามด้วยจุดเริ่มต้นของจักรวาล ที่มี 'สิ่งมูลฐาน' กระจายอยู่ทั่วไป จากนั้นก็จินตนาการถึง 'กระบวนการอะไรบางอย่าง' ที่เข้ามา 'บั่นทอนสมมาตร' ของสิ่งมูลฐาน ทำให้สิ่งนั้นแปรเปลี่ยนเป็น 'อะไรอื่น'..จับตัวกัน..จนเกิดภาพที่เราเห็นกันอยู่ทุกวันนี้..

ในเคท 3A นี้ ผมถูกขอให้อธิบายในเรื่อง 'การสูญเสียความสมมาตรของจักรวาล' หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ เหตุผลที่ทำให้เกิดสิ่งต่างๆ ซึ่งแตกต่างกันมากมาย ที่เราเห็นๆ กัน ซึ่งผมสามารถสรุปสั้นๆ ได้ตรงนี้เลยว่า 'จักรวาลของเราไม่เคยมีการสูญเสียความสมมาตร' และก็ไม่เคยมีการกระจายของ 'สิ่งมูลฐาน' ทั่วไปในจักรวาล..

ความเชื่อในเรื่องการสูญเสียสมมาตร เกิดขึ้นเพราะพวกเราไม่รู้จักสมมาตรของจักรวาล..

เวลาที่เรามองไปยังของแต่ละชิ้น แล้วเห็นว่ามันมีคุณสมบัติแตกต่างกัน เราก็ด่วนสรุปว่า นั่นคือภาพของความไม่สมมาตร แล้วก็ด่วนจินตนาการต่อไปว่า ในสมัยของการกำเนิดจักรวาล สิ่งต่างๆ เหล่านั้นเคยเป็นสิ่งเดียวกัน..ครอบครองคุณสมบัติเดียวกัน..

สำหรับในทัศนะของทฤษฎีพัฒนาการมิติ

สมมาตรของจักรวาล คือ 'สมมาตรของเหตุ และผล' 'สมมาตรของการเกิด และการดับ' หรืออาจเรียกได้ว่า 'สมมาตรระหว่างสถานะปรากฏ และไม่ปรากฏ'..”

--ปรนิมม อธิวัชชีร์ (แกรนด์อาร์ช, เคทที่ 3A)--

#####

ลินเล่าถึงบรรยากาศในการแข่งแกรนด์อาร์ชอย่างสนุกสนาน

และเล่าว่าครอบครัวของปรนิมม และเธอ รวมถึงนารานาก

ได้เข้าไปนั่งชมในห้องวีไอพี ที่จัดไว้สำหรับแขกของผู้ติดตามผู้แข่งขัน เพียงครอบครัวเดียว

เพราะผู้แข่งคนอื่นๆ ได้ทยอยสละสิทธิ์การแข่งขันไปแล้วก่อนหน้านี้..

“..โห..นี่ก็สบายดี ตั้งโกล์หนูเตะบอลเลยปะ..”

“บ้า!”

“..ตั้งวงเตะกร้ออะ..ฮ่าๆๆ” ผมปล่อยมุกเขาลอย แกล้งขัดอารมณ์สนุก

“ตีแบดเตะหอก..ในห้องเขามีคอร์ท มีอุปกรณ์ให้ เพราะบางที่เวลาบรรยายมันเครียดมาก เขาเลยกลัวพวกวีไอพีจะเบื่อ” เธอพูดพร้อมทำสีหน้าจริงจัง

“เฮ้ย!!!..จริงดิ!!!..” ผมอุทาน เพราะเชื่อสีหน้าของลิน

อีกอย่างก็เพราะถ้าลองใครได้รู้ว่า ตัวเองกำลังคุยอยู่กับคนของโลกใบอื่น

ที่มีความชอบแปลกๆ อย่างการชอบกิจกรรมทางวิชาการ จนสร้างทฤษฎีแปลกๆ ขึ้นมาได้

เรื่องขี้ปะติ๋วอย่างการมีสนามแบดให้เล่นในห้องวีไอพีจริงๆ ก็ไม่ใช่สิ่งที่ไม่สามารถเป็นไปได้

“ฮ่าๆๆ” ลินหัวเราะ

“แหมแม่คุณ..” ผมยิ้มแฉ่ง “..แล้วพวกที่มาสละสิทธิ์ตอนแข่ง ไม่พญาตีไปดูเร็วอะ?”

“อือ”

“อ้าว..แล้วตาวรรยาละ?”

“ก็เอาลูกไปด้วยไง..เมื่อกี้ไป แต่ไม่ได้ให้มานั่งห้องวีไอพี”

“เขาเอาอะไรมาแข่ง?”

..ความอยากฟังทฤษฎีของ ‘สิจันดรา สิจรรยา’ ผุดขึ้นมาในใจของผม..

“เอาคณิตศาสตร์มาแข่ง...คณิตศาสตร์ชั้นสูง” ลินตอบ

“คณิตศาสตร์บริสุทธิ์หรือ..หรือประยุกต์?” ผมถามต่อ

“ตอนนี้อาร์ชเขาเสนอคณิตศาสตร์บริสุทธิ์..

พอแกรนด์อาร์ชเขาก็ประยุกต์ไปอธิบายเรื่อง ‘การเสียความสมมาตรของจักรวาล’..”

..ลินพยายามอธิบายเรื่องสมมาตรของสิจันดราต่อไปอีกสักพัก

แล้วคงสังเกตเห็นว่าผมไม่เข้าใจ..

“..เอางี้ ง่าย ๆ นะ... จรรยา คิด ‘สมการ’ อย่างหนึ่ง ที่มันเอาเลขอะไรมาใส่ก็ได้
ใส่แล้วจะสลับไปมาอย่างไร ก็ได้.. ผลลัพธ์มันจะยังเหมือนเดิม..”

“อืม” ผมยังคงขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“..อ๊ะ.. มันเหมือนเขา คิด ‘สูตรทำไข่เจียว’ ขึ้นมาแบบนี้นะ.. บอกรายละเอียดทุกอย่างเลย..
ตั้งแต่หาเครื่องปรุงจากที่ไหน ยี่ห้ออะไร... ถ้าหาไม่ได้แล้วต้องไปใช้ของที่อื่น จะปรับรสชาติยังไง
จะต้องใช้อุณหภูมิแบบไหน... ถ้าอุณหภูมิแบบนั้นไม่มี จะใช้อุณหภูมิอื่นแทนยังไง
ห้องครัวต้องกว้างเท่าไร... ถ้าไม่มีขนาดนี้จะต้องปรับยังไง
อุณหภูมิตอนปรุงจะต้องเท่าไร... ถ้าไม่มีอุณหภูมิแบบนั้น จะต้องแก้ไขยังไง
คนทำต้องมีอายุเท่าไร สูงเท่าไร น้ำหนักเท่าไร เพศอะไร... ถ้าหาไม่ได้จะแก้ยังไง..”

สรุปคือเขาพยายามสร้าง ‘มาตรฐาน’ ขึ้นมาชุดหนึ่ง ที่ใครเดินตามมาตรฐานนี้ ก็จะได้ ‘ไข่เจียวจรรยา’
ถ้าใครทำตามมาตรฐานไม่ได้ ก็มี ‘ฟังก์ชันที่ลงไปแก้ไขตรงมาตรฐาน’
เพราะฉะนั้นพอไปลงมือทำ ก็ได้ผลลัพธ์เดิม คือ ‘ไข่เจียวจรรยา’..”

“อืมมม” ผมเริ่มเข้าใจภาพรวมของสิ่งที่ลินพยายามอธิบาย

“..เพราะฉะนั้น ‘ไข่เจียวจรรยา’ ก็เลย เอาใครมาทำก็ได้ เอาอะไรมาทำก็ได้
ทำที่ไหนก็ได้ ใช้อุณหภูมิเท่าไรก็ได้.. จะเอาผ้าไปเป็นกระทะ เอาทรายไปแทนน้ำมัน
เอาโทรศัพท์มือถือใส่ลงไปแทนไข่ แล้วตั้งบนเตาน้ำแข็ง ยังไงๆ มันก็ออกมาเป็น ‘ไข่เจียวจรรยา’..”

“เอาหมาไปเป็นกูกัดได้มั๊ย?” ผมแก้งถามหยอก

“ได้!..” ลินพูดด้วยสีหน้าจริงจัง “..เพราะในสูตรมันมี ‘ฟังก์ชันปรับมาตรฐาน’..”

“โอวอวว คุณพระ!”

“..แต่คราวนี้มันมีปัญหา.. จรรยา เขา คิด สมการ มา ได้ หลาย แบบ
แต่สมการแต่ละแบบมันปรับเข้าหากันไม่ได้..”

“ยังไง???”

“..มันก็คล้ายๆ กับเขามีอาหารหลายสูตรไป.. สูตรไข่เจียว สูตรสลิม สูตรสังขยา สูตรซูชิ
แต่ละสูตรเอาอะไรมาทำก็ได้.. เอาใครมาทำก็ได้... ให้ผลเหมือนกัน..”

“อ้อฮืม”

“..แต่..พอมันถูกทำให้เป็น ‘ไข่เจียวจรรยา’ แล้ว มันเอาไปทำ ‘สลิมจรรยา’ ไม่ได้..”

“คือ?” ผมเร่งจังหวะ

“..ก็คือ ‘ไข่เจียวจรรยา’ จะใส่อะไรลงไปก็ได้ แต่ห้ามเอา ‘สลิมจรรยา’ ‘สังขยาจรรยา’ ‘ชูชิจรรยา’ ไปใส่.. ‘สังขยาจรรยา’ ก็เหมือนกัน จะใส่อะไรก็ได้ แต่ห้ามเอา ‘ไข่เจียวจรรยา’ ‘สลิมจรรยา’ ‘ชูชิจรรยา’ ไปใส่.. เพราะมันมันเลยแปลกๆ..แสดงว่าลึกๆ แล้ว มันยังไม่ใช่สมมาตรแท้ๆ..เกิดปะ?..”

“อ้ออ...งี้ก็ไม่แน่จริงดิ?”

“อ้อ..ก็สิ..” ลินพยักหน้า “..เพราะอย่างน้อยพวกมันก็ยังไม่สมมาตรกันเอง”

“แล้วที่ว่าเรื่อง ‘เสียสมมาตร’ คือยังไง?” ผมถามต่อ

“..‘จักรวาลเสียสมมาตร’ ไง..มันมีความเชื่อกันว่า ตอนจักรวาลเกิดใหม่ๆ ทุกอนุของจักรวาลมันเหมือนกันหมด มองไปตรงไหนๆ ก็เหมือนกัน..นี่คือมัน ‘สมมาตร’..”

“อ้อ”

“..แต่วันนี้เวลาเธอมองไปทางซ้าย ทางขวา..เธอรู้อันมันไม่เหมือนกันใช่ไหม?.. อย่างนั้นทีวี่ อันนี้โต๊ะ..สองอันนี้ก็ไม่เหมือนกันใช่ปะ..” ลินอธิบายพร้อมชี้นิ้วไปที่ของทั้งสองอย่างนั้น

“อ้อฮืม”

“..นี่แหละที่เขาบอกว่า มันมาจากการ ‘เสียสมมาตร’ แล้วพวกที่เขียนทฤษฎีก็เชื่อกันว่า จะต้องมี ‘อะไรบางอย่าง’ ที่มาทำให้ ‘จักรวาลเสียสมมาตร’ สัจธรรมก็เลยพยายามบอกว่า อะไรที่มันมาเปลี่ยนแปลงสภาพของจักรวาลในยุคต้นๆ จาก ‘สมมาตร’ ให้กลายเป็น ‘ไม่สมมาตร’..”

“นั่นคือ?!”

“..ไม่รู้ดิ..เราไม่ได้ฟัง รู้แต่ว่าเขาบอกว่ามันเกิดเอง แล้วก็ใช้สมการพิสูจน์..”

ลินเฉลยอย่างจืดชืด “..ตอนจบเดทสองปรินิมก็ได้อ่านเรื่องนี่ เพราะทุกคนเชื่อว่า ตะกอนจักรวาลมันเคยสมมาตร แล้ววันนี้มันไม่สมมาตร เพราะมันถ้าจะบอกว่าไม่เคยมีบิกแบง ก็ต้องบอกได้ว่าสมมาตรมันหายไปได้อย่างไร”

“เกี่ยวข้องอะไร?” ผมถาม

“เกือบดิ..เพราะถ้าเชื่อว่ามีบิกแบง..ตอนบิกแบงใหม่ๆ จักรวาลมันร้อนมาก แล้วความร้อนก็หลอมทุกอย่างเข้าด้วยกัน..” เธอชะงักคิดชั่วคิดใจ

“..เหมือนต้มน้ำ ใส่เกลือเยอะๆ นะ..ตอนมันร้อนอยู่ น้ำกะเกลือมันก็รวมเป็นเนื้อเดียวกัน ..นี่คือสมมาตร..”

“อ้อฮืม”

“..พอมันเย็น..เกลือก็ตกผลึกแยกจากน้ำ..กลายเป็นน้ำส่วนหนึ่ง เกลือส่วนหนึ่ง..นี่คือเสียสมมาตร.. เพราะฉะนั้นถ้าปรินิรม์บอกว่าไม่เคยมีบิกแบง เขาก็ต้องอธิบายได้ว่า..จักรวาลมันเสียสมมาตรตอนไหนง..”

“อ้อฮืม...แล้ว?”

“..ปรินิรม์อธิบายว่า ‘จักรวาลไม่เคยเสียสมมาตร’ แต่คนมองหาสมมาตรกันผิดที่.. ‘สมมาตรของจักรวาล’ มันคือ ‘สมมาตรของเหตุกับผล’ คือ ‘ทุกเหตุจะต้องส่งผล’ ไม่มีอะไรเกิดมาลอยๆ ทุกอย่างต้องเกิดจากเหตุ..”

“อ้อฮืม”

“..เหมือน ‘ลูกบอลในฝั่งนี้’ เวลาลูกนิ่งมันเปลี่ยนจาก ‘ดำเป็นเหลือง’ ลูกที่อยู่ข้างๆ ก็เปลี่ยนจาก ‘เหลืองเป็นดำ’..ไม่มีทางที่จะมีลูกที่เผลอขึ้นลอยๆ.. นี่แหละคือมันเปลี่ยนอย่างเป็นเหตุเป็นผล เพราะฉะนั้นเขาเลยบอกว่า ทุกอย่างในจักรวาลกำลังเดินตามกรอบของเหตุกับผล ‘ผล’ ที่ได้จะ ‘พอเหมาะ’ หรือ ‘สมมาตร’ กับ ‘เหตุ’ ที่มี..นี่คือสมมาตร ที่มันไม่เคยถูกทำลาย..”

#####

จิตนลินพูดต่อไปถึงการตอบคำถามเรื่องสมมาตรจักรวาลของปรินิมิต์
ซึ่งเขาแปลง 'สมมาตรของเหตุกับผล' ไปอธิบายในมุมมองอื่นๆ อีก 2 อย่าง
เพื่อให้ผู้ฟังได้เลือกทำความเข้าใจ ในมุมมองที่เหมาะสมกับตัวเอง..

นั่นคือ 'สมมาตรของสถานะปรากฏ กับสถานะไม่ปรากฏ'
โดยทั้งสองสถานะนี้ ต่างก็เป็นภาพสะท้อนของกันและกัน
อาทิ 'สสาร' จะมีความหมายขึ้นได้ ก็จำเป็นต้องมี 'ช่องว่าง' มาปรากฏร่วมด้วย
ดังนั้นจากมุมมองนี้ ทุกอย่างที่เราสังเกตได้ จึงล้วนเป็นผลผลิตระหว่างสองสถานะนี้ทั้งสิ้น

และสำหรับสมมาตรในอีกมุมมองหนึ่ง ก็คือ 'สมมาตรระหว่างการเกิด และการดับ'
นั่นคือ 'ทุกอย่างที่มีตัวตนเกิดขึ้นมาแล้ว จะต้องหายไปทั้งสิ้น'
ดังนั้น 'การเกิดขึ้น' และ 'การดับไป' จึงเป็นสองสิ่งที่มีความสมมาตรกัน
และทุกๆ สิ่งในจักรวาล ก็ต่างยังคงตั้งอยู่ในสมมาตรชนิดนี้..

“..คำถามที่ผมต้องตอบในตอนนี้มีอยู่หลายคำถาม

แต่เรื่องที่จะนำมาพูดก่อน คือเรื่องของ ‘ขอบเขตจักรวาล’..

หากเรายึดตามทฤษฎีพัฒนาการมิติ...เป็นไปได้เลยที่จักรวาลจะไร้ขอบเขต..

เพราะหากเป็นเช่นนั้น นั่นก็เท่ากับว่า ‘จักรวาลมีอาณาเขตเป็นอนันต์’

ซึ่งก็จะเท่ากับเป็นการทำลายจุดตั้งต้นของทฤษฎี

เพราะทฤษฎีของเราถูกสร้างขึ้นบนแอสซิมชันที่ว่า พวกเราไม่มีทั้ง ‘ศูนย์แท้’ และ ‘อนันต์’

ดังนั้นจักรวาลของเรา จึงจะต้องมีขอบเขตในแบบใดแบบหนึ่งอย่างแน่นอน..

ในทัศนะของผม ‘ขอบเขตของจักรวาล’ คือ ‘ขอบเขตซึ่งเกิดจากเหตุและผล’

นั่นคือกิจกรรมทั้งหมดในจักรวาล ล้วนต้องตกอยู่ภายใต้ ‘กรอบของเหตุผล’

‘ไม่มีกิจกรรมใดที่จะแหวกกรอบอันนี้ออกไปได้..

จากมุมมองนี้ ‘ขอบเขตของจักรวาล’ จึงไม่ใช่ ‘ขอบเขตในแง่อาณาเขต’

เหมือนการล้อมรั้ว หรือการสุดหน้ากระดาษ..แต่เป็น ‘ขอบเขตเชิงนามธรรม’..

ซึ่งเมื่อเราทำความเข้าใจจักรวาลผ่านขอบเขตนี้ เราก็จะพบว่า

จักรวาล ‘ไม่มีเหตุ’ ที่จะได้ครอบครองค่าอนันต์

เพราะตัวมันเองก็จัดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเป็นองค์ประกอบ’

ซึ่งหมายความว่า ‘มันไม่ได้มีตัวตนอยู่อย่างแท้จริง’..ไม่ได้อยู่ตรงข้ามกับศูนย์แท้...ไม่ใช่อนันต์..

และผู้สังเกตคนหนึ่งๆ ก็สามารถสัมผัสกับขอบเขตนี้ได้ เมื่อมันถูกแปลงมาเป็น ‘ขอบเขตของผู้สังเกต’

เพราะผู้สังเกตก็คือสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นอย่างเป็นองค์ประกอบ

โดยมันจะเป็น ‘เหตุ’ ให้เขาสามารถปฏิบัติหน้าที่การสังเกตได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นก็ต้องสลายไป

ซึ่ง ‘ผล’ ที่จะตามมาก็คือ เขาจะไม่มีโอกาสเลย ที่จะได้สัมผัสกับค่าอนันต์..”

--ปรินิมม อธิวัชชีร์ (แกรนด์อาร์ช, เดทที่ 3B)--

#####

“..ถ้าคิดอย่างปรานิมม ‘ตัวจักรวาลเอง’ ก็ไม่ได้อยู่ในสมมาตรนี้ดี เพราะมันไม่เกิดไม่ดับนี่?”
ผมถาม หลังลึนจบเรื่อง ‘สมมาตรระหว่างการเกิด และการดับ’

..สิ่งที่อยู่ในความคิดตอนนั้นคือ หากปรานิมมบอกว่าไม่มีปรากฏการณ์บิกแบง
นั่นย่อมหมาความว่า อย่างน้อยจักรวาลก็ต้องไม่มี ‘การเริ่มต้น’ หรือ ‘การเกิด’
และจะต้องถือว่า ‘ตัวมันเอง’ ไม่ได้อยู่ในสมมาตร..

“เฮ้อ ตานี้..โหงุสรูปร่างนั้นะ?..ที่คิดอย่างงี้ เพราะไปคิดว่า
จักรวาลเป็นอะไรบางอย่างที่แยกอยู่ต่างหาก ไม่ใช่ของที่พวกเราเห็นๆ กันอยู่นี้..”

“ยังงี้???”

“..เอาง่ายๆ..จักรวาลที่พัสดุถึงเนี่ย มันรวมพัสดุ รวมลึน
รวมของที่เราเห็นๆ อยู่นี้เข้าไปด้วยรีเปล่า?..” เธอถาม

“อืม” ผมพยักหน้า

“..เห็นมัย..จักรวาลมันไม่ได้แยกอยู่ต่างหาก มันเกิดจากองค์ประกอบ พวกเราก็เป็นองค์ประกอบมันไป
คราวนี้ถ้าองค์ประกอบมันเปลี่ยน จักรวาลที่มันเป็นผลรวมขององค์ประกอบย่อยๆ อยู่
มันก็ต้องเปลี่ยนด้วยดิ..”

..ลึนลุกขึ้นยืน..

“..ตอนเนี่ยะมันเป็น ‘จักรวาล..ที่เราแสดงสถานะยืน’..”

..ลึนนั่งกลับลงบนเก้าอี้..

“..ตอนเนี่ยะมันกลายเป็น ‘จักรวาล..ที่เราแสดงสถานะนั่ง’..
เห็นมัยว่ามันมี ‘จักรวาลใหม่เกิด’ แล้ว ‘จักรวาลเก่าก็หายไป’..”

“อืมมม”

“..เพราะงั้นเวลาที่เราเห็นสิ่งต่างๆ เคลื่อนไหว ก็คือตอนที่จักรวาลเก่าหาย จักรวาลใหม่เกิด นั่นแหละ
..เหมือนเรื่อง ‘รถสี่เขี้ยว’ นะ..” เธอสรุปประเด็น และอ้างไปถึงแผนภาพในหนังสือปกดำ
ที่ปรานิมมให้รูปรถยนต์สี่เขี้ยวมาแยกชิ้นส่วนออกเป็นหกชิ้น เพื่อแสดงว่า
รถยนต์มีการ ‘สูญเสียอัตลักษณ์เดิมๆ’ และ ‘เกิดอัตลักษณ์ใหม่ๆ’ ขึ้นมาทุกขณะ
ซึ่งอีกนัยหนึ่งคือ ในทุกๆ ขณะ มี ‘รถยนต์คันใหม่’ ถูกสร้างขึ้นมา

**

“กรรมการเขาว่าไงกันบ้าง?” ผมถามภาพรวมความคิดเห็นของกรรมการ ต่อการนำเสนอของปรนิมม์

“ไม่ว่าไร ก็ได้แค่ถาม แล้วรอฟังปรนิมม์อธิบาย...ทฤษฎีปรนิมม์มันไม่เหมือนทฤษฎีแบบเก่าๆ ไร พวกทฤษฎีเก่าๆ ถ้าไม่ยาก จนไม่มีใครรู้เรื่อง มันก็ง่าย จนกรรมการไล่บี้ได้ แต่ของปรนิมม์มันจะยากก็ไม่ใช่ เพราะมันใช้แอสซิมชันง่ายๆ แล้วเวลาเล่าเขาก็ใช้ภาพช่วย..”

“อ้อฮืม”

“..แต่จะบอกว่าง่ายก็ไม่ใช่อีก เพราะแนวคิดมันใหม่จนกรรมการดักทางไม่ถูก ..อย่างเงี้ยะ..พอกรรมการถามเรื่องสมมาตรจักรวาล กรรมการก็รอฟังว่า ปรนิมม์จะอธิบายเหตุผลที่สมมาตรมันหายไปเข้าทำไม..” ลินยกตัวอย่าง

“..คือ ทุกคนเชื่อว่าเดี่ยวนจักรวาลไม่สมมาตร..” ผมพูดแทรก

“..อ้อ..เขาตั้งใจกันอย่างนั้น..แต่พอปรนิมม์ตอบ แทนที่จะอธิบายที่กรรมการอยากฟัง เขากลับอธิบายว่าสมมาตรมันไม่เคยหายไปไหน แต่มันเป็นสมมาตรเหตุผล สมมาตรการเกิดดับ กรรมการเลยไม่รู้จะจี้ยังไง..เพราะถ้าคิดตามมุมมองปรนิมม์ สมมาตรมันก็ยังมีอยู่จริงๆ นะ..”

“อืม”

“..สุดท้ายมันเลยเหมือนปรนิมม์สอนหนังสือเด็ก..พวกเด็กก็จะไม่รู้เกินกว่าที่ครูสอน เพราะนั่นเด็กก็ไม่มีอะไรมาหักล้างเขา เวลาเด็กถาม เด็กก็ถามเรื่องที่ยังสงสัยจริงๆ ถึงจะมีแย้ง มันก็เป็นแย้งแบบเด็กๆ..”

“อืมมม..กรรมการถามเรื่องสมมาตรอย่างเดียวนะหรือ?”

ผมถามด้วยความอยากฟังเรื่องของแกรนด์อาร์ชต่อไปอีก

“ถามอีกเยอะ แต่ส่วนมากมันเหมือนพายเรือวนอ่างอะ..

ทำไมบอลเปลี่ยนสี?..ทำไมบอลจับลุ่ม?..ทำไมช่องว่างวิงหาช่องว่าง?..ปรนิมม์ก็ค่อยๆ อธิบายไป.. ที่มีสาระหน่อยก็เรื่อง ‘จักรวาลมีขอบเขตมั๊ย?’..ฮะๆ..แต่กรรมการไม่ได้ถามเพราะจะหักล้างอะไร แกถามเพราะแกอยากรู้” ลินพูดพร้อมหัวเราะคิกคัก

“อ้อ มึงช่วย...แล้วมีขอบเขตมั๊ย?”

“มี..แต่มันไม่ได้เป็นแบบไปปักหมุดทำรั้วนะ

‘ขอบเขตคือความเป็นเหตุเป็นผล..กิจกรรมในจักรวาลทุกชนิด มันจะไม่หลุดออกจากกรอบของเหตุผล’
..ถ้ามีเหตุ ก็ต้องมีผล..จะมีผลขึ้นมาได้ ก็ต้องมีเหตุ..”

“นี่มันเป็นนามธรรมไปรีเปล่า?”

“ใช่..” เธอพยักหน้า “..ปรนินิรม์ก็ว่ามันเป็นขอบเขตนามธรรม”

“อย่างจี้ ถ้าเป็นรูปธรรมมันก็ไม่มีขอบเขตสิ..”

“คือยังไง?”

“..ก็ถ้ามันไม่มีรั้วปักไว้ เราเดินไปในอวกาศเรื่อยๆ เราก็จะไปได้อย่างไม่สิ้นสุดไง” ผมอธิบาย

“ไม่เลยพัสส..สุดท้ายเธอจะไป ‘ติด’ ที่ ‘ขอบเขตของเหตุผล’ อยู่ดี

เพราะเธอ ‘ไม่มีเหตุ’ ที่จะเดินทางได้อย่างไม่สิ้นสุด

..คิดง่ายๆ..เธอเอง กับยานที่ใช้ มันจะต้องมี ‘ช่วงอายุ’ ใช่ปะ?

เพราะงั้นทั้งคู่ ทั้งมันจะต้อง ‘เก่า’ ลงเรื่อยๆ จน ‘หมดอายุ’

แล้วคราวนี้ถามว่า พัสสจะเห็นจักรวาลไปเรื่อยๆ อย่างไม่สิ้นสุด

หรือพัสสจะเห็นแค่ในหนึ่งช่วงอายุของพัสส?” ลินย้อนถาม

“ช่วงอายุ” ผมตอบ

“อืม..เห็นมั๊ยว่ามันมีจุดสิ้นสุด..อ๊ะ แล้วอะไรเป็นเหตุให้ ‘มีอายุ’ รู้ปะ?..”

..ผมเลิกคิดวอฟังเฉลย..

“..เพราะพัสส กับยานที่ใช้ ‘มีตัวตนอยู่ในสภาวะก้ำกึ่ง’ ไง

แล้วของในสภาวะก้ำกึ่งมันมีตัวตนอยู่ได้แค่ชั่วคราว

เพราะงั้นพัสสจะไม่ได้เห็น ‘ความไม่สิ้นสุด’ หรือ ‘อนันต์’ หรือ” ลินสรุป

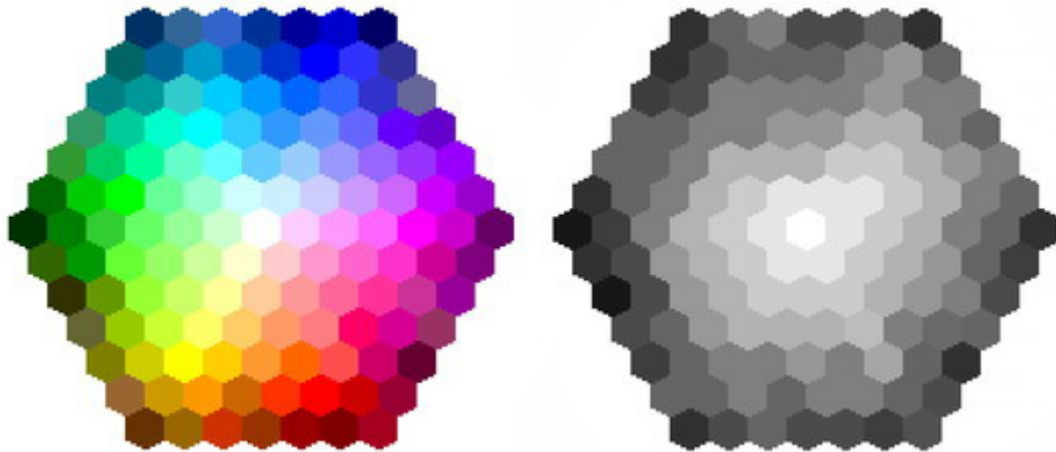

#####

ในตอนนั้นจินตลินเล่าถึงการแข่งขันของปรินมมีในเขตที่ 3A 3B 3C ไปจนจบเขตที่ 4 ซึ่งเป็นช่วงการตอบคำถามที่ได้จากคณะกรรมการ และสรุปภาพรวมที่ผ่านมาทั้งหมด แต่เนื่องจากแนวคิดของเขาใหม่เกินกว่าที่กรรมการจะดักทาง และยกเหตุผลมาหักล้างได้ เวลาของการตอบคำถามจึงถูกใช้สำหรับการอธิบายเรื่องยิบย่อย ที่มักจะเกี่ยวกับความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนในรากฐานของทฤษฎีเสียเป็นส่วนมาก จินตลินจึงไม่ค่อยตั้งใจฟังเนื้อหาในส่วนเหล่านี้สักเท่าไรนัก จำได้เพียงว่ามีอยู่สองคำถามที่น่าสนใจ คือเรื่องของสมมาตร และขอบเขตของจักรวาล

หลังจากนั้นอีกหลายวัน เธอจึงมาเล่าให้ผมฟังถึงคำถามที่น่าสนใจอีกคำถามหนึ่งที่กรรมการตั้งขึ้นในช่วงท้ายของเขตที่ 3A ต่อจากเรื่องของสมมาตร ซึ่งคำถามก็คือ 'หากจักรวาลไม่เคยมีการสูญเสียสมมาตร แล้วเพราะเหตุใดในวันนี้ ผู้สังเกตจึงตระหนักถึงความแตกต่าง ของสรรพสิ่งที่อยู่รายรอบ'

ซึ่งปรินมมีได้ตอบว่า ความแตกต่างที่ปรากฏแก่ผู้สังเกตไม่ใช่ 'ความแตกต่างสัมบูรณ์' แต่เป็นสิ่งที่เขาเรียกว่า 'ความแตกต่างลง' อันเกิดขึ้นจาก 'ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เครื่องมือที่ถูกใช้โดยผู้สังเกต กับ สิ่งที่ถูกสังเกต' แม้คำตอบนี้จะดูเหมือนยาก แต่จริงๆ แล้วเป็นเรื่องง่ายๆ โดยเปรียบได้กับ 'การมองเห็นสี' ของ 'นัยน์ตามนุษย์' กับ 'นัยน์ตาของสัตว์บางชนิด' ที่ธรรมชาติของมันตอบสนองเพียง 'อุณหภูมิของสี'..

จากภาพนี้ แผ่นสีด้านซ้าย คือ 'ความจริงของมนุษย์' ที่บอกว่าทุกๆ แผ่นย่อยมีความแตกต่างกัน แต่สำหรับสัตว์บางชนิด 'ความจริงของมัน' คือแผ่นด้านขวา ซึ่งมีความต่างน้อยกว่า

ดังนั้นในมุมมองของปรินิมิต ความแตกต่างที่เราเห็นอยู่ในทุกวันนี้ จึงมิได้เป็น 'ความแตกต่างสัมบูรณ์' แต่เป็น 'ความแตกต่างลวง' ซึ่งได้รับผลกระทบส่วนหนึ่งจาก 'เครื่องมือที่พวกเราใช้สังเกต'

เพราะฉะนั้นหากพวกเราไม่ 'ทักทักเอาเอง'

ว่าข้อมูลที่ได้มาจาก ตา หู จมูก ลิ้น สัมผัสทางกาย และจิตใจของมนุษย์ เป็น 'มาตรฐานของจักรวาล'

เราก็จะไม่หลงอยู่ใน 'ภาพลวงตาของการสูญเสียสมมาตร'

และจะเริ่มเห็นสิ่งต่างๆ อยู่ภายใต้ความสมมาตรที่แอบซ่อนอยู่อย่างเท่าเทียมกัน

คือ 'เกิดขึ้นมาได้เพราะมีเหตุ และเมื่อได้เกิดขึ้นมาแล้ว ก็จะต้องดับไปเป็นธรรมดา'

..ในบรรดาเรื่องแปลกๆ ที่เคยเกิดขึ้น ในชีวิตการคบหาดูใจระหว่างผม กับลิน

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่แปลกกว่าเรื่องอื่นทั้งหมด

นั่นคือเรื่องระหว่างลิน กับภาพยนตร์เรื่อง 'ทรอย' เวอร์ชันปี 2547 ที่ 'แบรด พิตท์' รับบทเป็น 'อคีลิส'..

มันเริ่มตั้งแต่ครั้งแรก ที่เราได้พากันไปชมหนังเรื่องนี้ในโรงภาพยนตร์

แล้วผมได้เห็นเธอเปลือยกายออกมาในฉากสุดท้าย จนต้องหันไปถามว่ามีอะไรเกิดขึ้น

และในตอนนั้นเธอก็ไม่ได้ให้คำอธิบายใดๆ..

จนหลังจากนั้น เมื่อเราได้ชมภาพยนตร์เรื่องนี้กันอีกหลายต่อหลายครั้ง ผ่านยูบีซี

ในทุกๆ ครั้งที่ถึงฉากจบของหนัง แล้วผมแอบเข้าไปมอง

ผมก็จะได้เห็นเธออมยิ้ม ก็พยายามซ่อนหัวเราะไว้อย่างมีความสุข

ซึ่งไม่ว่าจะพยายามถามเธอสักเท่าไร คำตอบที่ได้ก็มักจะเป็นแนวติดตลกว่า "แบรด พิตท์หล่อ"..

เมื่อเห็นอาการนี้บ่อยครั้งเข้า จึงทำให้ผมแอบคิดเอาเองในใจว่า

มันอาจมีสาเหตุจากความประทับใจเกี่ยวกับใครบางคนในอดีต ที่เธอเคยแอบปลื้ม

และอาจอยากเก็บมันไว้เป็นความทรงจำหวานๆ ส่วนตัว

ผมจึงไม่ซักไซ้อะไรเธอมากนัก แต่ก็ตั้งชื่อเรียกแซวอาการนี้เล่นๆ ว่า 'รอยยิ้มแห่งทรอย'..

#####

"..พอจบเดท 4 เขาจะเว้นกันไปสองอาทิตย์..ให้กรรมการประชุมกัน"

ลินเล่าถึงช่วงการสรุปคะแนนจากคณะกรรมการแกรนด์อาร์ช

"โห..ทฤษฎีตาจรรยาเนี่ย สู้กับปรนินมีย่างงั้นเลยหรอ?!?" ผมสงสัย

เพราะจากที่ฟังเธอเล่ามา ทฤษฎีของทั้งสองคนนี่ไม่น่าที่จะสู้กันขนาดนี้

"เปล่าา..จบเดท 4 เขาก็เว้นสองอาทิตย์อย่างนี้ทุกครั้งแหละ..

เรื่องคะแนนเขาคงสรุปกันเสร็จตั้งแต่ 2-3 วันแรกแล้วแหละ.."

“อ้าว...ฉันจะรอสองอาทิตย์ทำไม?”

“..เราว่ามันเป็นเรื่องของธุรกิจนะ..ช่วงรอเขาก็ตัดไฮไลท์มาออนแอร์..ทำสัมภาษณ์..ทำสื่อบุป อะไรเงี้ยะ..แล้วมันก็มีสปอนเซอร์เข้าใจ” เธออธิบาย

“อ้อ เป็นนั่น...แล้วตอนประกาศชื่อคนชนะ เขาจับมือกันแบบประกวดนางงามปะ? ฮ่าๆๆ”
ผมแก้งถาม โดยคิดถึงภาพผู้เข้าแข่งขันกุมมือกัน แสดงสีหน้ากึ่งลุ้นกึ่งเก็บอาการ
ที่มองเผินๆ จะคล้ายกับว่า กำลังจับมือให้กำลังใจกันและกัน รอฟังเสียงโฆษกประกาศ
ในขณะทีลึๆ คงกำลังแอบแข่งว่า ‘แกแพ้ฉันหะ!’..

“ฮึ้ยยย! ไม่ใช่ประกวดนางงามมม..พอใกล้จะสองอาทิตย์ กรรมการก็จะแถลงกำหนดวันประกาศผล..
ประกาศเสร็จก็กำหนดวันมอบรางวัล ส่วนมากเขาก็จะให้ในวันศุกร์ วันเสาร์..มันจะได้มีคนดูเยอะๆ”

“ชนะแล้วได้ตั้งเค้เยอะปะ?”

“โอ้ ธีอาร์ชยังได้ตั้งยี่สิบล้าน..” ลินพูดในสกุลเงิน ‘ปราย’ “..แกรนด์อาร์ชจะเหลือเหรอะ!”

“ทำหายนะ!?!?” ผมแก้งอ้า

“บ้า!...ตายซี” เธอทำ

“ร้อยล้านอ่ะ” ผมตอบโดยเพิ่มให้มากกว่าธีอาร์ชไป 5 เท่า

“ห้าเท่าหน่อยไปปะ?”

“สองร้อยล้านอ่ะ” ผมตายอีกครั้งโดยคูณด้วย 10

“หึ..ยังน้อยอยู่ปะ?”

“สองพันล้านอ้าว!..” ผมคูณด้วย 100 แล้วเห็นลिनทำตากรุ่มกริม “..บ้าล๊ะ!..อย่างงั้นเลยเหรอะ!?!?”

“เออออ ถ้าสองพันล้านก็คงบ้าจริงๆ หละ..สองร้อยห้าสิบล้านปะ?”

“โอววว..แล้วเขาให้น้องสาวมัยเนี่ย?”

“น้องสาวเป็นคนดี น้องสาวไม่เอา..ให้พี่ชายไปทำบุญ..

ได้มาครั้งก่อนยังใช้ไม่หมดเลยยย ฮะๆๆ..” เธอหัวเราะเป็นนัยว่ากำลังพูดเล่น...

ลินเฉลยให้ฟังว่า อันที่จริงที่เธอปฏิเสธเงินของปรนิมมีในตอนนั้น
เป็นเพราะเธอได้เริ่มฝึกใช้เทคนิคการซื้อขายหุ้น แบบที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้แล้ว
ดังนั้นเธอจึงไม่เห็นว่าการมีเงินเก็บมากมายอนึ่งอยู่ในบัญชีจะมีความจำเป็นอะไร
และเธอยังเล่าต่ออีกว่า แม้ปรนิมมีจะไม่เห็นด้วย กับการนำเทคนิคนั้นมาใช้ซื้อขายเป็นเรื่องเป็นราว
แต่เขาก็พูดปรามเธอพอเป็นพิธีเท่านั้น เพราะอันที่จริงเขาก็แอบดีใจอยู่ลึกๆ
ที่ระบบคณิตศาสตร์ที่ตัวเองคิดขึ้นมา สามารถประยุกต์ใช้ได้จริงในทางปฏิบัติ

**

“..จ้พวกรองแชมป์ได้กันคนละเท่าไร?” ผมถามต่อ

“ไม่มีรองแชมป์..ถ้าไม่ใช่แชมป์ก็ได้เท่าฮีอาร์ช”

“จรรยาก็ได้กลับบ้านไป 20 ล้าน”

“อ้อ” ลินพยักหน้า

“จ้จริงๆ แล้วพวกที่สละสิทธิ์ ไม่เห็นน่าสละสิทธิ์เลยนะ
ก็มาแข่งๆ แล้วก็ได้เงินกลับบ้าน” ผมแสดงความเห็นแบบคนงก

“ก็เขารู้สึกว่าการให้เกียรติมันสำคัญกว่าเงินไง”

“แล้วที่จรรยาเขาเข้าแข่ง เขากะจะชนะหรือ?”

“เปล่า..นั่นเขาก็รู้ก่อนแข่งแล้ว ว่าปรนิมมีจะต้องชนะ..แกกะจะมาพูดสุนทรพจน์..”

“ฮ่าๆๆ” ผมขำ เพราะนี่กว่าลินพูดอ่า คุณสิจันดรา สิจรรยา

“..ไม่ได้พูดเล่น..จริงๆ..ก็เหมือนเวลาที่นี่ประกาศรางวัลอะไร แล้วคนรับต้องขึ้นไปพูดนู่นนี่ก่อนรับนะ
แกรนด์อาร์ชก็ต้องมีพูด ที่เขาเว้นเวลาให้สามวัน ก็จะให้ร่างสุนทรพจน์นะแหละ..” เธออธิบาย

“..ปรนิมมีก็พูด..เรา กับนาถ ยังช่วยกันอ่านร่างเลย”

“อ้าวหรือ นึกว่าอ่า..แล้วปรนิมมีพูดไร?”

“ก็พูดแบบเขา..ให้เครดิตศาสนาพุทธ..ให้คนสนใจเรียนรู้ตัวเอง..พูดถึงวิทยาศาสตร์นิดๆ..

ของจรรยาดีกว่า..เราชอบ..หึๆ” ลินยิ้ม และหัวเราะในลำคอ

“อ้าว แกไม่ได้รางวัลนี้ เขาให้พูดด้วยหรือ?”

“ถ้าเป็นปีอื่น พวกไม่ชนะก็จะเลือกตัวแทนมาพูด
แล้วปีนั้นมันเหลือแถมคนเดียว ยังไงแกก็ได้พูด..แกก็จะได้ขึ้นก่อนปรินิมม์..
แกก็บอกว่า ไม่ได้มาแข่งเพราะจะเอาชนะหรือก....แกทำเรื่องสมมาตรใช้มั้ยล่ะ..”

“อือฮืม”

“..แกเลยรู้ตั้งแต่เห็นผังนั้มาแล้วว่า ใ้สนั้นมันคือสมมาตรที่เกหา
แกเลยว่ แกรู้แล้วว่าปรินิมม์ต้องชนะ..ฮะๆๆ...จำตอนจบเรื่อง ‘ทรอย’ ได้ปะ?”
..เธออ้างถึงภาพยนตร์เรื่อง ‘ทรอย’ ที่ ‘แบรด พิตท์’ เล่นเป็นพระเอกชื่อ ‘อคิลิส’..

“อือ..” ผมพยักหน้าอย่างงงๆ “..ไอ้ที่หล่อนยืมเรือยเป็อยอะนะ?”

“..เออ นั้นแหละ..ตัจรยาแกพูดเหมือนๆ นั้นแหละ
แกว่ แกรู้ ว่าปรินิมม์จะชนะ ที่มาแข่งเนี่ยแค่อยากจะให้ลูกสาวแกได้จำไว้ว่า
ในปีที่ทฤษฎีที่ดีที่สุดชนะแกรนด์อาร์ช..อะไรทำนองเนี่ยะ..แกได้อยู่บนเวทีนั้นด้วย
แล้วเป็นคนแรกในประวัติศาสตร์ที่ได้พูดสุนทรพจน์ชม..ฮะๆๆ..” ลินหัวเราะอย่างมีความสุข
“..ใครจะไปรู้ว่าไอ้ประโยคแบบนี้ มันจะมาโผล่ในหนังที่นี้..ฮะๆๆๆ”

**

ในขณะที่กำลังเขียนเรื่องตอนนี้ ผมไม่มีภาพยนตร์เรื่องทรอยอยู่ในมือ
เพราะผมกับลินมักจะได้นั่งดูภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วยกัน จากการรื้อร้นในยูบีซี
ดังนั้นผมจึงไม่สามารถที่จะหาคำแปลภาษาไทยฉบับเดียวกันที่ออกอากาศมาไว้ในที่นี้ได้
แต่เพื่ออรรถรสของผู้ที่อาจจะยังไม่เคยชม หรืออาจจะเคยแต่ลืมไปแล้ว
ผมกับลินจึงเสิร์ชหาไคว้ตของหนังในชิ้นนี้จากอินเทอร์เน็ต..

Odysseus: [voiceover] If they ever tell my story let them say that I walked with giants.
Men rise and fall like the winter wheat, but these names will never die.
Let them say I lived in the time of Hector, tamer of horses.
Let them say I lived in the time of Achilles.

..แล้วช่วยกันแปลออกมาตามสำนวนของพวกเราเอง ซึ่งก็พอจะได้ความว่า..

หากเมื่อใดเรื่องราวของข้าฯ ถูกเล่า ให้เขาเล่าว่า ข้าฯ ได้เคียงข้างกับเหล่าผู้ยิ่งใหญ่..

ผู้คนรุ่งเรือง และรุ่งโรย ประหนึ่งสาธุคุณนา..แต่นามเหล่านี้จักไม่เลือนหาย..

ให้เขาเล่าว่า ข้ามีชีวิตอยู่ในยุคสมัยของเฮ็คเตอร์..จอมสยบอาซา..

ให้เขาเล่าว่า ข้ามีชีวิตอยู่ในยุคสมัยของอคีลิส..

**

“ข้าพเจ้าไม่ใช่คนดีดั่ง หรือโง่เขลาที่จะดันทุรัง ต่อสู้กับชายผู้เสนอทฤษฎี
ที่แม้ตัวข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าย่ำแย่ ซึ่งกำลังยืนอยู่บนเวทีแห่งนี้ในฐานะของผู้ชนะแกรนด์อาร์ช
เพราะอันที่จริง ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้เห็นผังที่เขาแสดงผ่านลูกบอลใน ‘อาร์ช’
ข้าพเจ้าก็ทราบได้ในทันทีว่า ผังนั้นคือความสมมาตรที่ข้าพเจ้าเฝ้ามองหา
และแน่ใจในทันทีเช่นกันว่า เจ้าของผังนี้จะต้องเป็นผู้ชนะของแกรนด์อาร์ช..

ตลอดระยะเวลา 7 ปี ที่ข้าพเจ้าอุทิศตัวให้กับการค้นหาความสมมาตร
สิ่งที่เป็นคณิตศาสตร์ในแบบที่ข้าพเจ้าใช้สร้างขึ้นมาเสมอ คือ ‘ค่าของความว่างเปล่า’
ที่แต่ค่าเหล่านั้น ปรากฏอยู่ในบริบทซึ่งแตกต่างกัน
โดยแม้พวกมันจะแสดงตัวอย่างชัดเจน ว่าเป็นเพียงความว่างเปล่า
แต่ในขณะเดียวกัน พวกมันก็กลับแสดง ‘การจำแนกตัวเองออกจากกันและกัน’ อย่างค้ำสามัญสำนึก
จนทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะเข้าใจ และอธิบายให้ผู้อื่นฟังได้..

จนมาบัดนี้เอง ที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า
สิ่งที่ได้เห็นคือรูปแบบที่แสดงเอกลักษณ์เชิงมิติ ซึ่งซับซ้อนแตกต่างกัน
อันถูกกระทำโดยสถานะไม่ปรากฏ..//..”

--

“..//..ตลอดระยะเวลาของการแข่งขัน มีหลายสิ่งๆที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้จากการฟังชายผู้
ซึ่งแน่นอนว่าส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับทฤษฎี
และสาระของสิ่งที่ข้าพเจ้าเข้าใจมาตลอดว่า เป็นเพียงความว่างเปล่า

แต่อีกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้รับมาโดยไม่รู้ตัว นั่นคือการได้ถูกคิด
และมองชีวิตที่เป็นอยู่ว่าเป็นเพียงสิ่งชั่วคราวที่กำลังเดินไปสู่จุดสิ้นสุดอย่างแน่นอน
ซึ่งได้ให้แรงบันดาลใจแก่ข้าพเจ้า ในการเหลียวมองชีวิต เพื่อหาสาระในแง่จิตวิญญาณมากขึ้น...//..”

--

“...ดังที่กล่าวไว้แล้วว่าข้าพเจ้าไม่ใช่คนดื้อดึง หรือกระหายที่จะต่อสู้
ทั้งๆ ที่รู้ว่ามิใช่ผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งผู้ชนะอยู่แล้ว
แต่การที่ข้าพเจ้าปฏิเสธที่จะถอนตัวจากการแข่งขัน ก็เพียงเพราะต้องการที่จะได้อยู่ ณ ที่แห่งนี้
เพื่อให้ลูกสาววัย 12 ปีของข้าพเจ้า ได้เก็บความทรงจำไว้ว่า
ในปีที่ตำแหน่งผู้ชนะแกรนด์อาร์ช ถูกคว้าไปโดยชายผู้เสนอทฤษฎีอันทรงพลังที่สุด
พ่อของเธอได้ยืนอยู่บนเวทีแห่งนั้น ในฐานะผู้แข่งขัน และในฐานะสักขีพยานของความสำเร็จ
และเป็นบุคคลแรกในประวัติศาสตร์ ที่ได้กล่าวสุนทรพจน์ชื่นชมความสำเร็จอันงดงามดังกล่าว..
ขอขอบคุณ”

--สิจันตรา สีจรรยา (จากบางส่วนของสุนทรพจน์ ในวันประกาศผลรางวัลแกรนด์อาร์ช)--

#####

จิตนลินเล่าว่า หลังจบการแข่งขันแกรนด์อาร์ช
ปรนินมก็แทบจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับวงการวิทยาศาสตร์อีกเลย
จะมีก็แต่ในบางครั้งที่ไม่สามารถเลี่ยงได้ และต้องรับคำเชิญไปเป็นวิทยากร
ซึ่งเขาก็จะพูดถึงเนื้อหาเดิมๆ เหมือนที่เคยได้นำเสนอไว้ในแกรนด์อาร์ช
โดยจะไม่หยิบยกประเด็น หรือการตีความใหม่ๆ ขึ้นมาบรรยาย
รวมถึงการไม่ตอบคำถามที่อยู่นอกเหนือจากเนื้อหาเดิมที่มีอยู่
เธออธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้ปรนินมเลือกที่จะทำอย่างนี้ว่า
เป็นเพราะในทัศนะของเขา สิ่งที่มีมนุษย์คนหนึ่งต้องการ ไม่ว่าจะซับซ้อนมากน้อยเพียงใด
สุดท้ายแล้วก็ยังเป็นเพียง ‘ความต้องการความสุข’ และ ‘ความต้องการหนีความทุกข์’ ที่ไร้จุดสิ้นสุด
ทั้งกิจกรรมง่ายๆ อย่างไปเที่ยว กินข้าว หาเสื้อผ้า จนถึงกิจกรรมที่ซับซ้อน อย่างเป็นทางการบรรยาย
รวมถึงการถามตอบคำถามทางวิทยาศาสตร์

โดยเมื่อคำถามหนึ่งถูกตอบ ความสงสัยหนึ่งก็จะหายไป
แต่มันก็จะกลายเป็น 'วัตถุดิบ' สำหรับสร้างความสงสัย คำถาม และการถามอีกครั้ง
วนเวียนเช่นนี้เรื่อยไปไร้จุดจบ..

ด้วยความที่เขาทราบถึงธรรมชาติชนิดนี้ของมนุษย์นี่เอง
ทำให้เขารู้สึกว่าหากเลือกที่จะตอบ ก็เท่ากับเป็นการเลือกที่จะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของวงจรนี้ไปเรื่อยๆ
และก็จะไม่ทำให้ใครคนใด รวมถึงตัวของเขาเอง มีความสุขขึ้นมาได้อย่างแท้จริง..

..การที่คนๆ หนึ่งจะหลุดจากวงจรอุบาทว์ของการถามตอบนี้ได้
มิได้เกิดจากการได้คำตอบในทุกคำถามที่ตั้งขึ้นมา จนเข้าใจจักรวาลทั้งจักรวาล
แต่เป็นการเรียนรู้ถึงต้นตอของความสงสัย และไม่ตกเป็นทาสของความสงสัย ที่จิตใจสร้างขึ้นมา..

ด้วยเหตุนี้ปรินิมมิจจึงเลือกที่จะรับเชิญ ไปในกิจกรรมที่เขาสามารถจะแสดงทัศนะต่อชีวิตได้เท่านั้น
และทัศนะที่เขา มักจะแสดงโดยส่วนใหญ่ ก็คือสิ่งที่พวกเขาอาจจะพอคาดเดากันได้อยู่แล้ว
นั่นคือการให้ความสำคัญกับการใช้ชีวิตอย่างมีสติ และการชื่นชมพระพุทธรูปศาสนา

คนที่เคยชมภาพยนตร์มนุษย์ต่างดาวบุกโลก เรื่อง 'ไอดี 4' ซึ่งเข้าฉายในไทย ช่วงปลายปี 2539 อาจจะมีพอจำได้ว่า ในเรื่องนั้นฝ่ายมนุษย์โลกตกเป็นรอง เพราะอาวุธที่ใช้ ไม่สามารถทำอันตรายยานต่างดาวได้ เนื่องจากยานพวกนั้นมีสนามพลังหุ้มปกป้องไว้ แต่ในท้ายที่สุด กลุ่มของพระเอกก็คิดแก้ปัญหา นั้นได้ โดยการสร้าง 'ไวรัสคอมพิวเตอร์' ขึ้นมา แล้วนำไปอัดพโหลดเข้าสู่ระบบของยานแม่ เพื่อให้สนามพลังดังกล่าวปิดลง จนสามารถถูกโจมตีได้ด้วยอาวุธของฝ่ายเรา..

จากประสบการณ์ตรงที่ได้รู้จักกับ 'มนุษย์ต่างดาว' ผมขอยืนยันว่า เรื่องไม่น่าจะง่ายได้ขนาดนั้น เพราะขนาด 'มนุษย์..ต่างดาว' ที่ผมรู้จักใช้ภาษาเดียวกัน กินอาหารเหมือนกัน หน้าตาเผ่าพันธุ์เดียวกัน แต่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่เธอนำติดมือมาด้วย ก็ยังไม่สามารถจะถูกนำมาเปิดที่นี่ได้ ด้วยติดปัญหาที่ง่าย ๆ ง่ายๆ อย่าง 'แบตเตอรี่หมด' ซึ่งเธอก็ไม่สามารถนำมาเสียบชาร์ตกับไฟของที่นี่ได้ เนื่องจากตัวชาร์ตที่เธอใช้ ต้องการเบ้าเสียบที่ต่างออกไป และก็เชื่อว่าปัญหาจะถูกแก้ได้ง่ายๆ โดยการเปลี่ยนสายทองแดงแห้งเข้าเบ้า เพราะอุปกรณ์ชิ้นนั้นของเธอ ต้องการแรงดัน และความถี่ไฟฟ้า ต่างไปจากที่พวกเราใช้ๆ กันอยู่..

ยิ่งไปกว่านั้น แม้สมมุติว่าเราสามารถเปิดมันขึ้นมาใช้งานได้จริง เราก็คงจะทำได้เพียง ดูมันทำงาน โดยไม่สามารถเชื่อมมันเข้ากับคอมพิวเตอร์ที่เรามี เพราะแน่นอนว่าระบบปฏิบัติการของพวกเรา ไม่ได้เตรียม 'ไดรฟ์เวอร์' ไว้สำหรับอุปกรณ์ตัวนี้..

ดังนั้นพล็อตของการเขียนไวรัสไปปล่อยในระบบของยานต่างดาว จึงค่อนข้างที่จะเกินจริงไปสักหน่อย เพราะนอกจากตัวละครในเรื่อง จะต้องพบกับปัญหาต่างๆ แบบเดียวกับที่ผมประสบมา พวกนั้นยังต้องแก้ปัญหายากๆ อย่าง 'จะใช้ระบบปฏิบัติการอะไร สำหรับการเขียนไวรัส?' ทั้งนี้เพราะกองยานของมนุษย์ต่างดาว คงไม่บังเอิญพัฒนา และรันแอปพลิเคชันของพวกมัน บนแพลตฟอร์มที่เราคุ้นเคย อย่าง วินโดวส์ แมคฯ ลินุกซ์ หรือ ยูนิกซ์..

#####

ในวันที่ลินออกมาจาก 'โลกที่ปราศจากศูนย์' เธอมาถึงโลกนี้พร้อมของติดตัวเพียงไม่กี่ชิ้น นอกจากของใช้ส่วนตัว กับสร้อยคอทองคำอีก 3-4 เส้น สิ่งที่ติดตัวมาด้วยก็คือ 'หนังสือปกดำ' และ 'อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์แบบฝ่ามือ' ขนาดประมาณฝ่ามือ ที่สามารถกางออกเพื่อใช้งานจอภาพ กับคีย์บอร์ด ซึ่งถูกพับเก็บไว้ในซอง ซึ่งผมได้เห็นอุปกรณ์ชิ้นนี้ตั้งแต่ยังไม่ทราบว่าเธอเป็นคนของโลกใบอื่น เพราะลินนำมันมาวางโชว์ไว้บนฐานรองไม้บุผ้า บนหิ้งหนังสือ โดยมีกรอบพลาสติกทรงลูกบาศก์เนื้อใสครอบเอาไว้อยู่..

เธอไม่เคยหวังที่ผมจะหยิบของชิ้นนี้ออกมาดู ซึ่งเมื่อผมถามเธอว่ามันคืออะไร เธอก็บอกว่ามันเป็น 'ทอล์คคิงดิกท์' ที่คุณลุงคุณป้าซื้อให้ เพื่อเป็นของขวัญวันเกิด และแม้ในตอนนั้นผมจะสังเกตเห็นว่า ทอล์คคิงดิกท์ของเธอติดยี่ห้อที่ไม่คุ้นตา อีกทั้งแบ่นพิมพ์ก็มีการวางผังผิดเพี้ยนไปจากที่คุ้นเคยเล็กน้อย แต่ผมก็ไม่ได้เอะใจอะไร เพราะจากรูปร่างเหลี่ยมตัดเซ็กซี่ และสีเทาตุ่น ซึ่งมีรอยสีกระเทาะกระดำกระด่างให้เห็น ก็ทำให้ผมเข้าใจเอาเองว่า มันคงเป็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ราคาถูก ที่ทำอย่างไม่ค่อยปราณีตาจากประเทศจีน

จนกระทั่งเราได้คุยกันเรื่องที่ว่าเธอเป็นคนของโลกใบอื่น ผมจึงได้ทราบว่าอุปกรณ์ชิ้นนี้ คือหนึ่งในสิ่งที่เธอนำติดตัวมาจากโลกนั้น และมันก็มีความสามารถ เหมือนๆ กับทอล์คคิงดิกท์รุ่นใหม่ๆ ของพวกเรา คือนอกจากจะสามารถใช้แปลศัพท์ได้แล้ว มันยังสามารถเล่นไฟล์ภาพยนตร์ ไฟล์เสียง ไฟล์รูปภาพ และเปิดไฟล์เอกสารได้อีกด้วย ดังนั้นลินจึงมักพูดเสมอว่า ถ้าเธอสามารถเปิดมันขึ้นมาได้ ผมจะได้เห็นสิ่งต่างๆ อีกมากมายเกี่ยวกับที่ที่เธอจากมา และการแข่งขันของปรณิรม์ เพราะเธอได้รวบรวมความทรงจำต่างๆ อย่างของที่นั่น เอาไว้ในเจ้าเครื่องๆ นี้

..แต่อย่างไรก็ตาม แบ็ตฯ ของทอล์คคิงดิกท์ลิน หหมดไปตั้งแต่สองสัปดาห์แรกที่เธอมาที่นี่ เพราะมันมักจะถูกเปิดขึ้นมาเป็นเพื่อนแก้เหงา โดยไม่สามารถที่จะชาร์จไฟกลับคืนลงไปได้..

**

..ฤดูหนาวปี 2550 วันลอยกระทง..

ผมกับลินชวนกันไปงานวันลอยกระทงที่จุฬาฯ และไปเดินฆ่าเวลารอพระอาทิตย์ตกในศูนย์หนังสือฯ ในขณะที่เดินอยู่ ผมได้สะกิดให้เธอดูชุดทดลองวิทยาศาสตร์สำหรับเด็ก ที่มีอุปกรณ์สำหรับทดลองเรื่องไฟฟ้ากระแสตรง..

“..เอาเนี่ยไปต่อไฟให้ ‘น้องต่าง’..” ผมเรียกดิคท์ พู๊ดได้ของลินว่า ‘น้องต่าง’ ตามสภาพสีที่กระดากระต่างของมัน

“เหอะ..ไม่เอางะ...เดี๋ยวจึง” เธอส่ายหน้า

“บ้า..พู๊ดเล่นยะ..” ผมบอกปัด แต่ก็จุกคิดอะไรบางอย่างขึ้นได้ “..นี่ ฉันว่าเปลออๆ มันได้นะเนี่ย ก็ไอ้ตัวชาร์ตเธอนะ มันเสียบไฟ ‘กระแสลับ’ ไซ้ปะ..แล้วมันก็แปลงเป็น ‘กระแสตรง’ เข้าน้องต่าง เพราะงั้นจริงๆ แล้วน้องต่างนะ มันอยากได้ไฟตรง ไม่สนไฟสลับหรอก..”

“แล้วไง?”

“..เพราะงั้น เราก็ไปดูว่ามันอยากได้ไฟกี่โวลท์ แล้วก็หารางถ่านแบบเนี่ยะ ต่อสายจ่ายไฟออกมาสองเส้น บวกเส้น ลบเส้น..” ผมพูดพร้อมชี้ไปที่รางถ่านในชุดทดลองวิทยาศาสตร์ “..แล้วก็ไปหาตัวแปลง..แปลงความต่างศักย์ออกมา แล้วเอาไปบัดกรีใส่ขั้วของน้องต่างดี”

“จะทำเองหรือ?” ลินถามอย่างห่วงในสวัสดิภาพของทอล์คกิ้งดิคท์เก็บความทรงจำ

“..อยากเจ็งม่ะละ..อยากเจ็งก็ทำกันเอง..ฮ่าๆ..” ผมแก้ง่ายๆ “..ไม่ช่วยยย เอาไปให้ร้านเขาทำมมม เดียวหาเอาแถวหน้าปากซอย..ดูร้านดีๆ หน่อย ไม่น่าเกินห้าร้อยหรอก”

..ลินฟังแล้วคิดชั่วครู่ ก่อนจะพยักหน้ารับไอเดียของผมอย่างตื่นเต้น..

**

..เช้าวันถัดมา ผมรีบลอดอุโมงค์ไปบ้านลิน เพื่อจุดสเป็คไฟที่ต้องใช้กับน้องต่าง แล้วชวนเธอเดินออกไปหน้าปากซอย เพื่อหาที่รับทำตัวแปลง..

ที่หน้าถนนใหญ่ ลินเห็นร้านซ่อมอุปกรณ์ไฟฟ้าร้านหนึ่ง ที่ดูสะอาดสะอ้าน เราจึงพากันเข้าไปสอบถาม เมื่อได้พูดคุยกับช่าง และบอกถึงสิ่งที่เราต้องการ ก็โชคดีมากที่ช่างพี่ช่างตกลงรับงาน และนัดมารับของในอีกสามวันถัดไป โดยตกลงราคากันไว้ที่สามร้อยบาท

เย็นวันนัดรับของ ผมกับลินวางแผนที่จะแวะร้านเครื่องไฟฟ้า แล้วเลยไปซื้อของที่ซูเปอร์มาเก็ตต่อ เราสองคนจึงพากันขับรถออกไป โดยผมนำรถไปจอดชิดซ้ายเปิดไฟกะพริบไว้หน้าร้าน แล้วให้ลินวิ่งลงไปรับของ..ชั่วครู่เธอจึงวิ่งกลับมาพร้อมรอยยิ้ม และถุงพลาสติกสีแดงในมือ..

“นั่น ดีใจพ่ายยย..” ผมแซว

“ฮึ..พีข้างลตให้ด้วย เหลือสองร้อยห้าสิบบ แกว่าไม่ได้ใช้อะไรมาก รางถ่านก็จากของเล่นลูก สายไฟก็เอาที่ตกๆ อยู่..ไอพวกนี้ก็ถอดมาจากวิทยุ..” เธอจิ้มนิ้วไปตรงส่วนที่ทำหน้าที่แปลงแรงดันไฟ “..แกบอกว่าถ้าใช้ไม่ได้ก็มาบอก จะแก้ให้..แต่แกเช็ดแล้วหละ”

“เอ้อ..น่ารักแฮะ”

**

หลังกลับถึงบ้าน เราสองคนรีบเก็บของที่ซื้อจากซูเปอร์มาเก็ตเข้าตู้เย็น แล้วนำถ่านขนาด AA ที่ซื้อมาก่อน ใสลงไปในรางถ่านของเครื่อง จากนั้นจึงนำถ่านมาเปิดช่องใส่แบตเตอรี่ เพื่อที่จะต่อสายไฟลงไป ซึ่งคุณช่างไฟก็ได้เตรียมปลายสายแต่ละขั้วที่ออกจากเครื่อง ให้พร้อมใช้งานอย่างสะดวกไว้แล้ว โดยการต่อตัวหนีบจ่ายไฟขนาดเล็กไว้ที่ปลายของแต่ละสาย

“ไปเอาถังดับเพลิงมาเตรียมไว้ม๊ย..เผื่อไหม้เมื่อยขึ้นมาได้ชัดทัน ฮ่าๆๆ” ผมแก้งอ้า

“บ้า..ถ้าไหม้ขึ้นมาเธอแหละรับผิดชอบ เจ้าของไอเดียนี่” ลินทำสายตาค้อน

..ผมจับถ่านต่างกว่าหน้าลงบนโต๊ะ

แล้วหนีบตัวหนีบสีแดง สีดำ ลงตรงที่แผ่นทองเหลืองแต่ละขั้ว..

“เปิดเร็วๆ คิว”

..แววตาของลินเป็นประกาย ขณะกดปุ่มเปิดเครื่อง

เราสองคนตั้งตารอการตอบสนองของหน้าจอ..

“ไม่เห็นได้เลย..” น้ำเสียงของเธอผิดหวัง สีหน้าและแววตาเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อถ่านต่างยังคงนิ่งสนิท

“เอาอันนี้ไปให้พี่เขาดูเลยมั้งละ..” ผมลองเสนอทางออกที่ทำให้เธอต้องคิดขั้งใจ “..ไม่เป็นไรหรอก เขาไม่คิดว่าเป็นของโลกอื่นหรอก มันก็ดูเหมือนของจีนแดงนั่นแหละ”

“..หรือว่าเสีย?” ลินขมวดคิ้ว

..ผมหยิบตัวแปลงไฟขึ้นมาดู เพื่อเช็คคว่าถ่านทุกก้อนเข้าที่ดี..

“อะไ้..เข้า เดียวลุ่นใหม่..นี่..มันมีปุ่มเปิดอยู่นี่..”

..พี่ช่างไฟทำสวิตช์เปิดปิดไฟขนาดเล็กสีดำไว้ให้บนหัวรางถ่าน แบบเดียวกับที่เห็นในของเล่นเด็ก..

“..เข้าาเปิด..ถ้าจะใหม่ คราวนี้แหละ ใหม่แน่” ผมแก้ง้ออีกครั้ง หลังเลื่อนสวิตช์สีดำไปที่ ‘ON’

**

ลินกดปุ่มเปิดน้องต่างอีกครั้ง แต่ทุกอย่างยังคงเงียบสนิท และไม่ย่ายเหมือนในพล็อตหนัง

เธอแสดงสีหน้าถอดใจ ยอมรับความจริง

ผมจึงต่อโทรศัพท์ไปหารุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แล้วเล่าปัญหาให้เขาฟัง

และเขาก็แนะนำให้ลองไปปรึกษากับช่างซ่อมมือถือที่เขารู้จัก แล้วให้เบอร์ติดต่อมา

เมื่อได้คุยกับคุณช่าง และเล่าไอดีเรื่องการจ่ายกระแสไฟจากรางถ่านเข้าตัวเครื่อง รวมถึงสิ่งที่ทำทั้งหมด

คุณช่างจึงถามถึงหน้าตาของ ‘ขั้วสัมผัส’ ระหว่างตัวแบตเตอรี่ กับตัวเครื่อง

ซึ่งขั้วสัมผัสที่ว่านี้ หากใครเคยถอดแบตเตอรี่มือถือออกมาดู ก็คงจะเข้าใจตามได้ไม่ยาก

เพราะมันก็คือจุดที่แถบทองเหลืองของแบตเตอรี่ กับที่อยู่ใในเป้าใส่แบตเตอรี่ ของเครื่อง มาแตะโดนกัน

ซึ่งสำหรับน้องต่าง จุดดังกล่าวมีอยู่ทั้งหมดสี่จุด โดยเป็นของ ขั้วลบ และขั้วบวก อย่างละหนึ่งจุด

ในขณะที่อีกสองจุดที่เหลือไม่แจ้งว่าเป็นอะไร

หลังจากให้ข้อมูลทุกอย่างไปแล้ว คุณช่างจึงให้ความเห็นว่า

น้องต่างอาจต้องการใช้จุดสัมผัสอีกสองจุดที่เหลือ เพื่อจุดประสงค์อะไรบางอย่าง

เช่นเป็นวงจรสำหรับคุมปริมาณไฟ

ดังนั้นแกจึงแนะนำให้ผมตัดปลายสายไฟที่เป็นตัวหนีบทิ้ง แล้วเปลือยสายทองแดงออก

เพื่อนำไปเกี่ยวติดไว้กับขั้วบวก และลบ ของเครื่อง

จากนั้นก็ให้นำแบตเตอรี่ใส่ทับลงไป เพื่อให้จุดสัมผัสอีกสองจุดดังกล่าว ได้ทำหน้าที่ใดๆ ของมัน..

..หลังวางสายโทรศัพท์ ผมนำกรรไกรมาตัดตัวหนีบปลายสาย
แล้วเปลือยทองแดงออก เพื่อทำตามคำแนะนำที่เพิ่งได้รับมา..

**

ลินกดที่ปุ่มเปิดเครื่องอีกครั้ง..

หน้าจอห้องต่างตบสนอง โดยแสดงโลโก้บริษัทผู้ผลิต แล้วผ่านเข้าสู่หน้าจอหลัก..
เธอยิ้มจนแก้มแทบปริ ในขณะที่ผมตื่นเต้นที่กำลังจะได้เห็นสิ่งซึ่งเก็บอยู่ภายในนั้น..

**

เราสองคนใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ เปิดดูสิ่งที่เก็บอยู่ภายในเครื่องอย่างสนุกสนาน
ผมได้เห็นภาพสมาชิกในครอบครัวของลิน และรูปภาพเธอตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กเล็กๆ
และได้เห็นว่าสภาพบ้านเมืองของคนบนโลกนั้น ไม่ได้มีหน้าตาแตกต่างไปจากของพวกเราเท่าไรเลย
และสิ่งที่ทำให้ผมตื่นเต้นที่สุด ก็คือการได้เห็นภาพของปรนิมม์ ทั้งในแบบที่เป็นภาพนิ่ง
และภาพเคลื่อนไหวมีเสียงประกอบ..

เขาเป็นชายร่างสูงใหญ่ ตาโต พุดเสียงดัง ซึ่งในภาพใดก็ตามที่เขาทำหน้านิ่งๆ
แววตาของเขาจะดูราวกับว่าเป็นคนดู แต่ในภาพที่เขายิ้ม เมื่อดูแล้วก็จะรู้สึกได้ว่าเขาเป็นคนอารมณ์ดี
โดยเฉพาะในคลิปวีดีโอบางคลิป ที่ลินบอกว่าแอบถือกล้องถ่ายเก็บเอาไว้
ตอนที่เขากำลังสนทนากับคนแปลกหน้า ซึ่งเข้ามาถามข้อสงสัยเกี่ยวกับทฤษฎีพัฒนาการมิติ
รัศมีมีความใจดีของปรนิมม์ก็จะฉายประกายออกมาเป็นพิเศษ
เขาจะใช้น้ำเสียงที่นุ่มนวล แต่แฝงด้วยความสง่างาม
อธิบายในแบบที่ไม่ทำให้คนถามรู้สึกว่าคุณมีความรู้น้อย
ซึ่งแม้ในเวลาจำกัดเพียง 2-3 นาที เขาจะไม่สามารถทำให้ผู้ถามเข้าใจเนื้อหาของทฤษฎีได้ทั้งหมด
แต่ปรนิมม์ก็จะพยายามอธิบาย ให้คนที่เข้ามาถามรู้สึกว่าคุณได้อะไรบางอย่างกลับไป
และทราบว่าจะเริ่มต้นทำความเข้าใจทฤษฎีของเขาได้จากจุดไหน..

“อ้าว..เห็นเคยเล่าว่าปรนิมม์ชอบชมคน” ผมพูดขึ้นจากที่ฟังเธอเล่าบ่อยๆ ว่า
ปรนิมม์ชอบพูดเย้ยหยันความรู้ของวงการวิทยาศาสตร์

“เอามาจากไหนยะ?..” ลินหลิวตาใส่ “..ไม่เคยบอกเลยว่าเขาชอบชม
แต่ถ้าพูดชมวงการวิทยาศาสตร์นี่ใช่..เพราะพวกนี้หัวแข็ง
แล้วชอบมองว่าความรู้ อะไรที่ตัวเองไม่รับรอง ไม่ถือว่าโอเค..เขาเลยต้องชมให้พวกนี้อ่อนลง”

**

“ฝีมือใครเนี่ย? เธอเหรอ?..ตาสองคนนี่เหมือนกันนะ..”
ผมพูดเมื่อเห็นภาพคู่โคลสอัพของปรนิมภ์ กับนารานาถ..ผู้หญิงรูปร่างสันทัด ผมยาว หน้ารูปไข่
ซึ่งมีแววตาแบบเดียวกันกับของปรนิมภ์

“อ้อ เราถ่าย..สวยใช่ไหม้า..” ลินพยักหน้ายิ้มรับ “..ตาเขาเหมือนกัน..
ที่ปรนิมภ์เคยบอกคุณ ตอนเห็นนาถใหม่ๆ เรายังว่าเขาอาจจะคุ้นกับตาตัวเองในกระจกเลย”

“อ้อ..แล้วไหนล่ะ ไม่เห็นมีรูปวันแต่งงานเลย” ผมถาม
เพราะตั้งแต่ดูมายังไม่เห็นภาพปรนิมภ์ กับนารานาถในชุดเจ้าบ่าว เจ้าสาว

“ไม่เห็นใช่ไหม้อ่า..ฮะๆๆ..” เธอหัวเราะ “..นี่ไง..แต่งกันตั้งหลายวัน..”

..ลินเปิดไฟล์เดอรัที่มีรูปคนทั้งคู่ กำลังนั่งร่วมโต๊ะทานอาหารกับคน หลายๆ กลุ่ม..

“..สองคนนี่เขาไม่ได้จัดงานแต่ง แค่อัดทะเบียน..พาญาติ พาเพื่อน ไปกินข้าววันละก๊วนสองก๊วน
กะแค้ไหว้ผู้ใหญ่ บอกเพื่อน แค่นั้นพอ..”

“เออออ..เข้าทำดีแฮะ” ผมได้ไอดีงานแต่งงานแนวใหม่
เพราะผมเองก็รู้สึกว่ายากใส่สูทขึ้นไปยืนบนเวที
เพื่อให้ ‘คนแปลกหน้า’ เป็นร้อยๆ คน มายืนมุงดูอยู่ข้างล่างเช่นเดียวกัน

“..สองคนนี่แต่งกัน ตั้งแต่ก่อนจะไปแกรนด์อาร์ชแล้ว” เธอเล่า

**

“..แล้วไหนละ..รายการที่บอกว่าไปออก แล้วต้องพากันหนีออกนอกประเทศนะ?!”

ผมถามเธอแบบหยิกแกมหยอก ถึงรายการโทรทัศน์รายการหนึ่ง ที่ลินเคยเล่าว่า

ปรนิมมีรับเชิญไปเข้าร่วมจนเป็นชนวนที่ทำให้เขาถูกโจมตี

จนเป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอต้องเดินทางมายังโลกของเรา

“ปล่าววว..เขาไม่ได้หนี...เลือกที่จะไม่อยู่ตะหากกก” ลินตอบติดตลก รักษาเชิงแทนพี่ชาย

#####

ที่ผ่านมาผมเขียนเล่าทุกเรื่องที่ได้ฟังมาจากจิตนลินอย่างไม่ปิดบัง แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมตั้งใจมาตลอด

ว่าจะนำมาเล่าดีหรือไม่ เพราะมันเป็นเรื่องราวซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพัฒนาการมิติ

ตั้งนั้นก่อนหน้านี้ ในตอนท้ายของบทที่ชื่อ ‘โลกที่ปราศจากศูนย์’ ในเล่มแรก

ผมจึงตัดสินใจที่จะเปิด และปิดประเด็น เรื่องสาเหตุที่ทำให้จิตนลินเดินทางมายังโลกของเราแบบห้วนๆ

ในลักษณะนิยายรักปาฏิหาริย์ที่ไม่ต้องการเหตุผล

ด้วยการเล่าว่าเธอพูดว่า “ถ้าเป็นที่อื่นเราจะได้เจอกันหรือ”..

อันที่จริง..ในวันนั้นเธอไม่ได้ตอบผมว่า “ถ้าเป็นที่อื่นเราจะได้เจอกันหรือ”

แต่เธอเล่าถึงสาเหตุที่ทำให้ต้องย้ายออกมา ว่าเป็นเพราะปรนิมมีปัญหาเกี่ยวกับคนในคณะรัฐมนตรี

โดยมีเหตุมาจากการที่เขาเป็นคนตรง จนนำความเดือดร้อนมาให้...

อันที่จริง..ในวันที่ลินบอกกับผมว่าเธอเป็นคนมาจากโลกอื่น

แล้วเราคุยกันจนถึงตอนที่ผมถามว่า ทำไมเธอจึงเลือกที่จะมาที่นี่

เธอไม่ได้ให้คำตอบกลับมว่า “ถ้าเป็นที่อื่นเราจะได้เจอกันหรือ” หรือในแบบอื่นๆ แนวนิยายรักต่างภพ

แต่เธอเล่าถึงสาเหตุที่ทำให้ต้องเดินทางออกมาว่า

เป็นเพราะพี่ชาย ซึ่งก็คือปรนิม์ม สร้างทฤษฎีชนิดหนึ่งขึ้นจนได้รับชื่อเสียง

จากนั้นเขาก็ไปมีปัญหากับผู้มีอำนาจ

จนต้องย้ายออกจาก ‘พพต’ หรือประเทศไทยของโลกใบนั้น ไปอาศัยอยู่ใน ‘มาลา’ หรือประเทศลาว

ซึ่งลินไม่ต้องการที่จะตามไป เพราะยังคงอยากอาศัยอยู่ในพพต

นี่จึงทำให้เธอ และปรนิม์มต้องช่วยกันมองหา ‘พพตของโลกใบอื่น’

จนได้พบว่าที่ของพวกเรานี้ มีลักษณะใกล้เคียงกับบ้านของเธอมากที่สุด

แล้วจากนั้นเราสองคนจึงค่อยได้คุยกัน ถึงเรื่องของปรนิม์ม และการพัฒนาทฤษฎีของเขา

ตามที่ได้เล่าไปแล้วทั้งหมด..

และอันที่จริง ผมก็วางแผนไว้ว่า จะจบเรื่องเล่า ‘โลกที่ปราศจากศูนย์’

ตรงแค่เสร็จสิ้นการแข่งขันแกรนด์อาร์ช

จากนั้นค่อยหยิบเนื้อหาในหนังสือปกดำ ที่ปรนิม์มไม่ได้นำไปใช้แข่งอีก 2-3 เรื่องมาใส่ไว้

แล้วค่อยปิดเล่มหนังสือนี้ลง..แต่ผมคงเล่าเร็วเกินไป..

ดังนั้นในเมื่อตอนนี้เนื้อหาของหนังสือยังมีเหลืออยู่อีกหนึ่งในสามเล่ม

ผมจึงจะเล่าให้ฟังว่า มีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้นหลังการแข่งขันแกรนด์อาร์ช

ที่เป็นเหตุให้ลินเดินทางมาอยู่กับพวกเรา ณ ที่แห่งนี้...

#####

หลังจากผมถามถึงการออกรายการโทรทัศน์ ที่สร้างปัญหาให้ปรนิม์ม

ลินก็หยิบปากกาใส่ตลับ จิ้มปิดรูปคู่ของปรนิม์ม กับนารานาด แล้วเปิดไฟล์เดือร์ที่ใช้เก็บคลิปีวิดีโอ

เพื่อเปิดคลิปีฯ นี้ขึ้นมา แล้วสอนผมใช้โปรแกรมเล่นคลิปี ผ่านปุ่มคำสั่งบนจอ

ก่อนจะผละตัวไปเตรียมอาหารเย็นในครัว..

รายการในคลิปดังกล่าว เป็นรายการเสวนา ถกปัญหาในประเด็นหนักๆ ร้อนๆ แบบที่พวกเรามากๆจะได้รับชมกันทาง 'ไทยพีบีเอส' หรือ 'สทท.11' เดิม ที่รูปแบบของรายการจะมีพิธีกรหนึ่งท่าน คอยทำหน้าที่เปิดประเด็น และบริหารการเสวนา ให้ผู้เข้าร่วมรายการซึ่งมักเป็นผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละท่าน ได้ผลัดเปลี่ยนกันแสดงทัศนะ โดยในวันนั้นเมื่อนับรวมปรนิมม์ รายการเสวนาก็จะมีแขกรับเชิญทั้งหมด 3 ท่าน และผู้ดำเนินรายการ 1 ท่าน ที่ดูจากบุคลิก วิธีการพูด และคำสรรพนามที่ใช้กันในวงเสวนาก็พอจะเดาได้ว่า นอกจากปรนิมม์แล้ว คนอื่นๆ ในที่นั้น น่าจะเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย หรือคนในวงวิชาการ โดยทุกคนจะถูกปรนิมม์ใช้สรรพนามเรียกว่า 'อาจารย์' และประเด็นที่ทั้งสี่คนนั่งเสวนาโต้ะกลมกัน ก็คือประเด็นเกี่ยวกับ 'แผนสิบปี' ที่รัฐบาลพอตวางไว้ สำหรับกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะยาว..

**

อันที่จริงก่อนที่ผมจะได้เห็นคลิปนี้ ผมทราบคร่าวๆ มาก่อนแล้วจากการเล่าของลินว่า ปรนิมม์กำลังจะวิจารณ์พต ในแบบที่ถ้าเขาพูดอย่างนั้นในบ้านเมืองเรา เขาก็อาจจะถูกมองได้ว่า ทำผิดคดีร้ายแรง แต่อย่างไรก็ตาม ในระยะเวลาเกือบ 30 นาทีที่ผ่านมา ผมก็ยังไม่เห็นที่ท่าว่าปรนิมม์จะพูดอะไรรุนแรง โดยเขามากจะพยักหน้าและยิ้มเสียเป็นส่วนใหญ่ มีการพูดเสริม หรือดึงประเด็นบ้างก็เพียงเล็กน้อย ในขณะที่อาจารย์อีกสองท่านที่เหลือต่างหาก ที่มักแสดงทัศนะอย่างดุเดือด อีกทั้งใช้ภาษาแบบขวานผ่าซาก..

สำหรับทัศนะที่ถูกแสดงออกมาในวงเสวนาส่วนใหญ่ ก็วนเวียนอยู่ในแนวทางที่ผู้อ่านซึ่งติดตามชมรายการประเภทนี้ที่บ้านเราบ่อยๆ อาจจะพอคาดเดาได้ นั่นคือการให้รัฐฯ ทบทวนเรื่องโน้นเรื่องนี้ เช่น ให้เพิ่มน้ำหนักแก่การส่งเสริมสถาบันครอบครัว ให้เพิ่มความสำคัญของการปลูกฝังความภูมิใจในชาติ ให้ทบทวนแผนที่จะนำพตไปสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว และการลงทุนของภูมิภาค ให้ทบทวนแผนการศึกษา การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ แก้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ฯลฯ

และมีอีกสิ่งหนึ่งที่ผมสังเกตเห็น ที่เหมือนกับบ้านเราหลายๆ นั่นคือ การที่อาจารย์ผู้ร่วมรายการทั้งสองคน รวมทั้งอาจารย์ผู้ดำเนินรายการ มักจะหยิบยกความมีเอกราชของพต และการมีภาษาของตัวเองขึ้นมาขึ้นชมอยู่เนืองๆ อีกทั้งยังชอบที่จะหยิบยกความสำเร็จของชาวพตบางคนขึ้นมาเป็นตัวอย่าง เพื่อจะได้โยนไปสู่การสรุปว่า

‘โดยเนื้อแท้แล้วชาวพทเป็นผู้มีพื้นฐานดี และเป็นชาติพันธุ์ที่เก่ง แต่สิ่งเดียวที่ขาดอยู่ก็คือการสนับสนุนจากรัฐบาล’

..แม้ ณ จุดนี้ผมยังไม่เห็นการพุดที่ทำให้ปรนิมม์พบกับปัญหา แต่ก็เริ่มรู้สึกว่าคุณจะคาดเดาจุดแตกหักที่กำลังจะเกิดขึ้นได้ เพราะทุกๆ ครั้งที่มีการขอซื้อรูปแบบที่กล่าวมา และบังเอิญว่ากล่องจับที่ใบหน้าของปรนิมม์ เขาจะแสดงรอยยิ้มแห้งๆ และเบี่ยงสายตา เหมือนว่ากำลังคิดอะไรบางอย่าง..

**

..ลินเตรียมของบนโต๊ะอาหารเสร็จ แล้วเดินมายืนข้างหลัง..

“ไม่เห็นมีอะไรเลย” ผมพุด

“เดี๋ยวดิ...รอเบรคสาม” เธอตอบ

..พิธีกรสรุปเบรคที่สอง และโยนเข้าโฆษณา แต่เนื่องจากคลิปที่ลินเปิดให้ชม ถูกตัดเก็บไว้เฉพาะส่วนที่เป็นเนื้อรายการ ภาพบนจอจึงเข้ารายการในเบรคที่สามทันที โดยผู้ดำเนินรายการเปิดประเด็น ถามถึงความเป็นไปได้ของแผนสิบปี แล้วเปิดโอกาสให้แขกรับเชิญแสดงทัศนะ เรียงตามลำดับอาวุโส..

“คอย...” ลินพุดพร้อมอมยิ้ม...

--

ปรนิมม์ : ผมว่าปัญหาของเราไม่ได้อยู่ที่แผนนะ ถ้าเราดูฉบับนี้ กับฉบับที่แล้ว ก็เห็นว่ามันคล้ายกัน..
อย่างการพัฒนาภาคเกษตร ก็เหมือนเดิม..เขียนคล้ายๆ เดิม
แค่เปลี่ยนคำบางคำให้ทันสมัย พุดถึงเทคโนโลยีที่ทันสมัย
แล้วถามว่าปัญหาการเกษตรในวันนี้ มีอะไรต่างจากสิบปีก่อนบ้าง?
นอกจากปัญหาแมลงศัตรูพืช ที่น้อยลงเพราะเราใช้ยาฆ่าแมลงที่แรงขึ้น
ปัญหาอย่างผลผลิตล้นตลาด น้ำท่วม น้ำแล้ง เราก็ยังมีเหมือนเดิม..
เราก็ยังเป็นผู้ขายสินค้าเกษตร ที่ไม่ได้กำหนดราคาของตัวเอง..ทั้งที่บางอย่างเราเป็นผู้ค้ารายใหญ่..

หรืออย่างเรื่องพัฒนามนุษย์..สิบปีก่อนเราก็เขียนในแผน..
แต่ทุกวันนี้เวลาที่คนของเรามีปัญหา คนพทไม่เคยคิดที่จะแก้ด้วยตัวเอง
แล้วก็มีคำพูดติดปากว่า “รัฐต้องเข้ามาดูแล”..นมล้นตลาดก็เอามาเทประทัง ให้รัฐมาดูแล..
ไข่ล้นตลาด ก็ออกมาประทัง ให้รัฐออกกฎหมายควบคุมปริมาณ..
ข้าวแพงก็แห่ปลูกข้าว พอกลไกตลาดทำให้ราคาตก ก็ประทังขอให้รัฐประกันราคา..

..ทำไมคนของเราชอบรอรัฐทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ให้?..เพราะคนของเราไม่ถนัดที่จะคิดด้วยตัวเอง
ซึ่งคนเหล่านี้ก็คือพวกที่ผ่านมือของแผนสิบปี ฉบับก่อนมาแล้วทั้งนั้น
เพราะฉะนั้นผมเลยมองว่าแผนพวกนี้ไร้สาระ..

ในสายตาของผม คนของเรา ‘ไม่รู้ปัญหาของตัวเอง’
แล้วก็ถนัดจะคิดว่า เราเป็นชนชาติที่ดี ที่บังเอิญโชคร้าย ขาดโอกาส ขาดการสนับสนุน..
พวกเราชอบมองหาของดีในตัว แล้วก็จมอยู่ในนั้น ทั้งที่มันเป็นภาพเก่าๆ
หรือพูดง่าย ๆ คือชอบนั่งกินบุญเก่า..

ผมไม่ทราบว่าอาจารย์สังเกตกันมั๊ยว่า ตั้งแต่ต้นรายการเราพูดถึงเอกราช พูดถึงภาษาพท
พูดถึงชายทะเลสวยๆ พูดถึงความเป็นอยู่ข้าวอุ่นน้ำก้นก็ครั้ง..นี่คือสันดานของพวกเรา..
เวลาที่เรามองกลับมาที่ตัวเรา เราจะพากันเห็นแต่สิ่งดีๆ เหล่านี้
แล้วก็พากันไปอยู่ในความรู้สึกที่ว่า ‘เราดี แค่ขาดการสนับสนุน’
เพราะฉะนั้นถ้าวันหนึ่งมีคนมาสนับสนุน ทุกอย่างก็จะดีเอง แต่ละคนเลยไม่ทำอะไร
นอกจากรอคนมาสนับสนุน แล้วก็นอนกอดบุญเก่าไปจนตาย..

ถามว่าคนพทที่เขาประสบความสำเร็จ ที่อาจารย์ยกขึ้นมาเป็นระยะๆ
ซึ่งต้องขอขอบคุณอาจารย์อเนกที่กรุณาพูดชื่อผม..[หัวเราะ]..
ถามว่ามีกี่คน ที่ก่อนที่อาจารย์จะรู้จักชื่อเขา เขาได้รับการสนับสนุนจากรัฐ?
เท่าที่ผมทราบ..ไม่มี..รัฐเข้ามาทีหลังทั้งนั้น..แล้วรัฐผิดมั๊ย?..ผมว่าไม่
พวกเราต้องรับผิดชอบตัวเอง พัฒนาตัวเอง..

**

“อืม..ก็พูดดีนี่..มีปัญหาตรงไหน?” ผมถามหลังจากดูเบรคที่สามไปครู่ใหญ่

“..ยังๆ..ดูต่อๆ..” ลินพูดพร้อมบ่นปากให้ผมหันกลับไปดูคลิป...

--

ปรนิมม : แต่จะว่าไป เรื่องคนของเราของบงอมีองอเท้ารอกการสนับสนุน ก็ไม่ใช่ตัวปัญหา
แก่นของปัญหาจริงๆ คือสิ่งที่ผมเรียกว่า ‘พฤติกรรมชี้ช้า’

อาจารย์ฟังแล้วอาจจะแสดงหู แต่คนพูดเป็นอย่างนี้จริงๆ..เราถูกปลุกฝังให้มี ‘พฤติกรรมชี้ช้า’
แล้ว ‘พฤติกรรมชี้ช้า’ เป็นยังไง?..เพื่อให้เห็นชัด ผมจะเอาไปเปรียบกับ ‘พฤติกรรมที่ไม่ใช่ชี้ช้า’..

..อาจารย์ทุกคนในที่นี้มีออฟฟิศเป็นของตัวเอง แล้วอาจารย์ก็มีลูกน้องคอยทำงานให้
ผมเชื่อว่าลูกน้องส่วนใหญ่ของอาจารย์จะมี ‘พฤติกรรมชี้ช้า’

ส่วนพวกอาจารย์จะมี ‘พฤติกรรมเจ้าของ’..อันนี้คือพฤติกรรมที่ไม่ใช่ชี้ช้า..

..พฤติกรรมชี้ช้าเป็นยังไง?..ในออฟฟิศอาจารย์ อาจารย์เต็มใจทำงานหนัก
เพราะยังทำ บริษัทอาจารย์ก็ยิ่งใหญ่ขึ้น ยิ่งรวยขึ้น..อาจารย์จะไม่ชี้เกียจ เพราะอาจารย์เป็นเจ้าของ
แต่ลูกน้องอาจารย์จะทำงานไปเรื่อยๆ เพราะถึงทำมาก ทำน้อย เงินเดือนเขาก็เท่าเดิม..นี่คือชี้ช้า..

..อาจารย์เป็นเจ้าของบริษัท อาจารย์กำหนดอนาคตของตัวเอง..

อาจารย์ถนัดด้านไหน อาจารย์ก็พาบริษัทไปเอาดีด้านนั้น

แต่ลูกน้องในบริษัทจะได้เลื่อนขั้น จะได้เปลี่ยนตำแหน่ง จะได้ขึ้นเงินเดือน

คนพวกนี้ต้องรอคอยเซ็นต์อาจารย์..จะดีจะชั่วอยู่ที่อาจารย์พอใจเขามั้ย

เพราะฉะนั้นถ้าเขาอยากจะได้สิ่งดีๆ เขาจะรู้ว่า มันจะมาจากการทำให้อาจารย์พอใจ..นี่คือชี้ช้า..

..อาจารย์เป็นเจ้าของบริษัท อาจารย์ห่วงต้นทุน..กระดาษในออฟฟิศจะใช้ยี่ห้ออะไร..

คอมฯ จะใช้ยี่ห้อไหน อาจารย์จะดูให้มันพอเหมาะพอดี..เพราะอาจารย์ต้องจ่าย

เห็นก็อกน้ำปิดไม่สนิทอาจารย์จะกังวล เพราะมันเป็นต้นทุนบริษัท...บริษัทของอาจารย์..

แต่ลูกน้องอาจารย์เขาจะเฉยๆ กับเรื่องพวกนี้..เพราะเขาไม่ต้องคิดเรื่องต้นทุน..นี่คือชี้ช้า..

คราวนี้เรามาดูว่า คนพูดอยู่ในพพตด้วยความรู้สึกเป็น ‘เจ้าของ’ หรือ ‘ชี้ช้า’

ตั้งแต่เกิดมา เราถูกปลุกฝังว่าเราเป็น ‘ข้าแผ่นดิน’

พอจำความได้ พวกพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ก็บอกว่าย อยากเห็นเราเป็น ‘ข้าราชาการ’

แล้วยังมีคำอื่นๆ อีก..อย่างข้าหลวง ข้าราชการ ข้าราชการบริวาร
เพราะฉะนั้นเราเลยอยู่ในพท ด้วยความรู้สึกของ 'ข้า' แล้วก็ทำ 'พฤติกรรมข้า'..

คนพทชอบประจบสอพลอ พุดบ้อยอเกินจริง ทำงานแบบฝักซีโรยหน้า
ชอบไหว้ผีสงเทวดา ขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์..เพราะเรารู้สึกว่า 'ต้องทำให้อำนาจที่อยู่เหนือกว่าพึงพอใจ'
เพื่ออำนาจนั้นจะได้ให้สิ่งดีๆ กลับคืนมา..นี่เป็น 'วิถีของข้า'..

พวกเขาไม่วางแผนอนาคตตัวเอง ไม่แก้ปัญหาด้วยตัวเอง ไม่รับผิดชอบอนาคตตัวเอง
อะอะก็ 'รอรัฐมาจัดการสิ่งนู่นสิ่งนี่ให้' เพราะเรา 'คิดไม่เป็น'..ถามว่าทำไมคิดไม่เป็น?
ก็เพราะตั้งแต่เด็กยันโต เราจะมี 'อำนาจที่สูงกว่า' คอยจัดการอนาคตให้
เราไม่ต้องตัดสินใจ เราไม่ต้องเรียนรู้เรื่อง 'ต้นทุน'..

เราแค่มิ 'สิ่งที่อยากได้' แล้วก็ 'พฤติกรรมข้า' ซึ่งจะบอกเราว่า
'ต้องไปทำให้อำนาจที่อยู่สูงกว่าพอใจ แล้วอำนาจนั้นจะให้สิ่งที่เราอยากได้กลับมา'
เรื่อง 'ต้นทุน' และ 'การจัดการ' คือปัญหาของอำนาจที่อยู่สูงกว่า..ไม่ใช่ปัญหาของเรา..นี่คือ 'สังคมข้า'..

คราวนี้เมื่อเราไม่รู้ถึง 'ต้นทุนของตัวเอง' มันเลยไม่แปลกที่เราจะไป 'เบียดเบียนต้นทุนคนอื่น'
เพราะเราก็จะไม่รู้ว่าคนอื่นเขาก็มีต้นทุน เราเลยทำเรื่องน่าอาย อย่าง 'ทิ้งขยะลงถนน'
เพราะเราไม่ถนัดที่จะคิดต่อว่า การกำจัดขยะขึ้นนั้นต้องใช้ต้นทุน..

หรืออย่าง 'รถตู้จอดแช่ป้าย' เพื่อให้ได้ผู้โดยสารเพิ่มอีก 2-3 คน..แล้วทำให้รถติดยาว..
นี่ก็เพราะไม่คิดต้นทุน..รถตู้อาจได้เงินเพิ่ม 6-7 ปราย
แต่คนอีกร้อยๆ ด้านหลัง ต้องแบกต้นทุนเพิ่มอีกคนละครึ่งปราย
สุดท้ายแล้วเงิน 6 ปราย เลย 'ถูกสร้าง' จากเงิน 50-60 ปราย..

เพราะฉะนั้นเลยไม่แปลก ที่บ้านนี้เมืองนี้มีการคอร์รัปชันมาก เพราะคนในนี้ไม่เคยเรียนรู้เรื่องต้นทุน
เขาเลยไม่รู้ต้นทุนตัวเอง มันเลยทำให้เขาไม่ห่วงต้นทุนตัวเอง
สุดท้ายมันเลยทำให้เขา 'ไม่มีความสามารถที่จะรู้ได้ว่า คนอื่นก็มีต้นทุน'
แต่ละคนเลยอยากได้อะไร อยากทำอะไร ก็เลยทำกันตามใจ
มีปัญหาอะไร ก็คอยให้อำนาจสูงกว่าแก้ไข..

ปลุกข้าวแล้วราคาตก เลี้ยงไก่จนไข่ล้นตลาด ก็ขอให้รัฐเข้าไปแทรกแซง..
ทำผิดกฎหมายบ้านเมือง ก็ไปขอให้ผู้ใหญ่ช่วยวิ่งเต้นล้มคดี..

สุดท้ายบ้านนี้เมืองนี้ เลยไม่สันตต์ที่จะคิดเรื่องความถูกต้องเหมาะสม ความถูกต้อง ความผิด
ทุกอย่างทำได้หมด ตราบเท่าที่มีอำนาจที่อยู่สูงกว่าให้การหนุนหลัง..นี่คือ 'ตวรรษี่ซ่า'..

**

“พฤติกรรมี่ซ่า’ นี่เหวอ?” ผมถามหาประโยคพาวิบัติ

“เปล่า..ตรงนี่” ลินบู้ยกปากให้หันกลับไปดูจอ

ซึ่งพิธีกร และผู้ร่วมรายการยังคงตั้งใจฟัง โดยไม่ขัดจังหวะการพูดของปรนิมม...

--

ปรนิมม : อันที่จริง..พฤติกรรมี่ซ่าก็ไม่ใช่ปัญหา ‘เป็นี่ซ่าก็มีความสุขได้’..มันอยู่ที่วิธีจัดการ
..โจทย์คือ..จะทำยังไงที่จะไม่ให้ ‘วิถีี่ซ่า’ ‘สังคมี่ซ่า’ ทำลายตัวเอง? เพราะ ‘ี่ซ่าดูแลตัวเองไม่เป็น’
ถ้าให้ี่ซ่าดูแลตัวเอง มันก็เหมือนที่พตเป็นตอนนี่ คือไร้ระเบียบ..คนไม่รู้จักคิด ทำอะไรตามใจ..
เล่นพรรคเล่นพวก..ประจบสอพลอ..สังคมหน้าตาอย่างนี้เป็นสังคมที่กำลังจะล่ม..

ดังนั้นในเมื่อเราเป็นี่ซ่า แล้วชอบความสัมพันธ์ระบบเกื้อกูล คุณเคยสัมพันธ์ภาพแบบนาย-บ่าว
เราก็ต้องปกครองกันแบบ ‘นายปกครองบ่าว’ ..นายสั่ง บ่าวทำ..ถ้าไม่ทำนายลงโทษ..

บ่าวก็มี ‘หน้าที่’ ที่ต้องทำให้นายพึงพอใจ..แล้วบ่าวก็มี ‘สิทธิ’ ที่จะได้รับการบริหารจากนาย
นายก็มี ‘หน้าที่’ บริบาลบ่าว..แล้วก็มี ‘สิทธิ’ ที่จะได้ความพึงพอใจจากบ่าว..

แล้วคนเป็นนายมี ‘สิทธิ’ ที่จะมีบ่าวคอยรับใช้..แต่ก็มี ‘หน้าที่’ ที่จะต้องดูแลบ่าวให้ดี
บ่าวผิदनายต้องลงโทษ ถ้านายปกครองบ่าวไม่ได้ ‘นายของนาย’ ต้องลงโทษนาย..

อันที่จริง..ผมกำลังพูดถึงการปกครองแบบโบราณ ที่ปกครองกันแบบเป็นลำดับชั้นๆ ลงมา
ซึ่งมันเหมาะกับสังคมแบบี่ซ่า เพราะี่ซ่าปกครองตัวเองไม่ได้

ถ้าได้ปกครองตัวเอง ี่ซ่าจะเลือกสิ่งี่ซ่าชอบ คือการพักผ่อน กับเงิน

ี่ซ่าจะไม่เลือกทำงาน แล้วก็ไม่เลือกที่จะพัฒนาตัวเอง

ถ้าไม่เชื่อผม อาจารย์สามารถกลับไปบริษัท แล้วชวนลูกน้องมาเขียนกฎการบริหารบริษัทขึ้นมาใหม่
แล้วให้ทุกคนรวมทั้งอาจารย์มีสิทธิมีเสียงเท่ากัน กฎใหม่ที่อาจารย์ได้จะต้องมีการขึ้นเงินเดือน
ลดเวลางาน เพิ่มสวัสดิการ เพิ่มวันหยุด ซึ่งถ้าอาจารย์ทำตาม บริษัทอาจารย์ก็อยู่ไม่ได้..

เพราะฉะนั้น ในความคิดผม..

ชี้เข้าไม่ได้มีความผูกพัน หรือความรับผิดชอบ มากพอที่จะได้สิทธิในการตัดสินใจ..

อันที่จริง..ที่ผมกำลังพูดคือ การปกครองแบบประชาธิปไตย ไม่น่าจะเหมาะกับคนของเรา...

--

..อันที่จริงปรนินมียังพูดต่อจากที่ผมถอดความมาไว้ข้างบนนี้ ไปอีกสามประโยคกว่าๆ แต่เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง ผมขอเลือกที่จะไม่ถอดความประโยคที่เหลือเหล่านั้น เพราะสิ่งที่เขาพูดในคลิป หากนำมาพูดในรายการโทรทัศน์บ้านเรา ผลลัพธ์ที่ได้ก็คงไม่ต่างกันเท่าไร ซึ่งเมื่อเขาพูดไปถึงตอนกลางของประโยคสุดท้าย รายการซึ่งเป็นรายการสดก็ถูกตัดเข้า 'จอดำ' จากนั้นก็มีอินเทอлюдส่งเข้าโฆษณาอย่างชนิดที่ไม่ทันตั้งตัว และเมื่อกลับเข้ามาในเบรคสี่ ผมก็เห็นปรนินมทำแค้นงัย้ม และพยักหน้าเหมือนที่ทำในช่วงต้น..

#####

ในตอนนั้น หลังรายการเบรคสามถูกตัดกลางอากาศเข้าสู่จอดำ แล้วเปิดเข้าสู่เบรคสี่ จิตนลินก็ชวนผมไปทานข้าว โดยบอกว่าในเบรคนี้ไม่มีอะไรน่าสนใจ คืออาจารย์แต่ละคน ก็สรุปความเห็นในแบบที่วูๆ ไป ที่เรียกร้องการสนับสนุนของรัฐบาล โดยทุกคนในรายการก็ทำเสมือนว่า ในเบรคที่ผ่านมาปรนินมไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆ ได้เลย ผมจึงปิดสวิทช์ห้องตัวเองแล้วเดินไปที่โต๊ะกินข้าว โดยภายในใจยังนึกขึ้นชมคำว่า 'พฤติกรรมชี้เข้า'

..'ชญา' กับ 'กระดาศ'..

สองสิ่งนี้ไม่มีใครผิด..ชญา ก็คือ ชญา และทำหน้าที่ตามแบบของชญา..

กระดาศ ก็คือ กระดาศ และทำหน้าที่ตามแบบของกระดาศ..

สองสิ่งนี้ไม่มีใครถูก..ชญา ก็คือ ชญา และทำหน้าที่ตามแบบของชญา..

กระดาศ ก็คือ กระดาศ และทำหน้าที่ตามแบบของกระดาศ..

'ชญา' เป็นสัญลักษณ์แทนความสูงส่ง สื่อถึงสภาวะแห่งสมมุติเทวา
ตัวของมันเปล่งปลั่ง ทอประกาย ฉายรัศมีแห่งอำนาจ บงการให้ทุกคนทำตาม..

'กระดาศ' เป็นตัวแทนของความเข้าถึงง่าย สื่อถึงสภาวะแห่งความเสมอภาค
ตัวของมันมีที่ว่างมากมายสำหรับสาธารณชน ที่จะได้ช่วยกันเขียนวรรณกรรม
และร่วมกันเป็นเจ้าของ..

..การจะเลือกชญา หรือกระดาศ ขึ้นอยู่กับว่าเราจะต้องใช้มันกับใคร ไม่ใช่เพราะสิ่งหนึ่งดี สิ่งหนึ่งเลว..

ในสังคมที่สมาชิกไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองเป็นเจ้าของ หรือ 'สังคมขี้ข่า'..สังคมนี้เหมาะสมกับชญา..
เพราะแต่ละคนไม่มีแรงจูงใจ และทักษะเชิงวรรณศิลป์มากพอ ที่จะหยิบปากกาขึ้นร่วมเขียนวรรณกรรม
แต่พร้อมที่จะเกรงกลัวต่อการได้รับคุณ รับโทษจากชญา..

ในสังคมที่คนรู้สึกว่าเป็นเจ้าของ หรือ 'สังคมเจ้าของ'..สังคมนี้เหมาะสมกับกระดาศ..
เพราะแต่ละคนไม่มีความโอ้อ่อนมากพอ ที่จะยอมให้สิ่งที่ตนครอบครองอยู่ถูกจัดการโดยคนอื่น
แต่พร้อมจะเจียดเวลา และความสามารถ เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการนั้น..

'ชญา' มีข้อดีคือ มีฤทธิ์เดชที่เป็นที่ตาย สามารถใช้สั่งการได้รวดเร็ว
แต่ข้อเสียคือความด้อยสิทธิ์ด้อยเสียงของสาธารณชน..

'กระดาศ' มีข้อดีคือ สามารถสร้างความพึงพอใจให้กับคนหมู่มาก
แต่ข้อเสียคือความเนิ่นช้า เพราะต้องรอฟังเสียงส่วนใหญ่..

‘สังคมชี้ช้าซึ่งเหมาะสมกับชฎา’ หากนำ ‘กระดาดข’ มาใช้ ความล้มสลายก็จะเป็นสิ่งที่พึงคาดหวัง เพราะหากชี้ช้าได้มีส่วนในการเขียนวรรณกรรม วรรณกรรมที่ออกมาจะมีแต่การวิพากษ์ความเสมอภาค ในความสุขความสบายแบบเดียวกับที่มีให้เจ้านาย โดยไม่สนใจถึงที่มาของสิ่งเหล่านั้น หรือการพัฒนาตนให้มีคุณภาพเทียบเท่ากับสิ่งที่เจ้านายเป็น..

แต่ในบรรดาความผิดพลาดทั้งหมดทั้งหมด สิ่งที่น่าที่สังคมชี้ช้าสังคมหนึ่งจะทำได้ก็คือ การโจมตีพยานกรมาหลาย ฝ่ายเพียรล้างเพียรเช็ด ตบแต่ง ชัดถู ‘ชฎา’ จนมันวาว แล้ววางมันให้หนักอึ้งไว้บนศีรษะ โดยไม่ใช้อิทธิฤทธิ์อันวิเศษของมันให้เป็นประโยชน์ แต่กลับไปเลือกที่จะให้หมูชี้ช้าเขียนวรรณกรรมอันไร้สาระ ตามความรู้ที่มีอยู่น้อยนิด ลงบน ‘กระดาดข’ เพื่อรอวันที่วรรณกรรมนั้นจะย้อนกลับมาทำลายสังคมตนเอง..

พพตเหมาะสมกับ ‘ชฎา’ บ้านนี้เมืองนี้ไม่ได้เหมาะสมกับ ‘กระดาดข’..
และก็ต้องไม่ใช่ ‘ชฎา’ แบบที่ในมือถือ ‘กระดาดข’..
แต่ต้องเป็น ‘ชฎา’ ในแบบที่ ‘ชฎา..เป็นชฎา’..

[กระ ทุ่ โดย คุณ : โพร านี เม ชุ ส , 14.18pm]

--ปรนิมม อธิวัชธีร์ (จากกระทู้ในเว็บบอร์ดสาธารณะวิจารณ์การเมือง)--

#####

“..งงว่าแกจะไปพูดแกว่งเท้าหาเสี้ยนทำไมยัย???”
ผมหยิบเรื่องคดีปรายการที่เพิ่งดูเมื่อครู่มาเป็นประเด็นในโต๊ะกินข้าว เพราะสงสัยแรงจูงใจของปรนิมม ที่ทำให้เขาพูดในสิ่งที่ทำให้รายการตัดเข้าโฆษณากลางอากาศ เพราะหากสังคมพพตก็คือสังคมไทยของโลกใบนั้น ก็เชื่อได้ว่าปรนิมมจะต้องทราบอยู่แล้ว ว่ามีเรื่องใดบ้างที่ไม่ควรไปกล่าวพาดพิงถึง ซึ่งสำหรับผมเอง หากได้ไปยืนอยู่บนตำแหน่งความสำเร็จในแบบเดียวกับเขา ผมก็ยังคิดไม่ออกว่า ตัวเองจะมีแรงจูงใจอะไร ที่จะต้องไปทำให้มีคนเกลียดชังผ่านรายการถ่ายทอดสด..
“ใครบอกแกว่งเท้าหาเสี้ยนนะ..มันออกแนว ‘หยิบเสี้ยนมาตำเท้า’ มากกว่านะ..” ลินพูดแบบติดตลก
“..เขารู้นะ..รู้อยู่แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ต้องทำ เพราะเขาบอกว่าถ้าไม่ทำพพตจะย้ายอยู่กับที่ แล้วอีกไม่เกินสี่ปีจะไม่ประเทศพพต..”

“คือไง!? กรุงแตกหรือ!?!?” ผมถามอย่างตื่นเต้น

“..ก็คล้ายๆ นั้น..” เธอพยักหน้า “..แต่มันไม่ได้เป็นสงคราม แต่ประเทศจะย้ายอยู่กับที่ แล้วก็ต้อง ‘ขายของเก่ากิน’ สุดท้ายแต่ละจังหวัดๆ จะถูก ‘ขอเช่าระยะยาว’ เป็นของประเทศนั้น ประเทศนี้ ร้อยปีบ้าง สองร้อยปีบ้าง..พพตก็จะเหลือแค่ชื่อ”

“เขาวิเคราะห์ว่าไง?”

“ปลิววาวว..ชั้นนั้นเขาวิเคราะห์ที่ไหนยะ มองเห็นเลยตะหาก.. เขาเห็นเหมือนเรามองเห็นหุ่น ว่ามันจะขึ้น จะลงนั้นแหละ”

“เฮ้ย!..จริงดี?!?” ผมอุทานด้วยความตกใจ

“จริง..เขาบอกว่าถ้าปล่อยไว้เรื่อยๆ ไม่เกินสิบห้าปีถูกแบ่งเช่าแน่ เขาเลยเอาตัวไปเบี่ยงทางของมัน ประณิมมองเรื่องนี้เห็น เหมือนกับเวลาที่พัสดเตะบอล แล้วมองเห็นลูกมันวิ่งนะ ..พัสดก็กะได้ใช่ไหมว่า ถ้าวิ่งไปทางนี้ ความแรงนี้ มันจะเข้าประตูหรือไม่เข้า..”

“อือ”

“..แล้วถ้าเห็นว่ามันจะเข้าประตูพัสด พักก็ต้องสกัดใช่ไหม.. คราวนี้ถ้าลูกมันไหลมาช้าๆ แค่อะทำไปเตะ มันก็หยุด.. แต่ถ้าสมมติว่ามันพุ่งมาเร็ว กำลังจะเข้าประตู..ตัวพัสดก็อยู่ไกล พักจะทำไง ..ก็ต้องรีบวิ่งไปเตะทิ้งใช่ไหมละ..”

“อืม”

“..ประณิมก็อย่างนั้นแหละ..ที่นั่นมันปล่อยให้แย่มานาน จะแค่เตะให้หยุดไม่ได้แล้ว..ต้องเตะ.. คราวนี้ถ้าเตะมันก็ต้องเจ็บเท้า..”

“อือ”

“..เพราะฉะนั้นเขารู้อยู่แล้วแหละว่าเจ็บแน่ เพราะมันต้องออกแรง..ยิงใช้แรงมาก ยิงเจ็บมาก.. แล้วเขาก็ว่า จะทำเบาๆ มันไม่ได้แล้ว ไม่งั้นมันก็ไม่สะเทือน..”

“เลยพูดจนจอดีเนี่ยนะ?” ผมแทรก

“..อือ..เขาต้องพูดแรงๆ แต่ก็เตรียมตัวเตรียมใจไว้แล้ว”

..แรงกระแทกที่ปรนินมสร้างขึ้น ยังไม่ส่งผลกระทบกลับมาในทันที แต่ทิ้งเวลาหลังจากนั้นอีกหลายเดือน
ทั้งนี้เพราะคนส่วนใหญ่ยังไม่ทราบว่าปรนินมคืออะไร แม้กระทั่งคนที่ชมรายการอยู่ในขณะนั้นก็ตาม
เพราะผู้จัดรายการได้ตัดเข้าโฆษณา ก่อนที่เขาจะพูดจบเนื้อความ..

**

“..ถ้าไม่มีพวกแฟนคลับที่ตามถ่ายคลิปเขา แผนเขาก็ไม่สำเร็จหรอก
เพราะรายการมันตัดทิ้งก่อน” ลินเล่าต่อ

“พวกถ่ายแล้วเอามาโพสต์เน็ตเหรอ?” ผมเดา

“อ้อ” เธอพยักหน้า

“อ้าว?..แล้วมันเป็นรายการสดไม่ใช่เหรอ..เขารู้ได้ไงว่าจะตัดทิ้งตอนไหน?”

“รู้ดี..พวกรายการที่บอกว่าสด มันไม่ได้สดแบบ สดจริงๆ นะ..เขาจะหน่วงเวลาไว้หนึ่ง..
ห้าวิ สิบวิ นาที ครึ่งนาที แล้วแต่..เผื่อมีปัญหาแบบปรนินมจะได้แก้ทัน”

“โห..แสดงว่าเขาพูดแรงขึ้นอีกเหรอ” ผมถามถึงสิ่งที่ปรนินมพูด
ต่อไปจากที่ผมได้ฟังอีกสามสี่ประโยค ก่อนที่จอจะมืด

“อ้อ...แต่จะว่าแรงก็ไม่เชิงหรอก แค่ไม่อ้อมค้อม..เขาไม่ได้ด่าใคร
แค่พูดถึงนิสัยของคนพุด ที่ประจบสอพลอ ยกยอปอปั้นเกินจริง..เขาบอกว่ามันเป็นพฤติกรรมชั่วๆ..
แล้วถ้าคนพุดไม่ยอมรับว่าตัวเป็นชั่วๆ หาวิธีอยู่แบบชั่วๆ...สุดท้ายจะสิ้นชาติ..”

หลังจากกินข้าวกันเสร็จ เราสองคนไปนั่งที่โต๊ะรับแขก

แล้วเปิดดูคลิปรายการในวันนั้นที่ลินดาวนิโหลดมาเก็บไว้ในเครื่อง

ผมก็ได้เห็นว่าปรนินมพูดเพ่งเล็งไปที่ ‘นิสัยสอพลอ’ โดยไม่ได้พูดให้ร้ายใครจริงๆ

และเขาก็ไม่ได้แนะนำให้หยุด ‘การสรรเสริญคนดี’ เพราะในท้ายที่สุดเขาก็ยืนยันว่านั่นเป็นสิ่งที่ดี

แต่จะมีปัญหาที่ต่อเมื่อกระทำเลยเถิด จนกลายเป็น ‘เยินยอ’ หรือ ‘สอพลอ’

แต่อย่างไรก็ตาม หากผมนำเนื้อหาในคลิปลดลงมาเล่า ณ ที่นี้

ผลลัพธ์ที่ผมจะได้รับกลับมา ก็คงจะไม่ต่างจากของปรนินม

ดังนั้นผมจึงขออนุญาตที่จะเลี่ยงการนำเรื่องดังกล่าว มาพูดถึงในหนังสือเล่มนี้..

**

“นี่..แล้วนางเขารู้มัยว่าปรนิมมจะทำอะไร?”

“อู้...ก่อนออกรายการเขาก็คุยกับนางว่า ถ้าเขาพูดแล้วมีปัญหานางจะว่าไง..”

“..แล้วไง?..”

“..นั่นเขาไม่ห้ามอยู่แล้ว เขาเห็นอะไรทำแล้วมีคนได้ประโยชน์ เขาก็ยุส่งหมดแหละ
สุดท้ายเลยคิดกันว่า ถ้าอยู่พุดกันไม่ได้ ก็จะไปอยู่มาลา”

“ทำไมต้องมาลา?”

..‘มาลา’ คือบ้านที่เมืองน้องของพุดในโลกใบนั้น
ซึ่งถ้าจะเปรียบไปแล้วที่นั่นก็คือ ‘ประเทศลาว’ ของโลกใบเรา..

“ปรนิมมเขาชอบ เขาบอกคนที่นี่นิสัยดี” ลินตอบ

“เขาเคยไปเที่ยวหรือ?”

“เคยไป..แต่แป๊บๆ ซ้ำมไปซื้อของอะไรเงี้ยะ แต่ที่ชอบเพราะเขาดูสารคดี
เขาเลยเห็นว่าโน่นสวยเป็นธรรมชาติดี คนก็น่ารักอ่อนโยน
เขาก็จะไปสร้างวัด แล้วนิมนต์พระที่ท่านสอนกรรมฐานได้ไปอยู่”

“นิมนต์ไปจากพุดหรือ? หรือที่มาลา?”

“พุด...วัดที่ไปกันบ่อยๆ นะ”

“อ้าว แต่มาลาก็คือเมืองพุทธสิ..” ผมถามโดยเทียบเอากับประเทศลาว

“..จะเอาพระจากพุดไปทำไม ที่มาลาเขาไม่มีสอนกรรมฐานกันหรือ?”

“นั่นสิ เราก็ว่าที่นั่นเขาก็มีแหละ...ไม่รู้ว่ปรนิมมคิดอะไร แล้วเราก็ไม่รู้ว่พอเขาไปอยู่แล้ว ได้ทำจริงๆ มัย
เพราะวันที่เขาไปมาลา ก็คือวันที่เรามา..”

“อืม”

“..แต่ที่เขาพูดก็คือ เขาชอบมาลาเพราะคนที่นี่จิตใจอ่อนโยน
เขาคงคิดว่าจิตใจอย่างนั้น เปิดรับธรรมะได้ง่ายจัง
แล้วคงคิดว่าถ้าไปอยู่แล้วไม่เห็นมีใครสอนกรรมฐาน ก็คงจะลงทุนสร้างวัด นิมนต์พระไปเองมั้ง”
ลिनตอบโดยการคาดเดา

“แล้วแกถามคนที่บ้านข้างม้ายี่นี่?”

“ถาม..พ่อแม่โอเคหมด..เราเฉยๆ ถ้าพ่อแม่ไป เราก็ตามไปดูแลด้วย”

“อืมมม...อ้าวว...งี้พ่อแม่แม่ก็ไม่ได้ไปมาลาดิ?”

“อ้อ” ลินพยักหน้า

#####

คุณลุง คุณป้า ของจิตนลิน หรือที่เธอเรียกท่านทั้งสองว่าพ่อ กับแม่
เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งในเวลาไล่เลี่ยกัน ก่อนการเดินทางไปมาลาของปรณิรม์พักใหญ่ๆ
ทำให้เธอมีทางเลือกที่จะเดินทางไปพร้อมกับปรณิรม์ หรือจะอาศัยอยู่ในพพตต่อ
ซึ่งในท้ายที่สุด จิตนลินก็ได้ตัดสินใจเลือกทางเลือกที่สาม
นั่นคืออาศัยต่อไปในพพต หากแต่เป็น ‘พพตของโลกใบอื่น’..

ถ้าเรื่องนี้เป็นนิยายทั่วไป

ผมจะวาดภาพแรงกดดันในพทที่ปรนินมที่ได้รับ ให้มีความรุนแรงถึงขั้นเอาชีวิต

เพื่อให้การหนีไปอยู่มาลาของเขาดูสมเหตุสมผล

และคงต้องวางปัญหาส่วนตัว หรือคาแรคเตอร์บางอย่างให้กับลิน

ที่ทำให้เธอผูกพันกับพท จนปฏิเสธการตามปรนินมไปอยู่ในมาลา

ซึ่งจะต้องชัดเจนมาก จนทำให้การเลือกใช้ชีวิตบนโลกใบอื่นดูสมเหตุสมผล

กว่าการอยู่กับญาติที่เหลือเพียงคนเดียวที่เธอรัก..

..แต่สำหรับชีวิตจริง บ่อยครั้งที่การตัดสินใจไม่ได้เกิดจากคาแรคเตอร์หลัก..

คนที่ชอบชมภาพยนตร์มาก อาจจะไม่เข้าโรงภาพยนตร์เลย หากต้องซื้อบัตรเข้าชมด้วยตัวเอง

เพราะเหตุผลเพียงไม่อยากสนทนากับพนักงานขายบัตร..

คนที่ชอบทานไข่เจียว อาจจะไม่ทำไข่เจียวทานเลยเป็นหลายๆ เดือน ทั้งที่เป็นอาหารทำทานง่าย

เพียงเพราะเหตุผลว่าไม่ชอบกลิ่นน้ำมันหลังทอดที่ติดมือ และใบหน้า..

คน และการตัดสินใจในลักษณะนี้มีอยู่จริง

และเชื่อว่าหลายคนก็คงเคยผ่านการตัดสินใจลักษณะนี้มาบ้างแล้ว ไม่มากก็น้อย..

ลินก็เช่นกัน แม้เธอจะรู้สึกผูกพัน และเคารพรักปรนินมมาก

แต่เธอก็ตัดสินใจที่จะมาอยู่ในพทของโลกใบนี้ เพียงเพราะมองว่า..

มันไม่ต่างจากการตายแล้วได้ไปอยู่บนสวรรค์..

เพราะแม้ต้องพบกับความพลัดพรากจากคนที่รัก..

แต่เธอก็ได้ชีวิตสั้นโดนในฐานะผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง.. ไม่ใช่พี่น้องของผู้มีชื่อเสียง..

ได้อาศัยในสังคมที่เธอคุ้นเคย ในบ้านเล็กๆ ที่ตกแต่งด้วยรสนิยมของตัวเอง..

และยังสามารถแสวงหาสิ่งที่ต้องการใดๆ ก็ได้ จาก 'เงินที่คว่ำมาจากอากาศ'

ด้วยความสามารถที่เธอนำติดตัวมา..

#####

“..ช่วงนั้นมันรุนแรงมากหรือ?” ผมถามถึงสถานการณ์ที่ปรนิมมีประสบหลังการออกรายการสด จนถึงวันที่เขาเดินทางออกจากพุด

“ไม่หรอก เอาเข้าจริงมันก็ไม่เท่าไร มีคนรักเขาเยอะ
แต่คนไม่ชอบเขาดันเป็นนักการเมือง กะข้าราชการใหญ่ๆ
พวกนี้เลยพยายามขงเรื่อง ให้ที่เขาพุดในรายการเป็นความผิดคดีความมั่นคง..เป็นกบฏ..”

“โอ้ว..เล่นแรง”

“..แต่จริงๆ มันเป็นการพุดเชิงวิชาการไป..จะว่าไม่ผิดมันก็ไม่ผิด..
แต่พวกนั้นก็พยายามจะให้เกิดให้ได้”

“แล้วทำไมเขาไปมีปัญหากับพวกนั้น?” ผมถามต่อ

“เขาไม่ยอมคน..ใครที่เขารู้ว่าเป็นคนไม่ดี เขาก็ไม่ไหว
อย่างมีครั้งหนึ่งเขาไปเป็นวิทยากร วันนั้นก็มึนๆมาทำข่าว แล้วก็รัฐมนตรีเดินมาหาเขา
รัฐมนตรีก็เตรียมมือรับไหว้..เขาก็ไม่ไหว้..แต่ก็ยืนคุยด้วย..”

“อือฮืม..แค่นี้?”

“..ยัง..พอคุยไปสองสามคำ คนติดตามรัฐมนตรีเดินมา
..คนนี้เป็นรุ่นพี่สมัยมหา'ลัย..เขาก็ยกมือไหว้ แล้วไปคุยด้วย ปล่อยให้รัฐมนตรียืนคอยคนติดตาม..”

“โห..หักหน้ากันอย่างงี้เลยหรือ”

“..แล้วทายซิว่าคนนั้นเขาเป็นรัฐมนตรีกระทรวงอาราย? ตึกตอกๆ” ดินถามพร้อมอมยิ้ม
ซึ่งจากที่รู้จักกันมา รอยยิ้มแบบนี้คือการบอกว่า คำตอบจะต้องเป็นกระทรวงสำคัญ

“ไม่มหาดไทย ก็ยุติธรรมอะ” ผมทายแล้วรอฟังเฉลย

“ฮะๆ..” เธอหัวเราะ “..ยุติธรรม”

“คุณพระ!..ใจไม่แข็ง คงไม่ทำ”

“แข็งอย่างเดียวก็ไม่พอ ต้องบ้าด้วย..ถ้าเป็นเรา เราคงไหว้นะ
ก็แค่ไหว้ๆ ไปตามกติกาสังคม..จะได้ไม่มีเรื่อง..ตรงนี้แหละ ที่เรารู้สึกว่าเขามั่นใจตัวเองเกินไป
สุดท้ายถึงวันที่เขามีปัญหาเลยโดนซ้ำ..แล้วใจทกก็ไม่ได้มีคนเดียว..”

ลินเล่าเรื่องของปรนิมมต่อไป โดยพอสรุปได้ว่า

จริงๆ แล้วสถานการณ์ในช่วงนั้นไม่ได้รุนแรงถึงขั้นคอขาดบาดตาย

เพราะคดีที่ปรนิมมถูกตั้งข้อหา ก็ยังมีหลักฐานอ่อน และคนทั่วไปก็ยังชื่นชมเขาอยู่มาก

แต่จะมีปัญหาในรูปของการใช้ชีวิตอย่างเป็นทางการเป็นปกติสุขไม่ได้เสียเป็นส่วนมาก

เนื่องจากต้องคอยตอบคำถามนักข่าว ซึ่งมักจะถามเรื่องเดิมซ้ำๆ แล้วเอาคำตอบที่ได้ไปถามคนอื่นต่อ

ให้เกิดภาพการโต้เถียงผ่านหน้าสื่อ เพื่อประโยชน์ในการขายข่าวรายวัน

“..ก็ไม่เห็นจะรุนแรงอะไรนี่หน้า..แล้วหนีไปมาลาทำไม?” ผมถาม

“ก็ถึงบอกไงว่าเขาไม่ได้หนี แต่เลือกที่จะไม่อยู่..เขาไปเพราะเขาชอบมาลา เขาว่าคนที่นั่นน่ารัก”

“แล้วเธอไม่ชอบเหรอ?”

“เปลี่ยาา เราเฉยๆ..อย่างปรนิมมไปมาลาเขามีจุดหมาย เขารู้ว่าไปแล้วอยากเห็นอะไร จะทำอะไร

แต่ถ้าเราไป เราก็แค่ตามไป..ไม่ได้มีเป้าหมายอะไร..ถ้าพ่อแม้อยู่ ก็ยังพอมีรู้ว่าเราจะตามไปดูแล

แต่พอพ่อแม่ไม่อยู่แล้ว ถ้าเราไป เราก็ไปเฉยๆ..แล้วยังไงเราก็ต้องอยู่คนเดียวอยู่ดี

..ปรนิมม กับขนาดเดินทางบ่อย..เพราะงั้นก็อยู่พุดดีกว่า” ลินอธิบาย

“อ้าว..แล้วทำไมไม่อยู่พุด?...ตอนนั้นฟังนี่ก็ว่าถูกขู่ฆ่ายกบ้าน เลยพากันไปอยู่มาลา

แล้วช่วยคนนี่ไม่อยากไป เลยมาหาพุดที่นี่อยู่”

“เฮ้อา..ตานี้ก็คิดเองเออเองเรื่อยเปื่อย..ปัญหาบ้านฉันไม่ได้แรงขนาดนั้นน

ถ้าจะอยู่พุดต่อมันก็พอได้แหละ..แต่ปรนิมมไม่ยอมให้เราอยู่..เขาห่วง..

ไม่รู้ว่าต่อไปใจทักเขาจะทำอะไรมัย..แต่ละใจทักใหญ่ๆ ทั้งนั้น

แต่พอรู้ว่าเราไม่ยอมไปด้วยจริงๆ เขาก็ไม่บังคับ..ก็เลย ‘พบกันครึ่งทาง’..”

คำว่า ‘พบกันครึ่งทาง’ ที่ลินพูด หมายถึงการที่ปรนิมมอนุญาตให้เธอสามารถอาศัยอยู่ในพุดต่อไปได้

แต่จะต้องไม่ใช่ ‘พุดของโลกนั้น’ ซึ่งเธอเคยเล่าให้ผมฟังก่อนหน้านี้แล้วว่า

เหตุที่ปรนิมมยื่นข้อเสนอแบบนี้มา เป็นเพราะในตอนนั้นเขาได้พัฒนาทักษะการใช้

‘คณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์’ ไปอย่างรวดเร็ว อย่างการใช้ ‘มองน้ำหนัก’ ‘มองพฤติกรรมหุ่น’

‘มองทิศทางของสังคม’ ไปจนถึง ‘การเฝ้าสังเกตกิจกรรมของจักรวาล’ จน ณ จุดหนึ่งเขาก็ได้เรียนรู้ว่า

หากประกอบมันเข้ากับ ‘ความตั้งมั่นของจิตใจ’ ที่สูงในระดับหนึ่ง

มันก็จะสามารถใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการ ‘ฝ่าสภาพลวงตาของระยะทาง’ ไปยังที่ต่างๆ ได้

ดังนั้นเมื่อเธอกับปรนิมมได้ข้อสรุปร่วมกันว่า เธอเลือกที่จะไปอยู่ในพุดของโลกใบอื่น

ทั้งสองคนจึงได้เริ่มมองหาจุดหมายปลายทาง

และได้พบกับโลกใบนี้ของพวกเขา จากความสามารถของระบบคณิตศาสตร์ดังกล่าวนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ผมต้องขอสารภาพตามตรงว่า จนแม้ในขณะที่กำลังเล่าเรื่องถึงบรรทัดนี้

ตัวผมเองก็ยังไม่เข้าใจว่า คณิตศาสตร์ที่ทั้งสองคนนั้นใช้มีการทำงานอย่างไร

เพราะแม้จะพยายามฟังลินอธิบายอยู่หลายครั้ง ผมก็สามารถทำได้เพียงเข้าใจ ‘รูปแบบพื้นฐาน’

ซึ่งปรินิมม์วาดอธิบายไว้ ในตอนท้ายๆ ของหนังสือปกดำ

และสาเหตุที่ทำให้ผมไม่สามารถทำความเข้าใจได้ ก็เป็นเพราะคณิตศาสตร์ที่ปรินิมม์ประดิษฐ์ขึ้นนี้

ไม่ได้ทำงานผ่าน ‘ประโยคสัญลักษณ์’ แต่มันทำงานโดย ‘การตัดตรงเข้าสู่หน่วยของความรู้’

การสรุปเช่นนี้อาจจะฟังแล้วเข้าใจยาก ดังนั้นผมจะขอเข้าไปเปรียบเทียบกับ ‘พรสวรรค์ของผู้ป่วยออทิสติก’

ซึ่งน่าจะทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการตามได้ง่ายขึ้น ดังนี้...

ในกรณีของ ‘คนปรกติ’ เวลาต้องแก้ไขโจทย์เลขอย่าง 3943652268.425 + 28779523.142

สิ่งที่ต้องทำก็คือ การนำเลขทั้งสองชุดมาบวกกัน

โดยเริ่มจากตำแหน่งขวามือสุด แล้วไล่ทีละลำดับๆ ไปทางซ้าย

แต่ในกรณีของ ‘ผู้ป่วยออทิสติก’ ที่มีพรสวรรค์ด้านคณิตศาสตร์ เมื่อได้เห็นหรือได้ยินโจทย์ข้างต้นนี้

เขาจะสามารถให้คำตอบกลับมาได้แทบจะในทันที

ราวกับว่าในสมองของเขา ได้เตรียมคำตอบของประโยคสัญลักษณ์ชุดนี้รอไว้ก่อนอยู่แล้ว

จากตัวอย่างที่ยกมา ความรู้ที่ลินได้จากคณิตศาสตร์ของปรินิมม์ ก็เหมือนกับความรู้ของผู้ป่วยออทิสติก

โดยสมองของผู้ป่วยออทิสติก คงใช้วิธีการอะไรบางอย่างแก้ไขโจทย์คณิตศาสตร์ในแบบที่ต่างไปจากคนทั่วไป

ซึ่งหากเราจะขอให้เขาสอนวิธีการของเขาให้ เขาก็คงไม่สามารถที่จะอธิบายมันออกมาได้

และในทางกลับกัน ถึงแม้ว่าเขาจะสามารถอธิบายมันออกมา

พวกเราก็คงจะขาด ‘โครงข่ายสมอง’ ที่มีคุณสมบัติเพียงพอ สำหรับการทำความเข้าใจสิ่งเหล่านั้น

**

“..นี่ บอกตรงๆ ว่า ก็ยังไม่เข้าใจว่า ‘คณิตฯ ปรินิมม์’ มันมาองหาโลกนี้ได้ไง?

แล้วเธอใช้ข้ามจักรวาลได้ไง?” ผมบ่นถึงความสงสัยที่คาใจมาตลอดหลายเดือน

“เฮ้อ..จะให้อธิบายไงละ อธิบายแล้วเธอก็ไม่เข้าใจจะ

..จั้นเอง..ไม่ต้องสนหรอกว่ามันทำงานยังไง..เอาแค่ว่าเราใช้มันทำอะไร..โอเคมั้ย?..”

“อ้อฮืม”

“..คณิตฯ ของปรนิมมันไปเปลี่ยนวิธีการที่เราทำความเข้าใจสิ่งรอบตัว
เราจะมองเห็นได้ว่าทุกอย่างมันเป็นคลื่น
อย่างเวลาพัสดมองเห็น ‘คนสวย’ กับ ‘คนไม่สวย’
พัสดู้สึกมั๊ยว่าจิตใจพัสดมัน ‘กระเพื่อม’ ไม่เหมือนกัน?..”

“อ้อ..ไม่เหมือน” ผมส่ายหน้า

“..นี่แหละ..เป็นเพราะสองคนนั้น ‘สร้างคลื่นคนละแบบกัน’ ใจเธอเลยกระเพื่อมไม่เหมือนกัน
แต่คลื่นที่ว่านี้ไม่ใช่แบบคลื่นแม่เหล็ก คลื่นแสง คลื่นไทรทึเคิ้ลนะ มันซับซ้อนกว่านั้น
แต่เอาเป็นว่ามันคือคลื่น..คราวนี้พัสดต้องเข้าใจว่า ของทุกๆ อย่างมันสร้างคลื่นแบบนั้นขึ้นมาหมด..”

“อ้อฮืม”

“..คณิตศาสตร์ของปรนิมมันทำให้เราเห็นคลื่นพวกนั้นแหละ..

..คราวนี้ถามว่าเราเจอโลกนี้ได้ยังไง..จริงๆ ไม่ใช่เราเจอ ปรนิมเจอ..

เขาดูคลื่นของโลกของเรา แล้วก็จำ ‘หน้าตาของคลื่น’ เอาไว้

แล้วก็ดูว่ามันมีคลื่นหน้าตาคคล้ายๆ กัน แผ่มาจากด้านไหนบ้าง..มันก็จะมีคล้ายมากบ้าง น้อยบ้าง..”

“อ้อฮืม”

“..ก็เหมือนพัสดมองคนนะ ถ้าพัสดอยากหาคนหน้าตาคคล้ายเรา พุสดก็ต้องจำหน้าเราให้แม่น
จำได้แล้วก็เดินไปหาที่คนเยอะๆ แล้วก็มองหาว่า มีใครหน้าคล้ายกับที่เก็บในความจำพัสด
พัสดก็จะแยกได้ไ่มั๊ยว่าคนนี้คล้ายมาก..คนนั้นคล้ายน้อย..คนโน้นไม่คล้ายเลย..”

“อืมมม”

“..นั่นแหละ..เรากับปรนิมทำแบบเดียวกัน..แต่เราดูคลื่น..จำคลื่น..แล้วก็มองหา..” ลินสรุปอย่างง่ายๆ

**

“..คราวนี้ถามว่ามานี้ได้ไง..

เราก็ใช้วิธีการเดิม แต่คราวนี้เราต้องมองว่าตัวเราเองเป็นคลื่น

แล้วต้องมองเพิ่มด้วยว่าสสาร กับช่องว่าง ก็เป็นคลื่น

เพราะฉะนั้นในตอนนั้นเราไม่รู้สึกรอกว่า มันมีระยะทางใกล้ไกล..เพราะระยะทางมันก็คือช่องว่างใช่ปะ..

ตอนนั้นเรารู้สึกแต่ว่ารอบๆ ตัวมันมีแต่คลื่น..พอเห็นว่ารอบๆ มีแต่คลื่น..
เราก็แค่ 'น้อยใจ' สร้างภาพว่า ถ้า 'คลื่นของเรา' กับ 'คลื่นของโลกนี้' รวมกัน แล้วจะเป็นยังไง
..พอภาพมันชัด มันก็คือคลื่นสองชุดนั้นรวมตัวกันแล้ว ก็จบ..เราก็มายูที่นี้..
"ง่ายดีมีะ เข้าใจปะ?" ลินถาม เมื่อเห็นผมอ้าปากหวอ พยักหน้าหงึกๆ

"อ้อ...อย่างนี้ ตอนนีไปโผล่อเมริกาก็ได้ดิ"

"ได้..แต่ขึ้นเครื่องไปเร็วกว่า" เธอตอบ

"อ้าว..นี่ว่ามันปั๊บบีบแบบหายตัว...ใช้เวลาด้วยอะ?"

"ไอ้ตอนเปลี่ยนที่นะปั๊บบีบ แต่กว่าจะเห็นว่าตัวเองเป็นคลื่นได้นะ..นานนนนน.." ลินลากเสียงยาว
"..ตอนจะมายูที่นี้ ใช้เวลาเกือบสองวันนะ"

"ถามจริง ถ้าย้อนเวลากลับได้ ยังจะมานี่มั๊ย?" ผมยิงคำถาม 'เค้นจากดราม่า'

"ฟังชานละๆ..ถามด้วยความฟังชานละ.. 'รู้ทัน' ว่าจิตฟังชานไปเลยดีกว่ามาหาคำตอบ
ยังไงเวลามันก็ไม่ย้อน คิดไปไม่มีประโยชน์

อยู่กับปัจจุบันก็มีความสุขดี..สวรรค์กลายเป็นอยู่แล้ว" ลินตอกผมกลับ

#####

สำหรับจิตนลิน การจากลา การพลัดพรากไม่ใช่เรื่องใหญ่ เธอมองมันเป็น 'กิจกรรมธรรมดาของชีวิต'
เพราะเป็นธรรมดาอยู่เอง ที่กาลเวลาจะนำบางสิ่งบางอย่างมาหยิบยื่นให้เรา
จากนั้นเพียงชั่วครู่ กาลเวลานั่นเอง ที่จะเป็นผู้พรากสิ่งเหล่านั้นให้หลุดลอยจากเราไป..

คนเราทุกคนต่างมี 'ความพลัดพราก' รอคอยอยู่เบื้องหน้า ทั้งกับ 'สิ่งที่รัก' หรือแม้กระทั่ง 'สิ่งที่เกลียด'
ถึงวันหนึ่งแม้มันจะไม่หนีจากเราไป เราเองก็ต้องเป็นฝ่ายที่ลาจากมัน
ไม่ว่าในแบบของ 'การจากเป็น' หรือ 'การจากตาย'..

..จิตนลิน ปรนิมม์ นารานาก ยืนคุยร่ำลากันอยู่หน้าบ้าน
โดยมีรถสิมูเซ็นของสนามบินมาจอดรอรับ
เมื่อสัมภาระทุกชิ้นถูกจัดวางในกระโปรงรถเรียบร้อย
หญิงสาวผู้เลือกจะอยู่ต่อในอพต ยกมือขึ้นไหวลาพี่สะใภ้
ก่อนจะแลกเปลี่ยนคำอวยพรระหว่างกัน..

..จบการสนทนากับนารานาก จิตนลินหันไปหาปรนิมม์
เธอราบลงแทบอกพี่ชายอย่างรู้ดีว่า นี่จะเป็นการกราบกันครั้งสุดท้ายของชีวิต
ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ โอบน้องสาวไว้อ้อมแขน พลาบงลูบผมเธออย่างเมตตา
แล้วพูดสอน โดยรู้เช่นกันว่า นี่จะเป็นการได้สั่งสอนเธอเป็นครั้งสุดท้าย..

“..เราไปอยู่คนเดียวดูแลตัวเองดี ๆ..ทางนี้มีกับสองคน ไม่ต้องห่วง..
อยู่โน่นถ้าความรู้มันทำประโยชน์ให้คนอื่นได้ แล้วตัวเองไม่เดือดร้อน ก็ทำ..
ถ้าดูว่ามันจะเดือดร้อนก็อยู่เฉย ๆ..เอาตัวเองไว้ก่อน..

แล้วหุ่นนะ ทำแต่พออยู่พอกิน..
ถ้าเราไม่ทำสเกลใหญ่ ๆ มันก็ไม่มีใครสังเกตหรอก..อย่าโลก..
ให้คิดว่าปลุกผักไว้หลังบ้าน มันก็อยู่ของมันตรงนั้นแหละ..จะเด็ดก็เด็ดเท่าที่จะใช้..”

ถ้ามีขยะกองมืมาอยู่หนึ่งกอง คนทั่วไปอาจจะเห็นว่ามันเป็นเพียงกองขยะ

ในขณะที่คนมีความรู้ด้านรถยนต์อาจจะมองเห็นว่า ภายในนั้นมีชิ้นส่วนรถยนต์อยู่มากมาย หรือคนที่มีความรู้ด้านฮาร์ดแวร์คอมพิวเตอร์ ก็อาจจะเห็นได้ว่ามีชิ้นส่วนฮาร์ดแวร์อยู่หลายชิ้น และหากคนพวกนั้นมีความรู้มากขึ้นอีก

เขาก็จะสามารถมองหา แล้วหยิบชิ้นส่วนต่างๆ ซึ่งดูไร้ความหมายในสายตาของคนทั่วไป มาประกอบเข้าด้วยกัน ให้เกิดเป็นรถยนต์ หรือคอมพิวเตอร์ขึ้นมาได้..คำถามก็คือ.. ของทั้งสองชิ้นที่ถูกประกอบขึ้นจากกองขยะ เป็น 'ของจริง' หรือ 'ของปลอม?'

..ถ้าของชิ้นหนึ่งสามารถสตาร์ทติด เหยียบคันเร่งแล้ววิ่ง เหยียบเบรคแล้วหยุด ทำสิ่งต่างๆ ที่รถคันอื่นทำได้ครบถ้วน 'การประชุมกันของชิ้นขยะ' กลุ่มนั้นก็เรียกว่า 'รถยนต์' ไม่มีจริง หรือปลอม..

..และถ้าของอีกชิ้นหนึ่งสามารถบูทได้ ลงโปรแกรม เชื่อมต่อเครือข่าย หรือฮาร์ดแวร์ต่างๆ ได้ ทำทุกสิ่งที่คอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งจะทำได้ 'การประชุมกันของชิ้นขยะ' กลุ่มนั้น ก็เรียกว่า 'คอมพิวเตอร์' ไม่มีจริง หรือปลอม เช่นเดียวกัน..

สิ่งที่ลินทำเมื่อเดินทางมาถึงที่นี่ เพื่อที่จะกลายเป็น 'พลเมืองที่ถูกต้องตามกฎหมาย' ก็เป็นไปในลักษณะเดียวกันนี้เอง

โดยเธอจับสิ่งที่พวกเราอาจไม่คิดว่ามันเกี่ยวข้งกัน มาประกอบเข้าด้วยกันชิ้นที่ละเล็กละน้อย จนกลายเป็นตัวตนของเธอขึ้นมา..

#####

ในอดีต..ย้อนกลับไปในวันที่ลินบอกผมว่า เธอเป็นคนจากโลกอื่น

ตั้งแต่วินาทีที่ผมหายจากอาการช็อค และเริ่มตั้งตัวได้

ผมเริ่มถามเธอด้วยคำถามต่างๆ ด้วยความรู้สึกที่ก็ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

และก็ยังแอบลุ้นอยู่ในใจว่า เมื่อเธอถูกถามจนจนมุม ไม่สามารถไหลไปไหนต่อได้ เธอจะกลับคำ แล้วยอมสารภาพว่า เรื่องที่พูดมาทั้งหมดเป็นการอำหน้าตายครั้งใหญ่..แต่มันก็ไม่เป็นเช่นนั้น..

และหนึ่งในบรรดาคำถามแรกๆ ที่ผมถามเธอในตอนนั้นก็คือ เธอทำตัวเองให้เป็น ‘บุคคลที่ถูกต้องตามกฎหมาย’ ได้อย่างไร เพราะเธอไม่เพียงมีบัตรประชาชน หรือใบขับขี่ แต่เธอยังสามารถเปิดบัญชีธนาคาร บัญชีซื้อขายหลักทรัพย์ ได้รับ ‘บัตรทองประกันสุขภาพถ้วนหน้า’ และสามารถซื้อบ้านด้วยชื่อของเธอเอง ไปจนกระทั่งมีชื่อปรากฏอยู่ใน ‘ใบรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง!’ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องชี้ชัดว่า ลินคือบุคคลที่มีตัวตนในสายตาของสำนักทะเบียนราษฎร ไม่ใช่เพียงชาวต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ที่หาเอกสารหลักฐานปลอมมาพกติดตัว..

ซึ่งหลังจากที่ผมซักถาม เธอก็อธิบายให้ฟังอย่างเปิดเผยว่าทำอะไรไปบ้าง จนได้มีชื่อไปปรากฏอยู่ในสารบบทะเบียนราษฎร ในฐานะของคนไทยคนหนึ่ง โดยเธอไม่ได้ใช้วิธีการผิดกฎหมาย อย่างสวมรอยใช้ชื่อคนตาย หรือแฮ็คระบบเข้าแก้ไขฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร แต่เป็นการทำกิจกรรมอะไรหลายๆ อย่าง ในลำดับ และเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้ตัวตนที่ถูกกฎหมายค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมาทีละเล็กทีละน้อย สิ่งที่น่าสนใจก็คือ กิจกรรมแต่ละอย่างที่ลินทำ เป็นสิ่งที่ในสายตาของพวกเขาจะมองว่า ‘ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ’ กับงานทะเบียนราษฎรเลยแม้แต่น้อย ซึ่งนี่เองคือสาเหตุที่ทำให้ผมเจตนาเล่าข้ามเรื่องนี้ไปในตอนแรก เพราะหากฟังโดยยังไม่รู้จักทฤษฎีพัฒนาการมิตี และไม่ทราบวาลิน กับปรนิมมีใช้มันทำอะไรได้บ้าง ผู้อ่านก็จะต้องรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องไร้เหตุผล..เหมือนที่ผมเคยรู้สึกเมื่อฟังเธอเล่าในวันนั้น...

**

“..แต่เธอก็เลือกตั้งได้ไม่ใช่หรือ?” ผมถามด้วยความต้องการที่ซ่อนอยู่ลึกๆ ว่า จะบีบให้ลินยอมรับ ว่าเรื่องที่เธอมาจากโลกใบอื่นเป็นแค่การพูดอำเล่น

“ก็ได้สิ..ที่เราอยู่เนี่ย เราอยู่อย่างถูกกฎหมายนะ” เธอตอบ

..ผมฟังแล้วย่นคิ้ว..

“เอางี้..ตอนนี้พัสดู้สึกว่าสิ่งที่อยู่รอบตัวพัสดมันจริงจังมาก

พัสดต้องมองใหม่ ว่าของที่เราเห็นอยู่เนี่ยมัน ‘สร้างขึ้นได้’

ถ้าเรามี ‘วัตถุดิบ’ มี ‘ทักษะ’..เราจะเอาวัตถุดิบมาประกอบกันเป็นโน่น เป็นนี่ได้..เอาง่ายๆ..

พัสดู้สึกไหม่ว่า ‘สตรอเบอร์รี่’ มีรสยังไง?..”

“อืม” ผมพยักหน้า

“..แล้วเวลากิน ‘นมรสสตรอเบอร์รี่’ นะ..รู้สึกว่ามันได้กลิ่น ‘ได้รสสตรอเบอร์รี่’ ไหม?”

“อือ”

“..ในนมเนี่ยเขาไม่ได้ใส่สตรอเบอร์รี่จริงๆ ลงไปนะ..เขาเอา ‘กลิ่นสังเคราะห์’ ใส่ไป

แต่พอพัสดกิน พาสก็รู้สึกเหมือนกินสตรอเบอร์รี่ไหม้ๆ?”

“อืมมม”

“..แล้วเวลาเขาสังเคราะห์กลิ่น เขาก็ไม่ได้เอามาจากสตรอเบอร์รี่จริงๆ นะ เขาเอาสารเคมีผสมกัน

แต่พัสดก็รู้สึกว่ามันเหมือนจริงไหม้ๆ..นี่แหละคือนักวิทยาศาสตร์เขาทำ ‘เซนส์ของสตรอเบอร์รี่’ ขึ้นมา

เพราะรู้จักคุณสมบัติของสารเคมี..”

“อืมมม”

“..เพราะงั้นถ้าพัสดจะเข้าใจเรา ว่าเรากลายเป็นคนถูกกฎหมายได้ไง

พัสดต้องมองว่า ‘ความเป็นคนถูกกฎหมาย’ เหมือนกับ ‘เซนส์สตรอเบอร์รี่’..มันสังเคราะห์ได้”

“แล้วเราต่างกันมั๊ย?” ผมถามในมุมของ ‘ความเป็นคนถูกกฎหมาย’ ระหว่างผมกับเธอ

“ไม่ต่าง..อ๊ะ..เหมือนพัสดชอบกินอาหารร้าน ‘ปุดองเทวดา’ นะ..พัสดชอบรสชาติเขาไหม้ๆ

คราวนี้สมมุติว่าพัสดไปเจอ ‘ตำราอาหาร’ ของเขา..ในนั้นบอกพัสดทุกอย่างเลย..

วัตถุดิบ..วิธีปรุง..อุปกรณ์..อุณหภูมิ..เวลา..

แล้วพัสดก็เอามาทำที่บ้าน เสร็จออกมารสชาติเหมือนกัน แต่งจานเหมือนกัน

จานที่ใส่ก็ใช้แบบเดียวกัน..แค่ไม่ได้ออกจากครัวปุดองฯ..อย่างงี้พัสดว่าอาหารจานนี้มันปลอมมั๊ย?”

“อืม...คงไม่นะ” ผมตอบ

**

..ลินแล้วถึงสิ่งที่เธอทำเพื่อให้เกิดตัวตนขึ้น หลังจากที่เดินทางมาถึง แล้วนำสร้อยทองที่เตรียมมาไปขาย เพื่อให้มีเงินติดตัว..

“..พอขายสร้อย เราก็เข้าร้านเน็ต เสิร์ชอะไรก็ได้ ที่มันมีเลขบัตรประชาชน เลขผู้เสียภาษี ของคนที่นี่มาดู แล้วดูเหมือนคุณหุ่นมันเคลื่อนนะ..

พอเห็นซัก 7-8 เลข เราก็เริ่มเห็นว่า ข้อมูลในระบบทะเบียนของที่นี่มันกระเพื่อมยังไง..”

“หืมมม?!?!..มันมีกระเพื่อมด้วยหรือ?!?!”

“..มีสิ..ก็เหมือนหุ่นนะ..คราวนี้พอเห็นมันกระเพื่อมแล้ว ก็ง่าย ๆ
เราก็แค่ทำให้ ‘ข้อมูลชุดของเรา’ กระเพื่อมจังหวะเดียวกับที่นี่
พอกระเพื่อมเหมือนกัน มันก็ ‘กลืนกันไปเอง’..”

..ผมจะยังคงไม่เข้าใจคำที่ลินพูดว่า ‘กลืนกันไปเอง’ ไปจนกว่าจะได้ฟังเรื่องที่ดาวแต่ละดวง
ใช้ช่องว่างซึ่งมีเอกลักษณ์แตกต่างกัน เป็นเครื่องป้องกันการยุบรวมกัน
โดยเรื่องทั้งสองนี้ มีจุดร่วมอยู่บนหลักการเดียว คือของที่ต่างกันจะจำแนกตัวเองออกจากกัน
และของที่เหมือนกันจะมุ่งเข้าไปรวมตัวกัน..

“..แล้วมันทำให้กระเพื่อมได้ด้วยหรื่อ?”

“ได้สิ”

“ทำไง?” ผมพยายามซักต่อไป

“อืมมม..” เธอทำสีหน้าใช้ความคิด แล้วถอนหายใจเบาๆ

“..ฟังแล้วอย่างงั้นพัสส เราก็ไม่รู้จะอธิบายยังไง เพราะพัสสมองไม่เห็น
เขาเป็นว่าเราสมัครอีเมลก่อน สมัครหลายๆ ที่ แล้วก็ส่งเมลหาตัวเองกลับไปกลับมา
ให้ข้อมูลของเรา ‘มีการเคลื่อนไหวไปมา’..

แล้วก็เอาเมลไปสมัครเป็นสมาชิกเว็บที่เขาไม่เอาเลขบัตรประชาชน..

แล้วก็โพสต์กระทู้ ชวนคนในนั้นคุย..เอาเมลเปะไว้ ให้เขาเขียนเมลมาคุยด้วย..

พอทำงี้ข้อมูลของเรามันจะเคลื่อนไหวซับซ้อนมากขึ้น..”

“อืม”

“..คือตอนแรกมันเคลื่อนแบบเดียวไง..กลับไป กลับมาของเราเอง..

พอไปสมัครเว็บ ชวนคนคุย มันก็เคลื่อนแบบซับซ้อนขึ้น..มิติมันเพิ่มขึ้นนะ..”

“อืม” ผมพยักหน้าอย่างงงๆ

“..คราวนี้เราก็ไปซื้อโทรศัพท์มาสองเบอร์ แล้วส่งแมสเสสหากันเอง..แล้วก็กดเบอร์มั่วๆ โทรออกไป.. พอคนเขาโทรกลับมา ข้อมูลทางโทรศัพท์ของเราจะกระเพื่อมเพิ่มมิติ ..เหมือนที่ทำกับเมลล์นั่นแหละ..”

“อือ”

“..พอได้อย่างงี้ เราก็เอาเมลล์กับโทรศัพท์มาเชื่อมกัน ลินก็เมลล์เบอร์ลิน ไปให้คนที่เขาเขียนเมลล์คุยลินโทรมาหา..ข้อมูลของลินมันก็จะป็นกลุ่มเป็นก้อนขึ้น ..ตาเบ๊วๆ นี่..รู้เรื่องมัยเนี่ย?”

“หึ..” ผมสั่นหัวสรวลภาพ “..แต่เล่าไปเหอะ..อยากฟัง”

“..มันก็เป็นกลุ่มเป็นก้อนขึ้นมา..พอมัน ‘แน่นได้ที่’ เราก็ทิ้งเวลาไว้วันหนึ่ง..พอครบ 24 ชั่วโมงปั๊บ เราก็เข้าเซเว่นฯ ไปซื้อขนมที่มีให้ส่งของไปซิงโซค แล้วเราก็เขียนชื่อ เขียนเบอร์ เขียนเมลล์ ส่งเข้าไป พอทำได้งี้ ข้อมูลของเราก็จะมี ‘เปลือก’ แล้ว..

แล้วก็อยู่ใน ‘ระนาบ’ ใกล้เคียงๆ กับข้อมูลคนอื่น.. แต่ข้างในมันจะ ‘กลวงๆ’”

..ลินอธิบายโดยใช้ภาษาของตัวเองอย่างเต็มที่ หลังทราบว่ามันต้องการฟังแค่ผ่านๆ..

“แล้วที่ส่งซิงโซค เขาที่อยู่ที่ไหนใส่? หรือไม่ใส่ที่อยู่?” ผมซักเธอต่อ

“ไม่ใส่..เราไม่ได้จะเอาอะไรนี่ แค่อยากให้อข้อมูลมันกระเพื่อม..

คราวนี้พอส่งไปแล้วอาทิตย์นึง เราก็ใช้มือถือโทรไป 191 เล่าให้ตำรวจที่รับสายฟังว่ามีโทรศัพท์เบอร์นึงโทรมาหาเราบ่อยมาก..รับแล้วก็ไม่มีใครพูด โทรกลับก็ไม่มีใครรับ แล้วเราก็บอกเบอร์ที่เราจะให้ตำรวจเขาฟัง..”

“เหรอก มีคนโทรทวน?!?”

“..ไม่เหรอก ก็เราเองแหละ ก็ที่เราโทรหาตัวเองบ่อยๆ ไง..

ที่โทรไป 191 เพราะเราจะให้อข้อมูลมัน ‘ส่าย’ เพิ่มความซับซ้อนขึ้นไปอีก..”

“..แล้ว..”

“..เราก็ใช้โทรศัพท์โทรไปโทรมาให้เงินมันหมด..แล้วก็ยกเลิกอีเมลล์ทุกอัน..เลิกเป็นสมาชิกทุกเว็บ.. แล้วก็รอกไปครึ่งเดือน ให้ขนมมันจับรางวัล..”

“อืมมม..แล้วเมื่อไหร่จะเป็นคนไทยงะ?” ผมถามตัดเข้าหาบทสรุป เพราะไม่สามารถจับสาระได้ และคาดว่าลินคงจะเล่าเรื่องนี้ไปอีกนาน

“..นี่แหละเป็นแล้ว!..” เธอตอบ

“!?!?!?!?”

“..พอวันที่ขนมมันจับรางวัลเสร็จ มันก็เหมือนผลไม้สุกหล่นลงพื้นนะ ข้อมูลส่วนตัวที่เราใช้ตอนสมัครเมล มันจะไปโผล่ใน ‘ทะเลเบียนกลาง’ อีกวันสองวันเราก็ไปขอทำบัตรประชาชน..เปิดบัญชีธนาคาร..เปิดพอร์ต..เก็บตังค์..ดาวนบ้าน แล้วก็ย้ายชื่อออกจากทะเลเบียนกลางมาอยู่บ้าน.....จบ”

“!?!?!?!?”

“..แล้วพออยู่ๆ ไปมันก็มีคนมาทำรั้วบ้านเราฟัง” ลินสรุปพร้อมรอยยิ้ม

**

“โห..มันง่ายอย่างนั้นเลยหรอ?” ผมวิจารณ์

“ฮือออ..ตานี้ก็พูดไปเรื่อย..” เธอทำตาหิ้วใส่ “..ที่ฉันทำมันง่ายตรงไหนยะ!?!?”

“เออแฮะ..แต่งงๆ..แล้วใครคือข้อมูลเธอเข้าทะเลเบียนกลาง?”

“ไม่มีใครคือพัสดุ พัสดุต้องมองว่าสิ่งต่างๆ มันเป็น ‘การกระเพื่อม’..เหมือน ‘คลื่น’ นะ.. ที่เราทำ เราไป ‘สร้างคลื่น’ ให้ ‘คลื่นข้อมูลเรา’ เหมือนกับ ‘คลื่นของทะเลเบียนราษฎร์’ แล้วรอจังหวะให้คลื่นที่มันเหมือนกัน กลืนกันเข้าไปเอง” ลินพยายามพูดให้เข้าใจง่าย

“งี้ถามหน่อย..ถ้าอยู่ๆ ฉันไม่อยากเป็นพัสดุแล้ว..อยากเป็นคนใหม่ ฉันจะใช้วิธีนี้ได้ม๊ะ?”

“ไม่ได้..” เธอส่ายหน้า “..เพราะพัสดุมีตัวตนอยู่แล้ว เธอเชื่อมโยงกับคนอื่นในระบบ ถึงเธอทำมันก็ไม่มีอะไรเปลี่ยน..

หรือถ้าทำดีๆ แล้วมันเปลี่ยน ยังไงๆ ก็เป็นของปลอม..

อย่างวันนี้ให้เราทำอีก เรายังทำไม่ได้เลย เพราะตอนนี้เรากลายเป็นส่วนหนึ่งของระบบไปแล้ว”

#####

..ในวันนั้นการคุยกันระหว่างผมกับจิตนลินในเรื่องการสร้างตัวตนของเธอ
จบลงตรงที่ผมยังคง 'ละหลายเรื่องไว้ ในฐานะที่ 'ไม่' เข้าใจ'
ต่อในภายหลัง ความสงสัยที่คาใจเหล่านี้จึงค่อยๆ คลี่คลายไปที่ละน้อย
จากการฟังเธออธิบายถึงทฤษฎีของปรานิม

มาในวันนี้ แม้ผมจะยังไม่เข้าใจว่า ทฤษฎีที่เธอใช้สร้างผลลัพธ์อย่างนี้ให้เธอได้อย่างไร
และยังไม่สามารถมองเห็นกิจกรรมของข้อมูลในแบบที่เธอเห็นได้
แต่ผมก็พอจะสัมผัส 'ปลายทางของความเป็นเหตุเป็นผล' ของสิ่งที่เธอทำได้บ้าง
และด้วยความที่ผมเห็นว่า เรื่องราวของลินในช่วงการสร้างตัวตนมีความแปลก และน่าสนใจ
ผมจึงไม่ตัดเรื่องนี้ทิ้งไป แต่เก็บไว้โดยเลือกที่จะนำมาเล่าในจุดที่ผู้อ่านทุกคน
มีความคุ้นเคยกับทฤษฎีพัฒนาการมิติแล้ว..

..กลับมาถึงวันที่ผมสามารถเปิด 'ทอล์คกิ้งดิคท์ต่างดาว' ขึ้นมาได้..

ภายหลังจากจิตนลินเล่าถึงสาเหตุ ที่ทำให้ครอบครัวเธอตัดสินใจออกจากพพต
เธอก็เล่าถึงเรื่องในตอนตลาดหุ้น และตลาดซื้อขายล่วงหน้าบนโลกใบนั้นฟังทลายลง
เพราะมีคนจำนวนหนึ่งใช้เทคนิคแบบที่เธอใช้ เข้าไปหาผลประโยชน์ในตลาด
จนทำให้คนที่ไม่รู้เทคนิคนี้เห็นความผิดปกติ และดึงเม็ดเงินออกไปจนตลาดล่ม

เธอเล่าว่าปรานิมเป็นผู้ชักใยอยู่เบื้องหลัง เพราะไม่เห็นด้วยกับ 'เกมทางธุรกิจ' ลักษณะนี้
โดยเขาไม่มองว่ามันเป็น 'การลงทุน' แต่มองว่ามันคือ 'การพนัน'

ที่ไปส่งผลให้คนหมู่มากนอกวงพนัน ต้องพลอยรับเคราะห์จากกระบวนการ 'ปั่นมูลค่า'

การโค่น 'เกมการพนันทางธุรกิจ' เป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของปรานิม ที่จิตนลินได้เห็นก่อนมาจากพพต
เธอเล่าว่าเขาไม่เคยเปิดเผยทัศนคติต่อสาธารณชน แต่ได้กล่าวถึงเพียงสั้นๆ

ไว้ในตอนท้ายของบทความเรื่อง 'สิทธิมนุษยชน' ที่เขาเขียนขึ้น และแสดงไว้ในเว็บไซต์ของตัวเอง...

ในช่วงสิบกว่าปีมานี้ กระแสโลกให้ความสนใจกับเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นอย่างมาก ซึ่งในอดีตผู้เขียนก็เป็นคนหนึ่ง ที่ชื่นชมกับกระแสตื่นตัวเช่นนี้ และรู้สึกว่ามนุษย์ทุกคนควรมีสิทธิเท่าเทียมกัน

แต่ภายหลังจากที่ได้พัฒนาทฤษฎี เข้าร่วมการแข่งขันในรายการรีอริตีกำลังอำนาจ จนถึงแกรนด์อาร์ช มุมมองของผู้เขียนเกี่ยวกับประเด็นสิทธิมนุษยชน ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก จากการได้เรียนรู้ว่าสิ่งต่างๆ จำเป็นที่จะต้องเกิดขึ้นจากเหตุ

สิ่งที่ได้เรียนรู้มาข้างต้นชี้ไปยังจุดที่ว่า

สภาวะซึ่งถูกเราเรียกว่า 'สิทธิ' จะต้องเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นจากความว่างเปล่า แต่จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีเหตุ ดังนั้นหากถามว่า

'สภาวะแห่งความเท่าเทียมกันของสิทธิ' นั้นสามารถเกิดขึ้นได้หรือไม่?

คำตอบก็คือ 'เกิดขึ้นได้' หากมีเงื่อนไขซึ่ง 'เหตุที่มาของสิทธิ' มีความเท่าเทียมกัน

อันที่จริงคำตอบนี้เป็นการชี้กลายๆ ว่า ความเท่าเทียมกันของสิทธิ ไม่ใช่สภาวะที่จะเกิดขึ้นได้จริง โดยผู้เขียนมีทัศนะส่วนตัวว่า มนุษย์แต่ละคนกำลังทำ 'เหตุของสิทธิ' ที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งในทัศนะของผู้เขียน 'เหตุของสิทธิ' ดังกล่าว ก็คือ 'การปฏิบัติหน้าที่'

ดังนั้นผู้เขียนจึงเห็นว่า 'สิทธิ' กับ 'หน้าที่' จะต้องเป็นของสองสิ่งที่เกิดขึ้นควบคู่กันเสมอ

ซึ่งนี่จึงหมายความว่า เป็นไปไม่ได้เลย ที่ใคร หรือองค์กรใด

จะลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิให้เกิดขึ้นโดยไม่มองถึงหน้าที่ ซึ่งเป็นที่มาของสิทธิดังกล่าวด้วย

ด้วยเหตุนี้ 'การเรียกร้องสิทธิโดยไม่สนใจหน้าที่' จึงถูกผู้เขียนมองว่า เป็นการเรียกร้องที่ไร้สาระ ไม่ต่างจากการเรียกร้องให้มีผลไม่เกิดขึ้นท่ามกลางทะเลทราย โดยไม่ลงมือทำการเกษตร เพราะนั่นคือความพยายามที่จะให้มีอะไรบางอย่าง ผุดขึ้นมาจากความว่างเปล่า

**

ในมุมมองหนึ่ง การมีอยู่ขององค์กรซึ่งต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนเป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นผู้เจริญ มีอารยธรรม และเคารพในคุณค่าของความเป็นมนุษย์

แต่ในอีกมุมมองหนึ่ง หาก 'สภาวะของสิทธิ' และ 'สภาวะของหน้าที่' เป็นสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นร่วมกันจริง ย่อมจะทำให้มองได้ว่า

องค์กรเหล่านั้นกำลังเข้ามาแทรกแซงกระบวนการปรับสมดุลตามธรรมชาติ

ผู้เขียนมีกรณีตัวอย่างที่น่าขัน แต่ค่อนข้างที่จะเป็นตลกร้ายที่กำลังเกิดขึ้นในบางประเทศ ทั้งในประเทศที่เจริญแล้ว และกำลังพัฒนา โดยเรามักจะได้ยินข่าวอยู่เนืองๆ ว่า

ในปัจจุบันนี้มีบางประเทศประสบปัญหากลุ่มผู้ก่อการร้าย ที่ต้องการแบ่งแยกดินแดน

โดยอาศัยวิธีการต่อสู้ที่ป่าเถื่อน เช่นการลอบวางระเบิด หรือทำระเบิดพลีชีพสังหารผู้บริสุทธิ์

เพื่อเพิ่มอำนาจการต่อรอง สร้างแรงกดดันให้กับรัฐบาลของประเทศนั้นๆ

ซึ่งเราจะลองพิจารณาเรื่องนี้กันในสองมุม คือจาก 'มุมมองของนักสิทธิมนุษยชน'

กับ 'มุมมองของกระบวนการปรับสมดุลตามธรรมชาติ'

ในมุมมองของ 'นักสิทธิมนุษยชน' สมาชิกกลุ่มก่อการร้าย

เป็นผู้ที่ทรงฐานะ และสิทธิขั้นพื้นฐานจากการเป็นสมาชิกสังคม

จึงสมควรได้รับการปฏิบัติจากรัฐ เท่าเทียมกับสมาชิกของสังคมคนอื่นๆ

แต่สำหรับในมุมมองของ 'กระบวนการปรับสมดุลตามธรรมชาติ'

พฤติกรรมก่อการร้าย คือการ 'ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ ของความเป็นพลเมือง'

ซึ่งส่งผลให้ผู้กระทำ 'สูญเสียฐานะ และสิทธิการเป็นสมาชิกของสังคมไปโดยอัตโนมัติ'

และต้องถูกกระทำนอกกรอบของ 'สิทธิขั้นพื้นฐานอันพึงมีพึงได้' เฉกที่สมาชิกสังคมคนอื่นๆ กำลังได้รับ

ความน่าขนป่นน่าวิตกของกรณีศึกษาที่ยกมานี้ก็คือ

ในปัจจุบันนี้กระบวนการปรับสมดุลตามธรรมชาติที่กล่าวไว้ข้างต้น ไม่สามารถเกิดขึ้นได้

เพราะองค์กรเพื่อสิทธิมนุษยชนของหลายประเทศ ซึ่งกำลังประสบปัญหาการก่อการร้าย

มีการออกมาเรียกร้องสิทธิให้กับกลุ่มก่อการร้าย และต่อต้านมาตรการตอบโต้ของฝ่ายรัฐ

อีกทั้งเรียกร้องให้ปฏิบัติกับสมาชิกกลุ่มก่อการร้าย ตามฐานะของความเป็นพลเมือง

ซึ่งผู้เขียนมองว่า การเคลื่อนไหวเหล่านี้มีจุดบกพร่องอยู่หลายประการ

ประการแรก - องค์กรสิทธิ กำลังเรียกร้อง 'สิทธิขั้นพลเมือง' ให้กับ 'ผู้ที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่พลเมือง'

นี่จึงเท่ากับเป็นการสนับสนุนพฤติกรรมกระทำละทิ้งหน้าที่เหล่านั้น

ประการที่สอง - องค์กรกำลังเรียกร้องสิทธิฉันพลเมือง ให้กับกลุ่มคนที่องค์กรไม่สามารถแน่ใจได้ว่า มองตัวเขาเองว่าเป็นพลเมืองของรัฐหรือไม่

เพราะหากพวกเขาไม่ได้มองว่าตนเองเป็นสมาชิกของรัฐ แต่เป็นศัตรูที่มุ่งโค่นล้มอำนาจรัฐ การกระทำขององค์กรสิทธิฯ ก็ไม่ต่างอะไรจากการ 'ส่งกำลังหนุนให้กับศัตรูของชาติ'

ประการที่สาม - ในขณะที่องค์กรเหล่านั้นกำลังพิทักษ์สิทธิของผู้กระทำผิด และกดดันฝ่ายรัฐให้เลียงการใช้จ่ายมาตรการรุนแรง

แต่องค์กรก็ไม่สามารถกดดันฝ่ายผู้ก่อการร้าย ให้ลดการใช้วิธีการรุนแรงได้

ดังนั้นการกระทำเช่นนี้จึงไม่ต่างจากการมัดมือฝ่ายรัฐ และเอื้อประโยชน์ให้แก่การก่อการร้าย

ประการที่สี่ - เมื่อองค์กรสิทธิฯ สนับสนุนสิทธิของผู้ก่อการร้าย ย่อมทำให้เกิดปัญหา

การลักลั่นของบทบาท เนื่องจากองค์กรกำลังสนับสนุน 'สิทธิของผู้ละเมิดสิทธิ'

ที่กำลัง 'คุกคามสิทธิของผู้บริสุทธิ์ด้วยพฤติกรรมก่อการร้าย'

ประการที่ห้า - ด้วยความที่องค์กรสิทธิฯ สามารถแสดงทัศนะ และสร้างกระแส เพื่อกดดันฝ่ายรัฐได้ เราจึงอาจมองได้ว่า มีความเป็นไปได้ที่องค์กรสิทธิฯ จะเป็นแหล่งเหมาะสมสำหรับกลุ่มผู้ก่อการร้าย ที่จะแทรกซึมเข้ามา เพื่อใช้องค์กรนี้เป็นกลไกสำหรับประทุษร้ายรัฐ

จากจุดบกพร่องเหล่านี้ ทำให้ผู้เขียนมีความเห็นว่า

การเคลื่อนไหวขององค์กรสิทธิฯ ในกรณีตัวอย่าง ก่อให้เกิดผลร้ายมากกว่าผลดี

ทั้งนี้เป็นเพราะกระทำอยู่บนพื้นฐานของความไม่เข้าใจ

ในความไม่เป็นอิสระจากกันของสิทธิ และหน้าที่

อย่างไรก็ตามการยกกรณีศึกษานี้ขึ้นมาวิจารณ์ไม่ได้หมายความว่าผู้เขียนต้องการเห็นสงคราม หรือการตอบโต้กันไปมาอย่างรุนแรง ระหว่างฝ่ายรัฐ และฝ่ายผู้ก่อการร้าย

เพราะในที่สุดแล้ว สันติภาพที่สร้างขึ้นมาจากสงคราม ย่อมไม่ใช่สันติภาพที่แท้จริง

จะเป็นได้ก็แต่เพียงช่วงเวลาพัก เพื่อเก็บแรงไว้สำหรับการต่อสู้ในสงครามครั้งใหม่

ที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต

**

ในทัศนะของผู้เขียน การส่งเสริม เรียกร้อง และอ้างถึงสิทธิ ที่พวกเราพบเห็นในปัจจุบัน เป็น 'ความสวยงามที่มีสภาพภายในอันกลวงโพ' เนื่องจากพวกเราเองยังไม่รู้จักมันดีพอ

โดยสาเหตุที่ทำให้สังคมมนุษย์โหมกระแสนี้

น่าจะเป็นเพราะความต้องการที่จะรู้สึกว่าการยอมรับที่เราอาศัยอยู่มีความเจริญ และเข้าใจถึงความเป็น 'อารยธรรมชั้นสูง' ซึ่งมนุษย์ทุกผู้ทุกนามต่างมีความเสมอภาคกัน

คำถามก็คือ "ภาพอารยธรรมในอุดมคติ อันอุดมด้วยความเสมอภาค เป็นความจริงเพียงใด?"

หากพิจารณาให้ดีจะพบว่า แท้ที่จริงแล้วภาพนี้ น่าจะมีรากเหง้าจากการที่มนุษย์ยุคปัจจุบันส่วนใหญ่ ให้ความสำคัญกับระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย ที่ให้ประชาชน มีสิทธิ มีเสียง มีส่วนร่วมในการปกครองรัฐ จึงทำให้จิตใจเราสร้างความสำเร็จขึ้นมาว่า

ปลายทางของอารยธรรมเรา อยู่ในจุดที่ทุกคนมี 'สิทธิของความเป็นมนุษย์' เท่าเทียมกันโดยบริบูรณ์ และทำให้เราเริ่มเดินไปสู่จุดหมายนั้น ด้วยการส่งเสริมแนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชน

แต่ภายใต้กรอบของบทความที่วางไว้ว่า 'สิทธิและหน้าที่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกัน'

หากเราจะพิจารณาว่า มนุษย์คนหนึ่งที่เกิดคลอดออกมา มีสิทธิอะไรติดตัวมาบ้าง

เราก็จะพบว่า โดยเนื้อแท้แล้วเขาแทบจะไม่มีสิทธิใดๆ ติดตัวมาเลย

เพราะเนื่องจากในขณะนั้น หน้าที่ที่เขาทำได้ เป็นเพียงการปฏิบัติตามกิริยาพื้นฐาน

เช่น หายใจ ตื่น กิน ขับถ่าย ฯลฯ ดังนั้นสิทธิในขณะนั้นของเขา จึงมีเพียงการได้รับอนุญาต

ให้ 'ดำรงธาตุ' ของความเป็นมนุษย์ไว้ และสามารถส่งธาตุนั้นให้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้

ดังนั้นจากมุมมองนี้ 'การรณรงค์เพื่อสิทธิเด็กแรกเกิด'

จึงเป็นการชักชวนให้สร้างสิ่งบางสิ่งขึ้นมา อย่างปราศจากรากฐานรองรับ

การที่เด็กคนหนึ่งได้รับการเลี้ยงดูนั้น

แท้จริงแล้วเป็นผลของการ 'ปฏิบัติหน้าที่' ของผู้ให้กำเนิด หรือผู้ให้การอุปถัมภ์

ซึ่ง 'หน้าที่' เหล่านั้น ก็มอบ 'สิทธิ' ให้ได้ชื่นชมความรัก และความมอกงามของเด็ก

ที่ธรรมชาติให้ติดตัวพวกเขา มา เพื่อใช้เป็น 'รางวัลตอบแทน' แก่ผู้ปฏิบัติหน้าที่รักษาดูแล

ดังนั้นหากจะเดินตามกรอบของเหตุผล เพื่อไปสู่เป้าหมายที่เด็กแรกเกิดได้รับการดูแล

'องค์กรพิทักษ์สิทธิเด็กแรกเกิด' จึงควรที่จะเปลี่ยนชื่อ และบทบาทเป็น

'องค์กรส่งเสริมการปฏิบัติหน้าที่แห่งบุพการี และผู้อุปถัมภ์เด็กแรกเกิด'

**

จุดด้อยของการรณรงค์เพื่อให้สร้าง 'สิทธิจากความว่างเปล่า' ที่เห็นได้อีกประการหนึ่งก็คือ เราได้ 'ทำลายกระบวนการทางสังคม' ที่ใช้ดูแล 'ความปกติสุขขั้นพื้นฐาน' บางอย่างลงไป เช่นในกรณีของ 'การรณรงค์เพื่อสิทธิและความเสมอภาคของผู้พันโทษ' ที่ออกโฆษณาปลุกแนวความคิดว่า 'การจำคุกเป็นจุดจบของตัวตนที่พลาดพลั้ง' โดยมีเนื้อหาแสดงว่า การที่สังคมรอบข้างยังคงแสดงความรังเกียจ หรือเหินห่างผู้พันโทษ เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม และชี้แนะว่าควรมีการปฏิบัติต่อบุคคลกลุ่มนี้ ในแบบที่เท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป

ในแง่ของเนื้อความในกฎหมาย ผู้ถูกจองจำได้เคยกระทำผิด แล้วถูกส่งไปจองจำในระยะเวลาที่เหมาะสมกับความผิดดังกล่าว ตามที่กฎหมายระบุไว้ ซึ่งเมื่อครบกำหนดแล้ว ความผิดดังกล่าวก็ถูกถือว่าสิ้นสุดลง

แต่สำหรับความเป็นมนุษย์ ความจำของเราไม่ได้สิ้นสุดลง พร้อมกับกำหนดเวลาทางกฎหมาย โดยแม้บุคคลผู้กระทำผิดจะพ้นโทษแล้ว แต่ความจำของบุคคลรอบข้าง ต่อพฤติกรรมที่ผิดนั้น จะยังคงทำงานต่อไปตามธรรมชาติ และยังคงให้การลงโทษบุคคลผู้นั้นอยู่ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าการทำางานนี้เป็นสิ่งปกติ และมีประโยชน์ เพราะในสังคมที่สมาชิกตระหนักดีว่า 'โทษของการกระทำผิดไม่ได้จบสิ้นลงที่การจองจำ' แต่จะยังคงอยู่ ในลักษณะของ 'ตราบาป' ซึ่งจะวิตรอนสิทธิไปอีกนาน มากกว่าระยะเวลาในเรือนจำหลายต่อหลายเท่า และจะทำให้คน 'เกรงกลัวผลลัพธ์จากการละเลยหน้าที่' มากขึ้น อีกทั้งยังทำให้เกิด 'การสอดส่องดูแลกันเองในหมู่เครือญาติ' หรือกลุ่มผู้ใกล้ชิด เพราะหากปล่อยปละละเลยให้สมาชิกคนใดภายในกลุ่มติดตราบาปแล้ว สมาชิกที่เหลือก็จะพลอยเสื่อมเสีย จากการกระทำของสมาชิกคนนั้นด้วย

จากมุมมองนี้ทำให้เราเห็นถึงความสำคัญของพฤติกรรม ที่เราสร้างกระแสดูแลคนว่า 'ไร้มนุษยธรรม' ว่าแท้จริงแล้วมันเป็นธรรมชาติ ธรรมดา ของการทำเหตุ และต้องรับผลจากเหตุที่ทำ จนกว่าเหตุนั้นจะเลือนหายไป ซึ่งสิ่งนี้เองคือรากฐานแห่งระบบคุณธรรม จริยธรรม ที่เราค่อยๆ สูญเสียมันไป ตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีของการเรียกร้องสิทธิมนุษยชน

**

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนก็เห็นเจตนาอันดี ของกลุ่มองค์กรที่เรียกร้องสิทธิมนุษยชน พวกเขาเหล่านี้มีเป้าหมาย ที่จะเห็นสังคมปกติสุข จากการที่ทุกคน 'ได้รับ' ในสิ่งที่ 'สมควรได้รับ' ซึ่งก็เป็นเป้าหมายเดียวกันกับผู้เขียน

แต่แนวทางของความปรกติสุข ที่บทความนี้ต้องการจะนำเสนอ เป็นไปในอีกมุมหนึ่ง นั่นคือการที่ทุกคน 'ได้ให้' ในสิ่งที่ 'สมควรจะให้'

ในเบื้องต้นเราอาจจำเป็นต้องยอมรับว่า ธรรมชาติไม่ได้จัดสรร 'สภาวะพื้นฐานแห่งสิทธิ' ให้ทุกคนสามารถมีสิทธิได้อย่างเท่าเทียมกัน เพราะแต่ละคนมีหน้าที่แตกต่างกัน จึงทำให้มีสิทธิมากน้อยเหลื่อมล้ำกันตลอดเวลา

พนักงานเก็บบัตร ที่ทำหน้าที่อยู่หน้าสวนสนุก อาจมีสิทธิบางเรื่องดีกว่าผู้บริหารธนาคาร แต่ในขณะที่ผู้บริหารธนาคารต้องซื้อบัตรผ่านประตู เมื่อเขาต้องการพาครอบครัวเข้าสวนสนุก แต่พนักงานเก็บตั๋วอาจได้รับสิทธิจากเจ้าของสวนสนุก ให้พาครอบครัวผ่านเข้าได้ฟรี

และเมื่ออยู่บ้าน พนักงานคนนี้เป็นฐานะของพ่อ และผู้หารายได้เลี้ยงครอบครัว เขาอาจได้รับสิทธิให้นั่งหัวโต๊ะกินข้าว และได้ทานอาหารส่วนที่ดีที่สุด โดยภรรยาและบุตร ต้องทำหน้าที่คอยปรนนิบัติพ่อดี และการปฏิบัติหน้าที่ฉบับบริวารที่ตนเอง ที่จะย้อนกลับไปทำให้ภรรยาและลูก ทรงสิทธิแห่งการเป็นผู้สมควรได้รับการดูแล

แต่กระนั้นพนักงานของเราอีกอาจเลือกที่จะไม่ตักอาหารส่วนที่ดีที่สุด แล้วเปิดโอกาสให้ภรรยา และลูก ได้ส่วนนั้นไป ตามบทบาทของสามี หรือพ่อที่น่ารัก ซึ่งก็จะทำให้เขาได้รับความรักจากคนเหล่านั้นเพิ่มขึ้น

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความไม่เท่าเทียมกันของสิทธิ ยังคงมีปรากฏอยู่อย่างชัดเจน หากแต่ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นปัญหา อีกทั้งยังทำให้ชิ้นส่วนเล็กๆ ของสังคมชิ้นนี้ ดำเนินไปอย่างมีคุณภาพ ซึ่งหากเราลองมองเรื่องนี้ใหม่ แล้วเขียนขึ้นโดยการให้สิทธิเป็นตัวตั้ง เราจะพบทันทีว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่เรื่องราวบนโต๊ะอาหาร จะมอบความรู้สึกที่อบอุ่นได้เช่นนี้

นี่เป็นตัวอย่างง่ายๆ ที่สะท้อนให้เห็นว่า การเรียกร้องความเท่าเทียมกันของสิทธิ ตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา กำลังพรากอะไรไปจากเรา

นอกจากนี้ยังมีกรณีตัวอย่างที่น่าวิตก ซึ่งเกิดจากการนำคำว่า 'สิทธิ' มาใช้อย่างพร่ำเพรื่อ อาทิ 'การชุมนุมทางการเมืองของบางประเทศ' ที่มีการปิดถนน ยึดสถานที่ราชการ ปิดสนามบิน ปิดย่านธุรกิจ ซึ่งก่อความเดือดร้อน และละเมิดสิทธิของคนหมู่มาก ที่นำโดยผู้นำการชุมนุมซึ่งอ้างถึง 'สิทธิอันชอบธรรมในการชุมนุมแสดงความคิดเห็น' สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็น 'พฤติกรรมขยะ' ที่สร้างจากกรอบความคิด ซึ่งใช้สิทธิเป็นตัวตั้งอย่างละเลยต่อหน้าที่ทั้งสิ้น

**

ประเด็นสุดท้ายที่บทความนี้จะฝากทุกท่าน

ให้ลองสังเกตถึงกิจกรรมที่ไม่สมเหตุสมผล ซึ่งแฝงอยู่ในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม
ที่เกิดขึ้นจากการมองว่า ‘ผู้ครอบครองทุน คือผู้ครอบครองสิทธิ’

ในระบบการซื้อขายแบบปกติ เราสามารถพิจารณาความสัมพันธ์ของผู้ผลิต และผู้บริโภค

ในมุมที่ต่างฝ่ายต่างปฏิบัติหน้าที่ และได้รับสิทธิได้ว่า

ผู้ผลิตมีหน้าที่ในการถือกุญแจผู้บริโภคด้วยผลิตภัณฑ์ของตน

ซึ่งทำให้เขาเกิดสิทธิในการรับผิดชอบต่อแทนจากทางผู้บริโภค

สำหรับผู้บริโภคเองก็เช่นกัน พวกเขามีสิทธิที่จะได้เสพผลิตภัณฑ์

โดยในขณะเดียวกันก็มีหน้าที่ในการเจือจางผู้ผลิต ด้วยทรัพยากรที่ตนครอบครองอยู่

ความสัมพันธ์แบบนี้ที่ทำให้ระบบปรับสมดุลระหว่างอุปสงค์ และอุปทานทำงานได้

เพราะแต่ละฝ่ายต่างไม่เป็นอิสระจากกัน และถึงแม้เราจะเพิ่มยี่ปัว ชาปัว

ลงไปคั่นระหว่างผู้ผลิตกับผู้บริโภค ทุกคนในระบบนั้นก็ยังคง ‘ปฏิบัติหน้าที่ด้วยเจตนาเดียวกัน’

คือต้องการให้ทรัพยากรภายในระบบมีการหมุนเวียน

เพื่อที่ตนจะได้รับประโยชน์สุขจากกิจกรรมนั้น จึงเท่ากับการบังคับบงกชๆ ว่า

แต่ละคนในระบบต่างมี ‘หน้าที่’ ในการรักษาวงจรหมุนเวียนนี้ให้ดำเนินต่อไป

เพื่อ ‘สิทธิ’ อันพึงมีพึงได้ของตนเอง

แต่เมื่อระบบเศรษฐกิจของเราสร้างกระบวนการที่เรียกว่า ‘การซื้อขายในอนาคต’

ขึ้นมาคั่นระหว่างผู้ผลิต และผู้บริโภค ด้วยเหตุผลที่ว่าจะช่วยให้ทั้งสองฝ่าย

สามารถวางแผนอนาคตได้ง่ายขึ้น วงจรธรรมชาติระหว่างทั้งสองส่วนนี้ก็เปลี่ยนไป

แม้จะดูเหมือนว่าตั้งอยู่บนหลักการที่ดี แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาก็คือ

เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ถือเม็ดเงินซึ่ง ‘ไม่หน้าที่ในการรักษาวงจรหมุนเวียน’

ได้เข้ามามีผลในกิจกรรม ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลก ที่กลุ่มทุนเหล่านี้พร้อมที่จะทำลายวงจรนี้

ทำลายผู้ผลิต ผู้บริโภค หากผลลัพธ์ของมันคือการได้เม็ดเงินกลับออกไป

และนี่คืออีกตัวอย่างหนึ่ง ที่เกิดขึ้นจากการสร้างสิทธิขึ้นมาบนความว่างเปล่า

เพราะขาดความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างสิทธิและหน้าที่ และสมควรที่จะได้รับการแก้ไข

**

หากมนุษย์จะต้องเสียแรงเพื่อเรียกร้องอะไรบางอย่างให้เกิดขึ้น ผู้เขียนเชื่อมั่นว่ามันคือ 'ความเมตตา' หรือการมองเพื่อนมนุษย์ด้วยสายตาเป็นมิตร ไม่ใช่สิทธิใดๆ ทั้งสิ้น

เพราะเมื่อเราเมตตา เราจะเริ่มมีความสุขในการเป็นผู้ให้ มากกว่าเป็นผู้รับ

และอันที่จริง ทุกวันนี้เราทุกคนต่างมีความสุขภาคกันอยู่แล้วในทุกๆ เรื่อง

หากแต่ความสุขภาคดังกล่าว แสดงตัวอยู่ในแง่ของเหตุและผล

คือเราทุกคนต่างติดอยู่ในกรอบของเหตุและผล อย่างเท่าเทียมกัน

ดังนั้นหากจะมองในมุมมองของสิทธิ เราจึงสามารถกล่าวได้ว่า พวกเราแต่ละคน

ต่างกำลังได้รับสิทธิอันพอเหมาะพอดี กับหน้าที่ที่เราปฏิบัติ..อย่างเท่าเทียมกัน

--ปรนิมม อธิธวัชธีร์ (บทความแสดงทัศนะบนหน้าเว็บไซต์ส่วนตัว)--

..วิถีชีวิตในระบบประชาธิปไตยมีข้อดีอยู่สองจุดใหญ่..

จุดแรกมาจาก 'ธรรมชาติการกระจายคุณภาพของมนุษย์' ที่มีรูปแบบ 'ระฆังคว่ำ' ซึ่งแสดงว่ามีคนคุณภาพกลางๆ อยู่เป็นจำนวนมาก จึงทำให้มีความเป็นไปได้สูง ที่ผลจากการ 'ลงมติ' จะมีได้เลือกทางที่ดีที่สุด ที่ถูกเสนอจากความคิดของผู้มีคุณภาพสูงสุด เพราะความคิดเหล่านั้นอาจจะยาก จนทำให้มีคนเพียงจำนวนน้อย ที่สามารถเข้าใจตามได้..

จุดที่สองคือการเกิดขึ้นของ 'ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม' ที่ทำให้กิจกรรมต่างๆ หมุนวนอยู่รอบเม็ดเงิน และมีเม็ดเงินเป็นแรงจูงใจ จนทำลาย 'เหตุผลที่แท้จริง' ของการมีอยู่ของกิจกรรมเหล่านั้นลงไป..

#####

“..ไม่เห็นเขาวิจารณ์ตลาดหุ้นนี้” ผมพูดขึ้นหลังจากอ่านบทความเรื่องสิทธิมนุษยชน จากเว็บไซต์ของปรนิมม์จบ

“ก็ใช่สิ..ก็เขาไม่ได้กะลัมตลาดหุ้น แต่ตลาดหุ้นโดนหางเลข ตอนนั้นเขาเรียกเพื่อนสนิทๆ มาคุยที่บ้าน 7-8 คน แล้วบอกว่าคิดยังไงกับ ‘ตลาดฟิวเจอร์’..”

ในตอนนั้นลินอธิบายแนวคิดของปรนิมม์ให้ผมฟัง ว่าในทัศนะของเขา ตลาดฟิวเจอร์เป็นเหมือน ‘บ่อน’ ที่มาตั้งขวางทางระหว่างผู้ผลิต กับผู้บริโภค แล้วทำให้ทั้งสองฝ่ายต้องแบกภาระที่เกิดจากผลการพนันของบ่อน..

“อืม”

“..แล้วเขาก็สอนเพื่อนมองตลาดฟิวเจอร์ เหมือนสอนเรามองหุ้น”

“แล้วเพื่อนเขาทำได้มั่ง?” ผมถามหาพรรคพวกที่เรียนรู้เรื่องนี้ไม่ได้เหมือนกัน

“อืม...ฝึกชกอาชีพหนึ่ง ส่วนใหญ่เขาก็ทำได้นะ” ลินตอบแบบยิ้มๆ เหมือนเกรงใจ

“แหงะ..แล้วตั้งนานแล้ว ทำไมฉันทำไม่ได้งะ”

“แหมจะคิดอะไรเนาะ..คนเราต่างกัน..” เธอพูดอย่างอารมณ์ดี

“..ใช้ที่ทำได้ ไม่ได้ ไม่ได้ทำให้ทุกขหรือกกก มันทุกขตอนไม่พอใจสิ่งที่ตัวเป็นนี่แหละตาพัลล..”

“แหะๆๆ”

“..พอมองตลาดเป็นทั้งก้อน ก็พากันไปเปิดพอร์ต..เปิดกันคนละพอร์ต
แล้วสาบานกันว่าเงินที่เกินจากวันเปิดพอร์ตจะไม่เอาไปใช้ส่วนตัว”

**

ลินเล่าว่ากลุ่มของปรนิมมตกลงกัน ที่จะใช้ตลาดซื้อขายล่วงหน้าในพตเป็นหนุทดลอง
และเมื่อฝึกจนชำนาญแล้ว ก็จะไปแยกย้ายกันไปโจมตีตลาดอื่นๆ ทั่วโลก..

“..แสดงว่าที่นั่นเปิดเสรี?” ผมถาม เพราะลินเล่าถึงการเข้าไปซื้อขายในตลาดฟิวเจอร์ของประเทศอื่นๆ
เหมือนเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย

“อ้อ..คนที่นั่นชินกับการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมอยู่แล้ว
ก็อย่างตอนมีแกรนด์อาร์ช คนเกือบทั้งโลกก็นั่งดูทีวีรายการเดียวกัน..แค่ฟังล่ามคนละภาษา..
คนแข่งก็มีหลายประเทศ ความรู้สึกที่จะกัดกันกันมันเลี่ยน้อย..มันเลยเป็นทุนนิยมเต็มทีไง..
ใครมีทุน ก็มีสิทธิ..แต่สิทธิจากทุนมันเลี่ยนลอย มันไม่อยากให้ธุรกิจเดิน แค่เอาเงินมาดูเงิน
ปรนิมมถึงว่ามันเป็นการพนัน... ‘สิทธิจากทุน มันไม่มีหน้าที่รองรับ’ แค่มากอบโกยอย่างเดียว..”

“มะเรื่องทุนนิยม’ ว่ำน?” ผมพูดแทรก ด้วยคำที่ลินประดิษฐ์ขึ้นในช่วงนั้น

ที่ราคาน้ำมันเบนซิน 91 ของบ้านเรา พุ่งเกิน 30 บาทต่อลิตร

ทั้งๆ ที่ไม่ได้เกิดจากอุปสงค์ อุปทานแท้จริง แต่เป็นผลจากการปั่นราคาของกองทุน
ซึ่งเธอมองว่าเป็น ‘พฤติกรรมกาฝาก’ ที่เติบโตได้ดีในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม..

“อ้อ” เธอยกคิ้วรับ

“แล้วนานมั๊ย กว่าตลาดจะล่ม?” ผมถามต่อ

“ไม่นาน..ไม่ถึงเดือน”

“เร็วอะ! นึกว่าทำกันเป็นปี!”

“แป๊ปเดียวว..เพราะมันแค่ดึงเงินออก ออกมาแล้วก็ไม่ได้กลับเข้าไป ..ง่ายกว่าหุ่นอีก..หุ่นอยากซื้อล้าน..ใช้เงินล้าน..ฟิวเจอร์อยากซื้อล้าน..ใช้เงินแสน.. มันเหมือนไป ‘วางเงินมัดจำเอาไปจอง’..”

แล้วหุ่นก็ต้องรอราคาขึ้นถึงได้กำไร..ฟิวเจอร์รู้ว่าราคาจะตกก็ทำกำไรได้..”

..ลินอธิบายความแตกต่างของการหากำไรจากหุ่น กับกำไรจากตลาดฟิวเจอร์ให้ผมฟังต่ออีกพักเล็กๆ..

“..พอพวกที่เอาเงินมาปั่นถูกดูดเงิน แล้วไม่มีเงินไหลกลับไปเลย..ทุกอย่างก็หยุด” เธอสรุป

“ไม่มีใครไว้วางใจ ไม่มีใครฟ้องร้องเลยเหรอ?” ผมถาม

“อ้าว ก็มันไม่ผิดกฎหมายนี่..คงมีคนอยากทำแหละนะ แต่พวกปรนินม์เขาซื้อขายถูกต้องเปิดเผยนี้ มันเหมือนเอาที่มบาดเอ็นปีเอ ไปแข่งกับทีมอนุบาลลูกหมินะ ทีมเอ็นปีเอไม่ทำผิดกติกาเลย ถึงกรรมการอยากจับฟาล์วช่วยเด็ก กรรมการก็ทำไม่ได้ เพราะไม่รู้จะไปจับตรงไหน..ทุกอย่างทำถูกหมด ผิดอย่างเดียวคือเก่ง..”

“ฮ่าๆๆ”

“..แล้วพวกปรนินม์มีใจดีเร็ว..ถึงบางที่ขยับจะออกกฎหมายมาจัดการ ก็ทำไม่ทัน เพราะเวลามันไม่ถึงเดือน”

ลินเล่าต่อไปว่า เพียงช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น

ปรนินม์และพรรคพวกสามารถดึงเงินออกมาได้ เกือบครึ่งหนึ่งของมูลค่าที่เคยสะสมอยู่ในตลาด ซึ่งส่งผลให้ตลาดล่วงหน้าสำคัญๆ หลายแห่งเป็นอัมพาตพร้อมกัน และทิ้งให้ตลาดตกอยู่ในสภาพเช่นนั้นจนต้องปิดตัวลงไปเอง..

**

“โห..แล้วจี้ต่อนั้นมันไม่วุ่นวายกันทั้งโลกเหรอ?”

ผมนึกภาพความโกลาหลทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่ที่แผ่ไปทั่วโลก

“ไม่นะ..” ลินสันศิริชะ “..เพราะพวกปรนินม์ดูดเงินออกมา แต่ไม่เอาไปใช้..เงินมันก็อยู่ในแบงก์.. เพราะนั่นจริงๆ คือเงินมันยังอยู่ในระบบ แค่แทนที่จะอยู่ในตลาด มันก็อยู่ที่แบงก์ เพราะจี้ตอพวกกิจการที่ทูด เขาก็ยังมาขอกู้เงินได้..แบงก์ก็เต็มใจ เพราะแบงก์มีเงินเยอะ..”

“อืมมม”

“..พวกที่เจ๋งจริงๆ คือพวก ‘ใช้เงินต่อเงิน’ อย่างเดียว ไม่ทำธุรกิจ..เพราะพอหมดเงิน ก็จบ”

บทสรุปในสิ่งที่ปรนิมมทำ สามารถแสดงเป็นภาพฉายๆ ได้ว่า

หากเปรียบเทียบตลาดซื้อขายล่วงหน้าเป็นบ่อนแห่งหนึ่ง

ปรนิมมและพรรคพวกได้เข้าไป ‘เปลี่ยนธรรมชาติของการพนัน’

ที่เคยมีทั้ง ‘ได้’ และ ‘เสีย’ ให้กลายเป็น ‘เสียอย่างเดียว’

ซึ่งทำให้ในท้ายสุดไม่มีนักพนันคนไหนกล้าเดินเข้าบ่อน จนบ่อนจำเป็นต้องปิดตัวเองลง

**

..ลินเล่าต่อไปถึงการล่มสลายของตลาดหุ้น..

“..ช่วงที่ปล่อยให้ตลาดฟิวเจอร์เป็นอัมพาต ก็วนปรนิมมก็เริ่มเห็นต่างกัน..”

“หืม?”

“..บางคนบอกว่าไม่น่ามีตลาดหุ้น เพราะมันก็มีพวกใช้เงินเก่งกำไรเหมือนกัน

แต่บางคนก็บอก ตลาดหุ้นมันเอาไว้ระดมทุนได้”

“ปรนิมมว่าไง?”

“ก็ไม่ว่ายังไง เพราะพูดไปเดียวทะเลาะกัน..

เขาก็บอกว่า เขาอยากจัดการแค่ตลาดฟิวเจอร์ เพราะมันส่งผลกระทบต่อชัดเจน แล้วหาประโยชน์ไม่ได้เลย

แต่ตลาดหุ้นมันเหมือนบ่อนเล็กๆ แต่มันก็พอมีประโยชน์บ้าง..”

“อืม”

“..แต่ตอนท้ายเขาก็ไม่ห้ามเพื่อน เพราะถึงห้ามก็ได้แค่พูด..พวกนั้นทำกันเองได้อยู่แล้ว..”

“พวกไม่ชอบตลาดหุ้นเลยไปทำ?”

“..ก็ไม่เชิง..พวกนั้นไม่ได้ทำเอง แต่ไปเขียนสอนวิธีมองแบบปรนิมมในเน็ต

มันก็จะมีคนบางคนที่เข้าใจ พวกนี้ก็เอาไปหากำไร..พวกที่ไม่เข้าใจก็เป็นเหยื่อ..

พอออกรูปนี้ พวกที่โดนหนักคือพวกเล่นหุ้นรายวัน..

พวกถือหุ้นรอปันผลไม่เข้ามาซื้อ-ขาย ก็ไม่เจ็บเท่าไร..”

“อืมมม”

“..แล้วคราวนี้พอมันมีคนใช้วิธีนี้หลายคน แรกๆ ก็ได้เงินแบ่งๆ กันไป พอหลังๆ พวกนี้ก็คุ้มเชิงกันเอง..ไม่มีใครซื้อ ใครขาย..ตลาดหุ้นก็เป็นอัมพาต..”

ลินสรุป “..เหมือนเล่น ‘ไฟจับจุมุก’ นะ...”

“..ฮะๆ..” เราสองคนหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

‘ไฟจับจุมุก’ เป็นมุกตลกอย่างหนึ่ง ที่ผมกับลินชอบขุดมาเล่นกันซ้ำๆ โดยไฟชนิดนี้จะมีผู้เล่นได้ถึง 52 (หรืออาจจะมากถึง 54 คน หากนำจิ๊กเกอร์มาใช้ด้วย) วิธีการเล่นก็คือ แจกไฟให้ผู้เล่นแต่ละคน คนละหนึ่งใบ เมื่อผู้เล่นได้ไฟแล้ว ก็ให้เปิดดูแล้วถือไว้ในมือ จากนั้นให้นำมืออีกข้างที่ไม่มีไฟมาจับไว้ที่ปลายจุมุก แล้วกติกาของไฟชนิดนี้ก็ง่ายมาก คือผู้เล่นที่แพ้ ก็คือผู้ที่ปล่อยมือออกจากจุมุกก่อน!?!?!?

**

ในที่สุดตลาดซื้อขายล่วงหน้า กับตลาดหุ้น ก็มีจุดจบเช่นเดียวกัน คือหยุดนิ่งเป็นอัมพาต เนื่องจากไม่มีใครกล้าปล่อยเม็ดเงินเข้าไป..

แต่ในขณะที่ตลาดซื้อขายล่วงหน้าถูกปล่อยให้หายสาบสูญ กิจกรรมการระดมทุนขายหุ้นยังคงดำเนินต่อไป ภายใต้แรงจูงใจของบริษัท ที่ต้องการหุ้นส่วน และแรงจูงใจของผู้ซื้อหุ้น ที่ต้องการจะให้ทุนของตน เข้าไปมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจการของบริษัท..

และแม้ผลกระทบจากการ ‘หักดิบระบบเก็งกำไร’ ที่ทำโดยกลุ่มของปรนิมมมีความรุนแรง และถือได้ว่าเป็นวิกฤติเศรษฐกิจโลกขนาดย่อมๆ แต่อย่างไรก็ตาม ความรุนแรงของมันก็ไม่ได้หนักหนาอย่างสาหัส เหมือนภาพที่ผู้อ่านบางคนจินตนาการถึง ซึ่งลินอธิบายว่าเกิดจากการที่ทุกคนในกลุ่มของปรนิมม ได้ตกลงกันไว้ก่อนแล้วว่า จะทิ้งเม็ดเงินที่ดึงออกมาได้ส่วนใหญ่ไว้ในระบบธนาคาร จึงทำให้เม็ดเงินเหล่านั้นยังอยู่ในกลไก และสามารถหล่อเลี้ยงหน่วยทางเศรษฐกิจอื่นๆ ได้ต่อไป

#####

ถัดจากตอนนี้ ผมจะมีเรื่องที่จะนำมาเล่าอีก 3 เรื่อง โดยสองเรื่องแรกจะถูกนำมาจากหนังสือปกดำ ซึ่งเป็นเรื่องที่ปรนิมมได้เขียนไว้ แต่ไม่ได้นำไปใช้ในการแข่งแกรนด์อาร์ช นั่นคือเรื่อง 'ปฏิทรรศน์ฝาแฝด' หรือ 'Twin Paradox' และเรื่อง 'คณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์' ซึ่งผมจะลองนำเสนอ ในแบบที่ถูกเขียนอยู่ในหนังสือปกดำจริงๆ โดยหากจำเป็นจะต้องปรับแต่งภาษา ก็จะปรับแต่งเพียงเล็กน้อย เพื่อให้ผู้อ่านได้สัมผัสถึงอรรถรสของหนังสือเล่มนั้น..

สำหรับเรื่องที่สาม คือเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้จิตนลินกับผม ตัดสินใจที่จะช่วยกันสร้างงานเขียนชิ้นนี้ นั่นคือเรื่องของ 'การสร้างพลังงานจากปฏิกิริยานิวเคลียร์' เพราะในขณะที่เราเชื่อกันว่า เป็นพลังงานที่คุ้มค่า เมื่อเทียบผลต่างระหว่าง 'ค่าเสียหาย' กับ 'พลังงานที่ได้ออกมา'..

แต่จากความรู้ของปรนิมม เขากลับทำนายว่า.. การใช้งานพลังงานชนิดนี้ มี 'ค่าเสียหายที่มองไม่เห็น' ซึ่งผู้ใช้ต้องแบกรับ.. และมันอาจจะมาก..เกินกว่าที่กำลังของพวกเราจะรับไหว..

ปรีนิมม เขียนอธิบายเรื่อง 'ปฏิทรรศน์ฝาแฝด' ไว้ในหนังสือปกดำ โดยไม่ได้นำไปใช้ในแกรนด์อาร์ช อีกทั้งเขาไม่เคยนำเรื่องนี้ไปบรรยายในที่ใด เพราะหลังจากที่ได้ชัยชนะในการแข่งขันแล้ว เขาก็เลือกที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับวงการพัฒนาทฤษฎี แต่ผมจะลองนำเรื่องนี้มาเล่าให้ทุกท่านฟัง ในลักษณะจำลองรูปแบบตามที่มีในหนังสือปกดำ โดยอาจจะมีการตกแต่งคำ รูปประโยค หรือปรับเปลี่ยนตัวอย่างประกอบบ้าง แต่จะพยายามทำให้น้อยที่สุด เพื่อให้คงอรรถรสตามต้นฉบับของปรีนิมมเอาไว้..

เนื้อหาในส่วนนี้ จะมีศัพท์บางคำที่ปรีนิมมสร้างขึ้นใช้เฉพาะช่วงของการเขียน แล้วภายหลังเปลี่ยนไปใช้คำอื่นที่เข้าใจได้ง่ายกว่า หรือไม่พูดถึงอีกเลย เช่นคำว่า 'คอมโพสิท' ที่เขาใช้ทับศัพท์เป็นคำเฉพาะ เพื่อสื่อ 'ความเป็นสิ่งที่เกิดจากองค์ประกอบ' หรือคำว่า 'โพสท์ (POSTH)' ที่มาจากตัวอักษรภายในคำว่า 'POST-THIRD' เพื่อสื่อความว่า 'อยู่เลยไปจากลำดับที่สาม' อันหมายถึง 'มิติลำดับที่สี่' นอกจากนี้ยังมีบางคำที่ผู้อ่านเคยได้ผ่านตามาแล้ว เช่น 'การแลกเปลี่ยนความหมาย' แต่ภายในหนังสือปกดำจะใช้คำที่แตกต่างออกไปว่า 'การแลกเปลี่ยนนิยาม'..

ด้วยลักษณะของเนื้อหา และศัพท์ที่แตกต่างออกไป ตลอดจนการใช้ภาษาในแบบของปรีนิมม จึงไม่แปลกที่เรื่องราวของตอนนี้ อาจจะยากเกินกว่าที่จะทำความเข้าใจตามได้ แต่อย่างไรก็ดี ผมในฐานะผู้เล่าก็ไม่ได้คาดหวังสาระในเรื่องปฏิทรรศน์ฝาแฝดนี้สักเท่าไรนัก แรงจูงใจที่ทำให้หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เพราะผมเล่าเรื่องแกรนด์อาร์ชจบเร็วเกินไป อีกทั้งเป็นเพราะมันเป็นเรื่องที่ทำให้ผมมีรอยยิ้มเมื่อได้เปิดไปเห็น เพราะในหัวข้อปฏิทรรศน์ฝาแฝด ปรีนิมมได้นำ 'โคลงรัก' บทหนึ่งมาใส่ไว้ประกอบการอธิบาย

ลินเล่าว่าโคลงบทนี้เขาแต่งขึ้น ราวหนึ่งปีก่อนจะได้รู้จักกับนารานถ ซึ่งเนื้อความนั้นพูดถึงเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เขาแอบชอบตั้งแต่วันแรกที่ได้รู้จักเธอ ในมหาวิทยาลัย และแอบมีความรู้สึกเช่นนั้นมาตลอดระยะเวลาหลายสิบปี โดยไม่กล้าที่จะเข้าไปสานสัมพันธ์ด้วย เพราะมีความเชื่อว่าเขาเองเป็นเพียงคนธรรมดา ที่ไม่มีคุณสมบัติพอสำหรับผู้หญิงคนนั้น แต่เมื่อถึงวันที่เขารู้สึกว่าตัวเองดีพอ จากชื่อเสียงที่ได้จากการผ่านเข้ารอบสุดท้ายของอีอาร์ช ความรู้สึกนั้นก็สลายกันไป เพราะมันเกิดขึ้นหลังจากที่เธอแต่งงานไปแล้วหลายปี..

..โดยส่วนตัวแล้ว การที่ผมได้เห็นปรนิมมนำโคลง มาไว้ในหนังสือซึ่งพูดถึงทฤษฎีวิทยาศาสตร์
ทำให้รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่า สำหรับเขาหนังสือปกดำคือ 'งานศิลปะ' ไม่ใช่ 'งานวิชาการ'..

#####

เสถียรภาพของค่าของภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยาม

แต่อย่างไรก็ตามคำอธิบายเรื่องความเหลื่อมล้ำของบริบทเพียงอย่างเดียวยังไม่สามารถเชื่อมโยงไปสู่ข้อค้นพบที่ว่า
นาฬิกาซึ่งเคลื่อนที่ด้วยองศาเร็วสูงจะเดินช้ากว่านาฬิกาซึ่งเคลื่อนที่ด้วยความเร็วต่ำ และนาฬิกาที่ตั้งอยู่ท่ามกลาง
ความโน้มถ่วงสูงจะเดินช้ากว่านาฬิกาที่ตั้งอยู่ที่สมมติของจุดศูนย์มวลของโลกได้ ดังนั้นจึงมีทฤษฎีทั้งสองข้างต้น
มาพิจารณาค่าของมุมของของคอมโพสิท แล้วพบว่า ทั้งสองนั้นมีลักษณะร่วมอยู่หนึ่งประการอันได้แก่
สัมพันธ์ของมุมต่อช่องว่าง! โดยที่ทั้งนี้ผู้สังเกตพหุค่าความเข้าใจตามได้ไม่ยากอันสืบเนื่องมาจากนาฬิกาซึ่งเคลื่อนที่
แต่อาจจะมีลักษณะร่วมว่า ในกรณีของนาฬิกาที่ตั้งอยู่ในความโน้มถ่วงสูงจะมีภาระต่อช่องว่างในลักษณะใด
ซึ่งต้องขออธิบายเพิ่มเติมดังช่องว่างที่นาฬิกาต้องแบกรับภาระก็คือช่องว่างที่หล่อหลอมก่อนของมวลที่นาฬิกา
เป็นสมมติอยู่ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า นาฬิกาในความโน้มถ่วงสูงถูกหุ้มห่อด้วยช่องว่างที่มีความหนาแน่นสูง
ในขณะที่นาฬิกาในความโน้มถ่วงต่ำถูกหุ้มห่อด้วยช่องว่างที่มีความหนาแน่นต่ำ และด้วยสิ่งนี้เรียกว่า
ความโน้มถ่วงช่องว่าง กับพฤติกรรมของช่องว่างที่มุ่งหน้าออกจากสสาร จึงทำให้นาฬิกาทั้งสองเรือน
ที่ถูกวางไว้เหมือนๆ กัน แต่ในความเป็นจริงกลับกำลังแบกรับต่อช่องว่างที่เคลื่อนผ่าน ในปริมาณที่แตกต่างกัน

ณ จุดนี้มีผลพวงอีกประการหนึ่งที่จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ นั่นคือการที่นาฬิกาสองเรือนซึ่งแม้จะเหมือนกันทุกประการ
เมื่อถูกนำไปสู่เงื่อนไขที่มีภาระต่อช่องว่างเปลี่ยนแปลงไป นาฬิกาซึ่งได้รับเงื่อนไขที่ภาระต่อช่องว่างมากขึ้น
ก็จะมีภาระต่อสสารของตัวเองมากขึ้น ในขณะที่นาฬิกาซึ่งได้รับเงื่อนไขที่ภาระต่อช่องว่างน้อยลง
ก็จะมีภาระต่อสสารน้อยลง ทั้งนี้มาจากคำอธิบายที่ว่าช่องว่างและสสารเป็นภาพสะท้อนซึ่งกันและกัน
ซึ่งความแตกต่างของการมีภาระทั้งสองชนิดนี้ ก็คือความแตกต่างของภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยามนั่นเอง
ด้วยเหตุนี้นาฬิกาสองเรือนที่เรากำลังพูดถึงกันอยู่ จึงตกอยู่ในสถานะการณ์เดียวกันกับอนุภาค
ที่มีลักษณะปรากฏเหมือนกันแต่จังหวัดการกะพริบต่างกัน หรือสีๆ เดียวกันที่มีน้ำหนักสีต่างกัน
จะผิดก็เพียงในขณะนั้นสถานะการณ์ดังกล่าวมาตกแก่นาฬิกา ซึ่งเป็นคอมโพสิทโพสิท

ผลพวงข้างต้นจึงนำมาสู่คำถามว่า “เหตุใดภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยามที่มากขึ้นจึงทำให้เวลายืดออก”
และเพื่อลำดับความเข้าใจของผู้อ่าน ก็ต้องเริ่มด้วยการอธิบายรากฐานของคอมโพสิทก่อนว่า
“คอมโพสิทต่างๆ ได้ความหมายมาจากการแลกเปลี่ยนนิยาม” ดังนั้นคอมโพสิทที่มีความหมายเดียวกัน
แต่ต้องแบกรับในการแลกเปลี่ยนนิยามมากกว่า จึงสามารถสร้างความหมายได้ช้ากว่า
และแสดงออกให้เราเห็นรูปของปรากฏการณ์ “การขยายตัวของเวลา”

หากจะยกตัวอย่างเพิ่มเติม ก็พอที่จะเทียบเคียงได้กับการทำงานของ “เจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษร” ในมุมมองว่า
สถานะของการเป็นเจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษรเป็นผลผลิต จากการแลกเปลี่ยนนิยามระหว่าง “พนักงานคนหนึ่ง
ในโรงพิมพ์” กับ “งานพิสูจน์อักษร” และเมื่อเกิด “สถานะของเจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษร” ขึ้นมาแล้ว สิ่งที่ต้องทำเพื่อรักษาสถานะนี้
ก็คือการรักษาการแลกเปลี่ยนนิยามระหว่างทั้งสองสิ่งนั้นไว้ กล่าวคือ หากพนักงานคนหนึ่งต้องการจะรักษาความเป็น
“เจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษร” เขาจำเป็นต้อง “ทำงานพิสูจน์อักษร” ซึ่งในขณะเดียวกัน
ตำแหน่ง “เจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษร” ที่เขารักษาไว้ ก็จะทำให้เขาได้ปฏิบัติงานในหน้าที่ “พิสูจน์อักษร” ต่อไปเรื่อยๆ

ณ จุดนี้เราจะสมมติให้ในโรงพิมพ์แห่งหนึ่ง มีพนักงานพิสูจน์อักษรอยู่สองคน ซึ่งได้รับการมอบหมายภาระงานเท่ากัน
คือในวันหนึ่ง จะต้องพิสูจน์อักษรงานพิมพ์ให้ได้คนละ 500 แผ่นกระดาษ A4

จากการสมมติข้างต้น เราจะสร้างการเปรียบเทียบขึ้นสองข้อ เพื่อเตรียมไว้สำหรับการอธิบายขั้นตอนต่อไปดังนี้

ข้อแรก บุคคลทั้งสองในตำแหน่งงานเดียวกัน จะเปรียบเทียบกันนาฬิกาสองเรือน ซึ่งมีลักษณะปรากฏเดียวกัน

ข้อสอง ภาระงาน 500 แผ่น A4 ต่อวัน จะเปรียบเทียบกันภาระการแลกเปลี่ยนนิยาม ระหว่างสสาร กับช่องว่าง

กลับไปทีโรงพิมพ์ ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่จะเข้ามาเป็นปัจจัย ทำให้ภาระงานซึ่งดูเฉินๆ เหมือนว่าพนักงานทั้งสองคน จะแบกรับไว้เท่ากันมีความเหลื่อมล้ำกัน คือความเป็นไปได้ที่บนแผ่นกระดาษ จะมี “จำนวนตัวอักษร” แตกต่างกัน (รูปที่ 76)

ดังนั้นในความเป็นจริง ภาระงาน 500 แผ่นของพนักงานสองคนนี้ จึงสามารถที่จะแตกต่างกันได้อย่างมาก กล่าวคือ ในกรณีที่ข้อความบนกระดาษที่อยู่ในความรับผิดชอบเป็นข้อความสั้นๆ งานที่ต้องทำย่อมจะมีน้อย แต่หากเป็นข้อความยาวๆ งานที่ต้องทำย่อมจะมีมากขึ้นตามไปด้วยซึ่งทำให้การรักษาตำแหน่งงานนี้ไว้ ต้องทำด้วยการแบกรับภาระงานที่หนักขึ้น โดยเงื่อนไขที่คาดไม่ถึงนี้เปรียบได้กับภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยาม ที่คอมพิวเตอร์ต้องแบกรับไว้นั่นเอง

ร้อยแก้ว	ร้อยกรอง (โคลงกรร)
หากฉันเป็นเขา หากเรารักกัน	หาก สายธารล่องแล้ว ดินมา ฉัน จักแผ่ธารา แผ่นด้วย เป็น ผู้สืบทา ขวอนแม่ ขางเนอ เขา นภาข่มิวช บ้างลาภัน
	หาก ดินวันที่พัน เลขนาน เรา คู่หนึ่งคงมาน ร่วนแล รัก เรียมจักโอบกาน- ตารับ กัน โศกกับแสงแม่- สักน้อยบ่กลัว ขวอนเนอ

(รูปที่ 76) เนื้อความเดียวกัน (ตกอักษรสีน้ำเงิน) เมื่อถูกสื่อผ่านภาษาร้อยแก้ว (ซ้าย) กับภาษาร้อยกรอง (ขวา) จะทำให้มีความยาวต่างกัน ดังกับเจ้าหน้าทีสุจนอักษรต้องรับผิดชอบการตรวจข้อความร้อยกรอง จึงต้องแบกภาระหนัก และเลิกงานช้ากว่าเจ้าหน้าทีที่รับผิดชอบข้อความร้อยแก้ว

จากรูปที่ 76 หากสมมติให้นาย ก. อยู่แผนกพิสูจน์อักษรร้อยแก้ว ในขณะที่นาย ข. อยู่แผนกร้อยกรอง ก็จะพบว่า ทั้งๆ ที่สองคนมีตำแหน่งเดียวกัน ปฏิบัติหน้าที่เดียวกัน ภายใต้นโยบายบริษัทที่กำหนดให้รับผิดชอบจำนวนแผ่นของงาน เท่ากัน แต่ทุกๆ วันนาย ก. จะได้กลับบ้านได้ก่อนนาย ข.

ณ จุดนี้หากถามว่า จากตัวอย่างข้างต้นมีการขยายตัวของเวลาเกิดขึ้น ณ ส่วนใดๆ หรือไม่ คำตอบก็คือไม่ แต่เนื่องจาก นาย ข. มีภาระมากกว่าดังนั้นหากเขาต้องการจะรักษาตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษรเอาไว้ให้ได้ เขาจะต้องทุ่มเทมากกว่า นาย ก. แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะนาย ก. จะมีภาระน้อย หรือนาย ข. จะมีภาระมากเพียงใด บทสรุปสุดท้ายก็คือ แต่ละตัวอักษรที่ทั้งสองคนนี้ตรวจทานมีคุณค่าเท่าเทียมกัน นั่นคือช่วยให้เขาทั้งสองยังคงอยู่ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษรต่อไป

เมื่อนำการเปรียบเทียบข้างต้นนี้ไปผสานกับกรณีของนาฬิกาซึ่งเคลื่อนที่เร็ว หรือตั้งอยู่ในความโน้มถ่วงสูง ก็สามารถสร้างคำอธิบายได้ว่า โดยรากฐานของปรากฏการณ์แล้วการขยายตัวของเวลามีได้เกิดขึ้นจริงๆ แต่คอมโพสิทที่ต้องแบกรับภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยามมาก สามารถสร้างตัวเองขึ้นมาได้ “ช้ากว่า” คอมโพสิทที่แบกรับภาระ น้อย ดังนั้นเมื่อนำคอมโพสิททั้งสองมาเปรียบเทียบในบริบทของเวลาเดียวกัน คอมโพสิทซึ่งแบกรับภาระ มาก จึงแสดงให้เห็นว่ามีจังหวะเวลาที่ช้ากว่าคอมโพสิทซึ่งแบกรับภาระ น้อย และหากจะให้สรุปว่าปรากฏการณ์การขยายตัวของเวลาคือความจริง หรือเป็นเพียงภาพลวงตาจากการเปรียบเทียบในบริบทของเวลา ข้อสรุปก็คือ ปรากฏการณ์นี้มีใช้ความจริงจากระดับรากฐานของปรากฏการณ์ เนื่องจากมิได้มีเวลาที่ถูกยึดขนาดอยู่จริงๆ ทั้งนี้เพราะเวลาเป็นเพียงผลผลิตจากการอธิบายความเปลี่ยนแปลงด้วยความเปลี่ยนแปลง แต่กระนั้นก็ถือว่าเป็นความจริงโดยบริบท เพราะการทราบได้ว่าสิ่งหนึ่งเปลี่ยนแปลงช้าหรือเร็วกว่าอีกสิ่งหนึ่งย่อมต้องกระทำผ่านบริบทของเวลา

ปฏิทรรศน์ฝาแฝด (Twin Paradox)

เมื่อนำภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยามมาใช้ทำความเข้าใจเรื่องการยืดของเวลา ก็จะพบว่า เมื่อนำนาฬิกาไปไว้ในที่มีความโน้มถ่วงสูงกว่าโลก นาฬิกาจะมีภาระ เพิ่มขึ้น และทำให้มันเดินช้ากว่านาฬิกาบนโลก แต่หากนำไปไว้ในที่มีความโน้มถ่วงต่ำกว่าโลก ภาระ ก็จะน้อยลง และทำให้นาฬิกาเดินเร็วกว่านาฬิกาบนโลก

ด้วยคำอธิบายง่ายๆ นี้เอง หากต้องการนำมาใช้แก้ปัญหากรณี “ปฏิทรรศน์ฝาแฝด” ในเบื้องต้นเราจำเป็นต้องตัดภาพที่ตามองเห็นออกไป เพราะแสงเป็นผลผลิตของปรากฏการณ์คอมโพสิทผลพวง จากการแลกเปลี่ยนนิยามของคอมโพสิทโพสท์ และทำหน้าที่เพียงสะท้อนความจริงในแง่ของแสง โดยเชื่อมโยงแฝดทั้งคู่ไว้ใน “บริบทของแสง” เดียวกัน ซึ่งเป็นการสะท้อนความจริงออกมาเพียงบางส่วนเท่านั้น ทั้งนี้หากย้อนกลับไปในรูปที่ 76 สิ่งที่แสงกระทำก็เปรียบได้กับส่วนที่แสดงด้วยตัวอักษรสีน้ำเงิน ซึ่งแม้ในกรอบซ้ายและขวาจะมีเหมือนกันแต่จะเห็นได้ว่ายังคงมีภาระงานส่วนต่างอีกมากมาย ที่ถูกแสดงไว้ด้วยตัวอักษรสีชมพู

เมื่อภาพที่มองเห็นด้วยตาถูกตัดออกไป เราจึงเข้ามาสู่การพิจารณาสิ่งที่ตามองไม่เห็น นั่นคือ “ภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยามของฝาแฝดแต่ละคน” ซึ่งจะพบว่า แฝดที่อยู่บนโลกแบกรับภาระ ที่สร้างขึ้นจากความโน้มถ่วงช่องว่างที่หุ้มห่อโลกอยู่ ในขณะที่แฝดบนยานอวกาศแบกรับภาระ ที่เกิดจากการเคลื่อนที่ด้วยความเร็วใกล้เคียงความเร็วแสง

และจุดตัดสินของกรณีนี้จึงอยู่ที่การตอบคำถามว่า “ในแฝดสองคนนี้ แฝดคนใดเป็นผู้ที่แบกรับภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยามมากกว่ากัน” ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเราจะพบว่า โลกไม่ใช่ดาวเคราะห์ที่มีความโน้มถ่วงช่องว่างมากมาย จนสามารถเทียบได้กับภาระ ที่ยานอวกาศสร้างขึ้นจากการเคลื่อนที่ใกล้ความเร็วแสง ดังนั้นแฝดบนยานอวกาศ จึงจะต้องเป็นฝ่ายที่แบกรับภาระ มากกว่า และนั่นหมายความว่า แฝดบนยานอวกาศ จะต้องเป็นฝ่ายที่ใช้ความพยายามเพื่อสร้างตัวเองมากกว่า และทำได้ช้ากว่า

ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อภารกิจสำรวจอวกาศเสร็จสิ้นลง และแฝดสองคนกลับมาพบกันบนโลก แฝดบนยานอวกาศจึงพบว่าตนเองมีอายุน้อยกว่าคู่แฝดที่รออยู่บนโลก

เกาะติดปฏิทรรศน์ฝาแฝดแบบเรียลไทม์

สิ่งที่น่าค้นหาคำตอบต่อไปสำหรับเรื่องปฏิทรรศน์ฝาแฝดก็คือ “เกิดอะไรขึ้นในการรับรู้ของแฝดที่อยู่บนโลก กับแฝดที่อยู่บนยานแบบนาทิต่อนาทิ” แต่การจะติดตามเรื่องนี้ได้ต้องอาศัยการช่วยเหลือจากอุปกรณ์เสริม โดยหากยังจำได้ในหัวข้ออนุภาค งานเขียนได้กล่าวไว้ว่ามีความเป็นไปได้ที่อนุภาคจะถูกนำมาใช้สำหรับการส่งข้อมูลแบบเวลาจริง ดังนั้นเราจะสร้างระฆังขึ้นสองลูกจากอนุภาค โดยจะสมมุติชื่อว่า “ระฆัง111” จากนั้นจะวางลูกหนึ่งไว้บนโลก และนำอีกลูกหนึ่งไปไว้บนยานอวกาศ ทั้งนี้เราจะกำหนดว่า **ผู้ที่มีสิทธิ์ตีระฆัง111 คือแฝดบนโลก** โดยสิ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อระฆังถูกตีก็คือ จะทำให้ระฆังบนยานอวกาศดังขึ้นพร้อมกัน

นอกจากนี้เราจะสร้างระฆังขึ้นอีกสองใบ จากอนุภาคอีกชนิดหนึ่ง โดยจะสมมุติชื่อว่า “ระฆัง555” แล้วติดตั้งไว้ในลักษณะเดียวกัน ซึ่งจะกำหนดให้**ผู้ที่มีสิทธิ์ตีระฆัง555 คือแฝดบนยาน**

จากเงื่อนไขข้างต้นเราจะวางกฎเกณฑ์ในการตีระฆังดังนี้คือ หากผมบนศีรษะของใครก็ตามร่วงไปหนึ่งเส้น ก็ให้ตีระฆังของตนเองขึ้นหนึ่งครั้ง เพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งได้ทราบว่า ผู้ตีระฆังมีร่างกายที่เสื่อมโทรมลงไป ตามอายุที่เพิ่มขึ้น โดยทั้งนี้สมมุติฐานว่า การหลุดร่วงของเส้นผมของคุณแฝดอยู่ในอัตราเดียวกัน และเป็นดัชนีชี้วัดอายุที่เพิ่มขึ้น

ณ จุดนี้ สิ่งที่เราจะได้พบก็คือ ในขณะที่ยานอวกาศยังไม่เดินทางออกไป จังหวะของระฆังทั้งสองใบจะดังไปพร้อมๆ กัน แต่เมื่อยานอวกาศเริ่มออกเดินทางและเพิ่มความเร็วเพื่อเข้าใกล้ความเร็วแสง ภาวะต่อการแลกเปลี่ยนนิยามที่มีความเหลื่อมล้ำมากขึ้นเรื่อยๆ ก็จะทำให้ความเหลื่อมล้ำของเสียงระฆังทั้งสองใบปรากฏชัดเพิ่มมากขึ้น โดยแฝดบนโลกจะพบว่า เสียงที่ดังขึ้นแต่ละครั้งของระฆัง555 ห่างกันมากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่เดียวกัน แฝดบนยานอวกาศก็จะพบว่า เสียงของระฆัง111ดังกระชั้นขึ้นเรื่อยๆ ขณะ

จนเมื่อยานไต่ระดับความเร็วจนไปอยู่ในระดับคงที่ ความเหลื่อมล้ำของจังหวะของระฆังทั้งสองใบก็จะคงที่ด้วยเช่นกัน อาทิ ทุกๆ การดัง 200 ครั้งของระฆัง111 ระฆัง555 ก็จะดังขึ้น 1 ครั้ง ซึ่งหมายความว่า ในขณะที่นั้นสัดส่วนของภาวะในการแลกเปลี่ยนนิยามของทั้งสองอยู่ในระดับคงที่ เพราะยานเดินทางแบบรักษาความเร็วไปเรื่อยๆ ในขณะที่โลกก็ยังคงมีความโน้มถ่วงช่องว่างเท่าเดิม

จากนั้นเมื่อยานใกล้ถึงจุดหมายและชะลอความเร็วเพื่อเตรียมลงจอด แฝดบนโลกก็จะรับรู้ได้ว่า จังหวะการดังของระฆัง555 นั้นกระชั้นขึ้น ซึ่งในขณะที่เดียวกันแฝดบนยานก็รับรู้ได้ว่า จังหวะการดังของระฆัง111 นั้นทิ้งช่วงมากกว่าที่ผ่านมา แต่สิ่งที่ต้องถามก็คือ ณ จุดหมายที่ลงจอดนั้นมีความโน้มถ่วงสูงหรือต่ำกว่าของโลก ซึ่งหากคำตอบคือ “สูงกว่าของโลก” ทั้งสองก็จะพบว่า แม้จังหวะการดังของระฆัง555 จะกระชั้นขึ้นขึ้นมาบ้าง แต่ก็ยังคงช้ากว่าของระฆัง111อยู่นั่นเอง

และหาก ณ จุดนั้น “มีความโน้มถ่วงเท่ากับของโลก” แฝดทั้งสองก็จะพบว่า เสียงระฆังของอีกฝ่ายหนึ่งกับของตนเอง กลับมาดังในจังหวะเดียวกันอีกครั้งเหมือนก่อนออกเดินทาง

แต่หากสมมุติว่า ณ จุดนั้น “มีความโน้มถ่วงต่ำกว่าของโลก” ก็จะเป็นทีของระฆัง111 ที่จะมีจังหวะการดังช้ากว่าของระฆัง555

เมื่อแผ่นดินยานอวกาศหยุดพักเป็นที่เรียบร้อย และเริ่มออกเดินทางกลับ ผลจากการที่ยานอวกาศเพิ่มความเร็วขึ้น ก็จะทำให้แผ่นดินโลกไต่ขึ้นจังหวะของระฆัง55 ซึ่งค่อยๆ ติงระฆังมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันแผ่นดินยานก็จะไต่ขึ้นจังหวะของระฆัง111 ที่ค่อยๆ กลับมาเพิ่มความกระชั้นขึ้นอีกครั้ง โดยจะกระชั้นขึ้นเรื่อยๆ จน ณ จุดหนึ่งซึ่งยานไปใช้ระดับความเร็วคงที่ สัดส่วนของความถี่ของระฆังก็จะคงที่ไปเรื่อยๆ จนสุดท้ายเมื่อเข้าใกล้โลก และค่อยๆ ชะลอความเร็วลง จังหวะของระฆังทั้งสองใบก็จะเข้ามาใกล้กันเรื่อยๆ

จากนั้นเมื่อยานอวกาศเข้าสู่ความโน้มถ่วงของโลก เสียงของระฆัง111 และระฆัง555 จึงกลับมาดังพร้อมๆ กันอีกครั้ง แต่เมื่อทั้งสองได้พบกัน แผ่นดินยานอวกาศก็ได้พบกับความประหลาดใจที่ว่า ความถี่ของระฆังที่เกิดขึ้นตลอดการเดินทาง เป็นความถี่ที่ถี่ขึ้นจริงกับสังขารของตนและคู่แฝด เพราะในขณะที่ตนเองก้าวลงจากยานด้วยอายุที่เพิ่มขึ้นจากตอนเดินทางไปไม่มากนัก แต่คู่แฝดที่รอตนอยู่บนโลก กลับกลายเป็นชายชราไปเสียแล้ว

จากเรื่องปฏิทรรศน์ฝาแฝดที่เพิ่งจบลงไปนี้ มีข้อน่าสังเกตประการหนึ่งก็คือ **ไม่ว่าอย่างไรก็ตามระฆังทั้งสองใบจะไม่หยุดติง ทั้งนี้เพราะการเปลี่ยนแปลงของคอมโพสิท เป็นสิ่งที่ไม่อาจหยุดยั้งได้**

ค่าใช้จ่ายสำหรับการยืดอายุ

หากใครคนหนึ่งได้อ่านกระบวนการในเรื่องปฏิทรรศน์ฝาแฝด แล้วเกิดความคิดสร้างสรรค์ขึ้นว่า จะนำวิธีการนี้ไปใช้เพื่อยืดอายุตนเองให้ยาวนานขึ้น สิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะต้องเสียไปเพื่อจะได้อายุที่ยืนยาวกลับคืนมาก็คือ “นิสัยสำคัญต่อระบบที่ตนอาศัยอยู่เดิม” ทั้งนี้เนื่องจากมีทางเลือกอยู่เพียงสองทางนั่นคือ หากไม่เคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง ก็จะต้องย้ายตัวเองไปอยู่ในระบบที่มีความโน้มถ่วงสูง ซึ่งไม่ว่าเราจะเลือกทางใด ทางนั้นก็จะทำให้ตัวเองเสียโอกาสที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ในโลกทั้งดั้น กล่าวคือ เราจะไม่สามารถที่จะเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในแง่ของผู้ที่ได้รับผลกระทบและผู้ที่ทำให้สิ่งเหล่านั้นเกิดมีขึ้นมาได้ อาทิ วัฒนธรรมใหม่, โรคระบาด, ภัยธรรมชาติ, องค์ความรู้, ภาษา, สิ่งก่อสร้าง, และอื่นๆ หรือแม้แต่เพียงย้ายตำแหน่งเมดทรายเพียงเม็ดเดียว

หากมองค่าใช้จ่ายข้างต้นเพียงผิวเผิน อาจจะเหมือนว่ามีใช้สิ่งที่สลักสำคัญอะไรสักอย่าง แต่ในมุมมองของคอมโพสิท การสูญเสียโอกาสในปฏิสัมพันธ์ก็คือการสูญเสียความหมาย ซึ่งเป็น “คุณค่า” ที่คอมโพสิทแต่ละกลุ่มแสวงหา ดังนั้นจึงต้องถือว่าการสูญเสียที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะแม้แต่การเกิดขึ้นของสนามมิติและคอมโพสิทมิติต่างๆ ก็มีที่มาจากกิจกรรมการแสวงหาความหมายนั่นเอง

ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในขณะที่ชายคนหนึ่งเลือกจะทิ้งโลกไปเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง สามารถถูกมองได้จากสองแง่มุม

มุมมองแรก สำหรับพวกเราที่อยู่บนโลกเมื่อชายคนนั้นทิ้งระบบของเราไป กิจกรรมที่เขาทำก็จะลดระดับนัยสำคัญต่อเราลงไปเรื่อยๆ กล่าวคือ ไม่ว่าเขาจะทำสิ่งใด สิ่งเหล่านั้นจะส่งผลกระทบต่อเราน้อยลงไปเป็นลำดับๆ ตามความถี่ของภาวะต่อการแลกเปลี่ยนนิยามที่เพิ่มขึ้น ซึ่งแม้เราจะให้เขานำระฆังอนุภาค111 และ555 ติดตัวไปด้วยโดยสัญญากันว่าจะพูดคุยกับเขาผ่าน “รหัสมอร์ส” อย่างสม่ำเสมอ แต่วิธีการนี้ก็จะไม่ช่วยอะไรมากนัก อาทิ หากเราสมมุติให้ชายคนนั้นยังคงมีสิทธิในการเลือกตั้ง และช่วยส่งรหัสมอร์สไปแจ้งข่าว เพื่อให้เขาได้ส่งข้อความกลับมาใช้สิทธิของตนเอง

ปัญหาที่จะเกิดขึ้นก็คือ เมื่อวันเลือกตั้งมาถึงแล้วเราส่งข้อความผ่านการตีระฆัง111 ออกไป ก็มีความเป็นไปได้ที่เขาจะอยู่ในที่ๆ มีความโน้มถ่วงช่องว่างสูง และทำให้ได้ยินเสียงระฆังดังถี่ยิบ จนทำให้ไม่สามารถแปลความได้ และถึงแม้ว่าจะแปลได้ ก็มีความเป็นไปได้อีกว่า เมื่อเขารับทราบและตัดสินใจตีระฆัง555 เพื่อลงคะแนนเสียงระฆังที่เราได้ยินแต่ละครั้งก็อาจจะหึ่งช่วงอย่างยืง จนหีบรับบัตรเลือกตั้งถูกปิดไปก่อนที่ชุดสัญญาณจะสื่อความหมายครบถ้วน

หรือแม้กระทั่งเรื่องง่ายๆ เช่นการส่งข้อความไปถามเขาว่ากำลังทำอะไร เราก็จะต้องอดทนรอฟังสัญญาณที่เขาส่งกลับมาอยู่นาน กว่าที่จะได้ทราบเนื้อความครบถ้วน ว่าเขากำลังออกกำลังกาย ทั้งนี้ยังไม่รวมในกรณีที่ยานอาจจะกำลังเพิ่มหรือลดระดับความเร็ว อันจะส่งผลให้จังหวะของระฆังไม่คงที่ และทำให้ช่วงความถี่ห่างของสัญญาณแปรปรวน ซึ่งส่งผลกระทบต่อการใช้รหัสมอร์ส

มุมมองที่สอง สำหรับชายคนนั้น ข่าวสารที่พวกเราส่งผ่านระฆัง111ไปจะดังกระชั้น จนยากจะแปลความออก อุปมาเหมือนการนั่งชมรายการโทรทัศน์ ที่ภาพและเสียงเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จนไม่สามารถเสพเนื้อหาหรือโทรเข้าไปร่วมแสดงความคิดเห็นในรายการได้

นอกจากนี้ผลพวงที่จะเกิดขึ้นตามมาก็คือ **สิ่งต่างๆ ในระบบที่เขาเข้าไปอยู่จะเพิ่มนัยสำคัญต่อเขามากขึ้น ในขณะที่พวกเรามีนัยสำคัญต่อเขาลดน้อยลง** อาทิ เมื่อมีสะเก็ดอุกกาบาตขนาดเท่านี้วก้อยเข้ามากระทบลำตัวยาน และทำให้เกิดเสียงดัง เขาก็จะตกใจและพะวงว่ามีความเสียหายใดๆ เกิดขึ้นหรือไม่ แต่หากสมมุติว่าในขณะนั้นรหัสมอร์สจากระฆัง111กำลังส่งข่าวว่าสงครามโลกครั้งที่ 3 เกิดขึ้น ข่าวสารนี้ก็จะไม่สร้างความวิตกให้กับเขาเท่ากับที่สร้างให้กับคนบนโลก เพราะถึงแม้ว่าเขาอาจจะกังวลถึงคนข้างหลังอยู่บ้าง แต่อย่างน้อยก็จะมีรู้ลึกว่าตนเองต้องดิ้นรนหนีภัยสงคราม และสารกัมมันตภาพรังสี

จากมุมมองทั้งสองข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่า **ความเหลื่อมล้ำของการแบกภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยามของคอมพิวเตอร์ เป็นสิ่งที่กำหนดว่าคอมพิวเตอร์จะมีอิทธิพลต่อกันได้มากหรือน้อย**

คราวนี้หากเปลี่ยนแผนใหม่ โดยเขาจะเดินทางจากไปเพียงชั่วคราวแล้วกลับมา เพื่อคงปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ บนโลกเอาไว้ ซึ่งเราจะสมมุติให้เขาออกเดินทางในปี 1976 ในวันที่อายุครบ 15 ปีบริบูรณ์ และได้รับบัตรประจำตัวประชาชน โดยสมมุติให้เขาใช้ชีวิตหนึ่งปีบนยานอวกาศ แล้วกลับมาสู่โลกในวันเดียวกันของปี 2009 ในฐานะของชายวัย 48 ปีซึ่งยังคงมีรูปลักษณ์ของเด็กหนุ่มอายุ 16

คำถามต่อเงื่อนไขข้างต้นก็คือ **"การกระทำดังกล่าวรักษาปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ บนโลกไว้ได้จริงหรือไม่"** จากมุมมองของงานเขียนสามารถระบุได้ชัดเจนว่า **"ไม่"** เพราะแม้ว่าในบัตรประจำตัวของเขาจะแสดงให้เห็นว่าเป็นบุคคลซึ่งมีอายุ 48 ปี แต่กลับปราศจากประสบการณ์ต่างๆ ที่ชายวัย 48 บนโลกควรจะมี อาทิ ไม่รู้จักโรค AIDS, ไม่ทราบว่าจะสงครามเย็นสิ้นสุดแล้ว, ไม่ทราบว่าจะสหภาพโซเวียตล่มสลาย, ไม่รู้จักเงินสกุลยูโร ฯลฯ

อีกทั้งเมื่อเขาไปพบกลุ่มเพื่อนที่เคยสนิทสนมกันก็จะพบว่า มุมมองต่อโลกและชีวิตของเขากับคนเหล่านั้นแตกต่างกันอย่างมาก เพราะในขณะที่วุฒิภาวะของชายคนนี้ได้ถูกพัฒนาอย่างโดดเด่นยวกลางอวกาศอยู่หนึ่งปีเพื่อนในกลุ่มกลับใช้เวลาถึง 33 ปีเรียนรู้กันและกัน, พันฝ่าปัญหาชีวิตไปด้วยกัน, อีกทั้งสร้างฐานะ และครอบครัวไปพร้อมๆ กัน ดังนั้นจึงแน่นอนว่าย่อมจะไม่มีที่ว่าง สำหรับชายซึ่งหายไป 33 ปี แล้วกลับมาเยือนภายในกลุ่มด้วยวุฒิภาวะของเด็กวัย 16

ปัญหาของชายคนนี้ก็ยังไม่จบเพียงเท่านี้ หากเขาเลือกที่จะทิ้งกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกัน แล้วพยายามไปทำความสนิทสนมกับกลุ่มเด็กวัย 16 เขาก็ไม่สามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ เพราะในเมื่อไม่รู้จักโทรศัพท์มือถือ, อินเทอร์เน็ต, MP3, webcam, hi5 ฯลฯ ย่อมแน่นอนว่าจะไม่มีเด็กคนใด ที่จะรู้สึกสนุกสนานไปกับการมีปฏิสัมพันธ์กับเขา และให้การยอมรับเขาในฐานะส่วนหนึ่งของกลุ่ม

แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าที่กล่าวมาทั้งหมดก็คือ มีความเป็นไปได้ในช่วง 33 ปีที่ผ่านมา อาจจะมีเชื้อโรคบางชนิดพัฒนาตัวขึ้นมา ซึ่งสำหรับพวกเราผู้ได้ผ่านช่วงเวลานั้น และเด็กรุ่นหลังที่ร่างกายได้พัฒนาวิธีรับมือ กับเชื้อเหล่านั้นแล้ว เชื่อดังกล่าวอาจจะทำให้เกิดเพียงไข้ต่ำๆ แต่สำหรับชายที่เพิ่งกลับมาถึงโลก พร้อมภูมิคุ้มกันเมื่อ 33 ปีที่แล้ว ย่อมไม่มีอาวุธที่จะนำไปใช้รับมือกับเชื้อเหล่านี้ได้ ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้สูง ที่เขาจะเสียชีวิตจากอาการรุนแรง เช่น ภาวะการหายใจล้มเหลว ภายในระยะเวลาสั้นๆ หลังจากกลับมาถึงโลก ด้วยสิ่งที่เรารู้สึกว่าเป็นเพียงเชื้อหวัดธรรมดาๆ สายพันธุ์หนึ่ง

ดังนั้นโดยสรุปแล้ว หากใครสักคนเลือกที่จะออกจากระบบไป เพื่อแบกภาระต่อการแลกเปลี่ยนนิยามที่เพิ่มขึ้น โดยหมายที่จะได้รับอายุที่ยืนยาวกลับคืนมา สิ่งที่จะได้พบประการแรกก็คือความจริงที่ว่า กระบวนการดังกล่าว มิได้เป็นการยืดอายุที่แท้จริง เนื่องจากนาฬิกาชีวิตของตนก็ยังคงเดินในอัตราปกติ ดังนั้นอายุที่ยาวนานขึ้น จึงเป็นเพียงภาพลวงตาที่ปรากฏแก่สายตาของผู้สังเกตคนอื่น และก็จะได้พบกับความจริงประการที่สองก็คือ สิ่งที่ได้ทำลงไปเป็นการ "สละสมาชิกภาพของระบบ" ดังนั้นเมื่อกลับมาเขาจะเป็นเสมือนวัตถุแปลกปลอมชิ้นหนึ่ง ซึ่งไม่สอดคล้องกับการทำงานใดๆ ภายในระบบแห่งนี้

..ในคณิตศาสตร์ทั่วไป $1+1$ มีผลลัพธ์เท่ากับ 2 ..

แต่สำหรับใน 'คณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์' ที่สร้างบนหลักความสัมพันธ์ระหว่าง 'สถานะปรากฏ' และ 'สถานะไม่ปรากฏ' ตามทฤษฎีพัฒนาการมิติ 'เลข 1' ไม่สามารถจะมีตัวตนอย่างเป็นเอกเทศได้ และทำให้มันต้อง 'อยู่แบบมีคู่' เพราะการที่เราสามารถบอกได้ว่า มีอะไรบางอย่างอยู่หนึ่งหน่วย นั้นย่อมหมายถึงความว่าหนึ่งหน่วยดังกล่าว กำลังแสดง 'สถานะปรากฏ' ซึ่งจำเป็นจะต้องอยู่ร่วมกับ 'สถานะไม่ปรากฏ' ของตัวมันเอง ดังนั้น 'เลข 1' ของคณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์ จึงต้องถูกเขียนด้วยสัญลักษณ์ '(1, -1)' และกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ที่ต้องการนำตัวเลขตัวนี้เข้าไปเกี่ยวข้อง ก็จำเป็นจะต้องจัดการกับตัวเลขทั้งสองส่วนไปพร้อมๆ กัน ซึ่งก็จะทำให้ผลลัพธ์ของการบวกกันระหว่าง 1 กับ 1 ที่ได้ออกมา มีค่าที่ไม่ใช่เพียงแค่ 2

สิ่งสำคัญที่ต้องทำความเข้าใจประการแรกก็คือ 'ขีดหน้าตัวเลข' ที่เราคำนึงกันว่าเป็น 'เครื่องหมายลบ' เมื่อถูกนำมาใช้ในคณิตศาสตร์ของปรนนิมน์ มันไม่ได้สื่อถึง 'จำนวนลบ' หากแต่เป็น 'เครื่องบ่งชี้สถานะ' โดยตัวเลขที่มีขีดนี้อยู่ข้างหน้า จะหมายถึงสิ่งที่อยู่ใน 'สถานะไม่ปรากฏ' ดังนั้นสัญลักษณ์ '-1' จึงหมายถึงความถึง 'สถานะไม่ปรากฏหนึ่งหน่วย'..

ประการที่สอง สัญลักษณ์ตัวเลขสองตัว ที่มีเครื่องหมายลูกน้ำคั่นกลางในวงเล็บ ไม่ได้สื่อถึง 'คู่ลำดับ' แต่เป็นการบอกว่า 'มีสถานะปรากฏจำนวนหนึ่ง แสดงตัวร่วมกับสถานะไม่ปรากฏอีกจำนวนหนึ่ง' ดังนั้นเอง หากเราจะเขียนประโยคสัญลักษณ์ $1+1$ ด้วยภาษาของคณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์ เราจึงจะเขียนได้ว่า $(1,-1) + (1,-1)$ และผลลัพธ์ที่ได้จากกิจกรรมนี้ก็จะเท่ากับ $(2,-2)$ ..

..แต่ความแตกต่างที่สำคัญจริงๆ ระหว่างคณิตศาสตร์ของเรา กับของปรนนิมน์ อยู่ที่คำตอบของสมการ ' $1-1$ ' เพราะในขณะที่ผลลัพธ์ของเราเท่ากับ 'ศูนย์' แต่ในคณิตศาสตร์ของปรนนิมน์ กลับให้คำตอบเป็น $(-1,1)$ ซึ่งสื่อความหมายว่า 'มีสถานะไม่ปรากฏหนึ่งหน่วย แสดงตัวร่วมกับสถานะปรากฏหนึ่งหน่วย'..

เรื่องของคุณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์นี้ ถูกปรนิมม์อธิบายไว้ในตอนท้ายๆ ของหนังสือปกดำ ผ่านกิจกรรมพื้นฐาน 16 แบบ ของลูกบอลสองสี มันเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะลินใช้สิ่งนี้เป็นพื้นฐานสำหรับความสามารถพิเศษแปลกๆ หลายอย่าง..

แต่อย่างไรก็ดี ผมไม่ต้องการให้ผู้อ่านจริงจังกับสิ่งที่กำลังจะได้เห็นในตอนนี้ จนเสียอรรถรสความบันเทิง ดังนั้นจึงอยากจะขอให้ทุกท่านชมมันเสมือนเป็น 'นิทานรูปภาพ' โดยไม่ต้องมีความคาดหวังว่า เมื่อดูแล้วจะเกิดความเข้าใจ จนทำให้มีความสามารถพิเศษๆ เกิดขึ้น เพราะอย่างไรเสียรูปแบบพื้นฐานที่อยู่ในนี้ ก็ยังอยู่ห่างไกล จากสิ่งที่ปรนิมม์ และลินใช้ เพื่อสร้างความสามารถต่างๆ เหล่านั้นขึ้นมา...

#####

คณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์

เนื่องจากหัวใจของงานเขียนชิ้นนี้คือแนวคิดโลกปราศจากศูนย์ ดังนั้นการนำหนึ่งมาลบด้วยหนึ่งจึงยังคงหลงเหลือบางสิ่งที่ไม่เท่ากับศูนย์ ตัวอย่างเช่น หากบริเวณหน้าบ้านมีรถเก๋งจอดอยู่หนึ่งคัน และลบจำนวนดังกล่าวออกโดยการขับไปไว้ที่อื่น ในกรอบความคิดทั่วไปอาจจะระบุว่าสิ่งที่เหลืออยู่คือศูนย์ แต่หากพิจารณาในมุมมองของการแลกเปลี่ยนนิยามระหว่างสถานะปรากฏและไม่ปรากฏ การนำรถออกไปจากบริเวณนั้นได้ทำให้เกิดผลผลิตใหม่ขึ้นทันที นั่นก็คือสภาพแวดล้อมที่พร้อมจะรองรับรถเก๋งเข้าจอดได้หนึ่งคัน หรือจักรยานยนต์สี่คัน หรือจักรยานหกคัน เป็นต้น

หากจะอธิบายเรื่องนี้ในอีกสำนวนหนึ่งก็จะได้ว่า กระบวนการลบในตัวอย่างข้างต้น เป็นการกระทำต่อสสาร ดังนั้นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจึงเป็น “ความไม่มีสสาร” อีกนัยหนึ่งก็คือ “ช่องว่าง” นั่นเอง

ในภาพรวม “คณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์” เป็นกระบวนการที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงหนึ่งๆ ว่ามีที่มาจาก การเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ โดยผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ก็คือภาพสรุป ของทุกการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ด้วยคณิตศาสตร์ที่เรารู้จัก 1-1 ให้ผลลัพธ์เท่ากับ 0 ทั้งนี้เนื่องจากระบบปัจจุบันจำกัดความสนใจเฉพาะ “หนึ่งที่อยู่ในการสังเกต” ดังนั้นเมื่อหนึ่งตัวนี้หายไป “ความว่างเปล่า” จึงเข้ามาแทนที่

แต่สำหรับคณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์การนำ 1-1 จะได้ผลลัพธ์เท่ากับ “-1 อันมี 1” ที่ทำหน้าที่เป็นคู่ในการแลกเปลี่ยนนิยาม” (ต่อไปจะเรียกว่า “คู่นิยาม”) ผลลัพธ์ในลักษณะนี้จึงไม่เท่ากับศูนย์ เนื่องจากเป็นสภาวะพร้อมสำหรับการเกิด “1 ซึ่งมี -1 เป็นคู่นิยาม” ในภายหลัง โดยจะใช้ประโยคสัญลักษณ์ดังนี้

$$(1,-1) - (1,-1) = (-1,1)$$

ทั้งนี้ขอให้ผู้อ่านทำความเข้าใจสัญลักษณ์ที่แสดงไว้ข้างบนดังนี้

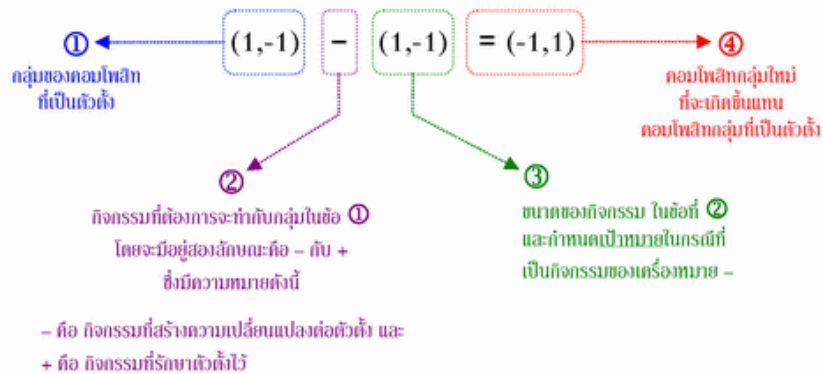
ประการแรก ตัวเลขในวงเล็บที่ถูกค้นไว้ด้วยจุลภาคมิใช่คู่ลำดับ แต่แสดงถึงคอมโพสิต โดยตัวเลขที่อยู่ด้านซ้ายของจุลภาคคือ “คอมโพสิตที่อยู่ในความสนใจ” ในขณะที่ตัวเลขด้านขวาคือ “คู่นิยามของตัวเลขด้านซ้าย”

ประการที่สอง เครื่องหมายบวกและลบหน้าตัวเลขภายในวงเล็บแสดงถึงสถานะของคอมโพสิตโดย + หมายถึงคอมโพสิตในสถานะปรากฏ และ - หมายถึงคอมโพสิตในสถานะไม่ปรากฏ

ดังนั้นสัญลักษณ์ $(1,-1)$ จึงหมายความว่า “มีคอมโพสิตสถานะปรากฏอยู่ในความสนใจหนึ่งหน่วย ซึ่งมีคู่นิยามเป็นคอมโพสิตในสถานะไม่ปรากฏหนึ่งหน่วย” และหากเขียนสลับตำแหน่งเป็น $(-1,1)$ ก็จะแปลความได้ว่า “มีคอมโพสิตสถานะไม่ปรากฏอยู่ในความสนใจหนึ่งหน่วย ซึ่งมีคู่นิยามเป็นคอมโพสิตในสถานะปรากฏหนึ่งหน่วย”

ประการที่สาม มีข้อกำหนดว่าตัวเลขทั้งสองด้านของจุลภาค จะต้องเป็นเลขเดียวกันที่มีเครื่องหมายแสดงสถานะต่างกัน โดยข้อกำหนดนี้สร้างขึ้นจากกรอบที่ว่าคอมโพสิตต้องมีตัวตนอย่างเป็นภาพสะท้อนของสิ่งอื่น และ

ประการสุดท้าย ทำความเข้าใจประโยคสัญลักษณ์โดยแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ดังนี้

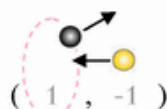
จากประโยคสัญลักษณ์ข้างต้นสามารถที่จะแสดงเป็นภาพผ่านลูกบอลสถานะปรากฏและไม่ปรากฏเป็นขั้นๆ ได้ดังนี้

1. จากสัญลักษณ์ $(1, -1)$ แสดงว่าคอมโพสิทในความสนใจมี 1 หน่วยซึ่งอยู่ในสถานะปรากฏ (กรอบเส้นประสีชมพู มีไว้เพื่อช่วยแสดงขอบเขตความสนใจ ดังนั้นขอให้ผู้อ่านติดตามกิจกรรมที่เกิดขึ้นภายในกรอบนี้เป็นหลัก)

2. การใช้สัญลักษณ์ - แสดงว่ากิจกรรมที่ทำ จะต้องสร้างความเปลี่ยนแปลงต่อตัวตั้ง โดยมีเป้าหมายไปยังคอมโพสิทสถานะปรากฏ 1 หน่วย

3. เพื่อทำกิจกรรมในข้อที่ 2 ลูกบอลสีดำซ้ายมือจึงถูกนำออกจากตำแหน่ง ในขณะที่เดียวกันลูกบอลสีเหลืองก็จะเข้ามาแทนที่ในกรอบความสนใจ

4. เมื่อสิ้นสุดกระบวนการบอลสีเหลือง หรือคอมโพสิทในสถานะไม่ปรากฏก็จะเข้ามาสู่กรอบความสนใจ

ด้วยหลักการที่แสดงไว้ข้างต้นทำให้เราสามารถสร้างภาพของกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับ $(1, -1)$ และ $(-1, 1)$ ได้ดังนี้

(หมายเหตุ: กิจกรรมของเครื่องหมาย - จะใช้ลูกคริสสีแดง, กิจกรรมของเครื่องหมาย + จะใช้ลูกคริสเขียว)

1.

$$(1, -1) - (1, -1) = (-1, 1)$$

2.

$$(1, -1) + (1, -1) = (2, -2)$$

3.

$$(-1, 1) - (-1, 1) = (1, -1)$$

4.

$$(-1, 1) + (-1, 1) = (-2, 2)$$

ตัวอย่างทั้งสี่ข้างต้นล้วนเป็นกิจกรรมที่คอมโพสิทสถานะเดียวกันกระทำต่อกัน คือ 1 กระทำกับ 1 และ -1 กระทำกับ -1 โดยผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นก็เป็นเพียงการเปลี่ยนตำแหน่ง และการเพิ่มจำนวนโดยไม่เพิ่มความซับซ้อน แต่เมื่อใดก็ตามที่มีกิจกรรมระหว่างสถานะเกิดขึ้น ผลลัพธ์ที่ตามมาจะอยู่ในรูปของการ “เพิ่มมิติ”

5.

$$(1, -1) - (-1, 1)$$

ในกรณีนี้เป้าหมายของกิจกรรมคือสร้างการเปลี่ยนแปลงให้กับคอมโพสิทตัวตั้ง ซึ่งอยู่ในสถานะไม่ปรากฏ 1 ท่วงแต่จะเห็นได้ว่าคอมโพสิทตัวตั้งในส่วนที่อยู่ในความสนใจ เป็นคอมโพสิทสถานะปรากฏ ดังนั้นกิจกรรมจะไปสร้างการเปลี่ยนแปลงกับคู่นิยามของคอมโพสิทในความสนใจที่อยู่ในมิติถัดไป ทั้งนี้สมมติว่ามิติถัดไปอยู่ข้างบนโดยจะแสดงไว้ด้วยกรอบสีน้ำเงิน และภายในประโยคสัญลักษณ์จะใช้สัญลักษณ์ up ในกรอบสีน้ำเงินด้วยเช่นกัน

$$(1, -1) - (-1, 1) = (1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1)$$

จากผลลัพธ์ข้างต้นจะสังเกตได้ว่าคอมโพสิทในความสนใจกับคู่นิยามมีได้ตั้งอยู่บนเส้นเดียวกันเหมือนดังที่เป็นมาในข้อ 1-4 แต่เป็นเส้นสองสถานะที่สามารถแลกเปลี่ยนนิยามกันได้

6.

$$(1, -1) + (-1, 1) = (1 \text{ up } -1, -1 \text{ up } 1)$$

7.

$$(-1, 1) - (1, -1) = (-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1)$$

8.

$$(-1, 1) + (1, -1) = (-1 \text{ up } 1, 1 \text{ up } -1)$$

กิจกรรมทั้งแปดข้อที่แสดงไว้ข้างต้น สามารถเชื่อมโยงได้กับแนวคิดพัฒนาการมิติได้ดังนี้ ข้อที่ 1-4 คือบุคคลิกแฝงของจุดในคอมโพสิต-1มิติ, ข้อที่ 6 และ 8 คือคอมโพสิต-1มิติ, และข้อที่ 5 และ 7 คือการรวมกลุ่มที่เสถียรซึ่งต้องมุ่งหน้าเข้าสู่สนาม-3มิติเพื่อหาโอกาสที่จะสร้างกลุ่มที่ไม่เสถียรขึ้นมา

ณ จุดนี้หากเราตามผลลัพธ์ในข้อ 5 และ 7 เข้าสู่สนาม-3มิติเราก็จะพบกิจกรรมภายใต้เครื่องหมาย - และ + ของสัญลักษณ์สองตัวนี้

$$(1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1) \quad \text{และ} \quad (-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1)$$

โดยหน้าตาและผลลัพธ์ของกิจกรรมจะมีลักษณะดังนี้

9.

$$(1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1) - (1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1) = (-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1)$$

10.

$$(1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1) + (1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1) = (2 \text{ up } 2, -2 \text{ up } -2)$$

11.

$$(-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1) - (-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1) = (1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1)$$

12.

$$(-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1) + (-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1) = (-2 \text{ up } -2, 2 \text{ up } 2)$$

ในลักษณะเดียวกันกับข้อที่ 1-4 กิจกรรมในข้อ 9-12 เกิดจากคอมโพสิทสถานะเดียวกันกระทำต่อกัน ดังนั้นผลลัพธ์จึงเป็นเพียงการเปลี่ยนตำแหน่งและเพิ่มจำนวนโดยไม่เพิ่มความซับซ้อนของมิติ แต่เมื่อใดก็ตามที่เกิดกิจกรรมระหว่างสถานะ ความซับซ้อนของมิติก็จะเพิ่มขึ้นตามมา โดยกิจกรรมเหล่านั้นก็ดำเนินไปในลักษณะเดียวกันกับข้อ 5-8 ซึ่งสามารถแสดงได้ดังนี้

13.

$$(1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1) - (-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1)$$

เป้าหมายของกิจกรรมคือสร้างการเปลี่ยนแปลงให้กับคอมโพสิทตัวตั้งซึ่งอยู่ในสถานะไม่ปรากฏ 1 กลุ่ม แต่เนื่องจากคอมโพสิทตัวตั้งในความสัมพันธ์เป็นคอมโพสิทสถานะปรากฏ ดังนั้นกิจกรรมนี้จะไปสร้างการเปลี่ยนแปลงกับคู่นิยามของคอมโพสิทในความสัมพันธ์ซึ่งอยู่ในมิติถัดไป ทั้งนี้จะสมมุติว่ามีมิติถัดไปคือความลึกซึ่งแทนโดยบอลทางด้านหลัง และสำหรับในส่วนของประโยคสัญลักษณ์จะแสดงเส้นสีน้ำเงินที่มีคำว่า back แบ่งสัญลักษณ์ภายในวงเล็บออกเป็นส่วนบนและล่าง ทั้งนี้สัญลักษณ์ที่อยู่บนเส้นสีน้ำเงินคือบอลด้านหน้า และที่สัญลักษณ์ที่อยู่ด้านล่างคือบอลด้านหลัง

$$(1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1) - (-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1) = \left(\begin{array}{c} 1 \text{ up } 1 \\ \text{back} \\ 1 \text{ up } 1 \end{array}, \begin{array}{c} -1 \text{ up } -1 \\ \text{back} \\ -1 \text{ up } -1 \end{array} \right)$$

จะสังเกตได้ว่าผลลัพธ์จากนี้ไปมีได้เป็นเส้นเหมือนในข้อ 9-12 หากแต่มีลักษณะเป็นแผ่นสองสถานะที่แลกเปลี่ยนนิยามกันได้

14.

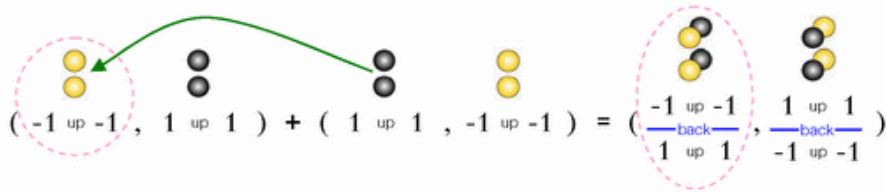
$$(1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1) + (-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1) = \left(\begin{array}{c} 1 \text{ up } 1 \\ \text{back} \\ -1 \text{ up } -1 \end{array}, \begin{array}{c} -1 \text{ up } -1 \\ \text{back} \\ 1 \text{ up } 1 \end{array} \right)$$

15.

$$(-1 \text{ up } -1, 1 \text{ up } 1) - (1 \text{ up } 1, -1 \text{ up } -1) = \left(\begin{array}{c} -1 \text{ up } -1 \\ \text{back} \\ -1 \text{ up } -1 \end{array}, \begin{array}{c} 1 \text{ up } 1 \\ \text{back} \\ 1 \text{ up } 1 \end{array} \right)$$

16.

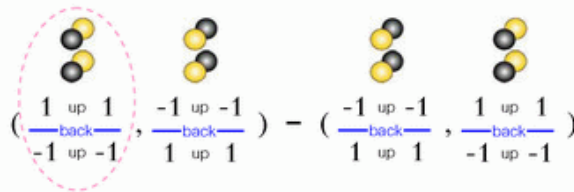
ทั้งนี้ผลลัพธ์จากข้อ 13 และ 15 ก็คือสิ่งที่มุ่งหน้าไปสู่สนามโพสท์

จากตัวอย่าง 16 ข้อที่ผ่านมา มีสิ่งที่น่าสนใจเพิ่มเติมอยู่สองประการนั้นคือ

ประการแรก ผลลัพธ์ที่มีหน้าตาต่างกัน แต่ในความเป็นจริงแล้วเป็นสิ่งเดียวกัน กล่าวคือ ในกรณีของคู่ต่อไปนี้ 1 กับ 8, 3 กับ 6, 9 กับ 16, และ 11 กับ 14 ผลลัพธ์เหล่านี้มีความหมายเดียวกัน เพียงแต่ไปปรากฏอยู่ในสนามมิติที่แตกต่างกัน ซึ่งกรณีนี้เปรียบได้กับภาพเสมือนมิติต่างๆ ที่สนามมิติสร้างให้กับบุคคลิกแฝง ในกรณีที่การสังเกตถูกจำกัดขอบเขตให้แคบลง

ประการที่สอง ผลลัพธ์ที่มีสมาชิกภายในเหมือนกัน แต่ในความเป็นจริงแล้วเป็นคนละสิ่งกัน กล่าวคือ ในกรณีของคู่ต่อไปนี้ 2 กับ 5, 4 กับ 7, 10 กับ 13, และ 12 กับ 15 ผลลัพธ์เหล่านี้หากจะดูจำนวนของลูกบอลสถานะปรากฏ ต่อสถานะไม่ปรากฏ จะพบว่าเท่ากันคือ 2 ต่อ 2 หรือ 4 ต่อ 4 แต่ในความเป็นจริงแล้วความหมายของแต่ละกรณีแตกต่างกันอย่างเทียบไม่ได้ ทั้งนี้เนื่องจากบอลหนึ่งลูกในสนามมิติที่สูงกว่า มีค่าสูงกว่าบอลหนึ่งลูกที่อยู่ในสนามมิติต่ำกว่า

อย่างไรก็ตามสิ่งที่ได้นำเสนอไปทั้งหมดเป็นเพียงภาพกว้างๆ เท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนก็ไม่สามารถตอบได้ว่าหน้าตาของกิจกรรม และผลลัพธ์ที่ซับซ้อนกว่านี้จะมีลักษณะเป็นเช่นใด ซึ่งหากสังเกตให้ดีจะพบว่า ทุกๆ กรณีที่นำเสนอไว้ข้างต้นล้วนแต่เป็นกิจกรรมง่าย ๆ ที่ทำกับคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีส่วนที่อยู่ในความสนใจและศุนิยาม ประกอบขึ้นจากบอลเพียงสี่เดียวเท่านั้น ดังนั้นคำถามก็คือจะเกิดอะไรขึ้นหากกิจกรรมเหล่านี้เกิดกับคอมพิวเตอร์ที่เป็นลูกผสม ยกตัวอย่างเช่น การนำผลลัพธ์ในข้อ 14 มาทำกิจกรรมของเครื่องหมาย - ด้วยขนาดและเป้าหมายที่กำหนดโดยผลลัพธ์ข้อ 16

น่าสงสัยว่ากิจกรรมข้างต้นนี้จะทำให้เกิดความซับซ้อนของมิติมากขึ้นหรือไม่ หรือเป็นเพียงการไปปรากฏเพียงข้างกัน และหากมีความซับซ้อนเพิ่มขึ้น จะเกิดผลผลิตซึ่งมีรูปลักษณะเป็นเช่นใด เพราะหากจะคาดเดาว่าจะเกิดลูกบาศก์ 3 ในสถานะใดสถานะหนึ่งขึ้นมาข้อสงสัยที่จะรออยู่เบื้องหน้าก็คือ จากรูปแบบที่ผ่านมาทั้งหมดทำให้สามารถคาดได้ว่า ลูกบาศก์ 3 จะถูกสร้างขึ้นจากกิจกรรมระหว่างผลลัพธ์ในข้อ 13 และ 15 ที่จะเกิดในสนามมิติถัดไป ดังนั้นหากกิจกรรมข้างต้นทำให้เกิดลูกบาศก์ 3 ขึ้นมาได้ แล้วผลผลิตจากทั้งสองส่วนนั้นเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจก็คือคณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์เป็นกระบวนการที่ไม่มีการย้อนกลับ เนื่องจากไม่มีจำนวนที่เป็นลบ โดยทั้งนี้สัญลักษณ์ - ที่อยู่หน้าตัวเลข ทำหน้าที่เพื่อระบุสถานะ และในส่วนของตัวระบุกิจกรรม ก็ทำหน้าที่ชี้ว่าจะเกิดผลกระทบต่อตัวตั้งหรือไม่ ซึ่งมีได้เกี่ยวข้องใดๆ กับโมโนโทนของการลบที่รู้สึกโดยทั่วไปว่าเป็นการตั้งบางอย่างให้ย้อนกลับ หรือทำให้บางสิ่งสูญหายไป

ยกตัวอย่างเช่นในกรณีปรกติเมื่อนำ 1 มาบวกกันภายใต้ประโยคสัญลักษณ์ $1 + 1 = 2$ จากนั้นหากต้องการที่จะทำให้ผลลัพธ์ 2 กลับไปเป็น 1 เท่าเดิม เราก็ทำได้ผ่านประโยคสัญลักษณ์ $2 - 1 = 1$ โดยผลลัพธ์จากส่วนนี้มีได้มีความต่างใดๆ กับตัวตั้งในประโยคสัญลักษณ์แรก

แต่ในกรณีของคณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์ การนำ 1 บวกด้วย 1 และนำผลลัพธ์ที่ได้มาลบออกด้วย 1 จะทำให้เกิดผลลัพธ์ดังนี้

$$(1 , -1) + (1 , -1) = (2 , -2)$$

$$(2 , -2) - (1 , -1) = (1 \text{ และ } -1 , -1 \text{ และ } 1)$$

จากสิ่งที่แสดงอยู่ข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผลลัพธ์สีแดงกับตัวตั้งในประโยคสัญลักษณ์แรก มีความแตกต่างกัน ดังนั้นสำหรับคณิตศาสตร์ที่ปราศจากศูนย์ เมื่อผลลัพธ์ใดๆ ถูกสร้างขึ้นมาแล้ว หากต้องการที่จะได้ค่าเดิมกลับมาอีกครั้ง สิ่งที่สามารถจะทำได้ ก็คือการสร้างสิ่งใหม่ๆ ที่มีลักษณะคล้ายสิ่งเดิมขึ้นมาแทน

แต่อย่างไรก็ตามงานเขียนก็ยังไม่สามารถที่จะระบุได้ว่า วิธีคิดดังที่ได้นำเสนอไปทั้งหมด มีความถูกต้องและตรงกับความเป็นจริงในธรรมชาติมากหรือน้อยเพียงใด รวมถึงสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่อย่างไร แต่ก็เชื่อมั่นว่าเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างจะสอดคล้อง กับธรรมชาติของการอยู่ในสภาวะกำกวม

อันที่จริงระบบคณิตศาสตร์อาจพยายามสื่อสารกับพวกเรามาเป็นเวลานานแล้วว่า ตัวมันเองปราศจากศูนย์ โดยกระทำผ่านผลลัพธ์ซึ่งเป็นอนันต์เมื่อศูนย์ถูกนำไปใช้เป็นตัวหาร แต่พวกเรากลับปิดหูปิดตาตัวเองจากข้อความนี้ ด้วยการตั้งกฎขึ้นมาโดยพลการ ภายใต้ชื่อว่า “กฎของคณิตศาสตร์” ที่ห้ามมิให้ตัวหารเป็นศูนย์ อีกทั้งปิดกั้นตัวเองจากคำตอบที่ได้จากสามัญสำนึก โดยอ้างว่าผลหารอันเป็นอนันต์ไม่สามารถถูกพิสูจน์ได้

ซึ่งในท้ายที่สุด กฎดังกล่าวจึงกลายเป็น “รั้ว” ที่พวกเราสร้างขึ้นกีดกันตัวเองออกจากข้อความรู้ที่ว่า “หากมีผู้สังเกตคนใดครอบครองศูนย์ที่แท้จริง เขาจะสังเกตได้ว่าทุกๆ หน่วยในจักรวาลเท่าเทียมกัน” หรือ “การที่ผู้สังเกตสามารถเห็นได้ว่า สิ่งที่ปรากฏอยู่รายรอบมีคุณลักษณะที่แตกต่างกันมากมาย นั้นหมายความว่า เขากำลังอาศัยอยู่ในโลกที่ปราศจากศูนย์”

..ในจักรวาลของเหตุและผล ไม่มีสิ่งใดได้มาฟรีๆ และไม่มีสิ่งใดเกิดอย่างพลุ้ๆ
ทุกผลผลิตที่ปรากฏขึ้น ล้วนมีเหตุของมันทั้งสิ้น..

ด้วยความรู้ปัจจุบันบนโลกของเรา เราได้ทราบว่า
มวลกับพลังงาน คือ 'รูปลักษณะที่แตกต่าง' ของสิ่งๆ เดียวกัน
ความรู้นี้ได้พาเราไปพบกับวิธีการ ที่จะนำมวลมาแปลงเป็นพลังงาน

ในสายตาของพวกเขา การสร้างพลังงานชนิดนี้ มี 'ค่าเสียหุ้ย' อยู่สองส่วนหลักๆ
คือ 'ค่าเทคโนโลยี' และ 'ค่าในการรับผิดชอบจากของเสียจากกระบวนการลดปล่อยพลังงาน'

แต่ในสายตาของปรินิมม ค่าเสียหุ้ยจากปฏิกิริยานิวเคลียร์ยังมีมากกว่านั้น
เพราะไม่ว่าเราจะทำพลังงานจาก 'การแยกอะตอมของธาตุหนัก' หรือ 'การรวมอะตอมของธาตุเบา'
ผลพลอยได้ที่เกิดตามพลังงานมาด้วย ก็คือ 'อะตอมของธาตุอีกชนิดหนึ่ง'
และสิ่งนี้เองที่จะเปลี่ยน 'สสารของสสาร' ที่ประกอบกันขึ้นเป็นโลก
ซึ่งนั่นย่อมหมาความว่า มันจะเปลี่ยน 'สสารของช่องว่าง' ที่หุ้มห่อโลกไปด้วยพร้อมกัน
และในเมื่อทฤษฎีของปรินิมม อธิบายว่า 'ช่องว่างทำหน้าที่รักษาวงโคจรของดวงดาว'
ดังนั้นการที่ 'สสารของช่องว่างถูกเปลี่ยนแปลง'
ย่อมจะส่งผลกระทบต่อในรูปของ 'ความเบี่ยงเบนของวงโคจรโลก'

..หาก 'เปลวไฟ' ต้องแลกมาด้วย 'การสูญเสียเชื้อเพลิง'
'พลังงานนิวเคลียร์' ก็ต้องแลกมาด้วย
'การสูญเสียคุณภาพ ระหว่างโลกกับระบบที่แวดล้อมมันอยู่'..

#####

สวัสดิ์ปีใหม่ 2551..ราคาน้ำมันเบนซินกำลังจะเขยิบเข้าใกล้ 'สามลิตรร้อย'
ผมกับลินนั่งในห้องรับแขกบ้านเธอ ดูข่าวที่กำลังรายงานว่ เบนซิน 91 จะปรับราคาขึ้นอีก 40 สตางค์
เป็น 31.99 บาท ในเวลา 5.00 น. ของวันที่ 3 มกราคม 2551..

“นี่ แม่คุณ..ไปเรียกปณิรมมาจัดการหน่อยไปดิ”

ผมพูดกระเซ้าให้เรียกปณิรมมาจัดการกับระบบเก็งกำไร

“เธอคุยกับเขาเองมั้ละ..เดี๋ยวบอกเบอร์มือถือให้..เอาปะ?” ลินตอบหน้าตาย

“ฮือออ..” ผมหลิวตารับมุก “..นี่ถามจริงๆ เธอทำอย่างปณิรมได้มั้?”

“ได้...ตามทฤษฎีนะได้ ถ้ามีคนช่วยเป็นทีมนะ..”

“ทำดี” ผมแกล้งยุ

“ก็มันได้ตามทฤษฎีไง..ทำจริงๆ ไม่ได้..ที่นี้ระบบมันยังไม่เสริเต็มที่จริงๆ

เอาง่ายๆ แค่จะย้ายเงินข้ามประเทศ บางทีก็มีเพดาน..

หาเข้ากินค่าเงียบๆ อย่างเงี้ยะดีแล้ว” เธออมยิ้ม

“โห..แม่คุณก็พูดอนาถเกินน..เข้าหาได้สองสามพัน ค่ากินห้าสิบบ หกสิบบาท

รายได้เดือนละห้าหมื่น หกหมื่น..นี่..ซักวันมันจะมีรถพลังนิวเคลียร์มั้

ใส่ยูเรเนียมซ็อนเดียว วิ่งมันตั้งแต่หนุ่มยันแก่”

“ฮะๆๆ” ลินหัวเราะ

“..เฮ้ะ???..ไม่เคยได้ยินว่า ปณิรมพูดถึงนิวเคลียร์..ไม่เคยพูดใช่ปะ?”

ผมถามด้วยความไม่แน่ใจว่า เคยฟังประเด็นนี้จากเธอ แต่ลืมไปแล้วหรือเปล่า

“ไม่..” เธอส่ายหัว “..ไม่เคยพูดเรื่องนิวเคลียร์จริงๆ”

“เฮ้อ..ทำไมงะ???”

“อ้าว..ก็เขาไม่รู้งะ..จะเอาอะไรมาพูดละ”

“จริงดิ!?!..ปณิรมเนียนะไม่รู้!?!?” ผมใช้เสียงสูง

“ฮือออ..ปณิรมไม่ใช่สารานุกรมจักรวาลนะค่าา..มันก็ต้องมีไอ้ที่โม้กันบ้างง..

พลังงานคืออะไรเขารู้..มวลกกับพลังงานเกี่ยวกันยังงี้ก็รู้..

แต่ไม่รู้ว่เวลาที่อะตอมมันแตกแล้วให้พลังงาน..มันมีอะไรเกิดขึ้น..”

“อ้อเหวอ”

“..แต่เคยได้ยินเขาพูดตอนช่วงใกล้ๆ จะออกจากพุดแล้ว
เขาเปรยว่า พลังงานนิวเคลียร์ไม่น่าจะฟรี..”

“คือไง..ไม่ฟรี?”

“..คือเขว่ามันจะต้องเสียอะไรบางอย่างไปแลกมา..”

“อะไร?”

“..‘วงโคจรโลก’..นี่เขาเดานะ”

“?!?!?!” ผมเลิกคิ้วอย่างตลกใจ เมื่อได้ฟังคำตอบของลิน

**

ลินอ้างถึงหลักการในทฤษฎีพัฒนาการมิติ ที่อธิบายเรื่องความโน้มถ่วง
ซึ่งกล่าวว่าเมื่อสสารหลายชนิดมารวมกลุ่มกัน จะทำให้เกิด ‘ช่องว่างที่มีบุคลิกเฉพาะกลุ่ม’
และช่องว่างนี้จะทำหน้าที่ ‘รักษาระยะห่าง’ ระหว่างสสารกลุ่มต่างๆ เอาไว้
เป็นเหตุให้สสารแต่ละกลุ่ม ไม่สามารถเข้าไปรวมตัวกัน
แล้วกลายเป็นภาพของ ‘การโคจรไปรอบๆ กันของดวงดาว’..

“..มันเหมือนสมมุติให้เธอชอบอ่าน ‘นิยายรัก’
เพราะจันเวลาเข้าไปร้านหนังสือแล้วเจอนิยายรัก เธอก็จะเดินเข้าไปหาใช่ม่ะ..”
เธอยกตัวอย่างขึ้นมาช่วยการอธิบาย

“อืม” ผมพยักหน้า

“..คราวนี้ เราเอาโลกไปเปรียบกับนิยายรัก..
เวลาเราทำปฏิกริยานิวเคลียร์ ‘องค์ประกอบโลก’ มันจะถูกเปลี่ยน
อย่างถ้าเราไม่สร้างปฏิกริยานิวเคลียร์ ‘ยูเรเนียมก้อนหนึ่ง’ มันก็ยังเป็นยูเรเนียม
..โลกนี้ก็มียูเรเนียมก้อนนั้นวางอยู่..ใช่ม่ะ..”

“อืม”

“..แต่พอเราเอามันเข้าเตาปฏิกรณ์ นิวเคลียสยูเรเนียมถูกยิงแตก..เราได้พลังงาน..
แล้วก็ได้ ‘ธาตุ ก.’ แกมมาก้อนหนึ่ง..โลกมันก็เปลี่ยนจาก ‘โลกที่มียูเรเนียมก้อนหนึ่ง’
ไปเป็น ‘โลกที่มีธาตุ ก. ก้อนหนึ่ง’..เข้าใจปะ?..”

“แล้วมันเหมือนนิยายรักตรงไหนเนี่ย???” ผมถามอย่างงงๆ

“..เฮ้อาา..ก็ยังอธิบายไม่จบ..อย่างถ้าเราเปรียบโลกเหมือนนิยายรัก ในนั้นมันก็จะมีแต่เรื่องรักๆ

..ฉันรักเธอ เธอรักฉัน เราชักกัน ที่ไหนๆ ก็มีแต่รัก..” ลินยกตัวอย่างนิยายรักฉบับย่อ

“อือฮึ่ม”

“..พอเราทำปฏิริยานิวเคลียร์ ปฏิริยามันจะไป ‘เปลี่ยนตัวสมาชิก’ ในประโยค

อย่างเปลี่ยนคำว่า ‘รัก’ ให้เป็นคำอื่น..อย่างคำว่า ‘ต่อย’..แรกๆ ก็อาจจะเปลี่ยนแค่ตัวสองตัว

..‘ฉันรักเธอ เธอรักฉัน เราต่อยกัน ที่ไหนก็มีแต่รัก’..

แต่พอทำเยอะๆ เข้า หนังสือเล่มนี้มันก็จะเปลี่ยนเป็น ‘นิยายบู๊’

..‘ฉันต่อยเธอ เธอต่อยฉัน เราต่อยกัน ที่ไหนก็มีแต่ต่อย’..”

“อืมมมม”

**

สิ่งที่ลินอธิบายเปรียบเทียบกับนิยายรัก คือผลผลิตจากการทำปฏิริยานิวเคลียร์

ที่นิวเคลียสของธาตุตั้งต้น จะเปลี่ยนไปเป็นนิวเคลียสของ ‘ธาตุใหม่’ กับ ‘นิวตรอนอิสระ’

อย่างในกรณีที่ใช้ ‘ยูเรเนียม-235’ มาสร้างพลังงาน

เมื่อนิวเคลียสของธาตุนี้ถูกยิงด้วยอนุภาคนิวตรอน

มวลของมันประมาณ 0.1 เปอร์เซ็นต์ จะถูกเปลี่ยนให้เป็นพลังงาน

ในขณะที่มวลที่เหลือ จะหลอมรวมกันขึ้นเป็นธาตุใหม่ อันได้แก่ ‘แบเรียม-141’ กับ ‘คริปทอน-92’

พร้อมปลดปล่อย ‘นิวตรอนอิสระ’ ออกมาอีก 3 ตัว

จากปรากฏการณ์ข้างต้น ลินจึงมองว่า

ทุกๆ ขณะของการสร้างพลังงานจากปฏิริยานิวเคลียร์

ก็คือทุกๆ ขณะ ที่องค์ประกอบของโลกกลมๆ ใบนี้ออกเปลี่ยนแปลง..

จากที่ๆ เคยมี ‘ยูเรเนียม-235 นิวเคลียสหนึ่ง’ รวมอยู่ในองค์ประกอบ

กลายเป็นที่ๆ มี ‘แบเรียม-141 หนึ่งนิวเคลียส’ กับ ‘คริปทอน-92 อีกหนึ่งนิวเคลียส’

และ ‘นิวตรอนอิสระอีก 3 ตัว’ ประกอบอยู่

อย่างไรก็ดี คำอธิบายข้างต้น สรุปรมาจากหนังสือวิทยาศาสตร์บนโลกของเรา

ดังนั้นย่อมมีความน่าเป็นห่วงมากยิ่งขึ้น เพราะหากเราใช้ทักษะของปรณิมน์ ผู้มองออกว่า

‘นิวตรอน’ หรือ ‘บลิ้ง’ ในคำเรียกของเขา ไม่ได้เป็นสิ่งที่อยู่อย่างลำพัง หรืออิสระ หากแต่เป็น ‘กิริยาด้านหนึ่ง’ ของสิ่งซึ่งเขาเรียกว่า ‘ไทรทิดีล’
นั่นย่อมาหมายความว่า กระบวนการนิวเคลียร์ที่เราใช้งานกันอยู่นี้ มิได้ปลดปล่อย ‘นิวตรอนอิสระ’ ตามที่เราเข้าใจ
หากแต่กำลังแอบสร้าง ‘ไทรทิดีลของธาตุแปลกหน้า’ ขึ้นมา
อย่างไม่มีนักวิทยาศาสตร์คนใดรู้เท่าทัน

**

“..คราวนี้ถามว่า พัสสจะเข้าไปหาหนังสือเล่มนี้อีกมั๊ย?
มันเปลี่ยนจาก ‘นิยายรัก’ ไปเป็น ‘นิยายบู๊’ แล้วนะ” ลินถาม

“หี..ไม่” ผมส่ายหน้า

“นี่แหละ..เป็นเพราะ ‘สาระที่แผ่ออกจากนิยายเล่มนั้น’ มันเปลี่ยนไป
แล้วคราวนี้ปัญหามันไม่ใช่แค่มันไม่ดึงดูดพัสส
มันจะไปดึงดูด ‘คนที่ชอบนิยายบู๊’ เข้าไปหามันแทนด้วย..”

“อืมมมม”

“..หรือถ้าอย่างไม่ได้เปลี่ยนจาก ‘รัก’ เป็น ‘ต๋อย’..แต่จาก ‘รัก’ เป็น ‘ปล้ำ’..
นิยายรักโรแมนติก ก็เปลี่ยนเป็น ‘นิยายลามก’..” เธอเปลี่ยนตัวอย่าง เพื่อให้ผมเรียนรู้คอนเซ็ปท์

“อืมมมม..จึ้นยิ่งปริ้เข้าหาเลย”

“..บ้า!..” เธอทำเสียงเซียว “..เพราะงั้นถ้าปรนินมมีคิดถูก..

ถ้าทำปฏิกิริยานิวเคลียร์กันไปเรื่อยๆ วงโคจรของโลกจะเสี่ย..

พลังงานตัวนี้มันไม่ใช่ของฟรี..มันแลกด้วย ‘เสถียรภาพในวงโคจร’

อย่างสมมุติว่าแตกยูเรเนียมแล้วได้ ธาตุ ก. แล้วสมมุติว่าบนดาวอังคารมันมี ธาตุ ก. อยู่เยอะๆ นะ
มันก็เป็นไปได้ที่โลกจะเข้าไปใกล้ดาวอังคารมากขึ้น”

“แล้วปรนิมมีเขาเตือนคนเรื่องนี้เปล่า?” ผมถามอย่างกังวลต่อผลลัพธ์ทางทฤษฎี
ที่อาจจะเกิดขึ้นจากการใช้งานปฏิกริยานิวเคลียร์

“ไม่รู้สิ..เขาไม่ได้บอก..เราได้ยินเขาพูดเรื่องนี้ 3-4 วันก่อนจะออกจากพพต
แต่เราว่าเขาคงทำนะ..คงไปพูดที่มาลา”

“แล้วเราควรพูดเรื่องนี้มั๊ย?”

..ลินหันมามองตาผม เมื่อถูกถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง..

ก่อนหน้าที่เราสองคนเคยคุยกันแบบที่เล่นที่จริงอยู่หลายครั้ง
ถึงการจะเขียนบอกเล่าเรื่องราวของปรนิมมี และทฤษฎีของเขา
แต่ในทุกครั้งก็มักจะจบลงที่การเล่นมุกเกี่ยงกันไปมาว่า ใครจะเป็นคนเขียน
ในวันนั้นเป็นครั้งแรก ที่ผมรู้สึกว่เรื่องนี้จำเป็นต้องถูกบอกเล่า
ซึ่งหากเธอปฏิเสธที่จะเป็นผู้เขียน ผมก็จำเป็นต้องรับทำหน้าที่นั้นเอง..

“อยากหรือ?” เธอถามผมกลับด้วยน้ำเสียงจริงจังเช่นกัน

“อือ”

“แต่มันไม่่ง่ายน้อ..

ถ้าจะพูดเรื่องนี้ อยู่ๆ จะบอกว่า ‘ใช้นิวเคลียร์แล้วต่อไปวงโคจรโลกจะเสีย’..ใครจะเชื่อ..
ถ้าจะพูด มันก็ต้องพูดถึงทฤษฎีปรนิมมีเกือบทั้งเล่มนั่นแหละ”

“ซึ่งเธอไม่เอาด้วยว่างานน?” ผมทำเสียงกระแนะกระแหน

“เอาด้วย..แต่เราไม่เขียน..จะให้เล่าก็เที่ยวก็ได้ ขออย่างเดียวอย่าให้เขียน
เขียน กับพูดมันไม่เหมือนกัน..ทฤษฎีปรนิมมีมันอธิบายด้วยภาษาวិชาการไม่ได้
มันอธิบาย ‘สภาวะก้ำกึ่ง’ ยาก..”

..ตามความเห็นของลิน ภาษาวิชาการมีความเป็นระเบียบ จนขาดชีวิตชีวา
เป็น ‘ภาษาที่ตาย’ ที่สื่อได้เพียง ‘ตรรกะ’ ซึ่ง ‘ตรรกะของวิชาการ’ ก็มีเพียง
‘ศูนย์’ กับ ‘หนึ่ง’ ‘มี’ กับ ‘ไม่มี’ หรือ ‘ใช่’ กับ ‘ไม่ใช่’..

“อืมมม” ผมหยุดคิด

“..ถ้าจะเล่าต้องใช้ภาษาที่มันมีชีวิต..เหมือนที่เราเล่าให้ฟังนะ
พัสดทำหะอะ แล้วเดี๋ยวเราช่วย..ตัวเป็นวิทยากร พูดหน้าห้องหากินอยู่แล้ว
ตัวก็เขียนกึ่งทางการ กึ่งพูด แบบที่พูดหน้าห้องนะ เราว่าเวิร์ค..เชือดดี..”
ลินหยอดคำให้กำลังใจ แล้วชิงจ้วงหว่าทุ่มภาชนะในการเล่าเรื่องของปรนิมม์ มาให้ผมแบกไว้บนบ่า...

#####

ในตอนนั้นที่คุยกับจิตนลิน ผมค่อนข้างที่จะตกลงใจแน่นอนแล้วว่า
เรื่องราวของทฤษฎีปรนิมม์จะต้องถูกนำมาเล่า และก็คงจะต้องเป็นผมเองที่เป็นคนเล่า
ดังนั้นผมจึงเริ่มมองหาวิธีที่จะถ่ายทอด เพื่อทำเรื่องนี้ให้เข้าใจง่าย
และไม่น่าเบื่อสำหรับคนทั่วไปจนเกินไปนัก..

แต่อีกสิ่งที่ต้องคิด และสำคัญไม่น้อยไปกว่ากันก็คือ การหาหนทางให้ได้ว่า..
จะทำอย่างไรที่จะบอกเล่าเรื่องราวนี้ออกไป..
โดยที่ยังสามารถปิดกั้นการมีตัวตนของ ‘จิตนลิน’..
มนุษย์ผู้หญิงคนหนึ่ง ที่มีทุกๆ อย่างเหมือนกับพวกเรา..
เพียงแต่เกิด และเดินทางไกลมาจากโลกใบอื่น..

ตั้งแต่ เริ่มคิดที่จะนำทฤษฎีของปรินิมม์มาบอกเล่า แนวทางแรกที่คิดขึ้นได้คือ

การนำเอาหนังสือปกดำของเขามาเป็นต้นแบบ แล้วปรับภาษาภายในนั้นให้เป็นภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย แต่ก็เกรงว่าจะมีปัญหาในแง่ที่ เมื่อทำเสร็จแล้ว

ภาษาภายในนั้นจะยังคงเป็น ‘ภาษาวิชาการ’ ซึ่งไม่ดีพอที่จะรองรับเรื่องๆ นี้

เพราะมันจะทำให้ ‘ผู้รับสาร’ สร้าง ‘กรอบทางวิชาการ’ ขึ้นมา แล้วนำสิ่งที่ได้รับรู้ไปเปรียบเทียบกับจากนั้นก็จะมีประสิทธิผลอะไรๆ ก็ตาม ที่ ‘ไม่พอเหมาะพอดี’ กับกรอบดังกล่าว..

ยังมีอีกปัจจัยหนึ่ง ที่เข้ามากำหนดให้เรื่องนี้จำเป็นต้องถูกบอกเล่าผ่าน ‘นิยาย’

นั่นคือ การที่คนๆ หนึ่งจะเข้าใจแนวคิดพื้นฐาน ที่ว่าด้วย ‘สภาวะก้ำกึ่ง’ ได้นั้น

คนๆ นั้นต้องมี ‘จิตใจที่เปิดกว้าง’ ‘อ่อนโยน’ และต้อง ‘เคยได้ฟังธรรมะในพระพุทธศาสนา’ มาบ้าง

เพราะหากไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนเลย ก็ยากอย่างแสนสาหัสที่คนธรรมดาคนหนึ่งจะมองออกว่า

สิ่งที่แวดล้อมตนอยู่ รวมกระทั่งตัวของเขาเอง ‘ปราศจากตัวตนที่แท้จริง’

และ ‘กำลังมีชีวิตอยู่ภายใต้สภาวะก้ำกึ่ง’..

ดังนั้นนิยายจึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด ที่จะทำให้อ่านสามารถ

‘เลี้ยวออกติจากกรอบวิชาการ’ ‘ปรับจิตใจให้อ่อนโยนด้วยธรรมะ’

และ ‘อธิบายแนวคิดของปรินิมม์’ ไปพร้อมๆ กันได้อย่างมีเอกภาพ..

#####

หลังจากช่วยกันคิดว่าจะนำเสนอเรื่องๆ นี้อย่างไรอยู่ราวสองสัปดาห์

ผมกับลินก็ตกผลึกตรงที่ จะไม่เล่าทฤษฎีของปรินิมม์ผ่านรูปแบบวิชาการ

เพราะนอกจากจะไม่เอื้อแก่การเข้าใจแล้ว

หากสมมุติว่ามีคนเข้าใจได้จริงๆ แล้วเกิดเห็นว่ามันเป็น ‘ทฤษฎีสรรพสิ่ง’ ขึ้นมาจริงๆ

เราสองคนก็ต้องพบปัญหาว่า หนึ่งในพวกเราจะต้องรับสมอ้างเป็น ‘เจ้าของทฤษฎี’

และอยู่บนหลังเสือ เพื่อปกปิดความจริงที่ว่า ตัวทฤษฎีไม่ได้ถูกสร้างขึ้นบนโลกใบนี้ ไปตลอดชีวิต..

“..ยังงี้ก็ต้องนิยาย” ลินสรุป หลังจากลองคิดกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น
หากนำหนังสือปกดำมาเป็นแม่แบบ แล้วช่วยกันปรับเปลี่ยนภาษา

“เจริญละ..เขียนนิยายเนี่ยนะ” ผมเริ่มโอด เพราะตัวเองจะต้องเป็นคนลงมือทำ

“มันยากตรงไหน.. ‘พนมเทียน’ เขียนเพชรพระอุมาตั้งกี่เล่มไม่เห็นเขาบ่นนะ” เธอแก้มงุดหน้าตาย

“เจริญบุญ..แล้วทำไมพนมเทียน แก่ไม่ไปพึ่งกำแพงบ้านหล่อนย่าา?”

“ฮะๆ..” ลินหัวเราะ “..แล้วจะเขียนมัยเนี่ย?”

..เธอถามความสมัครใจ

แต่ในทางหนึ่งก็ต้องการให้ผมผูกมัดตัวเอง กับคำตอบที่กำลังจะพูดออกไป..

“เขียน” ผมตอบอย่างหนักแน่น เมื่อนึกถึงผลลัพธ์ทางทฤษฎีอันน่าวิตก

ซึ่งจะเกิดจากการใช้พลังงานนิวเคลียร์ ที่คนบนโลกใบนี้ควรจะได้รับรู้..

มุมมองของผมในขณะนั้น ภาพของผู้คนบนโลกซึ่งกำลังเสพพลังงานจากปฏิกิริยานิวเคลียร์

เปรียบได้กับภาพของผู้โดยสารบนแพไม้ขนาดใหญ่ ที่ลอยล้าอยู่กลางทะเล

ซึ่งทุกคนกำลังช่วยกันแฉะไม้จากแพ ออกมาก่อกองไฟ โดยไม่ทราบเลยว่าการกระทำเช่นนั้น

กำลังสร้างความหายนะต่อแพที่ตัวเองฝากชีวิตไว้ มากขึ้นเป็นลำดับๆ..

ซึ่งการที่ผลกระทบทั้งหลายจากกิจกรรมที่โง่เขลา ยังไม่ปรากฏแก่สายตาของผู้โดยสารนั้น

ก็เป็นเพราะแพที่พวกเขาอาศัยอยู่ มีขนาดอันใหญ่โตมหึมา

อีกทั้งซีกไม้แต่ละซีกที่ถูกนำออกมา ก็สร้างพลังงานให้อย่างมากมาย

จึงทำให้การแกะซีกไม้ถูกกระทำไปที่ละน้อยๆ ไม่เร่งร้อนจนก่อผลเสียอย่างเฉียบพลัน..

แต่ที่น่าเป็นห่วงก็คือ เมื่อใดก็ตามที่ความโง่เขลาของผู้โดยสาร ‘หนา’ และ ‘หนัก’

จนถึงขั้น ‘จัดไม้แพ’ ออกมาทำ ‘คบเพลิง’ เพื่อใช้เป็นอาวุธประหัตประหารกัน

เมื่อนั้นแพก็จะล่มลงอย่างรวดเร็ว ชนิดที่ ‘คาดไม่ถึง’

เนื่องจากอารยธรรมวิทยาศาสตร์ที่มีบนแพ ไม่มีองค์ความรู้ใดๆ เลย

ที่จะสามารถใช้ ‘คาด’ ผลลัพธ์เหล่านั้นได้..

..ดังที่ไอน์สไตน์เคยกล่าวไว้ว่า ‘ผู้คนจะรบกันด้วยหิน และท่อนไม้ ในสงครามโลกครั้งที่สี่’

เป็นการกล่าวที่ผิดพลาด เพราะหากสงครามโลกครั้งที่สามเป็น ‘สงครามนิวเคลียร์’

โลกใบนี้ของเรา ก็หมดโอกาสที่จะเป็นเจ้าภาพของสงครามโลกครั้งที่ถัดไป..

**

เมื่อตกลงเขียนอย่างแน่นอนแล้ว เราสองคนจึงช่วยกันวางแผนการเขียนอย่างเป็นรูปธรรม โดยผมออกความคิดว่าเนื้อเรื่องควรจะดำเนินผ่านชีวิตของปรนิมม เพราะเขาผ่านประสบการณ์การศึกษาธรรมะ และใช้ธรรมะสร้างทฤษฎีวิทยาศาสตร์ขึ้นมาจริงๆ จนแม้กระทั่งเมื่อสร้างทฤษฎีขึ้นสำเร็จแล้ว เขาก็ยังดึงคนให้สนใจธรรมะ เพื่อให้คนเหล่านั้นยกระดับคุณภาพของจิตใจ ให้เพียงพอสำหรับการเสพเนื้อหาที่จะถูกเขานำเสนอในแกรนด์อาร์ช ดังนั้นแทนที่จะต้องมาเสียเวลาคิดว่า จะนำเสนอเรื่องของธรรมะ กับเรื่องทฤษฎีวิทยาศาสตร์ไปพร้อมๆ กันได้อย่างไร การนำชีวิตของปรนิมมออกมาเล่าอย่างตรงไปตรงมา จึงเป็นทางที่ประหยัดทั้งแรง และพอเหมาะพอดีกับความสามารถเชิงวรรณศิลป์ ที่เราสองคนมีอยู่อย่างจำกัด..

“..เล่าเรื่องปรนิมมไปทั้งแท่งเลย ง่ายดี..เอาบทความมาตัดใส่..ถอดคคิปมาใส่.. เธออธิบายอะไรฉันก็เอาไปใส่..เอางี้ม่ะล่ะ?” ผมเสนอแผน และขอความเห็น

..ลึนคิดชั่วจิตใจ แล้วพยักหน้ารับ..

“อ้อ..ลองดู” เธอพูด

**

“ถามหน่อยดี..เล่าเรื่องนี้แล้ว เมืองไทยจะเจริญขึ้นม่ะ?”

“ฮือออ..ถามแปลก? แล้วฉันจะต้องรู้มัยเนี่ย?!?” ลึนถามย้อน

“ก็ดูอย่างปรนิมมเขาดูดี..ที่เขาดูแล้วเห็นว่าพตจะล่ม แล้วไปพูดในที่วิให้พตไม่ล่มงะ” ผมพาดพิงถึงรายการเสวนาสด ที่เป็นต้นเหตุให้ทั้งคู่ และปรนิมมต้องออกจากพต

“นั่นเขาฝึกของเขาเอง เราไม่ได้ฝึก”

“แล้วทำไมไม่ได้เลยเธอ?..คือเธอไม่รู้ว่าเขาทำยังไง?? หรือรู้แต่ทำแบบนั้นไม่ได้???”

“เขาทำยังไงนะเราไม่รู้ เราทำเป็น..แต่เราไม่เก่ง.. เหมือนให้เธอไปตีเทนนิสนะ เหวียงไม้ไปโดนลูก ลูกมันก็เด็นไซ้ม่ะ แต่ถ้าเธอไม่รู้จักตีกา ตีไม่เก่ง เธอจะสู้เฟดเดอเลอร์ได้มัยล่ะ?”

“อืม...แต่อย่างนี้ก็แสดงว่าพอมองออกดิ?”

“ก็...อ้อออ” ลินพยักหน้า

“แล้วเห็นโรมัง!? โรมัง!”

“..อืมมม..เห็นว่าหนังเรื่อง ‘รักแห่งสยาม’ ไม่ใช่ ‘หนังรัก’ ธรรมดาๆ เป็น ‘หนังซิมโบลิค (symbolic)’ เล่าเรื่องที่ตั้งแต่วัยเด็กจนโต จนถึงใช้รัฐธรรมนูญ 50..” เธอแก้มองตอบพร้อมยกคิ้ว

“ฮึ้ยยย..ไม่เอาอี..เอาที่มันเกี่ยวกับประเทศไทยจริงๆ ดิ”

“..อืมมม.. ‘สี่เหลือง’ กับ ‘สี่แดง’ จริงๆ แล้วเป็นพวกเดียวกัน..” เธอทำหน้าทะเล้น และยกคิ้วอีกครั้ง
“..ตัวหัวสองฝ่ายเป็นเพื่อนกัน แต่เซตอัฟทางแถวให้ตีกัน เพราะกะจะเปลี่ยนระบอบการปกครอง..”

“บ้า!..เวอร์ดิ้ๆ..เอาจริงจริงงง” ผมเริ่มโวย

“เอ้า..ตานี้ถามแล้วก็ไม่ใช่ข้อค้น..แล้วจะถามทำไมอะ”

“ไม่เอาวอว ไม่อยากรู้..อยากรู้ว่าถ้าปล่อยทฤษฎีปรานิคมไปในสังคมแล้ว

มันจะทำให้เมืองไทยเจริญขึ้นมั้ยยย?” สิ่งที่อยู่ในความคิดของผมตอนนั้นคือ

ถ้าทฤษฎีของปรานิคมเป็นทฤษฎีที่วงการศึกษาควรคอยอยู่จริง

การที่มันถูกเริ่มนำมาบอกเล่าบนผืนแผ่นดินแห่งนี้ ก็น่าจะนำพาอะไรที่ดีๆ ให้เกิดขึ้นมาได้บ้าง

อย่างน้อยก็เช่น กระแสการตื่นตัวในการแสวงหาความรู้

..ลินหุบยิ้มแล้วมองตามผมอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะส่ายศีรษะปฏิเสธอย่างเกรงใจ..

“..ที่นี้เหมือนพต..ปรานิคมถึงออกไปมาลาไป เขาว่าพตพัฒนาไม่ขึ้นแล้ว ช่วยได้ก็แค่ไม่ให้เมืองแตก
แต่จริงๆ ก็แค่ยึดเวลาแตกไปอีกห้าสิบ หกสิบปี” เธอพูดขยายความอาการส่ายหน้า

“!?!?ที่นี้จะเป็นอย่างงั้นด้วยหรอ!?!?”

“เราไม่ซัวร์..แต่เท่าที่เห็นมันไม่ต่าง..แต่ที่ว่าไม่เจริญไม่ได้หมายความว่าไม่มีดีที่สูงๆ ถนนใหญ่ๆ นะ
เราหมายถึงมัน ‘ไร้แก่นสาร’ ไม่มีอะไรเป็นของตัวเอง..ไม่เหมือนพวก จีน ญี่ปุ่น อเมริกา สิงคโปร์..”

..ผมนิ่งฟัง..

“..คือถ้าเราคิดถึงเทคโนโลยี คนมีระเบียบ..เราคิดถึงญี่ปุ่น

แรงงานราคาถูก ผลิตของได้เยอะ..เราคิดถึงจีน

ถ้าเป็นประเทศมหาอำนาจ..เราคิดถึง..”

“..อเมริกา..” ผมตอบ

“..อืมมม..แต่ที่นี้จะไม่มีวันนั้น ที่นี้จะสบายๆ ‘แบบไทยๆ’ ไปวันๆ”

“แล้วจะแตกแบบพพต???”

“อันนี้ก็ไม่วุ่นนะ มองไม่ออกจริงๆ..แต่ถ้าให้เดาก็คงต้องว่างั้น
สุดท้ายก็น่าจะต้องแบ่งประเทศให้ประเทศอื่นเข้า..”

“เหวอ!”

“..อือ แต่ไม่ซัวร์นะ..แต่พัสดสังเกตมัยละว่าเมืองไทยหลักลอย
ถ้าพัสดเป็นเศรษฐกิจคนหนึ่งมีอารมณ์อยากเดินเล่น..พัสดจะไปลอนดอน หรือไปสีลม?..”

“คงจะลอนดอนมั้ง”

“..อือ เห็นม๊ะ..คราวนี้สมมุติว่าเลือกสีลม สีลมมีคุณค่าอะไรบ้างที่จะดึงเงินจากพัสด?
เหมือนถ้ามาแล้วไม่ได้จ่ายเงินให้อันนี้ ตรงนี้ ก็คือ ‘มาไม่ถึงสีลม’ นะ
..มีมัย?..มันไม่มีไหม้ละ..”

“อือ”

“..นี่ไง..เพราะที่นี้ไม่มีสาระ ไม่ได้สร้างมูลค่าอะไรที่มันน่าสนใจขึ้นมา
จะมีดีก็คือพวกธรรมชาติ พวกผลไม้ แต่ก็คิดต่อยอดอะไรเพิ่มไม่ได้..เพราะคนไม่เคยถูกฝึกให้คิด
เพราะมันยังงี้ๆ เงินที่ที่นี้หาได้ ไม่มีทางพอเลี้ยงตัวหรอก
วันไหนระบบเศรษฐกิจของโลกมันเปิดเสรีเต็มที่ ที่นี้ น่าจะถูกแบ่งเข้า เพราะมันไม่มีอะไรไปสู้กับเขา..”
เธอสรุปอย่างไม่เกรงใจ เพราะคงไม่คาดว่าเรื่องนี้จะถูกนำมาไว้ในหนังสือ

“แล้วทำไงดี?” ผมถาม

..ลินตอบผมด้วยการส่ายหน้าอีกครั้ง..

“..จำ ‘ชะนีกับอ๊อบบ’ ได้มัย?..ที่นางเอกใส่เกลือในขนม แล้วแม่ให้เททิ้งนะ..”

“อือฮืม” ผมพยักหน้า และนึกถึงซีนทำๆ ของภาพยนตร์เรื่อง ‘แก๊งค์ชะนี กับอ๊อบบ’
ที่เข้าฉายเมื่อปี 2549 ซึ่งนางเอกเหม่อลอย เพราะผิดหวังจากการที่ได้ทราบว่าชายคนรักเป็นเกย์
จนดวงเกลือใส่ลงไป ในโถผสมแป้งขนม ด้วยความเข้าใจว่าเป็นน้ำตาล

ทำให้แม่มองเอกต้องสอนเธอว่า ใ้หยอมรับความจริง และทิ้งแบ้งในโถไปเสีย
เพราะสิ่งที่มันผิดพลาดมาแล้วตั้งแต่ต้น ถึงฝืนทำต่อไปอย่างไร ก็จะไม่ให้ผลลัพธ์ที่ดีขึ้นมาได้..

“..เหมือนแบบนั้นแหละ..มันผิดมาตั้งแต่ต้น..ไทย กับ พพต ชอบสอนคนให้เป็น ‘ชี้ซ้ำ’
แต่ละคนมันไม่ได้รู้สึกเป็นเจ้าของ เลยกอยู่กันไปวันๆ..ชอบชมอดีตของตัวเอง..
ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง..แค่นี้ก็ว่าย่อยอยู่กับที่..”

“อืมมม”

“..เพราะชี้ซ้ำจะรู้สึกได้ว่า ถึงทำดียังไงก็คือชี้ซ้ำ
เพราะงั้นฉันก็อยู่ของฉันอย่างงี้ดีแล้ว..อย่ายุ่งกะฉัน..เหมือนพวกทำงานกินเงินเดือนนะ
คนที่เขาคิดว่า ‘ทำมาก ทำน้อย ได้เงินเท่าเดิม เพราะงั้นทำน้อยๆ ดีกว่า’..พวกนี้แหละชี้ซ้ำ..
ไม่เคยต้องคิดเรื่องต้นทุน ไม่เคยคิดว่าจะก้าวหน้าได้เพราะทำงานดี..แต่ก้าวหน้าเพราะนายรัก..
ทั้งพพต ทั้งไทย มีคนแบบนี้เต็มไปหมด..พัฒนายาก..”

ถ้าชี้ซ้ำจะพัฒนามันต้องมี ‘คนชี้นิ้วสั่ง’
แต่ทุกวันนี้ ‘วิธีบริหารแบบชี้นิ้วสั่ง’ เขาก็ไม่ชอบกัน เพราะมันไม่ใช่ประชาธิปไตย..”

“อืม”

“..คราวนี้ปัญหาคือชี้ซ้ำอยู่ในระบอบประชาธิปไตยไม่ได้ไงพัสด
ถ้ามีสิทธิมีเสียง ชี้ซ้ำจะเลือกผลงาน เพิ่มเงิน
พัสดเห็นมัยละ พอรัฐบาลไทยจะเอาใจประชาชนที่ รัฐบาลก็ประกาศวันหยุด กะแจกตั้งค
นี้แหละที่ชี้ซ้ำชอบ..พพตก็เป็นอย่างงี้”

“อืมมม..แล้วจะแก้งัง?” ผมถาม

“เฮลสิ..ถ้าพัสดเห็นภาพนี้ พัสดจะแก้งังงิลละ?”

..คราวนี้ผมคือฝ่ายที่ได้สายหน้าบ้าง..

“..แล้วคนที่นี่ถึงรณรงค์ให้ทำอะไร ก็จะทำกันแป๊ปปๆ แล้วก็เลิก
เพราะแต่ละคนไม่รู้สึกว่าตัวเองเป็น ‘ซัมวัน’ ที่ต้องลงมือทำ
มีปัญหาก็กไม่คิดแก้ เขาแต่คิดว่าปัญหานั้นนี้ รัฐเป็นคนต้องเข้ามาแก้..งอมมือองเท้า..”

..ผมฟังลึนพูดแล้วรู้สึกสิ้นหวัง..

“..เอจี้..เธอรอดูว่าวันไหนคนไทยไม่ทิ้งขยะลงพื้น เพราะคิดได้ว่าถนนจะสกปรก
วันนั้นแหละจุดเปลี่ยน..” เธอพูดให้ความหวัง ในสิ่งที่เมื่อฟังแล้วยิ่งทำให้รู้สึกสิ้นหวัง
“..หนังสือเล่มเดียวเปลี่ยนอะไรไม่ได้หรอกพัสส”

แม้คำตอบที่ได้จากลินในตอนนั้น จะไม่ทำให้ผมได้กำลังใจเพิ่ม แต่การตัดสินใจของเราสองคนก็ยังคงเดิม
คือเรื่องนี้จะต้องถูกนำมาเล่า เพื่อที่ในตอนท้ายจะได้มีโอกาส
ส่งสารเกี่ยวกับผลกระทบเชิงทฤษฎีของการใช้พลังงานนิวเคลียร์ออกไป

**

ลินกับผมใช้เวลาอยู่เกือบหนึ่งปี ช่วยกันเขียนหนังสือชุด ‘โลกที่ปราศจากศูนย์’ ขึ้นมา
โดยผมเป็นผู้พิมพ์ และเรียบเรียงลำดับก่อนหลังของเนื้อหา ที่ส่วนใหญ่ก็ยึดตามที่เคยได้ฟังมาจริงๆ
ในขณะที่ลินรับผิดชอบการอธิบายเรื่องในหนังสือปกดำให้ผมฟังซ้ำๆ ด้วยภาษาง่ายๆ
ซึ่งทุกครั้งผมก็มักจะใช้เครื่องบันทึกเสียงเก็บคำพูดของเธอไว้
จากนั้นจึงค่อยนำมาเขียนใส่ลงในหนังสือ ตามเรื่องราวของแต่ละตอนๆ

สำหรับในช่วงแรกๆ ของการเขียน ก็มีบ้างในบางครั้งที่เราสองคนกังวลกันว่า
การเล่าเรื่องนี้สู่สาธารณะจะให้ผลลัพธ์แก่พวกเราอย่างไรในปลายทาง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับลิน เธอจะถูกสืบทอดหรือไม่? และจะเป็นอันตรายกับเธอหรือไม่?

แต่เมื่อผ่านไปซักพักผมกับลินก็เริ่มมองออกว่า การเล่าเรื่องนี้ผ่านความเป็นนิยาย
ให้อิสระกับเราในการหยิบกลวิธีของวรรณกรรม มาใช้พรางเรื่องที่ไม่ต้องการจะเปิดเผยได้
เพราะนิยายไม่ใช่สารคดี ดังนั้น ‘ความจริง’ ของมัน จึงสามารถถูกสร้างขึ้นได้โดยง่าย
จากเพียงปลายนิ้วสัมผัส...

#####

..ปัจจุบัน ปลายปี 2551 ฤดูหนาว..

ในขณะที่ผมกำลังพิมพ์บรรทัดนี้ ซึ่งเป็นส่วนท้ายสุดของบทสุดท้าย
จิตนลินกำลังเก็บผ้าบนราวตาก เพื่อเตรียมตัวออกไปหาอาหารค่ำทานนอกบ้าน
ฉลองความสำเร็จที่ได้ช่วยกันสร้างหนังสือชุดนี้ขึ้นมา
ซึ่งไม่ว่ามันจะเปลี่ยนพฤติกรรมและการเสพพลังงานนิวเคลียร์ของคนบนโลกได้หรือไม่
อย่างน้อยเราสองคนก็ได้ชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดีกว่า อย่างเต็มความสามารถแล้ว
ถัดจากนี้ก็คือหน้าที่ของคนอื่นๆ ที่จะตัดสินว่า เรื่องราวในหนังสือชุดนี้น่าเชื่อถือ หรือไม่น่าเชื่อถือ
และหากน่าเชื่อถือ จะหาทางออกกันอย่างไรต่อไป

และในวันนี้มีอีกเรื่องหนึ่ง ที่ผมแอบตั้งใจไว้ว่าจะทำในวันที่เขียนบทสุดท้ายจบ
คือผมจะขอจิตนลินแต่งงาน ซึ่งก็คงจะไม่ใช้เรื่องที่น่าตื่นเต้นอะไรมากนัก
เพราะเราสองคนก็คุยถึงเรื่องนี้กันมาเนืองๆ อยู่แล้ว..จะมีก็เพียงปัญหาที่ต้องคิดกันให้ตกก็คือ..

..ผมควรบอกกับทางบ้านหรือไม่ ว่าจิตนลินเป็นคนจากโลกใบอื่น?
..ถ้าบอกแล้วจะเป็นอย่างไร? คนที่บ้านผมจะมองเธอเปลี่ยนไปหรือไม่?
..หรือจะดีกว่าหากตัดสินใจปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ?
..แต่ถ้าเลือกเช่นนั้น ชีวิตที่ต้องอยู่กับความลับตลอดไปจะเป็นเช่นไร?
..ยิ่งถ้าหากพวกเขาารู้เรื่องนี้เองในภายหลังจากการอ่านงานชิ้นนี้ ชีวิตคู่ของพวกเขาจะเป็นอย่างไร?

ผมกับจิตนลินคงจะขบคิดปัญหาเหล่านี้ไปด้วยกันในมื้ออาหารค่ำ เพื่อสรุปให้ได้ก่อนแต่งงาน
โดยสำหรับตัวผมเอง ถ้าฟังแล้วผมต้องการที่จะบอกความจริงกับทางบ้าน
เพราะในชีวิตของคนเรา หากลองได้เริ่มปกปิดเรื่องใดเอาไว้แล้ว
เรื่องนั้นก็จะกลายเป็นภาระให้เราต้องแบกหามเอาไว้ตลอดทั้งชีวิต..

ซึ่งต่างจากในวรรณกรรม..

ในนี้เราสามารถจะใช้ตัวอักษรเพียงไม่กี่ตัว กับกระดาษเพียงไม่กี่แผ่น..
มาแบกรับภาระเหล่านั้นแทนเราได้ตลอดไป...

มือ อาหารค่ำกับครอบครัวคนรักรออยู่เบื้องหน้า

'จิตนลิน' หญิงสาวผมยาว วัยยี่สิบปลาย ขับรถส่วนตัวมุ่งหน้าไปตามถนนเพชรเกษม

พ้นการจราจรติดขัดภาคบ่ายของกรุงเทพมหานคร

หญิงสาวกดโทรศัพท์แจ้งเวลาเดินทางที่กะไว้อย่างคร่ำวๆ กับปลายทาง

ก่อนเพิ่มความเร็วของรถให้สูงสุดเท่าที่จะยังคงความปลอดภัย เพื่อถึงจุดหมายก่อนพระอาทิตย์ตกดิน

เกือบโพล้เพล้ ณ ที่จอดรถ ช่างบ้านพักตากอากาศใต้ถุนสูง ริมฝั่งทะเลประจวบฯ

จิตนลินก้าวลงจากรถพร้อมหนังสือปกแข็งเล่มใหญ่

แล้วเร่งฝีเท้าไปขึ้นบันไดสูงด้านหลังบ้านที่ตัดตรงเข้าสู่ห้องทานข้าว

ด้วยเกรงว่ากำลังทำให้ทุกคนบนโต๊ะอาหารต้องรอ

“ถึงแล้วเหอลูก” เสียงจากในห้องครัวดังขึ้นทัก ตั้งแต่ก่อนที่เธอจะก้าวพ้นธรณีประตู

หญิงสาวหันมอง แล้วยกมือไหว้หญิงสูงอายุผมสีดอกเลาเจ้าของเสียง ซึ่งกำลังง่วนอยู่กับงานบนเตา

“สวัสดีค่ะแม่..นี่ว่าทานกันแล้ว..แม่มีอะไรให้ลูกช่วยมั๊ย?”

“ทำนี่อีกนิดก็เสร็จแล้วจะ เดี่ยวพอฟ่มา ก็เอาผักใส่แกงส้มกินได้เลย” คุณแม่พูดอย่างใจดี

“อ้าว วันนี้แม่กับพ่อไม่ได้มาด้วยกันเหอคะ?”

“มาด้วยกันจะ...พ่อเขาว่าลินชอบปู เขาเลยไปหาปูหนึ่งมาให้”

..จิตนลินฟังคำตอบของคุณแม่แล้วอมยิ้ม..

“เอาอะไรมาด้วย..หนังสือเล่มนั้นนะเหอ?” คุณแม่ถามพร้อมชี้มาที่หนังสือในมือหญิงสาว

“ค่ะ..เห็นว่าแม่อ่านแล้ววีเปล่าคะ..เป็นไงบ้าง?” เธอถาม

“ยาก..แม่อ่านไม่รู้เรื่องหรอก แค่อ่านภาษาของเขาแม่ก็งั้นแล้ว

แต่เอ๊..เห็นว่าเขียนเสร็จแล้วเขาจะขอเราแต่งงานใช้มั๊ยเอ่ย” คุณแม่พูดด้วยรอยยิ้ม

และน้ำเสียงที่แสดงถึงความยินดีที่จะต้อนรับสมาชิกคนใหม่ของครอบครัว

“คะ..” จิตนลินอมยิ้ม “..แต่ถ้าเขาเขียนออกมาอย่างงี้มันก็ไม่เสร็จหรือคะแม่
ขนาดลिनกับเขาคุยเรื่องนี้กันตลอด พอลिनอ่าน ลินยังงงเลย..ลินว่าภาษาเขายากไป..
แล้วนี่เขาอยู่ไหนคะแม่..ออกไปตลาดกับพ่อหรือคะ?”

“เปล่า..นั่งเล่นอยู่มุมเก๋งโน้นแหละ..” คุณแม่ชี้นิ้วผ่านห้องรับแขกไปทางหน้าบ้าน
“..ลินไปเรียกเขามาล้างมือกินข้าวที่ใบ้ แล้วชวนเขากลับกรุงเทพด้วย อยู่ที่นี่จะเกือบปีแล้ว”
..จิตนลินรับคำ ก่อนเดินจากห้องทานข้าวไปทางหน้าบ้าน แล้วลงบันไดมุ่งหน้าสู่วิมทะเล..

**

ใต้ต้นพุทธาน วิมทะเล ลมทะเลเย็นจางหะหยอกล้อต้นไม้ใหญ่อย่างสนุกสนาน
ชายบนม้านั่งสีตุ่นที่กำลังนั่งมองทะเล เหลียวหลังมายังเสียงฝีเท้าที่ดังใกล้เข้ามา
ภาพหญิงร่างสันทัด หน้ารูปไข่ ดวงตาฉายรัศมี รวบผมหางม้า
ในชุดผ้าชีฟองเนื้ออ่อนพลิ้วสีดำ ทำให้เขาเผยยิ้ม
เพราะมันเป็นภาพเดียวกันกับเมื่อหลายปีก่อน ที่เขาได้เห็นเธอเป็นครั้งแรก

“โห แม่คุณ..ไม่มามันซะเข้าเลยละ” ชายบนม้านั่งแก้มงุดหยิกแกมหยอก

“แหม ช้านิดข้าหน่อยทำบน..อีฉันขับรถคะ ไม่ได้ขับรถ” หญิงสาวผู้มาเยือนตอบอย่างอารมณ์ดี
พร้อมหย่อนตัวลงนั่งบนม้านั่ง ก่อนวางหนังสือที่ถือติดมือมาด้วยบนตัก

“แล้วเกิดอะไรขึ้นถึงหยิบชุดนี้มาใส่?..จะไปวัดหรือ?”

“ช่วงนี้ยุ่งไม่มีเวลาซักผ้า นี่ชุดชุดเก่าใช้จะกันตู้อยู่แล้ว
..แล้วเป็นไง..มีใคร'เม้นท์หนังสือให้บ้างมั๊ย?” เธอถาม

ชายบนม้านั่งตอบคนรักด้วยการสายศีระชะ

ตลอดระยะเวลาสามสัปดาห์ที่ผ่านมา ไม่มีใครที่ได้รับหนังสือของเขาไปอ่าน ให้คำวิจารณ์ใดๆ กลับมา..

“โทรถามใครก็บอกว่ายังไม่ว่างอ่าน”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ รวกับได้คาดการณ์ไว้ก่อนแล้วว่าสิ่งนี้จะต้องเกิดขึ้น

“เค้าว่าพวกนั้นอ่านนะ เพราะที่ให้ไปแต่ละคนก็สนิทๆ กันทั้งนั้น

ก่อนหน้าี่เวลาเจอกัน พวกนั้นก็ถามถึงหนังสือตัวอยู่ตลอดไม่ใช่หรือ

เพราะงั้นไม่มีเหตุผลที่ได้ไปแล้วจะไม่เปิดเลย..ยังงี้ก็ต้องเปิดดูบ้างละ..” หญิงสาวพยายามให้กำลังใจ

“อืม..” ชายบนม้าหินพยักหน้ารับ และยิ้มมุมปาก “..ขอใจ”

..สายลมเพลาจังหวะ ประหนึ่งจะเงี่ยฟังสาระการสนทนา

จิตนลินมองตาชายคนรัก ก่อนจะพูดกับเขาด้วยโทนเสียงจริงจัง..

“..เค้าพูดตรงๆ นะ..เค้าว่าพวกนั้นอยากอ่าน แล้วเปิดอ่านแล้วด้วย แต่ภาษาที่ตัวเขียนมันยากไป พอพวกนั้นเริ่มอ่าน เขาก็คงอ่านต่อไม่ไหว เลยไม่รู้จะวิจารณ์อะไร จะบอกตัวตรงๆ ว่าอ่านไม่รู้เรื่องก็คงเกรงใจ”

“มันอย่างนั้นเลยหรือ?” เจ้าของงานเขียนขมวดคิ้ว

พลางหยิบหนังสือเล่มหนาของตนที่อยู่บนตักจิตนลินขึ้นมากรีดไปมา

“อืม..” หญิงสาวพยักหน้าอย่างไม่เกรงใจอีกครั้ง “..แบ่งเป็นสองส่วนนะ ส่วนแรกเนื้อหา ส่วนสองภาษาลำพังส่วนที่เล่าเป็นทฤษฎีบทมันก็ยากอยู่แล้ว

แล้วตัวยังใช้ภาษาแบบประโยคขยายประโยค ซ้อนไปซ้อนมาอีก มันเลยยิ่งพากันยากเข้าไปใหญ่ ภาษาแบบนั้นเขาเอาไว้เขียนนิยายอีโรติก..ไม่ใช่ใช้อธิบายทฤษฎีบท”

“แต่มันงานศิลปะปะนาแฮ้ย” ชายหนุ่มเถียงข้างๆ คุณุ แบบที่เล่นที่จริง

“เค้าก็เข้าใจ..” จิตนลินตอบอย่างใจเย็น เหมือนครูอนุบาลใจดีที่พยายามสอนการบ้านเด็ก

“..แต่ตัวก็ต้องคิดถึงคนอื่นด้วย เวลาเขาได้หนังสือตัวไป เขาไม่รู้สึกรอกว่ามันเป็นงานศิลปะ

ทั้งชื่อ ทั้งรูปเล่ม ทั้งเนื้อหา สารบัญ มันบอกว่ามันเป็นหนังสือวิชาการ

เพราะงั้นเขาก็ตั้งธงไว้ก่อนแล้วว่าจะได้อ่านเรื่องวิชาการ แต่พอเปิดดูข้างในกลายเป็นว่าเป็นภาษานิยาย ถ้าสมมุติว่าตัวเองไม่ใช่คนเขียน แต่เป็นคนอ่าน ตัวเองจะแฮปปี้มั๊ยล่ะ?..”

คำถามให้คิดจากหญิงสาว หลังคำวิจารณ์ที่จริงจัง ทำให้คู่สนทนาพับพังก้มหน้าโดยคุณุ..

“..ตัวต้องยอมรับอย่างหนึ่ง คือเรื่องนี้มันยาก..มันต้องใช้สมองเยอะ

เพราะงั้นถ้าตัวจะเล่า ตัวต้องเล่าง่ายๆ คนฟังเขาจะได้เอามองไปเข้าใจเนื้อหา

ไม่ใช่ต้องเอามาตีความภาษา ยิ่งง่ายเท่าไรยิ่งดี ยิ่งเหมือนที่ตัวเล่าให้เค้าฟังปากเปล่ายิ่งดีใหญ่”

“หรือเรื่องนี้มันยากเกินไป?” ชายหนุ่มกึ่งถามกึ่งบ่น

“ยากเกินไป..” จิตนลินตอบอย่างไม่เกรงใจ “..อาจไม่มีใครบนโลกนี้เข้าใจก็ได้..

เพราะงั้นถ้าตัวคิดจะเล่า ภาษาตัวต้องง่าย คนเขาจะได้อ่าน..แล้วเราค่อยลุ้นว่าเขาจะเข้าใจมั๊ย..

แต่ถ้าตัวเล่นใช้ภาษายาก ก็ไม่มีใครเข้าใจกับตัวหรอก เพราะพอเขาเห็นเขาก็ไม่อ่านแล้ว”

“เฮ้อ..” เขายิ้ม “..ถ้าโลกนี้ไม่มีใครเข้าใจ วานหล่อนหิวไปโลกหน้าหน่อยสิ..
ถือลงทะเลไปโน่นไป..งานสวดงานเส็ดไม่ต้องห่วง เดี่ยวฉันเลี้ยงข้าวต้มแล้วเคาะใจให้”

ชายเจ้าของงานเขียนแก้มยัดหนังสือลงในมือจิตนลิน
ก่อนขึ้นเรือไปกลางทะเล พลงยังมีมุกล้อคำแก้เก้อจากคำวิจารณ์ขวานผ่าซาก
เปลี่ยนบรรยากาศที่จริงจังของการสนทนาให้กลับมาสนุกสนาน
เสียงหัวเราะบนม้าน้ำหินได้ต้นพุดตาน ดังแข่งเสียงคลื่นยามเย็นที่กำลังโถมกระทบฝั่ง..

**

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้า เสียงตะโกนเรียกทวนข้าวของคุณแม่ที่ตั้งมาจากระเบียงบ้าน
ทำให้สองร่างบนม้าน้ำรีบกุ๊กก๊อจุก แล้วพากันเดินขึ้นบ้านพัก
จิตนลินหยุดก้าวที่กลางบันได พร้อมหันหลังมาถามชายคนรัก..

“ตัวเองบอกเรื่องเค้าให้พ่อแม่ฟังรึยัง?” หญิงสาวถามอย่างตื่นเต้น

“หึ ยังงะ..” ชายหนุ่มตอบ “..ถึงเค้าบอก พอตัวมาถึงตัวก็ต้องเล่าซ้ำอยู่ดีแหละ
ตัวเองเล่าเองที่เดียวเลยสั้นเรื่องสั้นราว”

**

บนโต๊ะอาหาร คุณพ่อ คุณแม่ ลูกชาย และว่าที่ลูกสะใภ้ รับประทานมื้อค่ำ
และสนทนากันอย่างมีความสุข..

“พ่อ แม่..ลินเขามีอะไรจะสารภาพ” ลูกชายของบ้านเปิดประเด็น ชัดบรรยากาศบนโต๊ะอาหาร

“บ้า..” จิตนลินหันไปส่งสายตาค้อนคนรัก ก่อนหยิบบัตรเคลือบพลาสติกใบหนึ่งยื่นให้คุณแม่

“..เมื่อกวานี้มหา'ลัยเพิ่งออกบัตรประจำตัวใหม่ให้คะ”

..คุณแม่เหลียวหยิบแว่นจากโต๊ะด้านหลังขึ้นสวม เพื่ออ่านรายละเอียดบนบัตร..

“อืมมม ถ่ายรูปขึ้นนี่ลูก...เฮ้!?!?...’ผศ.ดร.จิตนลิน นาถนาราพัทธ์’

พ่อคุณ!..ลูกลินเป็น ผศ. แล้ว!..” คุณแม่พูดอย่างตื่นเต้น ก่อนส่งบัตรในมือไปให้คุณพ่อ

“..เก่งจริงๆ..ธรรมดาซะที่ไหน”

“ไม่หรือคะคุณแม่ เดี่ยวนี้มหา'ลัยเขาบังคับให้อาจารย์ทำ ผศ. กันทุกคนคะ”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์คนใหม่พูดอย่างถ่อมตัว

“อ้าว..จะบังคับไม่บังคับ เราก็ทำ ผศ. ได้นะ..ถ้าเขาเอาตำแหน่ง ผศ. ยัดมือสีถึงจะไม่น่าดีใจ .. แหมเหมาะสมควรจริงจริง..ลูกสะใภ้เป็น ผศ. อักษรศาสตร์ ลูกชายเขียนหนังสืออ่านไม่รู้เรื่อง..”

คุณแม่แกล้งพูดกระทบกระเทียบทำเอาลูกชายออกอาการสะดุ้ง

“ได้อีกๆ ยิ่งว่ากันได้อีก..ไม่ต้องกลัวจะเสียกำลังใจ..ก็คนอย่างฉันทนได้ทนไป”

ชายเจ้าของแนวคิด ‘งานศิลปะกึ่งวิชาการ’ แกล้งทำหน้าที่แบบทงไม่รู้ร้อน และยกเนื้อเพลงขึ้นพูดแก้ลำ

“..นามสกุลของ ผศ. ก็เพราะดีนะ แต่ถ้าเอา ‘อิทธิวัชธีร์’ ไปใช้แม่ว่าคล่องจองกว่า”

มุขชวนเปลี่ยนนามสกุลของคุณแม่ พาให้จิตนลินอมยิ้ม

“โอ้ว..แม่ก็ว่าไปเรื่อย..มันคล้องกันตรงไหนนะถามจริง”

ลูกชายของบ้านแกล้งซัดมุข เรียกเสียงหัวเราะในวงสนทนา

“อ้าว..แล้วคุณชายปรนิมมน์จะว่าไง..” เสียงจริงจังของคุณพ่อตั้งขึ้นจากหัวโต๊ะ

“..เห็นว่าเขียนเสร็จแล้วจะขอลินเขาแต่งงานไม่ใช่หรือ แล้วจะแต่งงานวันไหน

ถ้าจะไม่แต่งงานกับบอก พ่อกับแม่จะได้เอาเขามาเป็นลูกบุญธรรม กำลังอยากได้ลูกสาวเป็น ผศ. อยู่ด้วย”

“แต่งงานราบบ..อยากแต่งงานราบบ..ไม่ต้องห่วงคร่ำบบ”

‘ปรนิมมน์’ ลูกชายของบ้าน ‘อิทธิวัชธีร์’ ตอบแบบพยายามตัดบท

“ยังไม่เสร็จคะคุณพ่อ ที่เขียนออกมายังอ่านไม่รู้เรื่อง..เขาคงต้องเขียนใหม่” จิตนลินช่วยออกตัวแทนคนรัก

“ก็แต่งงานแล้วค่อยแก้สิ” คุณพ่อพยายามเสนอทางออกแบบ ‘win win’

“ถ้าแต่งงานแล้วก็ ‘แก้’ แน่ๆ หละ..แต่ว่ามันจะไม่ได้ ‘แก้งานเขียน’ นะฮี้” ปรนิมมน์ตอบอย่างติดตลก

“ทะเล้ง” คุณแม่หันไปทำตาเขียวใส่ลูกชายที่เพิ่งปล่อยมุขติดเรท

“ไม่เป็นไรหรือคะคุณพ่อ ลินไม่ไปอยู่บ้านไหนหรือ ลินขอเป็นลูกบ้านคุณพ่อ คุณแม่นี้แหละคะ”

..คำสัญญาของว่าที่ลูกสะใภ้ทำให้สองสามีภรรยาอมยิ้มอย่างมีความสุข

บรรยากาศของครอบครัวที่อบอุ่นแผ่ซ่านอยู่ในมื้ออาหารเย็น..

**

คลื่นกระทบฝั่งไม่หยุดหย่อนทั้งกลางวัน และกลางคืน
จักรวาลทั้งหมดไม่เคยเว้นว่างจากการเปลี่ยนแปลงแม้สักชั่วขณะ
ผิวน้ำอันกระเพื่อมไหวท้องทะเล สะท้อนวงกลมของดวงจันทร์บนฟ้าให้บิดเบี้ยวได้ฉับใด
ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่ก่อตัวขึ้น อย่างขาดความเข้าใจในธรรมชาติอันปั่นป่วนของจักรวาล
ก็สะท้อนภาพ ‘ความจริงอันบิดเบือน’ ขึ้นมาได้ฉับนั้น..

“มันจะมีไม่กี่คนหรอก ที่จะเข้าใจเรื่องที่ว่าพยายามจะเล่า”

จิตนลินพูดขึ้นในขณะที่กำลังนอนดูดาวบนระเบียงหน้าบ้าน

“อ้อฮืม..ก็ว่ากันแหละ” ประนิมม์รับคำ ดวงตามองไปยังกลุ่มดาวบนท้องฟ้าที่เขารู้จักอยู่ไม่กี่กลุ่ม

“รู้จักดาวหมาใหญ่มั๊ย?” หญิงสาวถาม

“หี” ชายหนุ่มปฏิเสธ

“ก็นู่นไง ลากเส้นตรงจากเข็มขัดดาวนายพรานไปไง..”

เธอขยับปากไปบนท้องฟ้าอย่างยากที่คู่สนทนาจะคะเนจุดที่ตนต้องมองตาม

“แล้วได้นายพรานมันอยู่ไหนล่ะะ?” เขาถาม

“..ตัวไม่รู้เลยใช้มั๊ยว่าเค้ากำลังพูดถึงดาวดวงไหน?..” หญิงสาวชักโทนเสียงจริงจัง

“..เพราะงั้นเค้าพูดให้ตาย ตัวก็ไม่เห็นดาวหมาใหญ่..เรื่องที่ว่าเค้าจะเล่าก็เหมือนอย่างงี้แหละ

คนจะเข้าใจหนังสือตัวได้ก็ต้องเกิดประเด็นของไตรลักษณ์..แล้วมันจะมีกี่คน

เรื่องนี้ไม่ใช่อยู่ๆ ใครมันจะเกิดได้เอง..ต้องเคยฟังธรรมะ..”

“ฟังก็ไม่พอ..ต้องฝึกด้วย” ชายหนุ่มเสริม และครุ่นคิด

“..อ้อ..เพราะงั้นคนส่วนใหญ่เขาไม่พร้อมรับทฤษฎีตัวหรอก

เขาได้ยินตัวพูดว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่มีตัวตนแท้จริง เขาก็คิดว่าตัวเพ้อเจ้อ

เพราะสำหรับเขา ของพวกนี้มันมีตัวตนจริงๆ..ตัวตนของเขา นาย ก. นาย ข. มันมีอยู่จริงๆ..

แล้วเขาจะเข้าใจเรื่องของตัวเองได้ยังไง..”

..ประนิมม์นั่งฟังคำวิจารณ์จากหญิงผู้เป็นที่รักอย่างตั้งใจ..

ไม่น่าแปลกใจที่เรื่องง่ายๆ ในสายตาของกัลยาณชนชาวพุทธ อย่างเรื่องของไตรลักษณ์

จะเป็นเรื่องที่เข้าใจยากอย่างเหลือเฟือสำหรับชนที่ไม่เคยได้สดับพระสัทธรรม

เพราะในสังสารวัฏที่ยาวนาน สรรพสัตว์ต่างคุ้นเคยที่จะเวียนว่ายอยู่ในสภาวะแห่งไตรลักษณ์ จนไม่สามารถจะเฉลียวเห็นมัน

ในขณะที่เดียวกันก็สะสมความเห็นผิดไว้อย่างนับภพนับชาติไม่ถ้วน ว่าตัวของตนมีอยู่อย่างแท้จริง ต่อนานๆ ที เมื่อถึงกาลอุบัติขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความเห็นผิดนี้จึงมีโอกาที่จะถูกชะล้าง ซึ่งแม้กระนั้น ในคาบเวลาดังกล่าว หมู่สัตว์โดยมากในแดนโกฏิจักรวาล—รัศมีแห่งพระธรรมคำสอน ก็จะมีดวงววนอยู่กับการบำรงบำเรอตน พอกพูนความเห็นผิด จนทำให้พลาดโอกาสในคุณอันยิ่งจากแสงแห่งพระสัพพัญญุตญาณ

**

“แล้วเรื่องที่โทรไปคุยเมื่อวานมันจริงหรือ?” จิตนลินถามชายคนรัก

“เรื่องอะไร?...อ้อ นิวเคลียร์นะเหรอ..คิดว่าน่าจะเป็นจริงนะ” ประนิมต์ตอบ

**

แสงไฟของบ้านพักริมทะเลถูกปิด ทิ้งไว้เพียงไฟทางหน้าบ้าน ว่าที่ลูกสะใภ้เข้าไปนอนกับคุณแม่ในห้องหนึ่ง ในขณะที่ลูกชายกับคุณพ่ออยู่ในอีกห้องข้างๆ กัน ประนิมต์ให้หัวพระสวดมนต์ก่อนนอนตัวลงบนที่นอน พลังครุ่นคิดถึงคำวิจารณ์ที่ตรงไปตรงมาของจิตนลิน และนึกชื่นชมที่เธอเป็นเสมือนกระจกชั้นดี ช่วยสะท้อนภาพของปัญหาที่เขาเผลอออกมาได้อย่างชัดเจน เขาคิดทบทวนถึงจุดเริ่มต้นของความรู้ทั้งหลายที่เขาได้ จนถึงวันที่มันถูกนำมาเขียนเป็นหนังสือ แล้วพบว่าความรู้ของเขาไม่ใช่ความรู้เชิงวิทยาศาสตร์ เพราะมันถูกเก็บเกี่ยวมาจากความเข้าใจความสัมพันธ์ ระหว่าง ‘สิ่งที่ตอบสนองการสังเกต’ กับ ‘สิ่งที่ไม่ตอบสนองการสังเกต’ ในขณะที่ความรู้เชิงวิทยาศาสตร์ มีที่มาจากการหมกมุ่นตัวเองอยู่ใน ‘สิ่งที่สังเกตได้’ เท่านั้น

นาฬิกาบอกเวลาของวันใหม่..

เสียงสัญชาติญาณของชายเจ้าของแนวคิดประหลาดดังขึ้นบอกตัวเองว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่สิ่งที่อยู่ในความคิดเขาจะถูกถ่ายทอดผ่านภาษาวิชาการ หรือกรอบมุมมองทางวิทยาศาสตร์

และความผิดพลาดของเขาอาจจะไม่ได้อยู่ตรงที่สร้างหนังสือวิชาการ ด้วยภาษานิยาย แต่อาจจะอยู่ที่การนำเรื่องซึ่งควรจะเป็นนิยาย ไปยึดยึดดลลงในกรอบของวิชาการ..

**

..ทะเลไม่เคยหลับ..คลื่นเกลียวแล้วเกลียวเล่าทำกิจกรรมเดิมๆ ซ้ำไปซ้ำมา..

หลังคิดทบทวนตลอดคืน ชายเจ้าของทฤษฎีประหลาด ตกผลึกที่การเปลี่ยนแปลงวิธีนำเสนอ จากเดิมที่ใช้รูปแบบของงานวิชาการ ให้กลายเป็นรูปแบบของนิยายอย่างเต็มตัว เพราะมันน่าจะให้ผลดี ในแง่ที่ทำให้เขาสามารถใช้บทสนทนาของตัวเองคร มาช่วยคลี่ประเด็นยากๆ ในทฤษฎีของเขาออกมา แล้วย่อยให้เป็นเรื่องง่ายๆ สำหรับผู้อ่าน อีกทั้งการนำเสนอในรูปของนิยาย ก็จะทำให้เขาสามารถใส่ส่วนผสมอีกชนิดหนึ่งลงไปได้ด้วยได้ ซึ่งมันจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจทัศนะของเขาได้ง่ายขึ้น นั่นคือความรู้ในเรื่อง 'สามัญลักษณ์ะ' หรือ 'ไตรลักษณ์' เพราะหากขาดส่วนผสมชนิดนี้ ก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ที่ใครสักคนหนึ่งจะเข้าใจมุมมองต่อโลกกายภาพในแบบของเขา หรือถึงแม้จะพอเข้าใจตามได้ ใครคนนั้นก็อาจจะต้องทนทุกข์อยู่กับ 'จิตใจที่ยุ่งเหยิง' เพราะปราศจาก 'องค์ธรรมฝ่ายดี' ซึ่งคอยทำหน้าที่ 'ดูแลอารักขาจิต'..

**

ฟ้าคำของทะเลหน้าบ้าน เริ่มถูกปรายด้วยริ้วเล็ก ๆ สีส้มจาง
ปรนิมม์ลุกจากที่นอนอย่างเงียบๆ ไปยังโต๊ะเขียนหนังสือ
เขาเปิดสวิทช์คอมพิวเตอร์ ตั้งโต๊ะ ก่อนหยิบงานเขียนจากความพยายามครั้งก่อนขึ้น
แล้วเปิดผ่านปกแข็งสีดำของมัน เข้าไปสู่ส่วนของสารบัญ..

ปรนิมม์ค่อยๆ ไล่สายตาผ่านแต่ละหัวข้อ แล้วลองผูกประเด็นเหล่านั้นเข้าด้วยกันได้ร่วมความเป็นนิยาย
โดยมีความสัมพันธ์ระหว่างเขากับจิตตนลิน เป็นตัวหล่อเลี้ยงเรื่องราว..

บทสนทนาเมื่อตอนโพล้เพล้ ทั้งที่พูดจริง และเล่น ถูกลองนำมาวางพล็อต..

อาจจะจริงที่ทฤษฎีของเขายากเกินไป..

อาจจะจริงที่มันไม่เหมาะกับโลกใบนี้..

และมันอาจจะเหมาะกับโลกใบอื่น ซึ่งเปิดกว้างทางความคิดมากกว่านี้..

ปรนิมม์เลื่อนกระดาษรียูสมาไว้ตรงหน้า

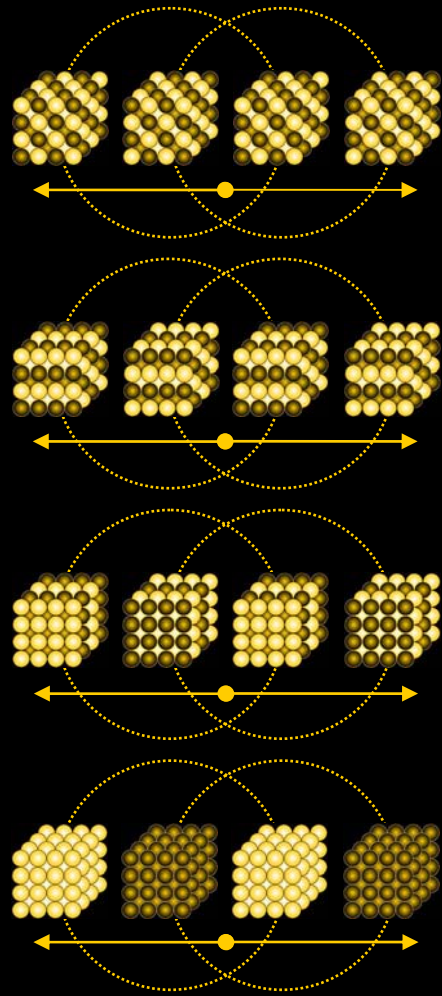
จรดปลายปากกา แล้วเริ่มเขียนร่างสิ่งที่ตัวเองต้องการจะถ่ายทอด...

มีหนังสือเล่มหนึ่งอยู่บนโต๊ะทำงานในห้องนอนของผม
มันเดินทางไกลมายังที่แห่งนี้พร้อมกับผู้หญิงคนหนึ่ง
ในหนังสือเล่มนั้นมีคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องราวของโลกกายภาพอย่างพิสดาร
จนทำให้คนในที่ที่มันถูกเขียนขึ้นบางคนพูดถึงมันว่า
เป็นหนังสือแห่ง 'ทฤษฎีสรรพสิ่ง'

ในบรรดาเรื่องแปลก ๆ ที่เคยเกิดขึ้นในชีวิตผม
มีอยู่เรื่องหนึ่งที่แปลกกว่าเรื่องอื่นทั้งหมด
นั่นคือในวันหนึ่ง ผู้หญิงที่คบหาดูใจกับผมมาเป็นเวลาเกือบ 4 ปี พูดขึ้นมาว่า
..เธอไม่ใช่คนของโลกใบนี้..

nonzeroworld@hotmail.com